

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIE LU

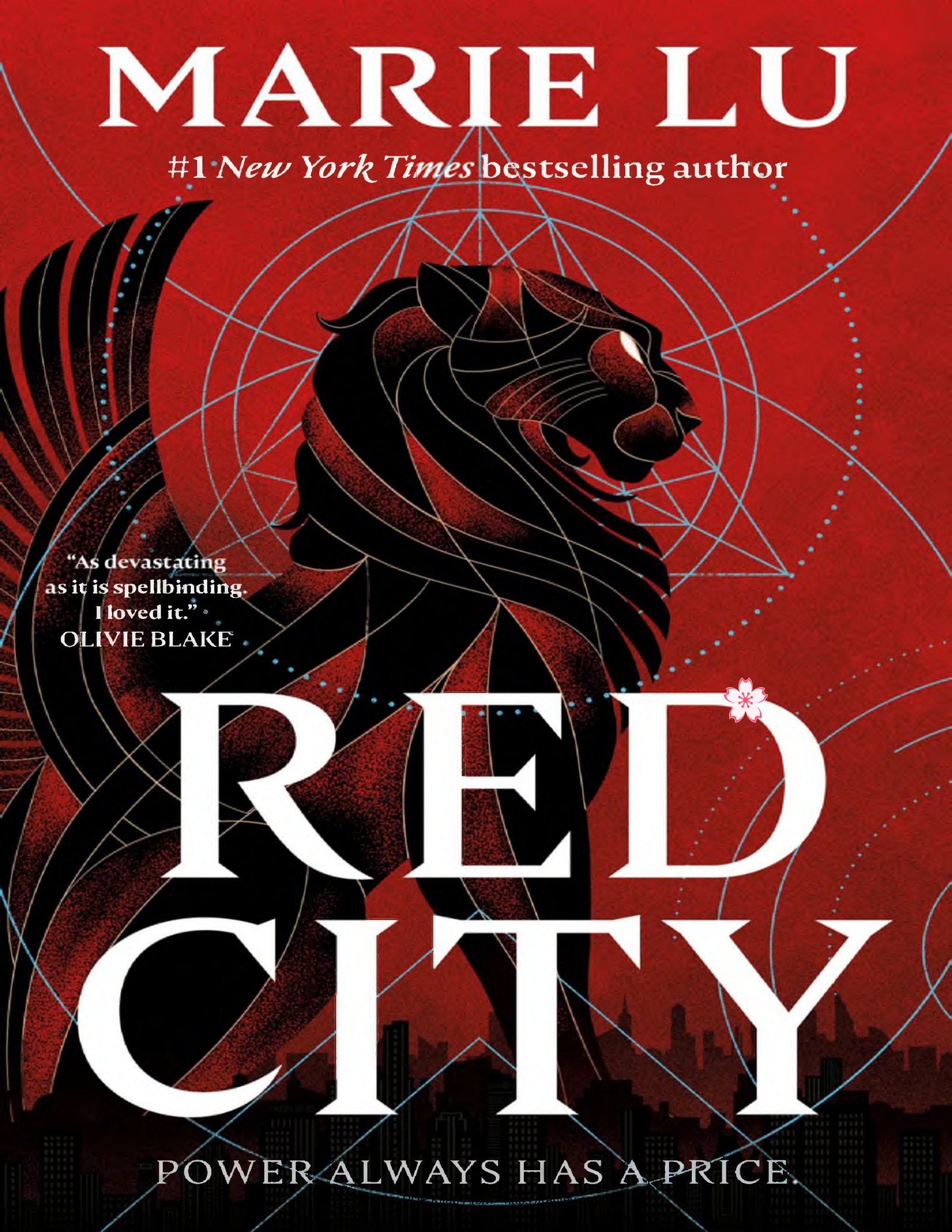
#1 *New York Times* bestselling author

"As devastating
as it is spellbinding.

I loved it."

OLIVIE BLAKE

RED CITY

POWER ALWAYS HAS A PRICE.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

RED CITY

MARIE LU

TOR

TOR YAYIN GRUBU

New York

Yazar ve yayıncı, bu e-kitabı kişisel cihazlarınızda keyifle okuyabilmeniz için Dijital Hak Yönetimi yazılımı (DRM) uygulamadan size sunmuştur. Bu e-kitap yalnızca kişisel kullanımınız içindir. Bu e-kitabı basamaz, yayınlamaz veya herhangi bir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. Bu e-kitabı, kişisel cihazlarınızdan birinde okumak dışında kopyalayamaz, çoğaltamaz veya yükleyemezsiniz.

Telif hakkı ihlali yasaya aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıyı şu adresten bilgilendirin:
us.macmillanusa.com/piracy.

*Primo için
Seni olduğun gibi seviyorum.*

Yaygın Simya Sembolleri s

Felsefe Taşı

Kum

Üç element

Kükürt

Cıva

Tuz

Dört Temel Element

Hava

Toprak

Ateş

Su

Seven İ?lonetor)i Xtetol»

Gümüş
Ay

Cıva
Merkür

Bakır
Venüs

Kalay
Jüpiter

Kurşun
Satürn

Altın
Güneş

Demir
Mars

Açıklama

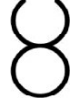
Dünyevi Elementler ve Daha Sonra Ortaya Çıkan Metaller

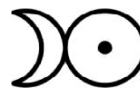
Arsenik

Antimon

Bizmut

Platin

Çinko

Gobalt

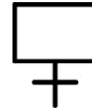
Magnezyum

Lityum

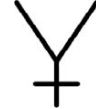
Fosfor

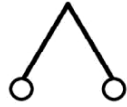
Potasyum

Nikel

Metal

Miknatıs

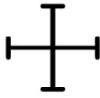
Çelik

Kristal

Kül

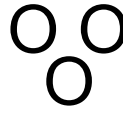
Asit

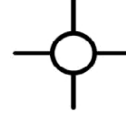
Öz

Tuzlu Su

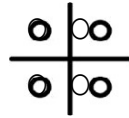
Yağ

Balmu
mu

tVood

Sirke

Cam

Sabun

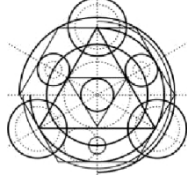

Boraks

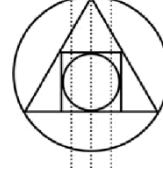
Açıklama

Alchemy Studie 's

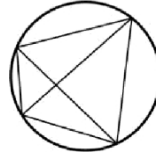
Biyoalkimi

*Organik maddelerin
dönüşümü üzerine bir
çalışma*

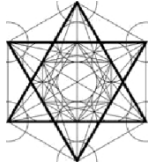
Felsefe

*Kumların incelenmesi,
the philosopher's stone*

Polemy

*simya savaşının incelenmesi
ve Savaş*

Elementalizm

*1) c elementalizm
çalışması
alchemy*

Alchiatry

*Ofalthemical mç#irınr
ve Şifa*

[Açıklama](#)

Dünyanın En Güçlü Simya Sendikaları d

Grand Central

Belle Epoque

Lumines

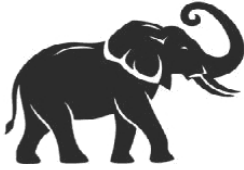
Neuwe It

Pireenne

Hong Meng

Viongozi

Babylonia

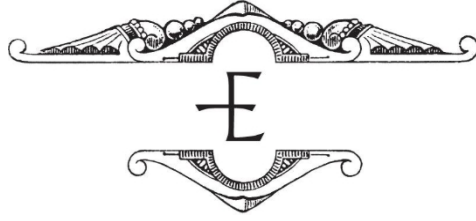
Açıklama

BİRİNCİ BÖLÜM

Angel City, Kaliforniya

Simya, bir şeyi başka bir şeye dönüştürmekten daha fazlasıdır. Kurşunu altına, taşı suya veya herhangi bir elementi başka bir elemente dönüştürmekle ilgili değildir. Hayır, simya içimizdeki mükemmelliğe olan sonsuz özlemle ilgilidir. Hiç başaramadığımız şeyler, gerçekleştiremediğimiz hayaller için duyduğumuz pişmanlıktır. Gecenin geç saatlerinde bizi rahatsız eden sorulardır. Kimsin ve kim olacaksın? Hangi dünyaya girdin ve hangi dünyayı geride bırakacaksın? Önemli olmak için ne yapacaksın? Varlığının boşuna olmaması için hangi izi bırakacaksın?

Suzume Ito'nun *Yeni Simyacı*, 1996

Sam

Çocukken Sam her şeyin güzelliğini görebiliyordu.

Bir saat boyunca salyangoz kabuğunun spiralini hayranlıkla seyredebilir. Her sabah, o ve doldurulmuş hayvanı Rabbit, kaldırımdaki çatlakların arasında büyüyen tereyağı sarısı karahindibalara merhaba derler. Geceleri, sokak lambaları yere gümüş havuzlar oluşturur. Elini apartman kapısının metal çubukları üzerinde gezdirir ve parmaklarının arasından onların uğultusunu hisseder. Yatak odasının tavanındaki çatlak yıldız şeklindedir. Annesi eski çarşaplardan pencereler için perde yaparken, Sam hayranlıkla izler, rüzgarda dans eden el yapımı çiçekleri, sanki kumaşın kendisi bir çayırımı gibi hayranlıkla seyreder.

Ona göre daireleri büyüktür. Düzenli bir banyosu ve çalışan ışıkları, annesiyle paylaştığı bir yatak odası, Tavşan ve bir dizi plastik atla hikayeler sahnelediği bir halısı, sıcak yemekler pişirebilen bir mutfak ve annesinin bir şekilde sürekli dolu tutmayı başardığı bir buzdolabı vardır. Annesi gece geç saatlerde yemek pişirir, dana eti ruloları, kabarık çörekler ve domatesli omlet yapar, artıkları kızarmış pilav haline getirir, bir haftalık yemekleri porsiyonlara ayırıp dondurucuya koyar. Kimse annesi kadar parayı idareli kullanamaz. Beş kiloluk un çuvalı bir somun ekmekle aynı fiyata gelir ve haftalarca makarna ve yeşil soğanlı krep yapmaya yeter. Kiyılmış tavuk, yumurta ve lahana ile birleştirilip kiloyla köfte haline getirildiğinde daha uzun süre yeter. Karpuz kabukları turşu yapılabilir, yumuşatılabilir ve tavada kızartılabilir. Pazartesi günleri satın alınan chuck biftek ile yapılan güvecin bir kısmını dondurmak

son kullanma tarihi yaklaşan Manager's Special paketleri — ayda otuz dolar tasarruf etmenizi sağlayabilir. Yetmiş beş sentle Meksikalı komşularının arka bahçesinden bir torba kabak alabilirsiniz.

Sam, evlerini dolduran güzel yemek kokusuyla uykuya dalmayı sever. Annesinin yaptığı her şeyde ne kadar yetenekli olduğunu sever. Bazen, dünyasındaki bu binlerce küçük mutluluktan kalbi patlayacakmış gibi hisseder ve her gün, bunların hepsini iple çeker, çünkü bunlar onun bildiği tek şeydir, çünkü mükemmel bir hayat böyle görünür.

Bu yüzden, Sam simyayı ilk öğrendiğinde, onun olması gerektiği gibi görür: güzel bir şey, sonsuz bir olasılık.

Sam'in annesi, 4. Cadde ve Normandie'de bulunan Mandarin Palace Chinese Food'da çalışıyor. Sam okuldan çıktığında, birlikte vakit geçireceği arkadaşları ya da ona takılmak isteyen öğrenciler yok, bu yüzden metroyla YMCA ve Odyssey Tiyatrosu'nu geçip restorana gidiyor, orada köşedeki bir sandalyeye oturup annesinin işini bitirmesini beklerken ödevlerini yapıyor. Restorandaki diğer çalışanlar ona ikinci bir bakış bile atmadan yanından geçip gidiyorlar. Yaz aylarında Sam, restoranın malzeme odasında tek başına terleyerek uzun günler geçirir, salıncaklı vantilatörden gelen rüzgarı tadar, plastik ambalajlarındaki şans kurabiyelerini toz haline getirir. Kimse onu kontrol etmez veya nasıl olduğunu sormaz. Sam, ortadan kaybolma yeteneğinin kendi yeteneği olduğunu düşünür.

Yedinci sınıfa başladıktan hemen sonra, sıcak bir öğleden sonra, annesinin, takım elbiselerinin yakalarında altın tilki şeklinde rozetler takan iki adamdan sipariş aldığını görür. Restoranın sahibi Bay Hayes, telaşla yanlarına gelir ve yemeklerinin ücretsiz olduğunu söyler. Sam, kimsenin fark etmediği köşedeki masada oturur, ödevini bırakıp onların güzel Oxford ayakkabılarına bakmak için gözlerini onlardan ayırmaz. Bu kadar sade bir ortamda, adamlar neredeyse gerçek dışı görünürler; takım elbiselerinin kumaşı kaliteli ve zengindir, saçları pürüzsüz ve mükemmeldir, manşetleri ışıpta mücevher gibi parlar. Bu kadar şık giyinmiş insanları gördüğü tek diğer zaman, otobüs Odyssey Tiyatrosu'nun önünden geçerken, tiyatronun müşterilerini

Şimdi gözlerini aşağıya çevirir, kalbi bu adamların ısıltısı karşısında çarparak, bu kadar ilgi çekici olmanın nasıl bir şey olduğunu merak eder.

Alçak sesle konuşuyorlar.

"Taylor bir atıf aldı mı?" diye soruyor içlerinden biri.

Diğer adam çatalını alırken başını sallar. "Constantine," diye cevaplar.

"Ah," diyor ilk adam. "O zaman bir elementalist mi?"

"Çok iyi bir elementalist. Diamond, Oxford'a yeni bir anlaşma için gittiğinde onu da yanında götürecekti."

"Oğlu bunun için çok genç görünüyor."

Diğer adam çatalıyla boş boş oynuyor. "O kadar yetenekli ki, onun için bir istisna yapıyorlar."

"Endişelenmeli miyiz?"

"Lumines'te yeterince yetenekli insanımız yok mu sence?"

"Demek istediğim o değildi."

Adam bileğini hafifçe çevirir.

Sam gözlerini kırıştırır. Adamın elinde çatal tuttuğuna yemin edebilirdi, ama şimdi bir kaşık tutuyor.

Adam kaşığı kullanarak kahvesine parlak beyaz bir toz karıştırırken, Sam kaşığın her zaman kaşık olduğunu kendine inandırmaya çalışır. Daha sönük bir çocuk olsaydı, belki bunu başarabilirdi. Ama zihni cıva kadar parlak, hafızası o kadar kusursuz ki, bir kitabı sadece sayfalarına göz gezdirerek ezberleyebilir. Bu yüzden, aksini inanmaya çalışsa da, gördüğü şeyi bilir. Kaşık çatal olmuştu.

Annesi siparişlerini getirince, cümlelerin ortasında konuyu değiştirip, yemeklerin görünüşünü ve annesinin taktığı ucuz gümüş küpeleri övüyorlar. Ama annesi, müşteriler ona bağırıldığında yaptığı gibi gülümsüyor — gergin ve uysal, gözleri aşağıda. Onlara "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor. Ancak annesi tekrar uzaklaştığında, orijinal sohbetlerine devam ederler. Masum ve tamamen görmezden gelinen Sam, bir erkeğin övgüsünün annesini neden korkuttuğunu anlamak için çok küçük olduğu halde dinlemeye devam eder.

"Reed, Will'in gideceğini biliyor mu?" "Henüz bilmiyor."

"Ona söylemelisin. Kanatlı aslandan duymaktansa bizden duyması daha iyi."

İkinci adam yüzünü buruşturur. "Neden ben yapayım ki?"

İlk adam omuz silker. "Sen bu işte iyisin."

"Saçmalık. Terfi hak ediyorum."

"Sabırlı ol. Simya, bir şeyi daha arzu edilen bir şeye dönüştürme bilimidir, değil mi? Öyleyse kendini dönüştür. Kendini daha iyi hale getir. Gerisi kendiliğinden gelir."

Diğeri bu tavsiyeye kaşlarını çatır. Sam onların konuşmasını merakla izlerken, onlar trafikten şikayet etmeye geçerler.

Öğleden sonra geç saatlerde, annesi restoranın dolabına girer ve Sam'i sıkıntıdan kırık şans kurabiyelerini yere yapıştırırken bulur. Yüzünde hayali bir gülümseme vardır ve hala tanık olduğu görünürdeki sihre, çatalların kaşıklara sorunsuzca dönüşmesinin küçük güzelliğine hayranlık duymaktadır.

Sam daha büyük olsaydı, annesinin dudaklarının ince ve kırmızı olduğunu, yoğun bir günün ardından tek bir damla su içmediği için narin cildinin çatladığını fark ederdi. O gün restoranı dolduran iş yemeği partileri için devasa tabakları kaldırmaktan annesinin kollarının hafifçe titrediğini, büfe tepsileriyle haşlanmaktan annesinin bileğinde yanıklar olduğunu fark ederdi.

Ama bu yaşta Sam, annesinin gözlerindeki ışığı aramayı bilir, gözleri parlak ve dinlenmiş mi, yoksa yarım ay gölgeleriyle yorgunluktan ağırlaşmış mı? Annesinin saçlarının, gün içinde saçlarına bakmak için ne kadar zamanı olduğunu gösterdiğini bilir — saçları hala düzgünce arkaya toplanmış uzun bir örgü halinde mi, yoksa şu anda olduğu gibi gevşek ve dağınık mı, yüzünün iki yanında sarkık siyah bukleler, yapay ışık altında ürkek bir kedinin sırtı gibi kıvrımlı bir hale mi?

Sam yorgunluğu görür, ama öfkeyi görmez ve genç kalbi, annesinin burada olması ve sonunda eve gidebilecekleri için mutlu olur.

Annesi önce ona, sonra da patronuna ait dolabın içindeki dağınıklığa kızgın bir şekilde bakar. Elinde, iki gündür satılmayan eski pirinç ve sarımsaklı tavuktan oluşan yemek artıklarıyla dolu plastik bir torba tutmaktadır.

Sam sonunda annesinin öfkesini fark eder, ama artık çok geçtir. "Bunu temizle," der ve Sam'i omuzu çıkacak kadar sertçe ayağa kaldırır. Sam çığlık atar. "O görmeden."

Ama patron görür. On dakika sonra, annesi Hayes'in önünde dururken, Sam annesinin bacaklarının arkasına saklanır, gözyaşlarını tutmaya çalışır ve ağrıyan omzunu ovuşturur. Hayes ise annesine, vardiyası sırasında o lanet olası köpeğin orada kalmasına izin verdiği için ne kadar şanslı olduğunu söyler. Dolabın zemininde yapıştırıcının bıraktığı yapışkan lekeler için maaşından kırk dolar keser.

Eve döndükten sonra, Sam'in annesi onu ceza olarak bir saat köşeye diker, kendisi ise mutfaka gidip kalan pirinci sarımsak ve yumurta ile kavurur, tavuğu doğrar ve lahana ve yeşil soğan ile wontonlara sarar. Sam'in midesi akşam yemeğini bekleyerek guruldamaya başlar.

Sonunda annesi yemeği hazırlar ve onu yemek masasına çağırır. Sessizce yemek yerler. Sam'in omuzu hala ağrıyor. Çubuklarını tutmak için elini değiştirir ve annesinin keyfini yerine getirmek için ne söylemesi gerektiğini düşünür.

Sonunda, çekingen bir sesle "Özür dilerim anne" diye mırıldanır.

Annesi başını kaldırmaz. "Neden kızdığını biliyor musun?" "Çünkü ortalığı dağıttım," diye cevaplar.

"Korkmuş olduğu için."

"Neden korktu?" diye sorar.

"Çünkü müşteriler orada yemek yerken, temiz bir ortam beklerler."

Sam başını eğdi ve gözlerinde yine yaşların biriktiğini hissetti.

İki şık giyimli adamı ve bedava yemeklerini düşünür, annesinin acı dolu gülümsemesini hatırlar.

"Neden kızgın olduğumu biliyor musun?" diye sorar annesi.

Sam, annesinin başının arkasındaki duvara bakıyor, yanlış cevap vermekten korkuyor, aynı hataları tekrar yapmamak için bu konuşmayı hafızasına kazıyor. Utanç nefesini kesiyor. O, ebeveynlerini memnun etmek için çaresizce çabalayan

ama asla başaramayan her çocuk gibidir. Annesi her zaman çok çalışır, ama Sam her zaman onun hayatını daha da zorlaştırmayı başarır.

"Çünkü işini kaybedebilirdin," diye tahmin ediyor Sam sonunda.

"Çünkü o iki müşteriyi dinliyordun," diyor annesi.
der. "İnsanları dinlemenden hoşlanmıyorum."

Sam hiçbir şey söylemez, ama sertliğin altında yatan aciliyeti fark eder. O adamlarla ilgili bir şey annesini rahatsız etmiştir, ama ne olduğunu sormaya cesareti yoktur.

Annesi ona bakar. Sonra yumuşak bir sesle ekler, "Bugün kolunu çektiğim için özür dilerim."

Ve bu kez Sam, annesinin pişmanlığının tüm belirtilerini görür: kaşlarının gevşemesi, göz kapaklarının düşmesi, omuzlarının öne doğru eğilmesi, bu da köprücük kemiğinin kemiklerini keskin bir şekilde ortaya çıkarır. Sam büyüdüğünde, annesinin o gün onu incitmek istemediğini anlayacaktır, ama bu gerçekten önemli değildir, çünkü annesi yine de bunu yapmıştır.

"Kendi işine bak," diyor annesi, "ve başkalarının işine karışma. Senin için tek önemli olan şey notların."

"Evet, anne," diye cevaplar Sam.

"Üniversiteye gitme vaktin geldiğinde farkına bile varmayacaksın. O yüzden başını eğ ve sıkı çalış. Yıldızlara ulaşmaya çalış, tamam mı?"

Bunlar, annesinin öğrendiği ilk İngilizce deyimlerdir: *çok çalış, yıldızlara uzan*. Kızının kendi yaşadığı hayattan kurtulmasını isteyen bir annenin sözleri, karanlık zamanlar görmüş ve ışığı takip etmeye çalışan birinin tavsiyesi. Önemli olan tek şey budur. Okul, diploma, iş, para, özgürlük. Çok çalışırsan, her zaman, her zaman umut vardır.

Yıldızlara ulaş!

Sam bu cümleyi hep tuhaf bulmuştur. Yıldızlara ulaşabileceğini söylemiyor. Sadece denemek için çabalayabileceğini söylüyor.

"Bana söz ver," diyor annesi şimdi.

Sam başını sallar. Annesi elini tutar, dudaklarına bastırır ve ikinci porsiyon pilav yemesini söyler.

O gece, Sam yatağında uzanır ve tavandaki çatlağa bakar. Restorandaki iki adama annesinin tepkisini tekrar düşünür, çatalın nasıl kaşığa dönüştüğünü hayal eder.

Belki annesi de bunu görmüştü. Bu yüzden mi korkmuş gibi görünüyordu?

Simya, bir şeyi daha arzu edilen bir şeye dönüştürme bilimidir.

Ama bu ne anlama geliyor? Simya *nedir*? Daha arzu edilen ne demektir? Sam bu kavramı anlamakta zorlanır, çünkü hayatında daha fazlasını hayal etmemiştir, farklı bir şey istemeyi hiç düşünmemiştir. Yine de bu ifade aklından çıkmaz, kelimeler genelde yaptığı gibi yavaş yavaş zihnini değiştirir.

Annesinin gözlerindeki pişmanlığı, restoranda her zaman ne kadar yorgun görüldüğünü hatırlıyor. Sam, annesinin bu kadar çok çalışmak zorunda kalmaması daha iyi olurdu diye düşünüyor. Daha fazla paraları olsaydı, tavandaki yıldız şeklindeki çatlağı boyayabilirlerdi. Belki de el dikişi çiçeklerle süslenmiş eski çarşaplardan daha iyi yeni perdeler alabilirlerdi. Belki kapısında parmaklıklar olmayan daha büyük bir dairede yaşayabilirlerdi. Sonra, Rabbit'ten daha iyi bir peluş hayvan, plastik atlarından daha güzel oyuncaklar, kapağı eksik olmayan yeni kitaplar okumak ve annesinin eski kumaşlardan yaptığı kıyafetler giymek daha iyi olurdu diye düşünmeye başlar. Belki de daha fazla dikkat çekse, restorandaki o adamlar kadar zengin, zarif ve önemli görünse daha iyi olurdu. Belki de annesinin hak ettiği gibi daha iyi bir çocuk olabilirdi.

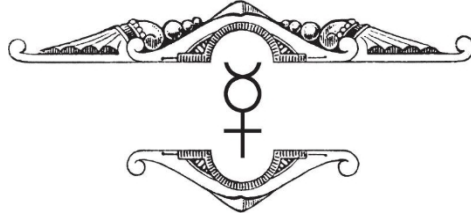
Daha arzu edilir. Hayatında ilk kez, Sam alternatifler olup olmadığını, şu anda sahip olduğundan daha iyi bir şey olup olmadığını, şu anda olduğundan daha iyi bir versiyonu olup olmadığını merak ediyor. Hayatında ilk kez, tam olarak tarif edemediği bir şey için meraklı bir acı hissediyor. Büyüyen bir istek dalgası, daha büyük, daha görkemli bir şey için özlem. Bir zafer. Başarmak. *Daha fazlası* için hırs.

Her şey daha güzel olabilir. Ve daha sonra daha güzel olma potansiyeli olduğu için, her şey birdenbire şimdi daha az güzel geliyor.

Evrenin yüzde 80'i karanlık maddeden oluşur, bu maddeyi göremeyiz, algılayamayız veya etkileyemeyiz. Yine de, galaksilerimizin dönüşünden yıldızların oluşumuna kadar her şeyi etkilediği için orada olduğunu biliriz. Ruh da böyledir. İnsan vücudunun tüm maddelerini bilimsel olarak ölçebiliriz, ama ona hayat veren nedir? Bizi canlandıran, gözlerimize ısıltı katan nedir? Bu nedenle simya, karanlık madde araştırmalarının bir dalıdır ve daha geniş anlamıyla, tüm yaşamın gizemlerini çözmeye çalışan bilimin yolundaki sadece bir yoldur.

Hiçliğin Maddesi

Dr. Peter Lawrence Taylor, Ph.D., 1987

Ari

Ari'nin Sam hakkında ilk fark ettiği Şey, parlak ve iri gözleri ya da koyu renkli, düz saçları değil, kimsenin onu fark etmiyor gibi görünmesidir.

O bunun nasıl bir Şey olduğunu bilemezdi. Hayatı boyunca gözler onu takip etmişti — Surat, Gujarat'ta bile, ki oradaki anıları çok az ve bulanıktı. Burada, ortaokulda bile, zincirli çitlerin arkasında bir blok uzunluğunda beton binalar, terk edilmiş bir apartman kompleksinin tam karşısında ve hafta sonları çeşitli ünlüleri ağırlayan Shrine Auditorium'dan üç mil uzakta. Bazen diğer öğrencilerin onun hakkında dedikodu yaptığını duyardı

—*neden bu kadar utangaç, İngilizce biliyor mu*—ve bazen çocuklar onu itip kakıyor, gülüyor, dişlerini gösterip tehdit ediyor, tepki vermesini sağlamaya çalışıyor. O ise sırt çantasına yaslanıp ortadan kaybolmaya çalışıyor. Her sabah, siyah bir araba onu okuldan bir blok ötede indiriyor ve o köşeyi dönüp Sam'i kapının yanında görüyor. Onu her zaman hemen fark ediyor, okul otobüsünden inip ana salona doğru yürüdüğü anda bakışları ona takılıyor. Sam, diğer çocukların yoluna çıkmamakta özel bir yeteneği vardır, sanki onların ne zaman ona çarpacağını tahmin edebiliyormuŐ gibi, ve Ari, diğerlerinin onu ne kadar kolay görmezden geldiğini, onun nasıl görünmez olabildiğini kıskanır. Bunu bir türlü anlayamaz. Onun için, Sam bu binadaki en göze çarpan kişidir. Ona bakmadan duramaz.

Yedinci sınıfın ilk gününde, Ari defterindeki karalamalardan başını kaldırıp, zil çaldığı anda onun geldiğini görür. Kız, sınıfın önünde tereddüt eder, gözleri sınıfta öğretmenden en uzak

, sonra onun yanındaki boş sandalyeye yönelir. Ari, kızın yanından geçerken, rüzgârın kokusuyla karışmış, pişmiş yemek kokusu alır — omlet, frenk soğanı. Yakındaki bir çocuk kıkırdar, birinin ayakkabısına sıçmış olabileceğini mırıldanır, ama kimse onun yönüne bakmaz.

Sırt çantasını yere atar ve sandalyesine oturur. Onun hakkında özellikle dikkat çekici bir şey yoktur — siyah saçları kalın bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştır, yüzü küçüktür, burnunun köprüsü çillerle kaplıdır. Ama gözleri parlaktır, sanki ezberlemek istercesine sınıfı süzer.

Adam fısıldayarak "Merhaba" der.

Geniş gözleri şaşkınlıkla ona döner ve o, onu çizme isteği duyar.

"Merhaba," diye

fısıldayarak cevap verir.

"Ben Ari."

"Ben Sam."

Sonra öğretmen aceleyle gelir, herkese merhaba der ve kız ondan gözlerini ayırır, ama Sam kendini bir an daha ona bakarken bulur, kalbi çarpar, ilk kez birinin onu daha fazla fark etmesini ister.

Ari konsantre olursa, Gujarat'taki çocukluk anılarını hatırlayabilir: arabalar ve motosikletlerle dolu yollar, sıra halinde ilerleyen çekçekler, yoldan geçenlere bağırarak sokak satıcıları, asfaltta yansıyan nemli sıcaklık. Caddeleri süsleyen neem ağaçlarının hançer şeklindeki yapraklarından süzülen güneş ışığı. Parlayan gökdelenlerin arka planında teneke çatılar, üstünde çamaşırların asılı olduğu dar sokaklar, duman, lağım, baharat ve toza dönüşen nemli duvarların keskin kokusu.

Utangaç çocuk, teyzeler ve amcalar, annesini takip ederek nehre çamaşır yıkamaya, sebze tezgahlarına patlıcan, sarımsak ve bamya almaya, tapınağa muz ve mango sunmaya giderken ona gıdıklanırlardı. O da annesinin sarı kıvrımlarına saklanır

gözlerini aşağıya çevirir, dikkatler ondan uzaklaşana kadar çimleri incelirdi.

Bazı yönlerden şanslıydı; fakirdi ama dokunulmaz değildi ve kız olarak doğmamıştı. Kız kardeşi Kriti sık sık erkekler tarafından taciz ediliyordu; bir sınıf arkadaşı on üç yaşındayken kaybolmuştu; başka bir komşu kızın cesedi nehir kıyısında bulunmuştu. Yine de büyüdükçe insanlar onu ilgiyle izliyordu ve o da bunun rahatsızlığını derininin derinliklerinde hissediyordu.

O gözler, derlerdi. O saçlar.

Büyük, koyu renkli gözlerine bakmaktan hoşlanan bakışlardan, siyah saçlarının parlak buklelerini ve yanaklarının kıvrımlarını okşamaktan hoşlanan ellerden kaçmak istediğinde kaçardı. İnsanlar ona dokunma eğilimindeydi; nedenini anlamıyordu. Çocukken, bir insanı diğerine çeken çekim kavramına tamamen masumdu. Bu ilgi, onu sadece kendisi hakkında endişelendiriyordu — yanlış bir şey mi söylemişti, utanç verici bir şey mi yapmıştı, dağınık mı görünüyordu? Zamanla, mesafesini korumayı öğrendi. O dönemdeki anılarının çoğu, tozlu sokaklarda terliklerinin şapır şupur sesleri ve etrafında uçup giden dünyaydı. Koşmayı severdi, saçlarını okşayan sıcak rüzgârın hissini zevkle yaşırdı. Yürüdüğü tek zamanlar amcasıyla birlikteydi, çünkü amcası bazen sigara almak için durur ve Ari'ye yakındaki Kwalıty Wall's standından dondurma almak için doksan rupi verirdi.

Ari, bu işlerden birini yaparken, caddenin karşısındaki açık hava kafede oturan adamı gördü. Adam, tavan vantilatörlerinin altında saçları dalgalanırken, dükkan sahibiyle köpüklü çay bardaklarını tokuşturuyordu. Hintli, açık tenli, gürültülü bir kahkahası ve zenginliğini gösteren iyi ütülenmiş bir takımı vardı. Ari'nin merakı uyandı. Belki de bir elmas tüccarıydı.

Ari, dondurma almak için bir anlığına başka yere baktı. Tekrar adamın yönüne baktığında, adam ona doğru bakıyordu. Ari hızla gözlerini indirdi ve artan endişesini bastırmaya çalıştı. Adam, Ari'nin ona baktığını fark etmiş miydi? Ari onu gücendirmiş miydi?

Bir dakika sonra, yabancı koltuğundan kalktı ve caddeyi geçerek ona yaklaştı. Ari, sessizce yardım istemek için amcasına baktı, ama amcası tezgahı ile şakalaşıyordu, kahkahaları sözleri kadar hızlıydı.

Yabancı, onun seviyesine diz çöktü. Garip bir görünüşü vardı — düzenli sakalında tuzlu çizgiler olan yaşlı bir beyefendi, ama gözleri daha genç birine ait gibi görünüyordu. Artık yakın olduğu için, Ari kolonyanın kokusunu alabiliyordu — sandal ağacı, lavanta, kehribar, ona yabancı olan lüks kokular. Yaka iğnesinde altın bir tilki şekli parılıyordu, gözleri cezbediyordu.

"İnsanlar sana bakıyor," dedi adam. Gujarati dilinde konuşurken hafif bir yabancı aksanı vardı.

Ari, dondurma çubuğunun tahta çubuğunu çiğnedi ve hiçbir şey söylemedi.

"Nedenini biliyor musun?"

Ari bilmiyordu, gerçekten bilmiyordu. Bacakları seğirdi, koşmak istiyordu.

"Çünkü senin ruhun güçlü." Adam elini uzatıp Ari'nin göğsüne dokundu ve Ari geri çekildi, cildi karıncalandı, dokunuş gömleğinin içinden sıcak demir gibi hissedildi. "Herkes güçlü ruhlara çekilir. Ruh çekicidir ve insanlar bunu fark eder. Bazıları buna karizma der. Ama sen küçüksün."

Bu bir eleştiri gibi geldi ve Ari içgüdüsel olarak dikleşti, kendini daha büyük göstermeye çalıştı. Adam güldü.

"Adın ne?" diye sordu.

Ari yine başını salladı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Hayır mı?" Adam onu inceledi. "Nerede yaşıyorsun?"

Ari tekrar amcasına baktı.

"Küçük kuzu. Korkma." Adam elini uzattı ve yakındaki bir ağacın dibinden bir avuç malç aldı. Ari nefesini tutamadı — adamın güzel ellerini kirleten toprak, derisine kıymık batıran ağaç parçaları.

Ama adamın eli Ari'ye geri döndüğünde, malç gitmişti ve onun yerine yeni, hiç dokunulmamış bir dondurma çubuğu vardı.

Ari dondurmaya baktı ve havada bir dalgalanma hissetti, sanki hayatının zaman çizgisi değişiyormuş gibi. Nereden gelmişti? Malç nereye gitmişti?

Sonunda konuştu. "Kimsin sen?" diye sordu sessizce.

Adam sanki garip bir şey olmamış gibi görünüyordu. Sadece ona anlamlı bir gülümseme attı. "Prometheus," dedi. "Tekrar görüşeceğiz." Sonra ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak caddeden aşağı doğru yürüdü.

Amcası geri döndüğünde, Ari hala yeni dondurmayı elinde tutuyordu. Amcası sırtına bir şaplak attı ve neden henüz yemediğini sordu, Ari istemiyorsa kendisinin yiyeceğini söyleyerek şaka yaptı. Ari, yabancıнын tuhaf ismini söylemeye cesaret edemedi. Prometheus, bu eski bir Batı tanrısı değil miydi? Emin değildi; bunu sadece bir filmde bir kez duymuştu. Amcası ona deliymiş gibi bakardı. Bu yüzden Ari, çikolata kabuğundaki çatlaktan erimiş vanilya damlamaya başladığında bile dondurmayı yemeden elinde tutmaya devam etti. Sonunda amcası dondurmayı elinden aldı ve birkaç ısırıkta yedi. Ari onu izledi, dondurmanın amcasının ağzında toza dönüşüp dönüşmeyeceğini, yüzünü buruşturup tükürüp Ari'ye şaka yaptığı için ona vuracak mı diye merak etti. Ama amcası onu gerçek dondurma gibi afiyetle yedi ve eve vardıklarında Ari, belki de gördüklerini yanlış anlamış olabileceğini düşündü. Belki de yabancı adam onu o kadar şaşırtmıştı ki dondurmasını yememişti. Belli ki adam onu sokaktaki malçtan *yaratmamıştı*. Ari bunu düşündükçe kendini daha iyi hissetti. İmkansız bir şey, hayal gücünün ürünü. Belki de adam hiç gerçek değildi.

Ama Ari ertesi sabah uyandığında, evinin oturma odasından adamın yabancı aksanlı ve gürültülü kahkahalı sesini duydu.

Sabah sıcağında yavaşça terleyerek bir süre matında uzandı ve dinledi. Yabancı adam Ari'nin annesiyle konuşuyordu, ancak Ari'nin annesi o kadar seyrek cevap veriyordu ki, bazen adam kimseyle konuşmuyormuş gibi geliyordu.

Masrafları ben

karşıluyacağım. Hayır,

borç değil.

Hayır, orada yaşayacak.

Evet, bu onun aylık harçlığı olurdu.

Tabii ki, tabii ki geri gelebilir.

Dışarıda, Ari kız kardeşinin ağabeyiyle gülüşmesini, babasının alçak ve nazik sesiyle onları azarlamasını duyabiliyordu. Daha sonra hayatında, bu anıya defalarca geri dönecek, gözlerini kapatıp o sahneyi hayal edecekti: Kriti'nin zarif elleri sabun köpüğüyle kaplıyken kaseleri yıkıyor, Dev alnındaki bukleleri geriye itiyor, Pappa güneşte gömleğini havalandırıyordu.

Bir süre sonra annesi odasına girdi, kaşları çatılmış, gözleri parlak, dudakları hem gülümseme hem de kaşlarını çatmış gibi bir çizgiye çekilmişti.

"Bak kendine, hala uyuyorsun," diye azarladı. Sesi gerginlikle kısılmıştı ve Ari kalbi panik içinde atmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Gel, gel." Soğuk elini yanağına koydu ve o da annesinin dokunuşuna yaslandı. "Çık ve amcana merhaba de. Seni geziye götürmeyi teklif etti, ona minnettar olmalısın."

Ari, annesini sevdiği için itaat etti ve amcası olmayan adamları tanışmak için ayağa kalktı.

Ari Angel City'ye ilk geldiğinde, adam -gerçek adı Rudra Mahajan olduğunu öğrendi- onu lüks bir otelde konaklattı. Orada, ona oldukça yabancı bir kavram olan klima o kadar düşük ayarlanmıştı ki, geceyi battaniyenin altında titreyerek geçirdi. Her gün gümüş tepsilerle dolu arabalarla lüks kahvaltılar, öğle yemekleri ve akşam yemekleri getiriliyordu. Ari yemeklere temkinli bir şekilde baktı ve Rudra ona bunların vejetaryen yemekler olduğunu garanti edene kadar çatalla dürttü. Aynı inceleme, Ari'nin güvenmediği musluk suyuna da uygulandı. Yemek aralarında, otelin kırtasiye malzemeleriyle karalamalar yaptı ve pencerelerin önünde, garip silüete hayranlıkla bakarak vakit geçirdi. Dışarı çıkmasına izin verilmiyordu, ki bu en iyisiydi, çünkü yeni bir ülkede tek başına dolaşmaktan çok korkuyordu.

İkinci hafta, Bay Rudra, Ari'ye şehir merkezindeki Eastern Columbia Building'in en üst katlarından birinde, şehrin ortasında bulunan, turkuaz ve altın rengi terrakotta ile kaplı ünlü bir simge yapı olan zarif bir daire verdi. Daire, bir çocuğun ihtiyaç duyabileceğinden çok daha genişti; birden fazla yatak odası, yüksek tavanlar, uzun koridorlar ve yerden tavana uzanan pencereler vardı. Zeminler pürüzsüz, kül grisi meşe ve damarlı mermerden yapılmıştı. Dolaplar, Ari'nin ölçülerine göre dikilmiş, ütülü yakalı gömlekler, pantolonlar, kravatlar ve blazer ceketlerle doluydu. O kadar çok kıyafet vardı ki, kumaşları o kadar kaliteliydi ki, Ari'nin başı döndü. O, ağabeyinden ve kuzenlerinden miras kalan, yıpranmış ve solmuş gömlekler ve her zaman giymek zorunda kaldığı çok büyük şortlar giyerek büyümüştü.

babasının kemeriyle sıkıca bağlayarak kalçalarından kaymamalarını sağladı. Bu kadar zarif giysilere dokunmak günah gibi geliyordu. Ama yine de ipek ve keten giysileri denerken gülümsüyor, göğsüne değen metal düğmelerin serin dokunuşunun tadını çıkarıyordu.

Ama dairenin en güzel kısmı, şüphesiz, koridorları ve çalışma odasını kaplayan kitap raflarıydı. Hafta ortasında bir nakliye ekibi, bazıları parlak yeni deri kapaklı, bazıları eski kağıt kokusuyla zenginleştirilmiş, kutularca kitapla geldi. Ari daha önce hiç kitaba sahip olmamıştı. Bunların hepsi gerçekten onun için miydi? Onlar, boş yer kalmayana kadar düzinelerce rafı doldururken, Ari hayranlıkla izledi. O gece, yatağında yeni kitapların arasında oturarak her birini açgözlülükle inceledi. Çoğu İngilizceydi, birkaçı Latince, Fransızca ve Mandarin dilindeydi. Henüz hiçbirini okuyamazdı, ama yine de hepsini inceledi, birbirine geçen dairelerin garip diyagramlarını, sonsuz formülleri, kutsal geometrinin şekillerini merakla inceledi.

Ertesi gün öğleden sonra, Ari'nin Amerikan okulundaki ilk gününün hemen ardından, siyah bir araba onu aldı. O zamanlar çok az İngilizce biliyordu ve tüm gün onun için bir mücadele olmuştu; beden dilini okumak, ESL derslerinde oturmak ve diğer çocukların ona söylediklerini anlamamak, diğerlerinin kıkırdamasına neden oluyordu. Yorgunluktan bitkin düşmüş bir halde, şoför trafikte sessizce küfürler ederken, o arabada sessizce oturdu. Adamın başka bir arabaya parmak hareketi yaptığını izleyen Ari, Surat'taki trafiğe kıyasla durumun o kadar da kötü olmadığını düşündü.

Yarım saat sonra araba şehir merkezine vardı ve Angel City Merkez Kütüphanesi'nin önüne park etti. Kısa sarı saçlı yaşlı bir kız girişte onu bekliyordu. Bay Rudra gibi, kusursuz lacivert takım elbisesinin yakasına altın bir tilki broşu takmıştı. Mavi çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Ari'nin solmuş tişörtüne ve kot pantolonuna baktı.

"Ari?" dedi. Ari

başını salladı.

Kız kendini işaret etti. "İsla," diye cevapladı. "Lumines'e hoş geldin." Kıyafetine eleştirel bir bakış attı. "Burada, her zaman mükemmel bir örnek olarak görünmeni bekliyoruz. Umarım yarın buna uygun giyinirsin."

Ari, onun azarlamasını yeterince anladı ve utançtan yüzü kıpkırmızı oldu. Kimse ona bugün yeni kıyafetlerini giymesi gerektiğini söylememişti. Belki de bunun apaçık ortada olduğunu düşünmüşlerdi.

Isla onu art deco kapılardan geçerek şehrin tarihini anlatan duvar resimleriyle süslenmiş bir rotundaya, ardından özel bir kanada götürdü. Girişinin üzerinde şu sözler kazınmıştı: ALEXANDER REED GALERİSİ. İçeride Ari başını kaldırıp, geniş, dairesel çalışma odasına hayranlıkla baktı. Zengin halılarla kaplı zemini, kubbeli cam tavandan gelen benekli ışıkla noktalanmıştı, sütunlarında yaprak desenleri ve ayın evreleri oyulmuştu. Isaac Newton ve Demokritos'un oyma figürleriyle süslenmiş taş kemerlerin altında, uzun ahşap masanın bir ucunda bir düzine şık giyimli öğrenci oturuyordu ve Bay Rudra odanın önünde duruyordu.

Herkes ona bakmak için döndü. Ari, yıpranmış eski kıyafetleriyle orada durmuş, endişeyle kıpır kıpır duruyordu, utançtan yanakları kızarmış, herkes onu baştan aşağı yargılıyordu. Çocuklardan biri gülmemek için başka yere baktı. Diğer ikisi ise birbirlerine anlamlı bir şekilde sırtıttı. Sadece düzgün bir şekilde örülmüş saçları olan bir kız ona küçük, dostça bir gülümseme attı.

Ari, o anda kaçıp, kimsenin onu göremeyeceği bir yere saklanmak istedi.

Isla, Ari'ye masanın ucunda, çevirmenin onu beklediği yere oturmasını işaret etti. Sonra Bay Rudra'nın yanına gitti.

"İyi günler, Ari," dedi Bay Rudra.

"İyi günler," diye cevapladı Ari, bildiği birkaç cümleden birini kullanarak.

Bay Rudra parlak beyaz bir hap yuttu. "Hazır mıyız?" diye sordu.

Düzensiz bir şekilde baş sallamalar. Tercüman Ari'ye alçak sesle Gujarati dilinde konuşmaya başladı ve Ari ilk kez *simya* kelimesini duydu, bildiğini sandığı dünyanın altında yatan büyük sırla ilgili ilk dersine başladı.

Ailesini aramak için can atıyordu. Ama Bay Rudra bunu hemen reddetti.

"Lumines'in katı bir kuralı," dedi Ari'ye sert bir şekilde. "Senin bağlılığın buraya. Diğer her şey dikkatini dağıtır."

Bunun yerine, ilk haftasından sonra Ari, babasından ödünç aldığı bir alışkanlıkla onlara uzun bir mektup yazdı. *Kriti nasıl? Dev nasıl? Beni özlediyorlar mı? Babam iyi mi?* Annesi akşam yemeğinde Kriti'nin nişanlısı için telaşlanırken, babası çeyiz hazırlarken hayal etti. Dev'i şoför üniformasıyla zengin çiftleri gezdirirken hayal etti. Belki onlar da onu merak ediyorlardı, Kriti onu özlediğini yüksek sesle söylüyor, Dev "Keşke Ari burada olsaydı" diyordu. Geceleri, yeni yatak odasında yalnız başına, Ari onlara minnettar olduğunu, bu kadar lüksün içinde olduğunu, inanılmaz bir fırsat verildiğini ve onları gururlandıracağını fısıldıyordu. Ama rüyaları, kardeşlerinin kahkahalarıyla, annesinin yanaklarına dokunarak verdiği rahatlıkla doluydu. Uyandığında mektubu hala elinde tutuyordu, Surat'ın nemli havası cildinde sıcak bir rüya gibi, göğsünde sıkı bir yalnızlık düğümü, midesi dhokla ve aloo puri için can atıyordu.

Ertesi sabah Rudra Bey'e en azından mektubunu Surat'a gönderip ailesine iyi olduğunu haber verebilir mi diye sorduğunda, Rudra Bey cevap vermedi. Surat'a mektubunu gönderip ailesine iyi olduğunu haber verebilir mi diye sorduğunda, Bay Rudra cevap vermedi. Sadece mektubu aldı, ceketinin cebine koydu ve arkasını döndü.

Günler haftalara dönüştü. Ari ailesine daha fazla mektup yazdı, ancak bunları Bay Rudra'ya teslim etmek yerine günlüğüne sakladı. İngilizcesi hızla gelişti ve okulda söylenenleri daha iyi anlamaya başladı. Haftalar aylara dönüştü. Ev özlemi onu terk edilmiş bir kucaklama gibi sardı. Gönderdiği parayla ailesinin hayatının iyileştiğini hayal etmeye çalıştı, bir gün mutlaka onları tekrar göreceğini, denizde tek başına ve başıboş bırakılmadığını kendine söyledi.

Daha fazla hafta. Daha fazla ay. Günlüğü, gönderilmeyen mektuplarla, annesine ne kadar mutlu olduğunu ve ne kadar iyi gittiğini anlatan haberlerle, annesinin asla göremeyeceği mesajlarla doldu. İngilizcesi artık akıcıydı, aksanı çoktan kaybolmuştu. Gujarati dilinde yazmayı unutmaya başladı, bir zamanlar bildiği kelimeler üzerinde tereddüt ediyor, hatırlayamadığı zamanlarda İngilizce kelimelerle

hatırlayamadığı zamanlarda İngilizce kelimelerle değiştiriyordu. Annesi'ne bunu nasıl söyleyeceğini, şunu nasıl söyleyeceğini, bu kelime ne demek, o kelime ne demek diye sormayı hayal ediyordu. Bay Rudra ile evi hakkında konuşmak istiyordu, hala dua edip etmediğini, Hindistan'da ailesi olup olmadığını, onlarla hiç konuşup konuşmadığını, Lumines kuralına uymakta zorlanıp zorlanmadığını.

Ama Ari bu konuları açacak cesareti bulamadı, bunun yerine içine kapandı. Diğer simya öğrencilerinin hiçbiri yurt dışından gelmemişti ve gündüzleri sınıf arkadaşları çoktan kendi arkadaş çevrelerini oluşturmuştu. Yabancı bir toprağa kopmuş köklerini yeniden salmaya çalışmanın verdiği o tuhaf duyguyu anlayabilecek, konuşabileceği kimse yoktu.

Tam bir yıl. Bir yaz daha. Yeni bir günlük.

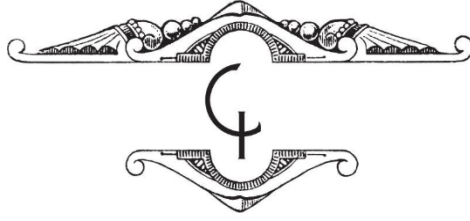
Yeni bir okul dönemi, yeni bir sınıf.

Ve sonra, o sonbaharda, kimse fark etmemiş gibi görünen bir kızın sınıfına girdiğini gördü.

Sam adında bir kız gördü.

[...] ve Diamond Taylor'ın, Angel City'nin silüetine efsanevi bir katkı sağlayan ünlü iş kadını Winged Towers'ın açılış töreni için 30 dakika içinde buraya gelmesi bekleniyor. Yaklaşık on yıl süren inşaatının ardından, bu kuleler artık resmi olarak Kaliforniya'nın en yüksek binaları. Arkamda gördüğünüz gibi, binaların cephelerinin çoğu art deco tarzında süslenmiş ve yıldızlarla dolu geçmişini anımsatıyor. Şimdi tek gereken, zamanın sınavından geçebileceklerini kanıtlamak.

Winged Towers'ın açılış töreninden haber görüntüleri, 1995

Sam

Sam'in restoranda adamları ilk gördükten bir ay sonra, Angel City'de yangın mevsimi ciddi bir şekilde başlar.

Santa Ana rüzgarları dağ geçitlerinden eserek, yaz ve kuraklıkla sararmış topraklara sıcak hava üfler ve her kıvılcımı bir cehenneme dönüştürür. Yere atılmış, tam olarak söndürülmemiş bir sigara. Düzgün bir şekilde söndürülmemiş bir kamp ateşi. Bir dakikalığına gözetimsiz bırakılmış bir arka bahçe barbeküsü. Tek bir köz uçar, ölü çimlerin üzerine düşer ve ağzını açarak canlanır, gördüğü her şeyi yutar. Bu hafta başında Bel Air vadisinde böyle bir köz tutuşur ve o akşam, bir tepeden diğerine yayılan bir ateş hattına dönüşür, turuncu ve kırmızı renkler gece manzarasına çakar ve ardında yıkım bırakır. İki gün sonra, gökyüzündeki sis güneşi kan rengine çevirdi. Soluk kül havada sürükleniyor, arabaların üzerine kar gibi yığılıyor. Dünya'nın sonu gibi görünüyor, ama insanlar kıyamete meydan okuyarak hayatlarına devam ediyorlar.

Sam kendini duman tabakasına bakarken bulur ve yağmurlar ateşi söndürdüğünde ve yanmış topraklar yeniden yeşerdiğinde, birkaç ay sonra her şeyin nasıl görüneceğini hayal eder. Bu, mevsimlerin simyası, toprağın dönüşümüdür.

Simya.

Artık bu terimin anlamını öğrendiğine göre, onu her yerde uygulamaya çalışıyor. Orman yangınları yağmur fırtınalarına, ölü otlar yeni bitkilere, tohumlar çiçeklere dönüşüyor. Sıcaklıkla kuruyan hava, soğuk havada nefesin buğulanmasına dönüşüyor. Güneşin kavurduğu öğleden sonraları, donla kaplı akşamlara dönüşüyor. Sabahları inşaat işçileri ve karton levhalar taşıyan insanlarla dolu sokaklar

neon ışıkları ve şık kalabalıklarla aydınlatılmış gece sokaklarına dönüşüyor. Simya, simya.

Restoranda adamları iki kez daha görüyor, ancak her iki seferinde de annesi onu malzeme odasına beklemesi için gönderiyor. Sam, gün bitene kadar sessizce oturup, adamların ne hakkında konuştuklarını tahmin etmeye çalışıyor. Evde, Sam okul ödevlerini ihmal ediyor ve bunun yerine annesinin dizüstü bilgisayarını kullanarak simya hakkında bilgi arıyor. Bulgularını anlatacak kimsesi yok ve bu konuda annesinin öfkesini kışkırtma riskini kesinlikle göze alamaz, bu yüzden sadece Rabbit'e güveniyor, onu kucağına oturtuyor ve eski dostunu çenesinin yastığı olarak kullanarak, kurşunu altına dönüştürme konusundaki eski Batı takıntısı ve ölümsüzlük elde etme konusundaki Doğu takıntısı hakkında yüzlerce bağlantıyı yüksek sesle okuyor. Bunun sahte bir bilim olduğunu. Modern kimyanın öncüsü olduğunu.

Ama bunların hiçbiri ona *bugün* ne anlama gelebileceği konusunda yararlı bir şey söylemiyor. Sadece tarot kartları okuyan, medyumlara danışan ve bir sürü kimyasalı karıştırarak sahte simya iksirleri yapan çevrimiçi gruplar buluyor. Sam ne kadar çok ararsa, o kadar az gerçek buluyor. Hepsi büyüçülük, uydurma saçmalıklar kadar inandırıcı geliyor. Ancak restorandaki adamlar mistisizme düşkün insanlar gibi görünmüyorlardı, iş adamları gibi görünüyorlardı. Yine de simyadan, Will adındaki çocuk ve annesi Diamond Taylor kadar somut, bilinen bir gerçekmiş gibi bahsetmişlerdi.

Bir şeyi ilk kez öğrendiğinizde olduğu gibi, Sam kısa sürede Diamond'ın adını her yerde görmeye başladı.

Mid-City'de, otoyoldan görülebilen devasa tabelasıyla Diamond Taylor Pediatrik Kanser Merkezi var. Belediye başkanı, şehrin yaz festivalinde ona ve diğer bağışçılara teşekkür ediyor. Angel City Kış Galası'nda çekilmiş, onu ve oğlu Will'i gösteren Associated Press fotoğrafı var. Şirketi Grand Central'ın şehir merkezindeki ikiz Winged Towers'ı yenilemesi hakkında yakın zamanda yayınlanan bir makale var. Odyssey Tiyatrosu'nun en yeni gösterisinin galasına katıldığına dair yerel haberlerde adı geçiyor.

Bazen Sam, komşularının Diamond hakkında dedikodu yaptığını duyar. Çoğunlukla onun şaşırtıcı serveti ve şehrin ne kadarını elinde tuttuğu hakkında konuşurlar. Bir komşusu, Grand Central'da altı haneli maaş alan bir arkadaşının amcasının hikayesini, başka bir iş arkadaşının kız kardeşinin ondan iş kredisi aldığını anlatır. Bu kişiye davasını üstlenecek bir avukat bulmasına yardım etti. Bu kişinin hastane masraflarının silinmesine yardım etti.

O her şeyi gerçekleştirebilir.

Sam bir dahaki sefere otobüsle Odyssey Tiyatrosu'nun önünden geçerken, Diamond Taylor'ın kırmızı halıda toplanan kalabalığın arasında olup olmadığını merak eder, çünkü o genellikle prömiyer gecelerinde oradadır. Komşuları, onun *sanatın hamisi olduğunu* fısıldamışlardır. *Kalbi olan bir kadın.*

Ama Sam'in komşuları için Diamond Taylor sadece başarılı bir iş kadınıdır. Sam'in internette onun hakkında bulduğu hiçbir şey, onun simya ile ne ilgisi olduğu veya restorandaki erkeklerin neden onunla ilgilenmiş olabileceği konusunda daha fazla ışık tutmuyor. Bu yüzden her gün, Sam'in araştırması bittiğinde, cevaplara daha önce olduğundan daha yakın olamadığı için hayal kırıklığıyla arama sekmelerini kapatıyor.

Dumanlı bir sabah, Sam Ari'den önce sınıfa gelir. Zil çaldıktan sonra aceleyle sınıfa girerken, Ari onu iyice süzer, siyah bukleli saçlarını ve güzel koyu renk gözlerini hayranlıkla seyreder. Sınıfın ilk gününde bile, sessiz sınıf arkadaşında dikkatini çeken bir şey vardı: başını çekici bir şekilde eğmesi, bakışlarının meraklı çekiciliği, onu hemen fark etmesinin hoş sürprizi. O andan beri birbirlerine pek az şey söylemiş olsalar da, Sam sürekli olarak onun nerede yaşadığını, kahvaltıda ne yediğini, kardeşleri olup olmadığını ve bugün neden geç kaldığını merak eder.

O oturur ve hemen defterini çıkarır. O, ondan daha çalışkandır ve bu, ders sırasında kendi motivasyon eksikliği konusunda onu utandırır. Elinde değil. Öğretmenleri onun cevaplarını hiç umursamıyor gibi görünüyor. Bir keresinde, anaokulunda, bir testte bir araba resmi ve şu soru vardı: *Bu arabanın kaç tekerleği var?*

Sam, bagajdaki yedek lastiği de dahil ederek 5 cevabını vermişti, ama yanlış olarak işaretlenmişti. Yıllar boyunca bu tür birçok olay yaşadıktan sonra, özgüveni yok olmuştu. Öğretmenlerinin aradığı doğru yanlış cevapları nasıl vereceğini bir türlü anlayamıyordu. Öyleyse denemenin ne anlamı vardı?

Şimdi Ari'yi hayranlık ve küçümseme karışımıyla izliyor ve onun bu kadar çalışkan olduğu için ödüllendirildiğini merak ediyor.

Herkes yerlerine yerleşirken, öğretmenleri yüksek sesle esniyor. Sam gülümsemesini bastırıyor ve Ari'ye bakıyor, ama Ari çoktan ona bakıyor. Sam, görmezden gelinmeye o kadar alışmış ki, Ari'nin ona odaklanması ona bir ışık huzmesi gibi geliyor.

Ona fısıldar, "Okula daha geç başlamalılar. Öğretmenler bile yorgun."

Ari gülümser ve omuz silker. "Sabahları erken kalkmayı seviyorum."

Sam gözlerini devirir. Çalışkan ve sabah insanı. "Eh, tek sensin."

Öğretmen konuşmaya başlar ve sınıf sessizleşir. Ari, defterine bir şeyler yazmak için arkasını döner. Bir süre sonra, defterin sayfasını yırtar, üç parçaya katlar ve ucunu kendi üzerine katlayarak geçici bir zarf yapar. Öğretmen bakmıyorken, zarfı Sam'e uzatır.

Sam şaşkınlıkla zarfa bakar, sonra ona bakar, sanki Noel hediyesi almış gibi gözlerini kocaman açar. Zarfı açar ve okur:

Öyleyse, Bayan Sam Lang, açıklığa kavuşturalım.

Güneş henüz doğmamış olan sabahın erken saatlerini severim. Ama kuşların sesini duyabilirsiniz ve hava hala karanlık olsa da, ışığın yaklaştığını bilirsiniz. Henüz hiçbir şey olmamış olduğu için her şey olabilir.

Peki, günün en sevdiğin saati hangisi? Uyumayı mı seviyorsun?

Midesinde tuhaf bir his uyandırır ve yüzünde yayılan gülümsemeyi durduramaz. Notu ikinci kez okur, tadını çıkarır ve sonra ona bir cevap yazar.

Gece ne zaman biter ve sabah ne zaman başlar? Sabah 2, karanlıkta kitap okuyabileceğiniz ve tüm dünya sessiz olduğu için en sevdiğim zamandır. Bir keresinde o saatlerde pencereimizin dışında bir baykuş görmüştüm.

*Hiç vahşi doğada baykuş gördün mü? Çok büyüktürler. Nasıl hiç ses çıkarmadıklarını anlamıyorum.
Daha önce hiç mektup almamıştım.*

Onun el yazısı onunkinden daha düzgün, g ve y harflerindeki kıvrımlar kolay ve zarif. Notunu ona geri verirken biraz utanıyor, sonra boğazı düğümlenerek onun okumasını bekliyor. O yeni bir not yazarken, bakışları bir anlığına onun kalın, koyu kirpiklerinde kalıyor. Sonra notu ona geri verirken, ona yan gözle bir gülümseme atıyor ve bu gülümseme kalbini hoplatıyor.

Bence gece ve sabah aynıdır, eşit ve zıttır. Biri diğerine dönüşür, diğeri de birine. Biraz uyumak ve uyanmak gibi.

Ari'nin söyledikleri Sam'e simya araştırmalarını hatırlatır. *Biri diğeri olur, diğeri biri olur.* Merakı artar ve ağzını açar, ona fısıldamaya hazırdır:

Simya nedir biliyor musun?

Son anda, cevaba ne kadar yakın olduğunun farkında olmadan, bu tuhaf soruyla bu anı mahvetmekten korktuğu için sözlerini geri yutar. Tek yaptığı gülümsemek ve mektubunu cebine koymaktır, ilk gerçek arkadaşını bulduğu için heyecanlıdır.

Sam eve vardığında, dumanla kaplı güneş kan kırmızısıdır ve tüm daireyi öfkeli bir kırmızı parıltıyla kaplamıştır. Kapıyı yavaşça kapatır ve ayakkabılarını çıkarır, sonra annesini dizüstü bilgisayar başında otururken görür, gözleri kısılmış ve yüzü gergin, ekrana değil ona bakmaktadır.

Sam hemen gerginleşir. Annesi ona nadiren böyle dikkat eder ve ettiğinde de genellikle Sam bir şeyleri yanlış yaptığı içindir.

Annesi dizüstü bilgisayarın ekranını döndürür ve Sam bir anda hatasını anlar: okulunun bugün not raporlarını gönderdiğini unutmuştur. Ekranı okumak için çok uzakta olmasına rağmen, notlarını açıkça görebilmektedir. C-. B-. D+. D.

Yüzünü buruşturur. Notları düşündüğünden daha düşüktür.

Konuşmaya korkarak sessiz kaldığında, annesi dizüstü bilgisayarın arama geçmişini uzun bir liste halinde ekrana getirir. *Diamond Taylor. Will Taylor. Simya. Simya. Simya.*

"Ne zamandır bunları araştırıyorsun?" diye sorar annesi sessizce.

"Çok uzun zamandır
değil, anne." "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Notların ne durumda?" "Gelecek ay
daha iyi olacağıma söz veriyorum."

"Çalışmak yerine tüm vaktini internette saçma sapan şeyler okuyarak
mı geçiriyorsun?"

Sam zorlukla yutkunur. "Sadece dönem ortası," diye mırıldanır.
"Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil." Annesi dudaklarını sıkıp sessizce onu süzer
ve Sam, tam da yanlış şeyi söylediğini dehşetle fark eder.

Annesi tek kelime etmeden kanepeden kalkar ve yatak odasına
girer. Geri geldiğinde, elinde Rabbit'i tutmaktadır.

Sam'in ensesindeki tüyler diken diken olur. Annesini daha önce hiç
bu kadar kızgın görmemiştir.

"Söylediğim hiçbir şey senin için önemli değil mi?" diye sorar
annesi alçak sesle.

"Üzgünüm anne," diye fısıldar Sam, gözleri Rabbit'e kayar.

Annesi mutfağa gider ve uzun bir bıçak alır. Annesi ifadesiz bir yüzle
Rabbit'i tezgahın üzerine koyar ve kulaklarından birini keser.

Sam, sanki acıyı hissediyormuş gibi nefesini tutar. "Anne, yapma,"
der ve yaklaşır.

Annesi ona bakmaz, hiçbir şey söylemez ve diğer kulağını da keser.

"Anne, dur!"

Annesi bıçağı oyuncağın yumuşak yanına derin bir şekilde saplar.
Karnını keserken dikişler yırtılır.

"Dur! Dur!" Sam Rabbit'e uzanmaya çalışır, ama annesi onu sertçe iter.

"Bu oyuncaklar için çok bydn," der annesi dişlerini sıkarak. "Zamanını boşa harcayacak kadar bydn. Sözlerini tutamayacak kadar bydn."

Pamuk topları tezgahıan yere düşer. Sam, dünyası başının etrafında dönüyormuş gibi hisseder. Arkadaşının parçalara ayrıldığını izlerken kendi hikırıklarıını duyar. Annesinin elinden bıçağı almaya çalıştığında, annesi ona kızgın bir bakış atar ve onu geriye doğru yuvarlanacak kadar sertçe iter. Sam orada diz çöker ve burnundan smk akacak kadar çok ağlar.

Annesi Rabbit'in vücudunu yırtıp açar ve doldurulmuş cesedi kızına fırlatır. Kalıntılar yüzüne çarptığında Sam irkilir.

"Sence neden bütün gün çalışıyorum?" diye sorar annesi.

"Eğlenmek için mi?" Sam'in sesi titrer. "Hayır, anne."

"Senin kafan hep bulutlarda. Hiç korkun yok. Çok *aptalsın*."

Sam gözlerini kaldırmaya korkar, bunun yerine gözyaşlarının bulanıklığı arasından Rabbit'in kalıntılarına bakar. Ona hikayeler anlattığı tüm zamanları, onu her zaman ne kadar dikkatle dinlediğini, yıllarca onu nasıl teselli ettiğini düşünür. Sonra kederinin aptallığını düşünür. Tavşan canlı değildir. Bir fabrikada makineler tarafından seri üretilen, elik bir oluktan pompalanıp plastiğe sarılıp bir mağazaya gönderilen bir oyuncaktır. Onu dinleyecek gerçek kulakları yoktur. Onu görecek gerçek gözleri yoktur. Diğer nesnelerden oluşan bir nesnedir ve Sam'in nasıl hissettiği umurunda bile değildir. Tavandaki atlak sadece tavandaki bir çatlaktır, salyangoz kabuğu sadece bir salyangoz kabuğudur ve kaldırırmda büyüyen karahindibalar sadece bir grup yabancı otlardır.

Tavşan, ii pamukla dolu, iç organları kuşağına dökülen bir doldurulmuş hayvandan başka bir şey değildir.

Ani sessizlik annesini snkleştirir. Bıçağı tezgahın üzerine bırakır, omuzları çöker ve titrek küçük kızına bakar. Ama zr dilemez.

"Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Sam'e sert bir bakış atmak için eğildi. "Bir daha asla *simyaya* ilgi duyduğunu görmek istemiyorum

araştırmanı görmek istemiyorum."

Sam titriyor ve konuşamıyor, sadece başını sallıyor. Annesi onun notlarından mı yoksa araştırmalarından mı daha çok rahatsız olmuş, anlayamıyor. Ama bu mantıklı değil, değil mi? Notları yüzünden kızgın olmasını anlıyor. Ama neden simyaya kızgın?

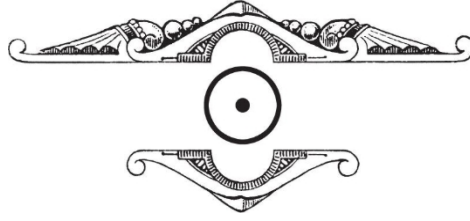
Annesi arkasını dönüp mutfak lavabosuna gider ve bulaşıkları yıkamaya başlar. Sam'in göğsündeki utanç, kanayan ve açık bir krater gibi hissettirir. şu anda tek istediği, annesinin ona kızgın olmamasıdır, bu yüzden bir daha asla simyayı araştırmayacağına dair kendine sessiz bir söz verir.

Ama bu, soruların zihninde daha da derinleşmesini engellemez. şu anda bile, dışarıda duvarlarla çevrili, onun ulaşamayacağı bir dünya olduğunu hissediyor. Ve daha önce sadece meraklıysa, annesinin tepkisi kıvılcımı ateşleyen rüzgâr, içinde ateşin açlığıyla büyüyen bilinmezliktir.

Herkes neden bu kadar korkuyor? Onun ötesinde ne var? Neden bilemiyor?

Isaac Newton'un *Principia Mathematica* ve *Opticks* gibi daha ünlü eserlerinin yanı sıra, bazıları el yazmaları olarak günümüze ulaşan milyonlarca kelimelik simya notları da bulunmaktadır. Bu el yazmalarından biri 2018 yılında Friends of the Angel City Central Library'ye açık artırmada satıldı ve fiziksel kopyası Alexander Reed Gallery'deki özel koleksiyonda kalırken, içeriğinin bir kısmını kamuya açık olarak yükledik. Fiziksel kopyayı görmek için, en geç iki hafta öncesinden çevrimiçi olarak rezervasyon talebinde bulunabilirsiniz.

Angel City Merkez
Kütüphanesi, Alexander Reed
Galerisi ana sitesi

Ari

Ari'nin simya hakkında öğrendiği ilk şey, bunun hakkında konuşulmaması gerektiğidir.

Dünyanın geri kalanı için simya, başka bir çağdan kalma modası geçmiş bir sahte bilim, kimya ve modern tıbbın yerini aldığı eski dünya mitolojisidir. Doğu imparatorları sonsuza kadar yaşamak umuduyla cıva tabletleri yutar, Batılı bilim adamları ise kurşunu altına dönüştürmek için boşuna uğraşır. Simya hakkında konuşulmaz çünkü ciddiye alınamaz, çünkü bilmediğiniz sürece gerçek değildir.

"Ama kurşunu altına dönüştürebilirsin," diye itiraz eder bir öğrenci, Ari ve diğerleri Isla'nın etrafında oturup günün dersini gözden geçirirken. Dışarıda altın rengi, dumanlı bir gün, kubbenin içinden giren ışık toz zerrecikleriyle bulanık.

"Elbette," diyor Isla omuz silkerek. Tahtaya 7|1 yazıyor. "Bildiğiniz gibi, ikisi de metal ve bu nedenle tek bir dönüşüm gerektiriyor. Ama unutmayın: denklemler her zaman ne olmalıdır?"

"Her iki tarafta da eşit," diye sınıf hep bir ağızdan cevap verir.

"Güzel. Her iki tarafta da eşit. Ve altın kurşundan çok daha yoğundur. Bu yüzden kurşun, denklemi dengede tutmak için daha az miktarda altına dönüşecektir."

"O zamanlar bu dönüşümü başaran gerçek simyacılar var mıydı?" örgülü saçlı, arkadaş canlısı kız Dominique sorar.

"Tabii ki vardı," diye alaycı bir şekilde başka bir kız cevaplar. "Isaac Newton bunun hakkında yazmış."

"Gerçekten Isaac Newton muydu?" Isla rahat bir şekilde sorar ve kız kızarır. "Yoksa Newton'u referans olarak kullanan bir simyacı mıydı?"

Kısa bir sessizlik olur.

"Simyacılar neden isim kullanır?" diye sorar Isla sınıfa. "Bilen var mı? Neden kendi isimlerine ek olarak başka bir isim kullanırlar?"

Dominique cevap verir. "İlk simyacılarından biri öldüğünde, bir diğeri tüm yazışmalarında onun adını kullanırdı, eski ile yeni arasında hiçbir ayırım yapmadan. Bu şekilde sonsuza kadar yaşarız, onların özelliklerini üstleniriz, sanki tek ve aynı varlıkmişiz gibi, ölümsüz, her şeyi bilen ve ebedi."

"Çok iyi," der Isla ve Dominique onun onayından dolayı gülümser. "Çoğu zaman, eski simya yazıları Isaac Newton veya Sokrates gibi kişiler tarafından yazılmış gibi görünse de, aslında onların adını atıf olarak kullanan daha modern bir simyacıdır. Orijinal Isaac Newton'dan bu yana birçok Isaac Newton olmuştur. Bugün yaşayan bir Sokrates, yaşayan bir Konfüçyüs, yaşayan bir Musa vardır. Bu, bizden önce gelenleri onurlandırma şeklimizdir."

"Musa bir simyacı mıydı?" diye sorar başka bir çocuk.

"Daha doğrusu, bir elementalistti. Sonuçta Kızıldeniz'i ikiye ayırdı."

"Ne kadar eskiye dayanıyorlar?" diye sorar bir kız. "İlk simyacılar?"

"Emin olamayız. Atalarımızdan bazılarını sadece tahmin edebiliriz, çünkü erken dönem simyası sadece sihir olarak kabul ediliyordu ve mitolojinin merceğinden yorumlanıyordu. Örneğin, Yunan tanrıları insan simyacıları. Zeus, havadaki azot ve oksijenden yıldırım dönüştürebilen bir elementalistti. Demeter, canlıların iyileştirilmesinde uzmanlaşmış bir biyo-simyacıydı."

"Simyanın doğum yeri eski Mısır değil mi?" diye sorar Zan adında bir çocuk.

"Evet. İsis, Amun ve Kleopatra da yaygın atıflar. Ama bir saniye Yunanistan'a odaklanalım. Simyanın oraya göç etmesinin önemi nedir? Ari?"

Ari notlarına uzanır, ama Zan ona alaycı bir şekilde bakar. "Hatırlamıyor musun?" der.

Ari onu görmezden gelmeye çalışır ve düşünür. Sonunda, "Adını Yunanlılar koydu" der.

"Güzel. Ne ad verdiler?"

Ari cevap vermeye başlar, ama Zan onu keser.

"*Khemia*," diyor Zan rahatlıkla. "Kara Büyü. Sonra, uygulayıcılar zulümden kaçarak Pers halifelerinin sunduğu güvenliğe sığındıklarında, Arapça ön eki *al-* eklediler."

Isla başını sallar ve "*Al-Khemia*" der.

"Bu yüzden bu kadar çok Pers atıfı var," diye bitirir Zan. "Kiros, Anahita, Kserkses ve diğerleri."

Ari için, Gujarat'ta ailesinin kullandığı İran yerine Pers adını duymak hâlâ rahatsız edici. Hindistan'daki atıfları merak ediyor, büyürken öğrendiği efsanevi şahsiyetlerden bazılarının -Gandhi, Ashoka, Siddhartha- da simyacı olup olmadığını merak ediyor. Bay Rudra, Gujarat'ta herhangi bir simyacı tanıyor muydu? Simyacılar tapınaklarda gözlerden uzak bir şekilde saklanıyor muydu?

Utangaç bir şekilde elini kaldırır. Isla ona bakar.

"Evet?" "Bir simyacı atıfını nasıl seçer?"

"Seçmezler. Onlar için diğer simyacılar seçer." Boğazını temizler. "Peki bu nasıl yapılır?"

"Şey." Isla masaya yaslanır ve ona gülümser, gözlüklerinin kenarlarında ışık parlar. "Ben olsam önce simyacı olmayı düşünürdüm, evet?"

Ari, galerinin rahat köşelerinde inzivaya çekilir ve orada, kitap raflarıyla çevrili bir ortamda, simya elementlerinin periyodik tablosunu öğrenir ve bunu kimyanın periyodik tablosuyla karşılaştırır. Isla, 7 ve Pb'nin her ikisinin de kurşun elementini, > ve Ag'nin her ikisinin de gümüş elementini nasıl ifade ettiğini ve modern simyanın kimyaya nasıl düzgün bir şekilde katıldığını ve o zamandan beri keşfedilen tüm elementleri eski panteonuna nasıl kabul ettiğini sorar. Hangi elementlerin birbirini tamamladığını, hangilerinin inert ve sakin kaldığını, hangilerinin patlayıcı reaksiyonlara neden olduğunu öğrenir.

Denklemin her iki tarafı da mükemmel bir şekilde dengelendiği sürece her türlü dönüşümün mümkün olduğunu, ancak bu kuralın sınırlamaları olduğunu öğrenir. Örneğin, canlı bir şey cansız bir şeye dönüştürülebilir, ancak bunun tersi asla mümkün değildir.

ruhu, inorganik maddelerin sahip olmadığı bir şekilde kusurlu, benzersiz derecede güçlü, kırılğan ve geçici bir şeydir. Ve bir ruh bir kez yok olduğunda, asla geri getirilemez, bu da dönüşüm denklemini kalıcı olarak eşitsiz hale getirir. Bu nedenle, ahşap çeliğe dönüştürülebilir, ancak çelik ahşaba dönüştürülemez. Derisi ve eti su ve hava ile iyileştirilemez. Ölüler hayata geri döndürülemez. Kusurluluk her zaman mükemmelliğe doğru ilerleyebilir; ancak mükemmellik, moksha'nın ilahi hali gibi, ebedidir.

Ari, her gün gelen bilgi bombardımanını zihninde tutmakta zorlanıyor. Akademik zekasının oldukça ortalama olduğunu, sınavdan önceki gece ders kitabını gözden geçirip ertesi gün sınavda tam puan alan ya da sınıfın ortalamasını yükselten raporlar yazan insanlardan biri olmadığını her zaman biliyordu. Zan, her zaman cevapları söyleyen kişidir. Dominique, sınavlarda en yüksek puanı alan kişidir.

Ari ise yavaş okur, yeni bir kavramı anlamak için birkaç deneme yapar. Ancak doğuştan gelen yetenek eksikliğini, sıkı çalışmaya olan kararlılığıyla telafi eder. Diğerleri, ailelerinin refahının yükünü taşıyor; onlar üst sınıflardan seçilmiş, özel okullara ve zorlu sınavlara alışkın ve sadece kendileri için simya okuyorlar. Ancak her zor ders, Ari'ye Surat'taki ailesine gönderilen aylık harçlığın, buradaki akademik performansına bağlı olduğunu hatırlatıyor. Isla'ya o kadar çok soru soruyor ki, Isla sık sık sinirlenerek onu uzaklaştırıyor. Güneş ışığıyla aydınlanan meşe masalarda yapılan çalışma seanslarında, zor kavramları sabırla ona anlatan Dominique'i arar. Her akşam saat 6'da siyah araba onu almak için dışarıda bekliyor olsa da, diğer herkes saatler önce gitmiş olsa da, Ari o günün okuma ödevini ezberleyene kadar gitmeyi reddeder.

"Neden her zaman bu kadar geç kalıyor?" diye sorar bir çocuk, gece dışarı çıkarken Ari'nin yanından geçerken Zan'a.

Zan, Ari'nin kafasına iki parmağıyla sertçe vurur. "Çünkü yarınki sınavda başarısız olursa ailesi yemek yiyemez," diye cevaplar ve ikisi sessizce gülerler.

Dominique onların arkasından sert bir bakış atar, sonra Ari'nin eline nazikçe dokunur. "Onlar için endişelenme," der.

Ama Bay Rudra, Ari'nin bu özelliğini seviyor ve Ari ayrılmaya hazır olana kadar galeriyi açık tutuyor, ta ki Ari gece yarısı eve sendeleyerek gidip yatağına yığılana ve zihni simya formülleriyle dolup taşana kadar.

Bazen Isla'nın tembel gülümsemesi ve sorusuna verdiği utangaç cevap üzerinde durur.

Önce simyacı olmayı düşünürdüm.

Lumines'in tam olarak ne yaptığını veya bu örgütün simyacılar neden ihtiyaç duyduğunu pek anlamıyor, ama ailesini hayal kırıklığına uğratma düşüncesi Ari'nin dayanabileceğinden daha fazla. Geçtiğimiz yıl boyunca gösterdiği tüm çaba ve fedakarlıklar boşa gidecek. Bu yüzden utanç tehdidi onu geceleri uykusuz bırakıyor ve her sabah erken saatlerde uyandırıyor.

Sam, Ari'nin simya dersine katılmış olsaydı, en başarılı öğrenci olurdu.

Ari bunu kesin olarak biliyor. Normal okulda, Sam'in hiçbir çaba harcamadan bilgileri ezberlediğini hayranlık ve kıskançlıkla izliyor. Sam, ders boyunca not almadan oturup boşluğa bakıyor, sonra Ari dersle ilgili yardım istediğinde öğretmenin sözlerini kelimesi kelimesine tekrarlıyor. Ders kitaplarının tüm bölümlerini tek bir okumada ezberliyor, sanki sayfalar önünde açılmış gibi onlara başvurabiliyor. Ari, Sam'in tertemiz zihnini ne kadar da kıskanıyor. Yine de sınavları bitirmeden bırakır, ödevlerini dersin başlamasına beş dakika kala yapar. Ari, karnesindeki her A+ için çok uğraşır, ama Sam'in notları her zaman sınıfın en alt sıralarında kalır. Ari bunu hiç anlayamaz. Her gün okula gelmesine rağmen, okulun ona sunabileceği hiçbir şey yokmuş gibi derslere katılır.

Bir öğleden sonra yapılan sınavda, Sam'in yine hayal kurduğunu fark eder, gözleri sınıfın beyaz duvarının sıradan bir bölümüne sabitlenmiş, kalemni boş boş çeviriyor. Bakışları Sam'in kağıdına gider. Dersten sadece on dakika kalmıştır ve kağıdı hala boştur.

Öğretmenin bakmadığından emin olduğunda, ona doğru "Hey" diye fısıldar ve Ari ona baktığında, kendi kağıdını masasının kenarına kaydırır.

Kız gözlerini kırıştırır, kendine gelir gibi görünür. Sonra ona kibarca başını sallar ve cevaplarına bakmadan kendi sınavına geri döner

. O, zil çalana kadar kızın kağıdını doldurmasını izler.

"Bana yardım etmek zorunda değilsin," der ona ders sonrası koridorda. "Seni yakalarsa ikimizi de sınıfta bırakır."

"Ama neden böyle yapıyorsun?" diye sorar ona. "Neyi?"

"Kendini sabote ediyorsun. Sınıfın en iyisi olman gerekirdi." Onun değerlendirmesi karşısında kafası karışmış görünüyor.

"Neden öyle olsun ki?"

"Her şeyi ezberlemiştin." Adam kafasına dokunur. "Her cevabı ezbere biliyorsun."

"Benim cevaplarım genellikle öğretmenlerin istediği cevaplar değil."

"Peki, kelebek etkisiyle ilgili soruya ne yazdın?"

"*Sen* ne yazdın?"

"Hayattaki her eylemin dünyada bir dalga etkisi yarattığı kavramı," diye cevaplar, "bu nedenle yaptığımız küçük eylemler büyük etkiler yaratabilir."

"Oh. Ben o soruyu boş bıraktım."

"*Neden?*"

"Çünkü kelebek etkisi fikri temelde hatalı, çünkü sonuçta geleceğin nasıl olacağını asla bilemezsin, alternatif zaman çizgilerini görmeden bu etkinin geçerliliğini nasıl doğru bir şekilde test edebilirsin ki?"

Ari gülmeye başlar. Bu hem yanlış hem de daha iyi bir cevap. "Ama soru bu değil," diyor. "O sadece kavramı anlayıp anlamadığını bilmek istiyor."

"Ama bu kavramı anlamıyorum çünkü başlangıçta mantıklı gelmiyor!" diye tartışıyor.

"Ne olmuş yani? Ona istediği cevabı ver!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Sam o kadar samimi bir şekilde çaresiz görünüyor ki, Ari ona acıyor.

"Ah, Sam." Ari başını sallar ve gülümser. "Sen bu sınıf için fazla iyisin."

Sam gülüyor ve Ari ona şaşkın ve memnun bir bakış atıyor. Onu ilk kez güldürüyor ve bu sesi çok seviyor.

Daha fazla şey söylemek istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyor ve sonra zaten çok geç oluyor, çünkü çıkışa ulaşmışlar.

Ama öğleden sonra ayrılmaya hazırlanırken, Sam Ari'ye katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Al," dedi. "Sana bir şey yazdım." O tepki veremeden arkasını döndü. "Hoşça kal, Ari."

Ari mektuba bakar, sonra hızla ona bakar, ama o çoktan merdivenlerden aşağı inip otobüse doğru yönelmiştir. O da kalbi çarparak, o gözden kaybolana kadar el sallar. Kağıdı açar ve okumaya başlar.

Okuldan sonra hiç takılamadığımız için, bunları birbirimize göndermeye devam edebiliriz diye düşündüm. Bu sefer ben başlıyorum.

Bu, onların günlük ritüeli haline gelir.

Her sabah Ari ona bir mektup verir, her öğleden sonra Sam da ona bir mektup verir. Ari mektubu sırt çantasının gizli cebine güvenle koyar ve kimya dersinde, daha sonra yemek için sakladığı bir tatlı gibi mektubu sabırsızlıkla bekler. Akşamları dairesinde yalnız kalana kadar mektubu okumaya cesaret edemez. Orada, sessizlik ve yatak başı lambasının ışığında, Sam'in sesini kafasında duyabiliyor, sanki Sam hemen yanında duruyormuş gibi rahatlatıcı bir ses.

Ve mektuplarından, onun hakkında binlerce ayrıntı öğrenir —yeşil renge özel bir ilgisi olduğunu, kabakların tadının berbat olduğunu düşündüğünü, evrende yalnız olmanızın imkansız olduğunu, çünkü o zaman tüm o boş alanın ne anlamı kalacağını düşündüğünü.

Belki de evrenin anlamı, diye yanıtlar, hiçbir anlamı olmamasıdır. Tıpkı Büyük Patlama gibi, sadece oldu.

O da şakacı bir şekilde cevap yazıyor: *Ama Büyük Patlama kelimenin tam anlamıyla bir noktaydı.*

Çizginin etrafına bir sürü benek çiziyor ve bu onu güldürüyor. *Tamam, haklısın. Ama belki de mantığa ihtiyaç duymak, yalnız hissetmememiz için sadece bir insan özelliğidir.*

Daha fazla mevsim geçer. Yağmurlar toprağı serinletir, toprak yeşerir, yeşil çiçekler açar, çiçekler sararır, sarı renk alev alır ve döngü yeniden başlar. Ari ve Sam liseye geçer, yaşlanır, uzar ve zayıflar, kendi telefonlarını alır ve birbirlerine mesaj atmaya başlarlar

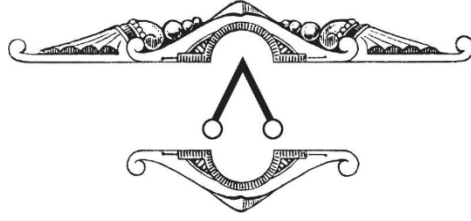
. Ama mektubun fiziksel olması onu daha çok değer vermelerine neden olur, bu yüzden alışkanlıklarını sürdürürler. Ari, ailesini özlemesinden kaynaklanan tüm bastırılmış kederini Sam'e gönderdiği mesajlara aktarır. Konuşmaları çılgın bir şekilde sapar, bazen saçma sapan ve komik, bazen de derin sorularla doludur. O dönem aynı sınıflarda olup olmadıkları önemli değildir. Mektuplarını birbirlerine ulaştırmanın bir yolunu her zaman bulurlar, ister birbirlerinin dolaplarına sıkıştırarak, ister masalarının altına bantlayarak, ister koridorda geçerken birbirlerinin sweatshirtlerinin kapüşonlarına atarak.

Yine de, aralarında hayatları hakkında hiçbir kişisel bilgi paylaşmamaları konusunda ilginç, sözsüz bir kural vardır. Belki de bunu o başlatır, okuldan sonra her gün gerçekte ne yaptığından bahsetmekten içgüdüsel olarak kaçınır. Ve belki de o da, hayatlarında paylaşılmaması gereken sırlar olduğunu anlayarak ona uyar. Sebep ne olursa olsun, sonraki iki yıl boyunca arkadaşlıklarının yüzeyinde kalırlar, konuşacak konular bitmese bile kendilerini geri çekerler, birbirlerine yüzlerce sayfa yazsalar bile kırılganlıklarını korurlar. Her ikisi de diğerinde neyi kaçırdıklarını merak etseler de. Her ikisi de sessizce diğerinin sormasını umsa da.

Bir gün, korkunç bir şey olsa bile.

Bilimin temel kusuru, maddenin yaşamı yarattığına inanmaktır, oysa gerçekte maddenin kaynağı yaşamdır, maddi varlığın yaratıcısı yaşamdır, kaynağı, ruhudur.

Boudica'nın açılış konuşması, Oxford seminerleri, 1992

Sam

Kaza olduğu gün öğleden sonra, Ari'nin eve dönüş aracı geç kalır.

Sam, zil çaldıktan sonra onunla nadiren vakit geçirebildiği anlardan biridir, bu yüzden diğerk öğrenciler omuzlarını kamburlaştırıp kapüşonlarını çekerek etraflarından akıp giderken, onlar lisenin ön kapısında oyalanırlar. Yağışlı bir bahar mevsimidir ve yağmur durmaksızın yağmaktadır, bu sel gibi yağmur altı ay önce bu topraklara çok iyi gelirdi.

Ari, girişin üstüne yağan yağmur perdesine gözlerini kısarak bakar. "Burada beklemek zorunda değilsin," der ona. "Beni yakında alacaklar."

Sam soğuk ve nemli havanın tadını çıkarıyor. "Zaten bunun dinmesini beklemem gerek," diye cevaplıyor. Şehrin diğerk sakinleri gibi, onun da şemsiyesi yok. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Ari ana koridoru işaret eder. "Kütüphanenin arkasında bekleyebileceğimiz bir yer var."

"Yolu göster."

Ari ona gülümser ve bu gülümseme tüm kalbini aydınlatır. Bu yıl ne kadar da uzamış, sanki birdenbire kök salmış bir bitki gibi. Artık okulda koridordan geçerken herkesin gözleri ona kayıyor, ama o, artan ilgiye dayanamıyormuş gibi, hep utangaçça yere bakıyor. Kızların boyunlarını uzatıp saçlarını düzelttiklerini, erkeklerin ya heyecanla yüzüne bakıp durduklarını ya da kinlerinden ona sataştıklarını görmüştür. Bu, kalbinde kıskançlık uyandırır, ancak bunun onu kendine ait olmasını istediği için mi

kendisi onun yerinde olmak istediği için mi emin değil. Bu kadar dikkat çekmek nasıl bir şey? Neden bu kadar önemsiyor ki?

Boşalan koridorlardan geçerek kütüphaneye açılan çift kapıdan içeri girerler. Burada, bir köşede, iki bitişik rafın oluşturduğu küçük bir köşe vardır, boş ziyaretçi parkına bakan cam pencerelere kadar uzanan küçük bir halı, dışarıdaki ıslak kaldırım yapraklar ve gül yapraklarıyla kaplıdır.

"Buraya sık gelir misin?" diye sorar ona, o köşeye yerleşip bir defter çıkarırken.

O başını sallar. "Öğle yemeği vakti."

Kız onun yanına oturur ve ikisi sessizce otururlar. Buradan, jakarandaların arkasında sıralanan düz çatılı bungalovları görebilirler, hepsi yağmurun mavi sisinde kaybolmaktadır. Kızın gözleri onun defterine ve zarif ellerine kayar. O, kendilerine en yakın arabayı çiziyor, lastiklerin yanında büyüyen turuncu gelincikleri uzun, etkili vuruşlarla çiziyor. Onun bu kadar iyi çizim yapabildiğini bilmiyordu ve bunu onunla ilgili giderek uzayan gizemler listesine ekledi. Belki de her gün onu alan garip siyah araba onu sanat dersine götürüyordu?

"Ari," diyor. "Gerçekten çok iyisin."

O, kirpiklerinin arasından ona bakıyor, gülümsüyor ve tekrar aşağıya bakıyor. "Çizmesi kolay bir manzara."

Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyor gibi görüldüğü için, kız ona her öğleden sonra nereye gittiğini sormaya çekiniyor. Sadece başını sallayıp, "Burası güzel bir yer," diyor.

"Saklanacak yer bulmakta iyiyim." "Başka yerlerin de var mı?"

"Tabii." Kız bir anlığına onun gözlerinde kaybolur. "Geçen hafta South Bay'de bir tane buldum. Orada gizli bir plaj var. Çalılıkların arasından geçmen gerekiyor, ama oraya vardığında, tamamen yalnız kalıyorsun."

"Yalnız kalmayı seviyorsun."

"Sen sevmiyor musun?"

Cevap vermez, çünkü emin değildir. Sadece kendi seçtiği zaman yalnız kalmayı sever. "Yalnız kalmaktan bahsetmişken," der.

"Kütüphane yakında kapanacak. Bizi burada görürlerse dışarı atacaklar."

"Ah," diye cevaplar Ari, giriş kapısına boş boş bakarak. "Belki kimse fark etmez."

"Sen mi?" Sam biraz güler. "İmkanı yok. Herkes sana dikkat ediyor."

O bunu otomatik olarak, bir gerçekmiş gibi söyler, ama o gülümser ve başka yere bakar, yanakları kızarır ve o, bunun flört etmek gibi algılanmış olabileceğini fark eder. Kalbi panik içinde atar, kendi yanakları da pembeye döner ve başını sallamaya başlar.

"Üzgünüm, öyle demek istemedim... Seni rahatsız etmek istemedim." "Sorun değil," der. "Benim için sorun değildi."

Sam tekrar yağmura bakar. "Her zaman fark edilmek güzel olmalı."

Ari ona döner. Bir süre sonra kalemini bırakır ve avucunu yukarı bakacak şekilde elini uzatır. Sam ona bakar. Ne yapacağını biliyormuş gibi, içgüdüsel olarak kendi avucunu onun avucuna bastırır. Bir titreme onu sarar. Daha önce hiç bir erkeğin eline dokunmadığını fark eder, ama artık geri çekilmek için çok geçtir. Üstelik, onun cildi pürüzsüz ve sıcaktır, hoş bir his verir. Bu dokunuşta rahatlatıcı bir şey vardır, sanki o onu tanıyormuş ve o da onu tanıyormuş gibi, ve dünyada birbirlerini anlayan tek iki kişi onlarmış gibi.

Ari diğer eliyle kızın elinin derisine bir daire çizdi, sonra da ortasına bir nokta koydu. Kızın ensesi zevkten karıncalandı. Ona sorgulayan bir bakış attı.

"Bu mükemmellik anlamına geliyor," der. "Bu, seni olduğun gibi sevdiğim anlamına geliyor, Sam."

Gülümser, boğazında bir düğüm oluşur, kalbi yavaşça açılır ve bu anın her bir ayrıntısını hafızasına kazır: fırtınanın ışığıyla mavi-griye bürünen yüzleri, avucunun sıcaklığı, parmağının elinde kayan hissi... Böylece bir gün, zihnindeki raflardan bu anıyı çıkarıp, sanki hiçbir şey değişmemiş, sanki sonsuza kadar böyle devam etme şansları varmış gibi yeniden yaşayabilir.

O öğleden sonra nihayet eve vardığında, Ari'nin sözlerinden dolayı hala başı dönüyor ve sersemlemiş haldeyken, kapısının önünde iki polis memuru durduğunu görür. Yürüyüşünü durdurur. Nefesi boğazında takılır. Midesini ısıtan sevinç, dehşete dönüşür.

"Ne oldu?" diye sorar onlara. "Annemin başı dertte mi?"

Polislerden biri sadece iç çeker ve söyleyecek doğru kelimeleri arar.

Resmi rapora göre, Mandarin Palace Chinese Food'un mutfağında yıllardır göz ardı edilen aşınmış borulardan gaz sızıntısı meydana gelmişti. Yakılmış bir sigara, caddeyi sarsan bir patlamaya neden olmuştu. Olay tüm yerel haberlerde yer aldı. Konuyla ilgili her haber, "gaz hattı bakımı çok önemlidir!" şeklinde genel bir uyarı ile sona eriyordu.

En azından annesi hayatta kalmıştır. Patlamadan Hayes'ten geriye hiçbir şey kalmamıştır.

Annesinin vücudunun yarısı, çenesinden uyluklarına kadar uzanan, kızgın, kırmızı ve sulu yanıklarla kaplı. Yine de, daha fazla fatura birikmesini önlemek için sadece bir hafta sonra hastaneden çıktı ve iyileşme süresinin geri kalanını evde huzursuzca kıvranarak geçirdi. Daireleri yanık et, aloe, bal ve yumurta sarısından seyreltilmiş yağ kokusuyla doluydu.

"Acın ne olacak?" diye sorar Sam. Annesinin etrafında dolanıp, korkunç yaraları için endişelenmeden duramaz. Gözleri ağlamaktan sürekli kızarmıştır. "Hastane faturaları ne olacak?"

"Bunu dert etmene gerek yok," diyor annesi. Kızgınlıkla kızının koluna bir tokat atıyor. "Git yumurta sarısını getir ve bileğime biraz sür."

Okulda Sam derslere dalıp gider, öğle yemeğine neredeyse dokunmaz, içine kapanır.

İyi misin? Ari mektubunda ona sorar.

Gözlerindeki endişe ona neredeyse dayanılmaz geliyor ve o da ona karşılık olarak her şeyi yazmak üzere, göğsündeki acıyı kağıda döküp onun görmesi için çaresizce yazıyor. Ama son anda, bu kadar görünür olmaktan paniğe kapılıyor, kendini merkeze koymaktan korkuyor.

sorunlarının dikkate alınmayı hak etmediğini düşündüğü için değil, sadece *kendi* sorunlarının hak etmediğini düşündüğü için. Daha önce mektuplarında hiç kişisel bir şey konuşmamışlar, birbirlerinden yardım istememişlerdi. Ve aralarındaki bağı böyle bir stres testine tabi tutan ilk kişi olma korkusu, tüm acısını ona açığa vurarak tek arkadaşını kaybetme ihtimali, o kadar güçlüydü ki, bunu yapmaya cesaret edemedi.

Bu yüzden ona sadece annesine bir şey olduğunu söyler. "Ama merak etme," der, dersler arası koridorda yürürken hemen ekler. "Şimdi her şey yolunda." Sonra zil çalınca aceleyle uzaklaşır, onun gözlerine bakamaz.

Böylece mektupları yine her zamanki konularına döner, belirsiz sorular ve rastgele düşüncelerle doludur. ABC'de evden kaçan gençle ilgili özel programı izledin mi, *Watership Down*'ı okudun mu ve bu kitap tavşanlara olan görüşünü değiştirdi mi, dünyadaki en sevdiğin yemek nedir, insanlar neden farklı damak zevklerine sahiptir, bir milyar doların olsaydı ne yapardın? Önemli olan her şey hariç her şey hakkında konuşurlar ve mektuplar devam ettikçe, söylenmemiş sözler kelimelerinin arasında daha da derinleşir, ta ki Sam genişleyen bir uğurumun üzerine köprüler kuruyormuş gibi hissedene kadar.

Ari tekrar sormamaya dikkat ediyor, ama ona küçük hediyeler getiriyor. Kafeteryadan sakladığı bir karamel. Güneşin aydınlattığı profilinin bir çizimi. Okyanus tarafından pürüzsüzleştirilmiş, safir mavisi güzel bir taş. Her şey sessiz bir kontrol gibi geliyor. *Seni düşünüyorum. Umarım iyisindir. Keşke daha fazlasını yapabilsem.* Sam, Ari'nin çizimini evindeki masasının rafında saklar ve taşı cebine koyar, uğur getirmesi için yanında taşır.

Annesi sabahın erken saatlerinde ve gece geç saatlerde mutfak masasında oturup çevrimiçi iş başvuruları dolduruyor. Sam, annesinin komşunun dairesinden bir kova deterjan ve fırça ile çıktığını, yirmi dolar karşılığında bir evi temizlediğini görüyor. Restoranlara, motellere, tiyatrolara, ofis binalarına iş başvurusu yapıyor. İngilizcesi çağrı merkezi için yeterince iyi değil. Yüzü market kasası için fazla yaralı; müşterileri korkutabilir. Yaraları yüzünden mutfakta bulaşık yıkarken çok yavaş kalıyor. Sam, iş görüşmelerinin sonuçsuz kaldığını her zaman anlayabiliyor. Okuldan eve geldiğinde annesini çoktan dönmüş, kanepede kıvrılmış ve boş boş bakarken buluyor.

Televizyona boş boş bakıyor, yüzü gergin ve yorgun, Sam'i o kadar tamamen görmezden geliyor ki, sanki Sam'in orada olduğunu hiç fark etmiyor gibi.

Sam, endişeden sürekli mide ağrısı çekiyor. Annesi yemek yapamayacak kadar yorgun olduğunda akşam yemeğini masaya hazırlamaya çalışıyor, annesinin bir şeyler yediğinden emin oluyor, annesinin giderek daha değişken hale gelen öfkesine katlanıyor, geç eve geleceğini Sam'e söylemeyi unutmasının annesinin suçu olmadığını kendine söylüyor. Sam, annesi derslerini aksatacak herhangi bir işe girmesine şiddetle karşı olsa da, mahallede başvurabileceği işler arar.

Geceleri Sam, annesinin çeşitli işlerden zorlukla kazandığı az miktardaki parayı sayar ve bu paranın kirayı karşılamaya yetmediğini, annesinin sağlık masraflarını ise hiç karşılamadığını fark eder. Para kazanmak dünyadaki en zor şey gibi görünür. Ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar, para asla yetmez.

Ve sonra, bir öğleden sonra, Sam eve geldiğinde ön kapıya yapıştırılmış sarı bir tahliye bildirisi görür. Ödemeyi hafta sonuna kadar yapmazlarsa evi boşaltmak zorundadırlar.

Ertesi gün, Sam Ari'ye mektubunda şöyle yazar:

Kayın ağaçları öleceklerini anladıklarında, tohumlarıyla hayatta kalma şansı elde etmek için çiçek açarlar. Tüm güçlerini tüketirler ve kendilerini korumak için hiçbir şey bırakmazlar. Böcekler ve mantarlar onların zayıflığını hisseder ve onları yutarlar.

En muhteşem halimiz ne zaman ortaya çıkar? Kötü bir şey olduğunda, en iyi halimize mi dönüşürüz? En iyi halimiz olduğumuzda, bu korkunç bir şeyin olacağı anlamına mı gelir?

Bu tam olarak bir itiraf sayılmaz. Ama Ari, onun çaresizliğini hissetmiş olmalı ki şöyle cevap yazıyor:

En iyi halimize ulaştığımızda, her şeyi yapabiliriz. Korkunç bir şey olduysa, bu yenilmez olmaya hazır olduğun anlamına gelir.

Korkma. Ben buradayım.

Ben buradayım.

Belki de ona yardım isteyebileceğini söylüyor. O gece, Sam mektubu yastığının altına sıkıştırarak yatağa girer ve ona güvenmeye kendini ikna etmeye çalışır. Ama eğer güvenirse, sonra ne olacak? Ari onun durumu hakkında ne yapabilir ki? Ona binlerce dolar mı verecek? Ona ve annesine kalacak bir yer mi verecek? Okuldan sonra nereye gittiğini söylemekten bile çekinen birine, nasıl böyle bir yük bindirebilirdi ki? Ya o çekinirse?

Ya onu kaybederse?

Sonunda uykuya daldığında, rüya görür. Annesi ve o, eşyalarını dolu çantalarla tutarak otobüs durağına doğru ilerlemektedirler. İnanılmaz derecede soğuk bir gecedir, sokaklar mavi ve karanlıktır ve rüzgâr o kadar kuvvetlidir ki Sam bacaklarını ileriye doğru itmek için zorlanır. Durağın karşısında, tanıdık Odyssey Tiyatrosu tamamen aydınlatılmış, altın rengi ışığı o kadar sıcak ki Sam onu teninde hissedebiliyor. Bir prömiyer gecesi. Tiyatronun önündeki kalabalığa bakıyor, gökkuşağı rengindeki kıyafetleri kırmızı halıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

Ne kadar güzeller, diye düşünür Sam umutsuzca. *Ne kadar mükemmeller.* Parlak topuklu ayakkabılarını, ışıltılı elbiselerini, parlak loaferlarını ve zarif takım elbiselerini hayranlıkla izler. Bu gece marquee'deki başlığı okuyamamaktadır, ama önemi yoktur, çünkü tiyatroya girip bu şiddetli rüzgardan bir anlığına kurtulabilirlerse, nefes alabilirler.

Ama rüzgâr gittikçe şiddetleniyor, her adımda melas içinde yürür gibi hissediyor. Omzunun üzerinden baktığında, karanlık ve geçilmez, onları yutmaya hazır, korkunç bir hiçlik yaklaşıyor. Dişlerini sıkıyor ve biraz daha ilerliyor, sonunda girişin çift kapısından içeri giriyorlar.

Ve lobide, Sam kalabalığın ortasında, saçları mükemmel bir şekilde taranmış, yüzü bulanık bir kadın görür. Sam, sanki tiyatroya gelmelerinin sebebi oymuş gibi ona doğru çekilir. Kadın

elini uzatır ve Sam'in vücudunu bir rahatlama dalgası kaplar. Artık her şey yoluna girecek.

Kadın bıçağı çıkarıp Sam'in bileğinden dirseğine kadar uzun bir çizgi keserken, Sam hala böyle düşünmektedir. Kan damlaları, çiçek tomurcukları gibi parlak bir şekilde cildinde açar.

Sam titreyerek uyanır. Bir süre terleyerek, hızlı nefes alarak yatakta kalır, bıçağın derisini kestiği hayali his hala cildinde karıncalanmaya devam etmektedir. Sonra gözlerini kapatır ve sakinleşmeye çalışır.

Karanlıkta, kadının yüzünün ona dönük olduğunu ve sessizce beklediğini görür.

Kalbi gırtlığına kadar çıkan Sam, rüyalarındaki kadının kim olduğunu anlar. Bir zamanlar ateşli bir şekilde aradığı ismi hatırlar.

Diamond Taylor.

Sanatın hamisi. Kalbi olan bir hanımefendi. O her şeyi gerçekleştirebilir.

Rabbit ile olan olaydan beri, Sam simya hakkındaki düşüncelerinin çoğunu unutmaya çalışmıştı. Ama şimdi bu kelime, arşivlenmiş anılarından tertemiz bir şekilde geri dönüyordu, restorandaki adamlar, mücevher gibi manşetleri, çatal ve kaşık, Will ve Diamond Taylor hakkındaki konuşma ile birlikte. Komşusu bir keresinde, arkadaşının şirketinde altı haneli bir maaş aldığını söylememiş miydi? Bir diğeri hastane masraflarını muaf tutturmamış mıydı?

Sam onlara bunu nasıl başardıklarını, Diamond Taylor'a ulaşmak için kiminle konuştuklarını sormak istiyor, ama iki komşu da yıllar önce taşınmış ve Sam onların isimlerini hiç öğrenememiş.

Bunun yerine, Sam metroyla eve giderken Odyssey'e bakıyor. Hayatının neredeyse her günü bu tiyatroyu görmüş, ama sadece bir yabancı olarak. Bir gösteriye gitmek o kadar lüks bir şey ki, bu düşünce hiç aklından geçmemişti. Ama sıcak ışıkları ve güzel kalabalığıyla bu tiyatronun hayali aklından çıkmıyor ve otobüs Odyssey'in önünden geçerken, boynunu uzatıp tabelayı okumaya çalışıyor.

Firefly. Prömiyer gecesi.

Diamond orada olabilir.

Sam, bu kadını bulmaya çalışarak neyi başarmayı umduğunu tam olarak bilmiyor. Bir kredi mi? Bir iş mi? Ne? Ağzını açmaya cesaret edebilecek mi, onu bile bilmiyor. Diamond Taylor'ı bulup ondan yardım istemek, mantıksız bir fikir gibi görünüyor. Ama bunun imkansız bir ihtimal olduğunu düşünmeye vakit yok. Tahliye tarihi yaklaşıyor, kabuslarında onu takip eden korkunç bir boşluk var. Son yaklaşıyor ve üç gün sonra gelecek.

Çünkü paranız bittiğinde tam olarak ne olur? Sam köprülerin altında çadırlar, kavşaklarda karton levhalar tutan çocuklu kadınlar görmüştür. Çoğu insanın ailelerine ve arkadaşlarına yardım istediğini, bunun geçici bir durum olduğunu ve mümkün olan en kısa sürede geri ödeyeceklerini varsayar. Ancak ona ve annesine birbirlerinden başka kimseleri yoktur. Küçük dairelerinden çıkmak zorunda kalırlarsa nereye gidecekler?

Bir şeyi daha arzu edilen bir şeye dönüştürmek.

Eğer bir dönüşüme ihtiyaçları varsa, o zaman bu zamandır.

Sam eve vardığında annesine, "Daha sonra kitapçıya gidip grup projemiz üzerinde çalışacağım" diyor.

"Git o zaman," der annesi ilgisiz bir şekilde eski dizüstü bilgisayarının başına otururken. Başka bir özgeçmiş doldurmaktadır. Hareket, boynundaki deriyi gerer ve Sam, ışık altında gümüş rengi yara izlerinin nasıl değiştiğini gözlemler.

"Tamam," der Sam, annesinin ona bakmasını bekler. Annesi bakmayınca, Sam sessizce arkasını döner ve yatak odasına geri döner.

Akşam olunca Sam otobüs durağına gider. Bu saatte sokaklar arabalarla doludur, herkes otoyollara çıkmak için mücadele ederken kırmızı arka lambalar uzakta kıvrılarak parlar. Bu gece, sis o kadar alçaktır ki, şehir merkezindeki gökdelenleri yansıyan ışıkların sisinde silikleştirir. Korece tabelalar sokakları neon ışıklarıyla aydınlatır, gece, boba ve barbekü için kafelere akın eden erken saatlerde eğlenenlerle şimdiden gürültülüdür. İnsanlar sokak köşelerindeki beyaz çadırlı tezgahların önünde sıraya girerler. Dumanla yarı gizlenmiş aşçılar, şişten yumuşak carne asada şeritlerini kesip ev yapımı unlu tortillalara koyarlar. İnce palmiye

ağaçları rüzgara karşı aynı anda eğiliyor. Ara sıra, şehrin geri kalanının siyah bir denizde parıldadığını sokakların arasından görebiliyor. Bazı yönlerden iğrenç bir yer, alışveriş merkezleri, otoparklar, benzin istasyonları, beton, asfalt ve otoyolların oluşturduğu bir labirent. Sadece bir annenin sevebileceği bir şehir. Ama sonra bir köşeyi dönüp tepenin üzerinden bakarsınız ve hava açık, parlak bir gecedir. Sonra sokaklarında karanlık büyüünün fısıltısını duyarsınız. Burada kırk farklı yerden, her biri farklı bir ritimle, bir kalp atıyor.

Odyssey'in karşısındaki durakta iner. Tiyatronun ön girişi kadife iple çevrilmiştir ve kaldırımında büyük insan grupları toplanmıştır, hepsi metal dedektörlerden geçerek yavaşça lobide ilerlemektedir.

Bu çok tanıdık bir manzara, ama bu gece Sam'in kalbini tedirginlikle gerginleştiriyor. Mütevazı siyah kapüşonlu sweatshirt'üyle kendini yabancı hissederek caddeyi geçiyor, gözleri yere dönük. Bir şekilde, kalabalığın içinde fark edilmeden karışıyor, ama bileti yok ve görünmezliği bile onu biletsiz olarak tiyatroya sokmaya yetmiyor. Bunun yerine, kalabalığın kenarında dolaşıyor, ne yapacağını bilemeden, yüzler denizinde Diamond Taylor'ın fotoğraflarına benzeyen birini arıyor.

Sonunda, kalabalık azalınca, ne yapacağını bilmeden tiyatronun yan tarafına doğru dolaşır. Dakikalar geçer. İçerideki gösterinin nasıl olduğunu hayal eder. Neden buraya geldi ki? Ertesi gün okulu var. İçeri girecek bir yolu bile yok. Burada olmaması için bir düzine neden var, ama Sam yine de oyalanıyor, midesini sürekli endişe kemiriyor, bir kez olsun işlerin kendi istediği gibi gitmesini diliyor, hayatın ona bir şans vermesini umuyor.

Ve tam da bunu düşünürken, genç bir görevlinin yan kapıdan çıkıp arkasında devasa bir siyah çöp torbası sürüklediğini görür. Lastik kapı durdurucuyu yerine oturtmak için uğraşır, sonra çöpü arka sokaktaki devasa çöp kutularına atar. Sam, geri dönen adamı yan gözle izler, adam yan kapıyı açar ve arkasına bakmadan kapı durdurucuyu kenara iter.

Kapı durdurucu tam olarak yerinden çıkmamıştı. Salıncak kapı ona takılıp ince bir açıklık bıraktığında, Sam aniden kendini ileri doğru hareket ederken bulur, kalbi çarparak elini aralıktan geçirir ve içeri girer.

Lobi artık boştur, kapalı salon kapılarının yanında birbirleriyle sohbet eden birkaç görevli dışında. Kimse ona bakmaz. Sam tuvalete gidiyormuş gibi yapar, sonra çıkar ve merdivenlerden balkona çıkar.

Gölgelerin içinde, Sam kapının dar aralığından sahneyi gözetler.

Kırmızı bir dekor, spot ışıklarıyla aydınlatılmış perdeler. Sahnede iki oyuncu var, biri havada asılı duruyor. Gürültülü bir alkış. Sam nefesini tutar, gösteriye hayran kalır, oyuncularını mı izleyeceğini yoksa tiyatronicin yıldızlı art deco duvarlarını, altın tavandan sarkan devasa avizeyi mi seyredeceğini bilemez.

O hayretle bakarken, havada asılı duran oyuncu elini havada sallıyor ve bir ateş yayını oluşturur. Kalabalık nefesini tutar. Alkışlar yükselir. Demek bu bir sihir gösterisi. İkinci oyuncu ateşi yakalar ve onu sahneye sıçrayan bir su yayına dönüştürür. İlk sıradaki konuklar şaşkınlıkla gülerler ve ıslak sıçrayan sudan uzaklaşırlar. Alkışlar devam eder.

Bakışları kalabalığa yönelir ve yine kendini seyircileri tararken, birini ararken bulur.

Sonra durur. Orada, en solda, ön sıralarda bir koltukta.

Sam onu hemen tanır, ancak kadında dikkat çekici hiçbir şey yoktur — şaşırtıcı derecede sıradan biridir, özellikle çekici bir özelliği yoktur. Gösterişli giyinmemiştir — sadece sade siyah bir kıyafet giymiş, kısa gri saçları bir tarafa düzgünce taranmıştır. Yüzü sıradan ve sakindir, konuşurken başını yanındaki kişiye doğru eğmiştir. Ama onu dikkat çekici kılan, Sam'in dikkatini çeken şey, etrafındakilerdi, çünkü çevresindeki herkes bilinçsizce vücutlarını ona doğru çevirmiş, sanki sahnede olanlardan daha önemliymiş gibi onun sözlerine kulak veriyorlardı. Sam, onu bulduğuna şaşkın, gözlerini ondan ayıramadan, kalbi güm güm atarak ona bakıyordu.

Diamond Taylor.

Sam

Sam'in avuçları terlemeye başlar.

Kadını gördükten sonra ne yapacağını bilemez. Tek yapabildiği, boğazında bir yumruyla ona bakmak ve bunca yıl sonra, restoranda kulak misafiri olduğu şeyin, tüm o sonuçsuz çevrimiçi aramalarının, hayatında gerçeğe dönüştüğüne inanamamaktır. Diamond Taylor tam orada, sahnenin yanında oturmaktadır.

Sahne, asılı duran aktris aniden geriye doğru eğilir, bacakları dönen halkaya takılır. Seyirciler, aktris halkadan dışarı fırladığında nefeslerini tutar ve Sam'in gözleri önünde, tüm halka kaybolur ve yerine, aktrisin şimdi aşağıya doğru dönmek için kullandığı kırmızı ipek bir şerit belirir. Seyircilerden bir kez daha coşkulu alkışlar yükselir. Herkes illüzyonlardan keyif alıyor gibi görünür, ancak Sam, kaşık haline gelen çatalı düşünerek, göğsünde tuhaf bir tanıdıklık hissiyle izler. İkinci aktör, elini ahşap zeminde gezdirir ve sahneden bir kılıç çıkarır gibi yapar ve ilk sanatçıya ulaştığında ona doğru kılıcını savurur. Kadın geriye doğru çekilir ve kendi elinde birdenbire bir kılıç belirir ve ikisi çarpışır, metal metale çarparak ses çıkarır.

Sam, koltuklarda Diamond'ın performansı eleştirel bir gözle incelediğini ve ardından yanındaki kişiyle birkaç kelime daha konuştuğunu fark eder.

Sahnedeki sahte savaş birkaç dakika sürer ve Diamond sessizce ayağa kalkar. Ayağa kalkarken, ceketinin yakasında küçük, altın rengi bir şey parlar ve kadın çok uzakta olmasına rağmen

ayrıntıları göremeyecek kadar uzakta olsa da, Sam'in nefesi kesilir. Anında restorandaki adamları ve altın tilki şeklindeki rozetlerini hatırlar.

Diamond'ın maiyeti hep birlikte ayağa kalkar ve en yakın çıkıştan dışarı çıkarken ona yol açar. Sam, ceketlerinde daha fazla altın parıltısı görür. Diamond'ı karanlıktan çıkıp koridora kadar takip ederler ve kapı arkalarından kapanır.

Sam onların dışarı çıkmasını izler. Nereye gidiyorlar? Gösterinin ortasında, şimdiden ayrılmıyorlar herhalde? Bir an olduğu yerde donakaldı, gözleri sahneye dönüyor, sonra sonunda o da aceleyle uzaklaşır, tiyatrodan çıkarken Diamond'ı bir kez daha görebilmeyi umarak.

Ancak Sam merdivenlerden ana lobide indiğinde, kadın ve beraberindekiler de orada değiller. Bunun yerine, Sam ana salonun arkasında hafif bir mırıldanma duyar. Merakla uyuşmuş bir halde, göğsünün derinliklerinden gelen bir dürtüyle oraya doğru yönelir.

Bir kapının açılıp kapanmasının sessizliği duyulur, ardından sessizlik.

Sam, dar bir koridordan ilerleyerek, gölgelerin içinde göze çarpmayan bir arka çıkışa ulaşır. Sanki biri ona durmasını söyleyecekmiş gibi endişeli bir şekilde arkasına bakar. Sonra derin bir nefes alır ve dışarı çıkar. Kapı ses çıkarmadan açılır ve arkasında yumuşak bir tıklama ile kapanır.

Tiyatronun yanındaki sokakta, caddeden bir çitle ayrılmış dar bir yolda, duvarın yanından metal merdivenler yukarı çıkıyor. Sadece bir sokak lambası bu alanın bir kısmını aydınlatıyor; geri kalanı köşeli gölgeler kaplıyor.

Yürüyüş yolunda ilerlerken, sesler onu donduracak kadar yaklaştıır. Gölgelerin arasına saklanır. Daha iri bir kişi buraya saklanamazdı. Ama duvarda Sam'in sıkışabileceği kadar küçük bir kıvrım vardır ve onu saklayacak kadar büyük bir gölge oluşturur.

Saklandığı yerden dışarı baktığında, seslerin kaynağını görür: binanın arka tarafına giden yürüyüş yolunun yakınında toplanmış küçük bir grup insan. Onların ortasında, tek sokak lambasının ışığıyla kısmen aydınlatılmış Diamond Taylor vardır.

Şimdi Sam'in kafasında bir alarm çalmaya başlar ve ona burada olmaması gerektiğini söyler, ama kapıya dikkat çekmeden geri dönmek için çok geçtir.

Diamond'in yanında genç bir adam duruyor. Sinemada sırtı ona dönüktü, ama şimdi Sam onu iyice görebiliyor. Uzun boylu, zarif ve kusursuz giyimli, elleri takım elbisesinin ceplerine sokulmuş. Diğer herkes gibi, yakasında altın bir rozet takıyor. Gözleri soğuk ve parlak, bakışları küçük grubun etrafını ve sonra sokağı tarıyor, sonra tekrar Diamond'a dönüyor. Sam, sanki onun bakışları ateş gibi, içgüdüsel olarak duvara yaslanıyor. Yüz hatları kadınıninkine benziyor, ama aynı değil, ve bu fark, onun güzel, kadının ise güzel olmadığı anlamına geliyor.

Bu, oğlu Will Taylor olmalı.

Sam okulda Ari'yi seviyor, ona gülümsediğinde kızarıyor, sürekli onun yanında olmak istiyor ama Will'in olgunluğu midesini ağrıtıyor.

Çatıda bir hareket olur ve Sam'in gözleri bu hareketi takip eder. Orada, başka bir siluet görür, gece karanlığında o kadar belirsiz bir insan silueti ki, neredeyse gözden geçirir. Tüyleri diken diken olur. Orada da insanlar vardır, izlemektedirler.

"Lumines'in burada olmaması gerekiyor," diyor diğerlerinden biri Diamond'a.

"Bu geceki başrol oyuncularını duymuşlar," diyor bir başkası. "Herkes şehirdeki yeni yetenekleri takip ediyor."

"Bizim alanımıza tecavüz ettiklerini bilmemizi istiyorlar. Fantec gibi."

"Neden, ne oldu?"

"Lumines, Fantec'in zamanının daha fazlasını satın aldı."

"Kumun fiyatını düşürmenin uzun vadede kendilerine zarar vereceğini düşünmüyorlar mı?"

"Belki de kumu yasaklama girişiminden önce satışlarını önceden yapmaya çalışıyorlar."

İçlerinden biri burun kıvrıyor. "Hükümet on yıldır kumun yasaklanmasını deniyor. Müşterilerimiz arasında bu kadar çok kongre üyesi varken hiçbir yasa geçmiyor."

"Haklı. Hayır, bu bir genişleme girişimi."

"Sabırlı ol," Diamond cevaplar. Onun sesi düzgün yumuşak, neredeyse yatıştırıcı. "Jabir nerede?"

"Bu gece mi? Güney Körfezi'nde. Onun yerine Hades'i gönder." "Hades olmaz."

"Neden?"

"O çok hevesli ve onu kışkırtmak istemiyorum." "Şu anda ACPD'yi gerçekten mi endişelendiriyoruz?"

"Hades olmaz," diye tekrarlar Diamond ve diğerleri geri adım atar.

"Burada dikkat çekmeye çalışmıyoruz."

Sonra Will ilk kez konuşur. "Kirişlerdeki kuş," der yumuşak bir sesle.

Sesi alçak ve sessizdir, ama iyi duyulur ve etrafındaki konuşmalar sanki biri sesi kapatmış gibi durur. Bir an Diamond konuşuyordur, bir an sonra o ve ortağı başlarını Sam'in saklandığı yöne çevirirler.

Sam nefesini tutar ve donar, ortadan kaybolmak ister.

Will ona doğru bakar. Bakışları demir gibi yakıcıdır; sanki acı çekiyormuş gibi nefesini tutar. Sonra sokak lambasına doğru yürür ve parmaklarıyla direğe dokunur.

Lambanın etrafındaki loşluk aniden kapkara bir karanlığa dönüşür.

Lamba ışığı parlaklaşır, çitirdayarak onu aydınlatır.

Sam kendini duvara yaslar ve gözlerini kapatır. Korku şiddetli bir dalga gibi içini kaplar ve başını döndürür. Gerçekten az önce gördüğü şeye inanabilir mi? Işığı nasıl daha parlak hale getirdi? Onun burada olduğunu nasıl bildi? Kimse onu fark etmezdi. Hiç ses çıkarmamıştı.

Bir gölge önüne çıkar. İçgüdüsel olarak kaçmak için harekete geçer, ama çok geçtir. Büyük bir çift el kollarını kavrar ve aniden saklandığı yerden çıkarılıp açık alana sürüklenir. Şimdi herkes ona bakmaktadır. Elleri onu Diamond'ın oğluyla birlikte durduğu yere doğru çekerken, gözleri geniş ve vahşidir, bakışları ona odaklanmıştır.

Diamond'ın ifadesi değişmez. Adamlarından birine bakar.

"Bölgeyi güvenli hale getirdiğini sanıyordum," der Diamond ona.

Adam gergin bir şekilde omuz silker, onun bakışlarına karşılık vermek istemez. "Belki de zaten oradaydı. Küçük bir şey."

"Kaç yaşındasın?" diye sorar Diamond, Sam'e. "On sekiz," der kız.

"Sen on sekiz yaşında değilsin. Bana tekrar cevap ver."

Sesindeki otorite sessizdir ve yaşla olgunlaşmıştır. Sam titriyor. "On beş," diye fısıldar bu sefer.

"Adın ne?"

"Samantha Lang," diyor, tekrar yalan söylemeye korkarak. "Peki ne duydun, Samantha Lang?"

Diamond'ın heybetli figürüne bakarak başını şiddetle sallar.

Diamond'ın yanında, oğlu ellerini ceplerine sokar ve yan kapıya doğru başını sallar.

"Onu biri göndermiş olabilir," diyor.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, Diamond'ın etrafındakiler duruşlarını değiştirir. Will elini tiyatronun duvarı boyunca gezdirir. Ve orada, Sam'in gözleri önünde, dokunduğu tuğlalar parçalanarak yok olur ve elinde bir silaha dönüşür. Silahı yanına sarkıtarak bırakır.

Kalbi karışıklık içinde çarpıyor. Bu, tiyatrodaki sihir gösterisi, ama bu sefer bir gösteri değil. Çatalın kaşığa dönüştüğünü görmek gibi, ama bu sefer onu öldürebilecek bir silah. Rüyalarından birinde dolaşıyormuş gibi gerçeküstü bir hisse kapılıyor, ama burada sırtına sertçe dayanan duvarı, boynundan aşağı akan teri hissedebiliyor.

Simya. Bu kelime, imkansız ve çarpıcı bir şekilde zihninde yankılanır. Ama bu nasıl gerçek olabilir?

Diamond ona keskin bir bakış atar. "Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Sadece insanların yoluna çıkmamaya çalışıyordum," diye kekeler Sam. "Bunda her zaman bu kadar iyi misin?"

"Evet, hanımefendi."

"Mm," Diamond sempatik bir mırıldanmayla cevap verir. "Burada olmamalısın."

Sam, bu sözlerden durumunun gerçek tehlikesini anlar. Bu, ölüm kalım meselesi bir andır. Şiddetli bir şekilde titremeye başlar. Önümüzdeki birkaç dakika gözlerinin önünden geçer. Diamond'ın Will'e hafifçe başını salladığını, Will'in ona doğru büyük adımlarla yaklaştığını ve silahını kaldırdığını, adamların onu yerinde tutmak için kollarını sımsıkı kavradığını hayal eder. Sessiz b i r *patlama sesi* duyulur. Sam bu sesi daha önce duymuştur. Onu bir uyarı olarak sokakta bırakacaklar mı? Dedikodular yayılmasın diye cesedini bir yere götürüp ortadan kaldıracaklar mı? Göğsünde bir dalga yükselir, hayatta kalmak için çaresiz b i r istek.

Hızlı düşünmesi gerekiyor.

Sam az önce kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırlar. Panik içinde dili çözülür ve "Şu anda burada yedi adamın var, çatıda gözetlemek için gönderdiğin üç kişi de dahil" diye patlar.

Diamond'ın gözleri kısıılır. "Meraklı küçük kuş," der.

Sam konuşmaya devam eder. "Tüm konuşmanızı size aynen aktarabilirim." Diamond ve ortağının söylediklerini, seslerindeki tonlamalara kadar tek tek tekrarlamaya başlar.

Diamond biraz güler ve diğerleri de onunla birlikte güler. Will'in dudakları sinirle bükülür ve o sahneden gözlerini ayırır. Ama Sam devam eder ve tek bir kelime bile atlamadan anlatırken, Diamond'ın kahkahası söner ve Sam'e bakarak düşünmeye başlar. Sam, Diamond'ın onu biraz daha dinlemeye değer olup olmadığını tartışıp tartışmadığını merak eder. Anlattığı konuşmanın sonuna gelir ve hemen başka bir şey söylemeye başlar. Zamanı uzatmak için her şeyi yapar.

"Pi sayısını tanıdığım herkesten daha uzun süre ezberleyebilirim. Bin basamağını hatırlayabilirim." Aceleyle konuşurken dili dolanır.

Diamond ve oğlu birbirlerine bakışırlar. Sonra kadın Sam'e doğru birkaç adım atar ve onunla göz göze gelmek için bir dizinin üzerine çöker. Sam, kadının ilgisi karşısında donakalmıştır. Diamond güzel değildir, ama bu önemli değildir — gözleri bir şahininki kadar keskin ve etkileyicidir, kahverenginin o kadar açık bir tonundadır ki, gölgede bile altın rengi bir parıltı vardır. Kadın beklerken, Sam sonsuz, korku dolu bir 3.14159265 dizisiyle devam eder, ta ki kadın sonunda elini kaldırıncaya kadar. Sam'in sesi yok olup gider.

"Gerçekten neden buradasın, Samantha?" Diamond ona tekrar sorar.

Kadının sesi o kadar yumuşak ve anlayışlıdır ki, Sam ağlama isteği duyar. *Kalbi olan bir hanımefendi*. Neden başını salladığını bilmeden başını sallar. "Evet, hanımefendi," der. "Annem yüzünden. İşini kaybetti. Çalıştığı restoranda gaz kaçağı olduğunda yaralandı." Yutkunur. "İnsanlar senin her şeyi gerçekleştirebileceğini söylüyor."

"Bu yüzden bu gece beni aramak için buraya geldin," der

Diamond. "Evet, hanımefendi."

"Peki ne elde etmeyi umuyordun?"

"Bilmiyorum, hanımefendi," diyor Sam çekinerek, eylemlerinin cüretkarlığının farkında, bir çocuk şehirdeki en güçlü kadından biraz zamanını istiyor. "Hiçbir şey, hanımefendi. Özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Diamond, Sam'in sözlerindeki çaresizliği fark etmiş gibidir. Düşünceli bir şekilde Sam'in yüzünü inceler. "Ve hafızan, gizlice dolaşma yeteneğin kadar iyi," der.

"En iyisi," diyor Sam. Kendi sesindeki kararlılık onu şaşırtıyor. Belki de bu gece buraya kendini kanıtlamak için gelmişti. Belki de *daha fazlası* olabileceğini bilmek istiyordu.

"En iyisi," diye tekrarlar Diamond.

"Evet, hanımefendi. Bir kitabı bir kez okuduktan sonra tümünü hatırlayabilirim.

Kelime kelime."

"Öyle mi? Nasıl?"

Sam, Diamond'ın bu konuşmaya daha fazla ilgi duymasını sağlayacak bir cevap bulmaya çalışır. "Sadece bazı şeyleri hatırlıyorum," diye cevaplar çaresizce.

"Ciddi olamazsın," der Will iç çekerek.

Diamond onu görmezden gelir ve cebine uzanır. Silah olmalı. Sam, idrarını tutamayacak kadar tehlikeli bir noktaya geldiğini hisseder.

Ama Diamond'ın eli tekrar çıktığında, elinde ince bir kitapçık gibi görünen bir şey tutuyor. İlk sayfayı açar ve Sam'e doğru çevirir.

"Göster bana," der.

El yazısıyla yazılmış sayfada isimler, numaralar, tarihler ve listeler var. Sam, Diamond defteri tekrar kapatmadan önce sadece bir kez bakacak zamanı bulur. Kalbinin son saniyelerini atarken çarpıntısını, etrafındaki adamların yakınlığını hisseder ve

derisini yakacak bir kurşun beklentisiyle kendini sıkı sıkı tutar. Derin bir nefes alır.

Sonra her bir ismi, numarayı ve tarihi tekrar eder.

O konuşurken, Diamond sayfaya bakar ve sakın bir yüzle söylediklerini kontrol eder.

Sam bitirir ve boğazı ağrıyarak tekrar sessizleşir. Doğru hatırlamış mıdır? Yeteneğine güvenir, çünkü onu hiç yanıltmamıştır, ama burada kendine olan inancı sarsılır. Sam, soğuk silah namlusunun şimdi kafasına dayayıp dayamayacağını merak ederek bekler.

Diamond omzuna dokunur. Sam, elinin hafif ağırlığıyla kaskatı kesilir. Kadın düşünceli bir ifadeyle onu izler, sonra elini çeker ve ayağa kalkar. Sam, ne için olduğunu bilmediği bir sınava tabi tutulduğunu hisseder.

"O çok yaşlı," der Will annesine. "Onu eğitmek çok uzun sürer."

"Constantine haklı," der Diamond'ın hitap ettiği adam.

Bu isim Sam'in kusursuz hafızasında çınlar. *Constantine*. Yıllar önce restoranda erkeklerin bu ismi kullandığını duymuştu.

Diamond, ortağına bakmadan elini kaldırır ve adam hemen susar. Yanında duran Will, hoşnutsuzlukla dudaklarını sıkıştırır. Aralarında konuşulmayan bir konuşma geçmiştir. Sam, kaderinin hava durumu tahmini gibi değişip dönüştüğünü hissedebilir. Will silahını kemerine sokar ve bu hareketi, yakasına takılı altın kanatlı aslanın parlamasına neden olur.

Sonunda Diamond, Sam'e "Yarın bizi görmeye gelir misin?" der.

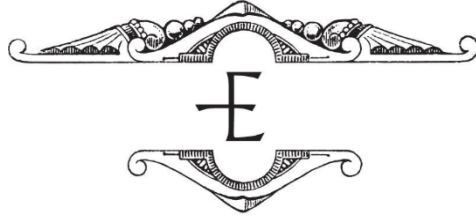
Bu bir soru olmaktan çok bir emirdir ve Sam tek bir cevap verebileceğini bilir. "Evet," diye yanıtlar.

Diamond başını sallar. Sam testi geçmiştir.

"O zaman bizim için neler yapabileceğini görelim, küçük kuş."

Özet: Bu makalede, haftada bir veya daha fazla sıklıkta düzenli olarak kum alan dünya çapında 24.281 kişiden oluşan bir örneklem grubunu analiz ederek, kumun yaratılmasından bu yana geçen on yıllar içinde dünyayı ne kadar derinden değiştirdiğini gösteriyoruz. [...] Kumun, elektriğin icadına benzer bir etkiye sahip olduğu sonucuna vardık. Kum sayesinde büyük nüfusların yaşam kalitesi, sağlık hizmetleri, altyapı, eğitim, sanat ve kültür alanlarında köklü değişiklikler yaşandı.

"1986-2013 yılları arasında yapılan Global Alchemy anket verilerini kullanarak kumun etkisini değerlendirme", Oxford seminerlerinde sunum, 2013

Ari

Bir gün, Bay Rudra ile her zamanki derslerinden sonra, İsla çalışma odasındaki masadan kalkar ve Ari'yi kendisiyle gelmesi için çağırır.

Ari, alkali ve alkali toprak metallerinin reaktif özellikleri üzerine denemeler üzerinde çalışan, ders kitaplarıyla oturan diğerlerine bir göz attıktan sonra ayağa kalkar ve onun peşinden gider. İsla'yı çalışma odasının arkasındaki siyah bir kapının yanında, kollarını kavuşturmuş olarak dururken bulur.

"Merhaba," der İsla.

"Merhaba," diye cevaplar Ari. Etrafına dikkatle bakar. "Başım belada mı?"

İsla cevap vermez. "Beni takip et," der. Sonra bir anahtar çıkarır ve kapıyı açar. Kapı ses çıkarmadan yana kayar ve dolambaçlı bir koridor ortaya çıkar.

Ari'nin kalbi aniden daha hızlı atmaya başlar.

"Ee?" diye sorar kadın, kaşlarını kaldırarak ona bakar. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar adam.

Kapının arkasındaki koridora doğru başını sallar. "Beni takip edecek misin, etmeyecek misin?"

Sesinde daha önce duymadığı bir gerginlik var. Bugün endişeli, ancak ifadesi sakin görünüyor. Ari ona bakarak daha fazla ipucu bekliyor, onun korkmuş görünmesinden korkmamaya çalışıyor.

Ona yaklaşıp. Kız parmak uçlarıyla onun dirseğine dokunur ve o, kızın dokunuşuyla titrer. "Hadi o zaman," der kız ve içeri girer.

Kavisli yolu takip ederek ilerlerler. Burası daha serindir, havanın soğukluğu yanaklarını ısıtır. Duvarlar, koridoru daraltıyormuş gibi hissettiren uzun

tek renkli çizgilerle süslenmiş ve bu çizgiler koridorun daraldığını hissettiriyor. Gözleri zemine oyulmuş dairelere kayıyor.

Hayır, sadece daireler değil. Ahşaptaki desenler simya formülleri idi; kimyadaki elementler arasındaki bağlara benziyorlardı, ancak periyodik tablodaki elementleri birbirine bağlayan çizgilerle değil, Venn diyagramı benzeri desenler oluşturan üst üste binen dairelerle yazılmışlardı. Ders kitaplarında bu yapıların yüzlercesini ezberlemişti ve bazılarını tanıdıkça yürüyüşü yavaşladı.

"Acele et," der Isla keskin bir sesle. Ari dalgınlığından çıkar, gözlerini dairelerden ayırır ve adımlarını Isla'ninkine uydurmak için hızlandırır.

Sonunda koridorun sonuna ulaşırlar ve koridor bir odaya açılır. Ari'nin gözleri kemerli girişin üzerindeki taştaki yazıya gider.

ORA ET LABORA

"Dua et ve çalış," diyor Isla, onun bakışlarını fark ederek. "Burası bizim tapınağımız ve ibadethanemiz, burada çalışıyoruz."

Ari bu sözleri kendi kendine fısıldar ve tuhaf bir tanıdıklık hissi duyar, sanki Surat'a geri dönmüş, ailesiyle birlikte bir tapınağa girmiş ve kutsal bir alana adım atmış gibi.

Isla onu içeriye yönlendirir. Oda, kitaplarla değil, cam ekipmanların, kutuların ve sıvı dolu kavanozların bulunduğu raflarla çevrili geniş, dairesel bir alandır.

Bay Rudra burada oturmuş bekliyor ve parlak beyaz bir hap alıyor. Ari'yi görünce ona siyah bir ceket atıyor.

Ari tereddütle ceketini alır. "Bugün ne yapıyoruz?"

Bay Rudra hapi suyla yutar, gülümser ve dikleşir.

"İlk dönüşümün," diye cevaplar.

Gerçek bir dönüşüm. Ari aniden korkmaya başlar. "Ama... ben henüz element dönüşümü dersini bitirmedim."

"Yeterince ders aldın. Artık eğitiminin bir sonraki aşamasına geçme zamanı geldi. Rakiplerimiz, senin bir simyacı olgunluğuna erişmeni sabırla beklemeyecekler."

Rakipler. Ari, dışarıda kendilerine karşı çalışan başka simyacı grupları olabileceğini ilk kez düşünür. Bu düşünce, içini kötü bir ürpertiyle doldurur. Rakipler... Ne için?

Ari, İsla'nın masanın üzerine birkaç nesne koyarken, aralarındaki yuvarlak masaya bakıyor: bir bardak su ve bir tuzluk; bir çatal ve bir saksı bitkisi; ve parıldayan, gümüş beyazı bir tozla dolu, belirli ışık açılarında rengi parıldayan küçük bir cam kavanoz. Ari'nin gözleri merakla bu son nesneye takılıyor. Dokunmasa bile, bu madde sanki onun burada olduğunu biliyormuş gibi, onu kendine çekiyor.

"Bu sandığından daha zor olacak," diyor Bay Rudra. "O yüzden yavaş yavaş başlayalım ve ne kadar ilerleyebileceğini görelim."

Ari'nin önüne bir bardak su koyar. Ari diğer nesnelere bakar, gözleri yine beyaz tozun bulunduğu kavanoza takılır.

"Buna ihtiyacım yok mu?" diye sorar.

"Henüz buna hazır değilsin. Sadece su bardağına bak." Ari öyle yapar.

"Şimdi. En basit dönüşüm nedir?"

"Bir elementin kendisine dönüşmesi," diye cevaplar Ari. "Bu dönüşüm sayılmaz bile."

"Çok iyi. Sıvı suyu buza veya buhara dönüştürmek için neredeyse hiçbir şey yapman gerekmez. Temel kimya. Bu dönüşüm o kadar basit ki, sıradan insanlar ocak veya dondurucu ile yapabilirler. Ama bugün bu tür yardımcılarını kullanmayacağız, değil mi Ari? Bu suyu buza dönüştürmeni istiyorum."

Ari su bardağına bakar ve zihninde onu oluşturan üst üste binen dairelerin geometrisini görür: oksijen için büyük bir halka, hidrojen için iki küçük halka, sonra milyarlarca halka birbirine bağlanmış, kenarları bir göletteki dalgalar gibi kesişiyor. Ama bunu anlamak, zihninde canlandırmak bir şey, bunu ellerinle ve havayla gerçekleştirmek ise tamamen başka bir şey. Ari ona bakar ve ne yapacağını bilemez.

Bay Rudra onun şaşkınlığına gülümser. "Birdenbire öğrendiğin teorileri nasıl uygulayacağını bilemez hale mi geldin? Alçakgönüllülük, simyanın bize sunduğu ilk armağandır. İkincisi nedir?"

"Uyarlanabilir düşünme," diye cevaplar Ari.

"Bütün simya bir uyum sürecidir, zihnini mümkün olduğunca çok yönlü düşünmeye alıştırır. Malzemeler ne kadar farklı olursa, dönüşüm o kadar çok adım gerektirir ve hata yapma riskin o kadar artar. Ama bu dönüşüm sadece bir adım gerektirir. Basit tutacağız, böylece konsantrasyonunu geliştirebilirsin. Yapabilir misin, Ari?"

Ari, hala suya bakarak başını sallar. "Güzel. Şimdi izle."

Bay Rudra başını Isla'ya doğru eğdi. Isla öne çıktı ve elini suya dokundurdu. Suyun yüzeyine zar zor dokunduğunda, Ari suyun yüzeyinde buz kabukları oluştuğunu gördü, narin, kristalimsi buz kıvrımları camın dibine kadar yayılıyordu. Bu, evrenin sırrına tanık olmak gibi olağanüstü güzel bir manzaraydı, bir an için korkusunu unuttu.

Ari, Isla'nın elinde ipucu arar ama hiçbir şey bulamaz.

"Bir nesneyi kendi haline dönüştürürken," der Isla, "farkı aramalı ve onu önceden tahmin etmelisin. Buzun oluşturduğu elementlerin kafesini düşün, sıvı suya kıyasla ne kadar düzgün bir şekilde hizalandıklarını."

Isla buza tekrar dokunur ve buz çatlar, su bardağı tekrar doldururken ortadan kaybolur.

"Unutma," der. "Dönüştürdüğün nesneye dokunman gerekir."

"Neden?" diye sorar Ari.

"Sence neden?" der Bay Rudra, Ari'nin gözlerinin içine bakarak, sanki onu dünyanın öbür ucundan buraya getirmesinin tek nedeni buymuş gibi. "Dönüşüm *sana* ihtiyaç duyuyor. Senin özüne. Ve dünyayla bağlantı kurduğumuz yol ellerimizdir."

Ari yutar, kasları beklentiyle gerilir.

"Kimya, simyanın küçük kuzenidir," diyor Bay Rudra. "Ama ikisi aynı şey değil, değil mi?"

"Hayır," diye mırıldanır Ari.

Adam başını sallar. "Kimya'da, belirli bir dizi malzemeyi bir araya getirmek, bunu kim yaparsa yapsın, her zaman aynı sonucu verir

kim yaparsa yapsın, her zaman aynı sonuç ortaya çıkar. Simya ise farklıdır. Benim bir nesneyi başka bir nesneye dönüştürme yöntemim seninkinden farklı olacaktır. Neden böyle, Ari?"

"Çünkü her başarılı simya reaksiyonu, simyacının ruhunun bir parçasını gerektirir," diye cevaplar Ari. "Ve hiçbir ruh birbirinin aynısı değildir."

Bay Rudra gülümser. "Doğru. Her simya reaksiyonu, simyacının imzasını içerir, tabiri caizse. Zamanla, bu imzayı tespit etmeyi ve hatta birbirinden ayırt etmeyi öğreneceksin." Şimdi masaya yaslanır ve Ari'ye dikkatle bakar. "Senin gibi ruhları aramak için dünyayı dolaşıyorum. Senin gibi ruhları bulmak kolay değil, çoğu ruh simya reaksiyonuna güç veremez. Uygun eğitim alsalar bile, tüm hayatlarını dönüşüm denemeleriyle geçirebilirler ve asla başaramazlar. Senin düşündüğünden daha az insan bu yeteneğe sahip." Ari'nin konsantre olması için başını sallar. "Şimdi dikkatini tekrar cama ver."

Ari suya tekrar bakar, sonra elini uzatıp parmağıyla suya dokunur. Zihninde daireleri hayal etmeye başlar.

"Ruhunu çağır." "Nasıl?"

"Nerede olduğunu biliyorsun. Sadece sen."

Ari hayal kırıklığıyla başını sallar. Kendinde gördüğü tek şey karanlık, fiziksel bedeni, başka bir şey yok. "Ne aradığımı bilmiyorum."

Aniden Rudra'nın eli uzanır ve Ari'nin göğsüne bastırır.

Ari nefesini tutar. Sonra, içinde bir acı patlar ve beyaz bir ışık dışında hiçbir şey göremez. Boğuk bir çığlık boğazından çıkar. Bu his tarif edilemez bir şeydir, sanki göğsünün içinde bir el kalbi sıkıyor, organları ve kasları kenara itiyormuş gibi. Uzaklaşmaya çalışır, ama adamın eli mıknaşın zıt uçları gibi ona yapışmış gibidir. Buna dayanamaz, ölecek...

"Onu içinde öne doğru çekebilirim," diyor Bay Rudra. Sözleri sert ve keskin. Ari acıdan onu zar zor duyabiliyor. "Ama onu almalısın. O senden başka kimseye yanıt vermez."

Ama Ari sanki ateşe verilmiş gibi hissediyor, sanki uyanıkken ameliyat ediliyormuş gibi ve vücudu çaresizce kaçmaya çalışıyor.

Bay Rudra onu yarım saniye daha tutar. Ari'ye bu saniye yıllar gibi gelir. Ve sonunda adam onu bırakır. Ari, aniden bırakılmış gibi geriye doğru yığılır. Eli bardağı devirir ve su masanın üzerine dökülür. Yere yuvarlanır ve sırtı fayanslara sertçe çarpar. Tüm vücudu terle kaplıdır — parmaklarını avuç içlerine bastırır ve oradaki kayganlığı hisseder. Şiddetli bir şekilde titriyor, dişleri takırdıyor.

Masanın kenarından, Bay Rudra onu sabırlı ve kaygısız bir yüzle izliyor, ayağa kalkmasını bekliyor. Isla dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırmış, gözleri yine gergin bir parıltıyla parlıyor. Bay Rudra'ya bakıyor, ama adam başını sallıyor.

"Arşimet," diye Isla'ya sertçe seslenir.

Isla masanın etrafından Ari'nin yanına gelir, eğilir ve ona elini uzatır.

"Hadi bakalım," diyor, sesi onun şimdiye kadar duyduğu en yumuşak ses tonunda

Elini tutmayı başarır. Onu ayağa kaldırır, sonra masanın arkasındaki yerine geri döner, bir sürahi alır ve bardağa biraz daha su döker.

"İlk dönüşüm her zaman en zordur," diyor Bay Rudra. "Tekrar dene."

Ari sallanır. Dizleri titrer ve tekrar düşüp utanç verici bir duruma düşmemek için masaya yaslanmak zorunda kalır.

"Nasıl..." Dişleri takırdayarak konuşmakta zorlanır. "Nasıl... sen..."

"Acıyı nasıl dayanıyorsun?" diye tahminde bulunan Rudra'ya Ari başını sallar. "Sana söylediğim gibi, senin de dediğin gibi, simya uyarlanabilir düşünmedir. Sen bu dünyaya yeni geldin, henüz onun acısını tatmadın. Birdenbire çok soğuk ya da çok sıcak bir yere götürüldüğünü düşün. Vücudun bu değişime tepki olarak titremeye başlar, değil mi? Ama birkaç saat sonra buna alışırsın ve o sıcaklık ya da soğukluk daha az şiddetli gelir. İnsanlar bu açıdan olağanüstüdür. Zamanla, pratik yaparak acıya alışırsın ve acı azalır. Ama bunun olması için kendini tekrar tekrar acıya maruz bırakmalısın." Elini uzatarak su bardağını işaret eder. "Tekrar."

Ari derin bir nefes alır ve dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışır. Acı ondan her şeyi almıştır ve bir an için suyun bileşimini bile hatırlayamaz, zihninde geometriyi canlandıramaz. Gözlerini kapatır ve vücuduna sakinleşmesini, bunu yapabileceğini söyler. Parmaklarını tekrar hafifçe suya daldırır. Yavaş yavaş, temkinli bir şekilde bedeni kendine gelir ve düşüncelerinin karanlığında, yapması gerekeni bir kez daha hayal etmeye başlar. Yapıları, daireleri, sonra da dönüşmeleri gereken buz kafeslerini hayal eder.

Sonra ruhunu arar. Sadece karanlık vardır.

Yine, Bay Rudra'nın eli göğsüne uzanır. Ari'nin içindeki her şey ondan uzaklaşmak ister, ama çok çalışan, elinden gelenin en iyisini yapmak isteyen kısmı, yerinde kalmaya zorlar. Adamın eli gömleğine bastırır...

Bu sefer acı bir şekilde daha şiddetlidir, belki de Ari bunu beklediği içindir, ve çılgılık atar. Yine, düşünceleri kör edici bir beyazlığa dönüşür. Daireler ve kafesler kaybolur, okuduğu sayısız teori, sayfa ve metin buharlaşır, geç saatlere kadar çalıştığı ve fazladan saatler harcadığı tüm zamanlar yok olur, son birkaç yıldır çok çalışarak ve emek vererek elde ettiği her şey bu anda işe yaramaz hale gelir. Hiçbir şey düşünemez.

Onu senin içinde öne çekebilirim. Ama sen onu almalısın.

O, içindeki ışığı umutsuzca arar. Arar ve arar ama yeterince konsantre olamaz; acı çok fazladır.

Bay Rudra'nın eli tekrar geri çekilir.

Ari yine geriye doğru sendeler, yere düşmeden son anda kendini tutar. Elleriyle duvardaki raflara tutunur ve orada kendini dengeler, kontrolsüzce titrer, tutuşu cam kavanozları sarsar. Isla onu izler, ama bu sefer onu teselli etmez.

Bay Rudra'nın gözleri duygusuzdur.

"Tekrar." Tekrar.

Ve yine.

Ari her seferinde sorgusuz sualsiz bu işkenceye boyun eğiyor, her seferinde boşuna kendi içindeki ruhu kavramaya ve onu öne çekmeye, emirlerine uydurmaya çalışıyor ve başarısız oluyor. Gömleği

terden sıırıslıklamdır, ter giydiği siyah paltoya kadar işler. Odanın ışığı değişir. Dener ve dener. Saatler geçtikçe konsantrasyonu bozulur, dayanıklılığı zayıflar, ta ki sonunda Bay Rudra sandalyesine yaslanıp iç geçirene kadar.

Ari de oturur. Vücudu o kadar uyuşmuştur ki, altındaki sandalyeyi neredeyse hissetmemektedir. Bay Rudra odanın üst kısmını çevreleyen pencerelere bakar, Ari de bakar. Dışarısı zifiri karanlıktır. Saatin kaç olduğunu bilmiyor.

"Eve git, yemek ye, biraz uyu." Bay Rudra ayağa kalkar. "Ruhun şu anda kullanılamayacak kadar yorgun. Yarın devam ederiz." Adam masanın etrafından dolaşır, ellerini arkasında birleştirir ve arkasına bakmadan laboratuvardan çıkar.

Ari masanın üzerinde kullanılmamış eşyalara, tuza, bitkiye ve çatalı bakıyor. Belki de Bay Rudra bugün tüm bunları bitireceklerini düşünmüştü, ama Ari ilk ödevin yarısını bile tamamlayamadı. Burada geçirdiği onca saat, kitapları inceleyerek geçirdiği onca saat, ama bunları kullanma zamanı geldiğinde, bir çocuk kadar bilgisiz davranmıştı. Annesini, ailesini, eli boş eve gönderilmeyi düşünür. Acıdan çok yorgun olduğu için gözyaşlarını tutamaz.

Bulanık görüşüyle Isla'nın kendisine yaklaştığını görür. "Yarın tekrar deneyeceğiz," der Isla.

Gözlerini ovuşturur. "Hiç irkilmedin bile," der ona, sesinin titremesinden nefret ederek.

Isla omuz silker. "Uzun zamandır pratik yapıyorum." "Hâlâ acıyor mu?" diye sorar. "şu anda bile mi?"

Isla ona küçük bir gülümseme atar. "şu anda bile," der. "Ama sen alışırsın."

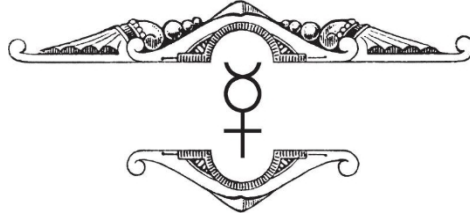
Yıllar önce ilk dönüşümünü yapmayı öğrenirken neler yaşadığını merak eder. Ne kadar sürede ilerleme kaydettiğini merak eder.

"Neşelen," diyor kız. "Bugüne kadar, simyanın sadece sığ sularında yüzyordun. Yüzmeyi öğrenmenin ilk adımı bu." Elini onun koluna koyuyor. "Gidelim, Ari."

Ari, dokunulmaktan korktuğu için yüzünü buruşturur. Ama kız sadece ayağa kalkmasına yardım eder ve bu sefer acı hissetmez.

Liman Şehri	Dominant Syndicate	Yıllık Kum Sevkiyatı (lb)
		2,8 milyon
Londinium	Belle	
	Epoque	1,1 milyon
Gotham	Grand	
	Merkez	
Panama	Pirenne	893
Delhi	Viongozi	1,8 milyon
Şanghay	Hong Meng	3,4 milyon
Barselona	Neuwelt	1,4 milyon
Angel City	Grand	2,7 milyon
	Merkez	

2004 yılında büyük liman şehirleri üzerinden kum nakliyesi

Sam

William Taylor yirmi dört yaşında.

On beş yaşındaki Sam'e göre, Will çok daha yaşlı görünüyor. Will onu Mid-City'den alıp tepelik bir bölgeye götürürken, Sam ona bakmamaya çalışıyor. Bugün Will, dar kravatına altın bir rozet takmış, koyu gri bir takım elbise giymiş. Siyah ipek gömleğinin yakasında, narin altın zincirlerle birbirine bağlanmış iki kanatlı aslan rozeti var. O, Angel City'ye asla gelmeyen kış gibi görünüyor ve yanında oturan Sam, kendi görünmezliğini keskin bir şekilde hissediyor. Ari'nin yanında her zaman söyleyecek bir şeyi vardır, ama Will'in yanında, onun ilgisini çekebilecek bir şey bulmakta zorlanır ve sonunda hiç konuşamaz hale gelir.

İki nöbetçi kapısından geçtiler, nöbetçiler Will'e şapkalarını kaldırarak selam verdiler ve geçmelerine izin verdiler. Yollar geniş ve kusursuz bir şekilde asfaltlanmıştı, hiçbir yerde tek bir çatlak bile yoktu ve kavşaklarda taşa oyulmuş demir plakeler üzerinde yazılar vardı.

FOTOĞRAF ÇEKİLMESİ YASAK. ZİYARETÇİLER GİRİŞİ YASAK. SADECE İZİN SAHİPLERİ GİREBİL

"Bugün senin için tek bir kuralım var," diyor Will, nihayet devasa bir kapının önüne geldiklerinde. Sütunlardan birine RED CITY yazısı kazınmış. "Burada gördüklerini kimseye anlatmayacaksın. Anladın mı?"

Sesinde, nereden geldiğini anlayamadığı hafif bir aksan vardır, çok yoğun konsantre olursa kaçıracağı kadar ince bir zarafet vardır ve hareketlerinde, profesyonelleri, yetişkinleri, tanıdığı herkesten daha fazla hayat tecrübesi olan birini düşündüren bir zarafet vardır. Belki de en çok, ona bir çocukmuş gibi konuştuğu için daha yaşlı hissettirir.

"Evet," diyor kız uysalca, adamın gece sokak lambasını nasıl aydınlattığını, elinde duvar tuğlalarından nasıl bir silah oluşturduğunu düşünerek.

Kapının iki yanındaki granit bariyerler mor ve pembe begonvillerle kaplıdır ve uzun İtalyan selvi ağaçları mülkün çoğunu görüşten gizler. Sam nefesini tutar, kapılar açılır ve yemyeşil bitki örtüsünün derinliklerine uzanan bir araba yolu ortaya çıkar.

Will, yeşil bir tepenin dibindeki dairesel parke taşlı otoparkın ortasında arabayı durdurur. Tepenin üstünde kaybolan taş bir yol kıvrılarak yukarı doğru uzanır. Buradan Sam, kırmızı terakota İspanyol kiremitleriyle kaplı birkaç çatı ve tırmanan güllerle kaplı beyaz duvarları görebilir.

Will arabadan inerken, bir vale aceleyle gelip arabanın anahtarlarını alır.

"Bay Taylor," der ve başını eğerek selamlar. Will de başını sallayarak karşılık verir.

İkinci bir kişi, iki sıcak beyaz havlu ve çilek dilimleri ve nane dalları ile süslenmiş buz gibi su bardakları içeren bir tepsi ile gelir. Will havlularla ellerini silerken, "Bayan Taylor'ın toplantısı gecikti, efendim," der. "Sizin devam etmenizi istiyor."

"O zaman Gözlemevi'nden başlayalım," der Will.

"Ona haber vereceğim," diye cevaplar adam. "Kısa süre sonra gelecektir." "Teşekkürler, Hanover." Will havluyu tepsiye geri atar ve içeceklerden birini alır.

Sam bu lüks ritüeli sessizce izler. Bir saniye sonra, Hanover adındaki adam ona bakar ve anlamlı bir şekilde tepsiye göz gezdirir. İkinci havlunun kendisine sunulduğunu fark etmemiştir. Hanover, tereddütle havluyu alıp Will'in yaptığı gibi ellerini silerek ikinci içkiden bir yudum alırken ona cesaret verici bir gülümseme atar.

Soğuk ve ferahlatıcı, nane dilinde karıncalanma hissi yaratıyor.

"İyi mi?" Hanover göz kırparak soruyor.

Gözleri naziktir ve kız da gülümser. "Çok iyi," diye cevaplar ve adam memnuniyetle başını sallar.

"Bugün bol şanslar, Bayan Lang," diyor. "Constantine'i memnun etmek kolay değildir."

Sam, Will'in yanında tepenin taş merdivenlerini tırmanırken onu takip eder. Yürürken, bardağının kenarına hafifçe dokunur ve nemli yüzeyinde bir iz bırakır. Sam gözlerini kırpar. Artık içeceği rengi pembeye dönmüştür. Bir saniye önce, ona dokunmadan önce böyle görünmüyordu.

Sam'in merakı galip gelir. "Sen mi değiştirdin?" diye sorar. "Seninkini değiştirmemi isteme." Bir yudum alır. "Sen içmek için çok gençsin içmek için çok gençsin."

Adamın içkisine bir şekilde alkol eklediğini fark eder. "Ama... sen sadece elinle dokundun," der, adamdan bir açıklama almaya çalışır. "Odyssey'de o sokak lambasını değiştirdiğin ve silahı yaptığın gibi."

"Mm."

"Bunları nasıl yaptın?" "Simya."

Sanki ona saati veya hava durumunu söylüyormuş gibi konuşuyor, kelimeler ağzından o kadar rahat çıkıyor ki, Sam ilk başta yanlış duyduğunu düşünüyor. Ama öyle. Yıllardır merak ettiği şeyi, elde etmek için uğraştığı bilgiyi, başka biri ona sanki çok da önemli bir şey değilmiş gibi sunuyor.

"Ama simya gerçek değil ki," diyor zayıf bir sesle, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyor.

"Öyle mi?"

"Nasıl olabilir ki?"

"Bana inanmıyorsun."

"Ben..." Sesi giderek azalır. Bunu defalarca görmüş olmasına rağmen başı döner. "Neye inanacağımı bilmiyorum."

"O zaman git." İlgisiz bir şekilde ondan gözlerini ayırır ve bir yudum daha alır.

Kız, hala kafası karışık ve nasıl cevap vereceğini bilemeden başını sallar. "Hayır," diye kararlı bir şekilde cevaplar. "*Hayır*, bekle, kalmak istiyorum. Demek istediğim... Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

Onun boş bakışlarına gülümser. "Teorik olarak," der, "herkes nükleer fizikçi olabileceği gibi, herkes simyacı olabilir. Ama bazıları diğerlerinden daha uygun olduğu açıktır."

simya için de durum böyledir. Teknik olarak tek ihtiyacınız olan bir ruhtur, ama çoğu kişinin ruhu bunun için yeterince güçlü değildir, tüm hayatları boyunca dönüşüm denemeleri yapabilirler ama o ruhu asla başarıyla çağıramazlar. Bir de özel bir ruha sahip olanlar vardır, simyanın zorlu doğasına dayanabilecek bir ruha." İçkisini ona doğru uzatır. "Annem, simyaya doğal yeteneği olanları tespit etme konusunda yeteneklidir. Ve siz onun dikkatini çektiniz." İçini çeker. "Yani, Bayan Lang, buradasınız çünkü size öğretmeye değer olup olmadığınızı bilmek istiyoruz."

Öğretilmeye değer. Neyi öğretmek için, simyayı mı? Ondan bu imkansız şeyi öğrenmesini mi istiyorlar? Dudaklarından panik içinde bir kahkaha çıkmak istiyor. Dışarıda kaç tane simyacı var? Kaç tane Will var?

Düşüncelerinin sisinden sıyrılarak, tepenin zirvesine ulaştıklarını fark etti. Will etraflarına başını salladı. "Halk için biz bir şirketiz. Aslında, biz bir simya örgütüüz. Bir tür gizli topluluk. Şu anda Grand Central'ın mülklerinden biri olan Red City'de bulunuyorsunuz, bizim evimiz dediğimiz elli dönümlük bir arazi."

Sam şaşkınlıkla etrafına bakınıyor. Tepeden, şehir merkezini görebiliyor ve manzarayı domine eden Diamond Taylor'ın ikonik Winged Towers'ını mükemmel bir şekilde görebiliyor. Tepenin etrafında, her biri güller ve sarmaşıklarla kaplı birkaç konak bulunuyor.

"Başkaları da var mı?" diye sorar.

"Mülkler?"

Kafasını sallar. "Simya sendikaları." "Daha birçokları."

Başka birçokları. "Ne zamandır siz... onlar... buradasınız?" "Simya toplulukları binlerce yıldır var. Simya yüzyıllar önce hem kiliseler hem de devletler tarafından yasaklanmıştı. Bilimimiz kutsal sayılmazdı, bilim adamlarımız kafir sayılırdı, bu yüzden hayatta kalabilmek için gizli topluluklar gerekliydi. Basilisk ile sembolize edilen Babylonia, gücünün zirvesindeyken Babil'de kuruldu. Belle Epoque, aygır, adını aldığı on dokuzuncu yüzyıl Fransa'sında kuruldu. Lumines, tilki, Karanlık Çağ'da doğdu ve Rönesans'ın başlangıcını doğrudan etkiledi."

Sam aniden öğle yemeği yiyen, altın tilki rozetleri parıldayan, Oxford ayakkabılarıyla yere vurup

çatal yerine kaşıkla yemek yiyen adamları hatırladı. *Lumines*. Demek başka bir örgüte aitti.

Gözleri Will'in yakasındaki kanatlı aslana kaydı. "Peki ya Grand Central?" diye sordu Sam.

"Biz otuz yıl önce, 1980'lerde kurulduk."

Çok genç. "Neden...?" diye sormaya başlar Sam.

Will, yüzündeki şaşkınlığa gülümser. "Felsefe taşını duydunuz mu hiç, Bayan Lang?"

Bu terimi daha önce duymuştu, filmlerde ve kitaplarda olsa da. "Sihirli bir nesne mi?" diye tahminde bulunur.

"Yüzyıllar boyunca simyanın kutsal kasesiydi. *Calculus albus*, ya da 'beyaz taş'. Cennetin ihtişamının sembolü, ölümsüzlük bahşedebilen ve metalleri altına dönüştürebilen bir madde. Tüm mükemmelliğin kaynağı. Simyanın kalbi."

Sam, onun geçmiş zaman kipini kullandığını fark eder. "Ama simya artık onu aramıyor mu?"

"Çünkü onu bulduk."

O, hayranlıktan hasta olur. "Grand Central onu keşfetti mi?"

"Babam buldu," diyor Will. "Seksenlerin başında Harvard'da annemle tanıştı. Annem İşletme Fakültesi'nde okuyordu, babam ise kimya doktorası yapıyordu. Babam aynı zamanda bir simyacıydı ve diğer birçok simyacı gibi, filozof taşını takıntılı bir şekilde arıyordu. Yüksek lisans laboratuvar çalışması sırasında onu keşfetti ve Einstein'ın genel görelilik denklemiyle sık sık karşılaştırılan, o kadar zarif ve basit bir denklem buldu ki. Ancak o dönemde dünya şiddetli bir ekonomik krizin pençesindeydi. Simyacılar da herkes gibi faturalarını ödemek zorundaydı. Laboratuvarda üretilen tek bir filozof taşı ne işe yarayabilirdi ki?" Will, Sam'e başını sallar. "Babam filozof taşını keşfetti. Ancak onu bizim 'kum' dediğimiz şeye dönüştürmeyi düşünen annemdi."

Sam titrer. "Kum nedir?"

"Kum, bir ilaca dönüştürülmüş filozof taşıdır. Kum, bir an için kişiliğinizin her yönünü güçlendirir. Kum alan mankenler o kadar güzel görünürler ki neredeyse gerçek dışı gibi gelirler, gözleri daha parlak, saçları daha parlak, yüz hatları mükemmeldir. Kum alan film yıldızları kendilerinin en çekici hallerine bürünürler,

yetenekleri tam potansiyeline ulaşır. Kum alan bilim adamları o kadar aydınlanırlar ki, şaşırtıcı buluşlar yaparlar. Kum alan teknoloji uzmanları, elimizdeki telefonları ve bildiğimiz şekliyle interneti yarattılar. Kum alan sporcular, vücutlarını neredeyse imkansızın ötesine, doğaüstü bir aleme taşıyabilirler."

Sam'in tüyleri diken diken oldu. Kum. Mükemmelliği nasıl üreteceklerini bulmuşlardı.

Şimdi, restorandaki simyacının içkisine parlak beyaz bir toz karıştırdığını hatırlıyor. Daha önce bu, hatırlamaya bile değmeyecek kadar önemsiz bir ayrıntıydı. Kum alıp etkilerini deneyimlemek nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyor. Sihir gibi mi hissettiriyor? Etrafındaki kaç kişi daha bunu kullanıyordu? Güzel birini gördüğünde, bu kum sayesinde mi güzelleşmişlerdi? Tiyatroda oyuncularını izlediğinde, onlar da kum almışlar mıydı? Bütün bu zaman boyunca etrafında hep bu var mıydı?

"Annen bunu nasıl anladı?" diye sorar Sam.

"Annem ve babam, mükemmelleştirene kadar sayısız kum testi yaptılar ve sonra bunun için bir montaj hattı kurdular. Onların çalışmaları sonucunda, simyada yepyeni bir uzmanlık alanı, filozoflar doğdu."

"Felsefeciler mi?"

"Kum yaratma sürecinde uzmanlaşmış simyacılar. Bu zor bir alandır, diğer simyalardan daha acımasızdır, çünkü on binlerce ruh parçasını ürün gruplarına ayırmayı gerektirir. Buna dayanabilecek filozoflar bulmak ve yetiştirmek zordur. Bulunsalar bile, genç yaşta ölürlər." Hafifçe gülümser. "Bu yüzden daha fazla para alırlar."

"Bunu yapan tek sendika siz misiniz?" diye sorar kadın.

"Tabii ki hayır, ancak bizimki en saf ve en pahalı olarak bilinir. Kumun yaratıldığı haberi yayılınca, ürünümüzü tersine mühendislik yapmak için ani ve acil bir yarış başladı. Lumines gibi bazıları, pazar payımızı azaltmak için piyasayı daha ucuz kumla doldurmak amacıyla bizden daha büyük miktarlarda üretmeye çalıştı. Diğerleri ise, bir kişinin çok özel özelliklerini geliştirmek için özel olarak tasarlanmış kumlar gibi varyasyonlar üretmeye çalıştı, ancak başarıları karışık oldu. Filozoflar o kadar değerli hale geldi ki, bizim güç mücadelemizde birçoğu öldürüldükten sonra

, sendikalar onlara zarar vermemeyi kabul etti. Onlar savaş sırasında tarafsız ölkeler gibidirler, bizim olağan çatışmalarımızdan korunmaları gerekir."

"Neden?" diye sorar Sam. "Neden dűřmanınızı koruyasınız ki?"

Will, onun masumiyetine kaşlarını kaldırır. "Eh, aniden yeni bir simya çağına girmiştik. Peki, bu yeni çağda güç nedir, Bayan Lang?"

Sam, cevabı bildiği halde, hayatı boyunca bildiği halde, başını sallar.

"Para," der Will.

Elbette öyledir. Ve bir an için Sam, sanki yeniden çocuk olmuş gibi hisseder, dayanamayacağı kadar korkunç bir güzelliğe bakmaktadır.

"Misilleme olarak birbirimizin filozoflarını öldürmeye devam edersek, hepimiz finansal olarak çökeriz. Zenginlik konusundaki ortak çıkarlarımız nedeniyle, barışı koruyoruz — her ne kadar kırılğan olsa da."

Sam'in boğazı düğümlenir. "Kum o kadar para mı kazandırıyor?" diye fısıldar.

"Hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Sam, bu ana kadar bildiği ve anladđı dünyasındaki her şeyin birdenbire altüst olmuş gibi hisseder. Will'in gözünden dünya farklı bir yerdir.

Annesi ona hep *çok çalışmasını* söyler. Ama Sam, hayatı boyunca annesinin çok çalışıp, bir ay sonrasını geçinebilmek için para kazanmak için çabaladığını izlemiştir. Oysa burada Will ona kestirme yolu gösteriyor. Başarı, çok çalışmakla ilgili değildir, ancak çalışmak elbette gereklidir. Başarı, oyunun kurallarını esnetmekle ilgilidir.

Ve ona bunu nasıl yapacağını öğretecekler.

"Söylesene," diyor Will, keskin bakışlarıyla onun bakışlarına karşılık vererek. "Sence kum sana ne yapar?"

"Bilmiyorum," diye itiraf eder ve heyecan verici bir an için, bunun onda neyi geliştireceğini hayal etmeye cesaret eder. Kendini layık olduğunu kanıtlayabilirse, onu bu seçkin dünyaya kabul edeceklerdir. Kendisinin mükemmel bir versiyonunu hayal eder. Belki de daha güzel, başkalarının dikkatini çeken, annesini güldüren ve dünyayı kendi lehine çeviren biri. Her şeyi yapabilecek biri.

Mülk uzayıp gidiyor, Will yol boyunca açıklamalar yapıyor. Tepenin aşağısındaki kompleks, asistanlar, korumalar ve gün boyunca gelip giden çok sayıda insan için düzinelerce daire ile donatılmış. Grand Central ile ilgisi olmayan ziyaretçiler için ayrılmış başka bir kompleks, otel gibi işletiliyor. nc bina personel için yaşam alanı, dördüncü bina ise iş görüşmeleri için. Sonra Diamond'ın kişisel evi var. Bir diğeri ise Will'e aitti. Araziler özenle bakımlıydı, bahçeler çiçeklerle, gl sıralarıyla, turuncu gelincik kümeleriyle ve kalın lavanta alılarıyla doluydu. Sam, binalar arasındaki avlularda gölgeli veranda masaları fark etti, hepsinde soğuk su ve meyve suları, taze çiçeklerle dolu vazolar vardı. zm asmalarıyla kaplı bir terasın altından geçtiler. İki dikdörtgen havuz ufku görüyordu.

Bu kadar aşırı bir lüks, Sam için neredeyse simya kadar anlaşılması zor bir şey. Kendini bir rüyanın içinde yürüyormuş gibi hissediyor. Çocukken, kendisi ve annesi için satın alabileceğ i dünyanın en büyük evini hayal etmeye çalışmıştı, ama daha önce gerçek zenginliğı hiç grmemişseniz, ne hayal edeceğ inizi bilemezsiniz.

Artık neyin mümkün olduğ unu biliyor. Artık paranın dünyayı neden ynettiğ ini anlıyor. Will'i takip ediyor, bahçeler ve binaların labirentinde kayboluyor; mülkün yeni bir bölümünü keşfettiklerinde, daha fazla sır, oda üstüne oda üstüne oda ortaya çıkıyor. Hiç bitmeyen bir Faberg yumurtası.

Sonunda, tepenin diğ er tarafında yer alan, ana giriş i iki sıra selvi ağ acının gölgesinde kalan büyük bir mülke varırlar.

"Burası Gözlemevi," diyor Will. "Simyacıların okulu." Will n kapıyı atığ ında, serin bir rüzgar onları karşılıyor.

Kolej büyük ve kare şeklinde, dört uzun bina merkezi bir avluyu çevrelemektedir, i mekanlar soluk kül rengi ahşap zeminlerle kaplıdır ve kapılar birbirinden oldukça uzaktır. Bir köşede bir kule yükselir. Her binanın avluya bakan duvarı, siyah elik ızgaralarla bölünmüş cam panellerden yapılmıştır ve Sam, bunun ötesinde, çiçekler ve şırıldayan bir eşmeyle çevrili, iki dev meşe ağ acının gölgesinde, parke taşlarıyla dşeli devasa bir avlu görür.

Will şimdi avluya doğ ru yönelir. Camlara ulaştıklarında, Will camlara doğ ru itti ve Sam, camların ortasındaki panellerin bir kapı olduğ unu gördü.

Artık avluda durdukları için Sam, avlunun hiç de parke taşı ile döşenmediğini, çeşitli malzemelerden oluşan bir mozaik olduğunu fark eder: bakır, gümüş, altın ve kurşun, grafit, asfalt, beton ve platin kareler ile bir düzine farklı türde ahşap. Bir an için diz çöker ve parmaklarını çeşitli malzemelerin üzerinde gezdirir, yaprakların arasından süzülen benekli ışık altında karoların parıltısını hayranlıkla izler.

Will onu izler. "Bu avlunun zemini yüzlerce farklı panelden oluşuyor," diye açıklar, içkisini kullanarak fayansları işaret eder. "Yakında fark edeceksin, bunlar kabaca simya ve kimya periyodik tablolarına göre düzenlenmiş."

"Burada mı eğitim alıyorsunuz?" diye sorar, dikkati hala fayanslarda. "Tüm simyacılarımız burada eğitim alır," diye cevaplar.

Fayansların üzerinde duyulan ayak sesleri onu tekrar yukarı bakmaya zorlar. Bu kez, Will ile yalnız olmadıklarını fark eder. Onun yaşlarında birkaç öğrenci, avlunun diğer ucundaki binadan çıkıp avluda toplanmış, gözlerini ona dikmişlerdir. Donakalır. Hepsi üniformalıdır: blazer ceketler, etekler, pantolonlar, parlak deri mokasenler. Sert bir mükemmellik görüntüsü.

Arkalarından, koyu tenli, kısa kesilmiş siyah bukleli, gözlüklü yaşlı bir kadın geliyor. Gözleri Sam'e dikilmiş. Kimse tek kelime etmiyor. Avludaki sessizlik o kadar yoğun ki, Sam ağaçların arasından esen rüzgârın uğultusunu, kendi nefesini duyabiliyor. Bu kadar dikkat çekmek tuhaf bir duygu ve o, yok olmak istiyor.

Sam Will'e bakar. Will, ellerini cebinde, hiç rahatsız olmamış gibi orada durmaktadır. "Ee?" der ona. "Ayağa kalk."

Buradasın çünkü sana öğretmeye değer olup olmadığını bilmek istiyoruz.

Sam ayağa kalkar. Will içkisine başını sallar. "Bardağını uzat," der.

O bunu yaparken, adam iç ceket cebine uzanır ve inci renginde parıldayan bir toz içeren küçük bir cam şişe çıkarır.

Kum.

Kızın gözleri onun gözlerine kayar. Adam sadece başını sallar.

"Bunu unutma," der. "Kum, seninle ilgili her şeyi güçlendirecek. Güçlü yanlarını, evet, ama aynı zamanda zayıf yanlarını da.

Kötü alışkanlıklarını. Karanlık yanlarını. Vücudunun nasıl tepki verdiğiine dikkat et. Kabul ediyor musun?"

"Evet," diye fısıldar.

Will, içeriği dikkatlice içkisine döker. Kum, suda gümüş rengi kıvrımlar oluşturarak hızla çözülür ve sanki biri suya parlaklık katmış gibi görünür.

Will kadehini ona doğru kaldırır. "Hepsini iç."

Sam tereddüt eder. Will içine elmas eritmiş gibi içkisine bakar. Daha önce hiç uyuşturucu almamıştır.

"Ee?" der Will.

Sam onun gözlerine bakar, sonra avludaki diğer öğrencilere bakar. Sonra derin bir nefes alır, içkisini dudaklarına götürür ve bir dikişte içer.

Hafif tatlıdır ve çok hafif bir metal tadı vardır. Sam bardağı boşaltır. Bitirdiğinde Will bardağı ondan alır ve kendi bardağıyla birlikte yaşı kadına uzatır. Sam bekler, vücudunda bir tepki olmasını bekler ve bundan korkar, belki bir sıcaklık veya soğukluk dalgası, midesinde bir ağrı. Hiçbir şey hissetmez.

Sonra... bir şey olur. Tarif etmesi zor. Etrafındaki dünya daha keskin, daha parlak görünür. Ağaçlardaki yapraklar aniden daha parlak görünür, botlarının altındaki fayanslar daha belirgin, kenarları zarif bir şekilde tanımlanmıştır. Havadaki ışık parıldıyor gibidir. Her şeyi çok iyi görebilir, fark edemeyeceği duvar detaylarını ayırt edebilir. Vücudu hafif ve - dürüst olmak gerekirse - *harika* hisseder. Tarif edilemez bir güç damarlarında sessizce akıyor.

Will yavaşça onun etrafında daireler çiziyor. Bunu yaparken cebinden uzun bir beyaz kumaş şeridi çıkarıyor. Will onun görüş alanından çıktığında, kız da onunla birlikte dönmeye başlıyor, ama Will elini uzatıp kızın omzuna hafifçe dokunuyor ve kız duruyor. Diğer öğrencilerin sessizliği onu boğacak gibi. Kız, ona soğuk bir bakışla bakan erkeklerden biriyle göz teması kuruyor. Yanındaki kız eğilip kulağına bir şey fısıldar ve onun dudaklarında bir gülümseme belirir. Sam'in elleri titremeye başlar. Vücudu nefes alır, gözenekleri havayı emer.

Will'in arkasında durduğunu hisseder, sonra kolları başının iki yanına geldiğinde onun yakınlığını hisseder. Bir saniye sonra, beyaz bez gözlerinin üzerine kayar ve dünyası karanlığa gömülür.

Nefesini tutar. O kadar yakındır ki, yakalı gömleğinin sırtına değdiğini hissedebilir. Bezi ikinci kez gözlerinin üzerine sararken, bezi hafifçe sıkılaştırır. Sonra ellerinin arkasında çalıştığını hisseder, bezi sıkıca düğümleyerek bağlar, bu hareket başını geriye doğru çeker ve boğazı açıkta kalır.

"Bayan Lang," der adam, sesi alçak ve sakindir, "bir simyacı için anlaması gereken en önemli şey sizce nedir?"

Onun sessiz sözleri tüm vücudunda bir ürperti yaratır. Aniden ona yaslanma isteği duyar. Kalbi bir kolibri gibi çılgınca çırpınır, konacak bir yer arar. Karanlık etrafında yüzüyor.

"Bilmiyorum," diye mırıldanır.

Will düğümü bağlamayı bitirir. Elleri kadının saçlarını okşar. "Einstein en büyük simyacılarımızdan biriydi. En ünlü denklemini düşün. $E=mc^2$. Bu bize ne anlatıyor? Kütle (m) enerjiye (E) eşittir. "Her şey enerjidir," demişti bir keresinde, "ve bunun ötesinde ilahi olan vardır." Simyanın temel prensibini anlamıştı: her şey tek bir kaynaktan gelir. Bizler, görünen ve görünmeyen her şeyin parçası olduğumuz sonsuz bir enerji okyanusunun parçasıyız."

Her şey tek bir kaynaktan gelir. Görünen ve görünmeyen her şey. Sam karanlığa bakar ve Will'in sözlerini hafızasına kazır.

"Bu sonsuz okyanusa prima materia diyoruz," diye devam ediyor Will. "İlk madde. Her yerde, vücudunuzda dolaşıyor. Sen ve ben, bu avludaki ağaçlarla veya ayaklarımızın altındaki tuğlalarla pek ortak noktamız yokmuş gibi görünebiliriz, ama daha derine bakarsan, hepimizin aynı yapı taşlarından oluştuğunu göreceksin. Kemik ve kandan oluşan kırılğan yaratıklar gibi görünsek de, bizler de yıldız tozundan yapılmışız ve atomlarımızın kalbinde, yıldızları, galaksileri ve evreni besleyen aynı inanılmaz enerji yatıyor."

Sam, onun kendisinden bir adım uzaklaştığını hisseder, sonra ona doğru gelirken botlarının taşa hafifçe çarptığını duyar.

Ellerinden biri Sam'in eline dokunur ve onu dikkatlice diz çökene kadar aşağıya doğru yönlendirir. Korku ve arzu boğazına yerleşir. Gözleri bağlı olduğu için, sanki avluda sadece Will ve kendisi varmış gibi hisseder.

"Bu enerjiyi nasıl kanalize edebilirim?" diye fısıldadı.

Onun botlarının sesi onun önünde durur ve kız yüzünü ona doğru çevirir. "Öncelikle, bu bilgiye layık olduğunı kanıtlamalısın," diye cevaplar adam. "Görünmeyeni görmeye layık olduğunı."

Elini nazikçe aşağı çekerek fayanslara dokunmasını sağlar. Avucunu düzleştirir, parmaklarını serin yüzeye kıvrır. Cildi karıncalanır.

"Sen bu fayansla aynı maddeden yapılmışsın," diyor Will. "Simya potansiyeli olanlar, dokunarak bu aynılığı hissedebilirler, aynı zamanda seni insan, onu taş yapan bu aynılığın yeniden düzenlenmesini de hissedebilirler. Çevrelerindeki şeyleri içgüdüsel olarak bilirler." Sesi sertleşiyor. "Şimdi söyle bana. Hangi taşa dokunuyorsun?"

Gözleri bağlı olan Sam'in kaşları çatılır. Bu imkansız bir istek.

Diğer öğrencilerden düşük bir mırıldanma geliyor. Bazıları kıkırdıyor. Diğerleri ise onun tam olarak anlayamadığı sözler alışverişinde bulunuyor. Hepsi burada okumak için sınavlara girmiş olmalı, ama o onlardan yıllar sonra gelmiş ve bu kadar geç kabul edilmiş olmanın dezavantajını yaşıyor. Kendisine yöneltilen huzursuz enerjiyi hissedebiliyor, onun pes etmesini sabırsızlıkla beklediklerini biliyor. Her zaman hızlı çalışan zihni, şimdi on kat daha genişlemiş gibi hissediyor. Gözleri kapalı olsa bile, hafızası şimdi açılıyor, avlunun düzenini izlediği kısa anı toplayıp, avlunun tertemiz bir haritasını ortaya çıkarıyor. Etrafındaki karanlıkta, bu harita artık sanki göz bağı yok olmuş gibi net bir şekilde ortaya çıkıyor. Onları çevreleyen binlerce fayansı, hepsi belirli yerlerinde görüyor. Ancak önceden bilgisi olmadığı için, bunlar ona sadece fayanslar gibi görünüyor. Magnezyumu bakırdan, lityumu demirden ayırt edemiyor.

"Acele etme," diyor Will, ama sesi acımasız. "Bunu doğru yapmak için tek bir şansın var."

"Yapamam," diye fısıldar.

"Yapamıyor musun?"

"Elementleri bilmiyorum."

"O zaman birlikte geçirdiğimiz zaman bu kadar çabuk mu bitti?"

Orada çömelir, vücudu yeni keşfettiği enerjiyle hala titriyor, nereden başlayacağını bilemiyor. Avlunun kenarında fısıltılar yeniden başlar. Bu sefer, söylediklerinin bir kısmını anlar.

Çok zor.

Bu cümleyi duyar ve o yöne dönme isteğine karşı koymak zorunda kalır.

Çok zor. Henüz ders bile almadı.

Seslerinde artık küçümseme, hor görme var. Onları kaybediyor. Sam, Will'in onu başarısızlığa uğratmak için tuzak kurduğunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başlar. Dün gece Odyssey'de Will'in yüzündeki ifade, Diamond Taylor'ın Sam'de umut vaat eden bir şey görmüş ve onu Will'e atamış olmasından duyduğu tiksinti ve rahatsızlıktı. Will, Sam'den kurtulmaya çalışıyor olmalı ve bunu yapmak için ona bu imkansız görevi verip, birçok tanığın önünde başarısız olmasına neden olmaya karar vermiş.

Sam dişlerini sıkar ve kendine konsantre olmasını söyler. Will ona ne demişti? Görünmeyeni görebilmelidir ve bunu yapmak için gümüşün kimyasal yapısının kafesini bilmeli, onu yeniden düzenlemek için atomlarını görmelidir. Bunu yapmanın tek yolu, bir simyacı gibi düşünmek, *hissetmektir*.

Avuç içini kiremitlere bastırır. Etrafında avlu sessizleşir, havada gerginlik hakimdir. Sam gözlerini sıkıca kapatır. Etrafındaki karanlık artık tamdır ve Will'in egzersizi zorlaştırmak için değil, konsantre olmasına yardımcı olmak için gözlerini bağladığını anlar. Parmaklarının altındaki taşı hayal etmeye, sadece dokunarak yapısını tahmin etmeye çalışır. Ve orada, karanlıkta, Will'in söylediği şeyi hatırlar: simya, simyacının ruhunu gerektirir. Bu prima materia'ya ulaşabilmesi için, önce kendi kalbine, o ışık çekirdeğine ulaşabilmelidir. Ruhuna.

Damarlarında akan kum ona yol gösterir. Hayatında ilk kez ruhunu hissedebilir, onun parlak ve atışını hisseder. Ona dokunur. Ruhu içinde dalgalanır ve keskin bir acı spazmı vücudunda titreşir. Nefesini tutar ve bir an için o parlak çekirdekten geri çekilir.

Tereddüt ederken, restoranda oturan iki adamı (şimdi onların simyacı olduğunu biliyor) ilk gördüğünde hissettiği duyguyu hatırlar. Annesinin yaralı bedenini, ev yapımı pencere perdelerini, tavandaki çatlağı ve içinde yükselen dalgayı, daha fazlasını isteme arzusunu düşünür. Büyüklüğün vaadi. Daha arzu edilir bir şeye dönüşebilecek bir hayat.

Ve sonra zihninin derinliklerinden başka bir anı daha yüzeye çıkar, Ari'den gelen bir mektup.

Ruhundaki hırs ateşini yakmak için, önce yanmış olmalısın.

Bu o kadar net bir şekilde aklına geliyor ki, neredeyse Ari'nin sesini kafasında duyabiliyor. Sanki sadece o onu kurtarabilirmiş gibi onun sözlerine odaklanıyor. Hayatındaki karanlığın nasıl onun güç kaynağı haline gelebileceği. Nasıl kazanabileceği. Bu duygu göğsünde giderek büyür, sanki kendi sınırlarını zorlayacakmış gibi, sonra ruhuna dokunduğunu, o ışığın köşelerine sızdığını hisseder, ta ki hepsi bir olana kadar. O, ruhudur ve ruhu bir ateştir, ve bunun altında, içinde yükselen sert ve keskin bir akıntı vardır, şöyle diyen bir akıntı:

Benden bu kadar kolay kurtulamazsın.

Bunun ortasında, parmaklarının altında aniden farklı bir şey hisseder — sadece metalik bir karonun soğuk yüzeyi değil, *içindeki* yapı taşları, elinin altında uzanan ve kılcal damarlarında dolaşan kan hücreleriyle birleşen kübik kafes yapısı, nötronların ve protonların çekirdekleri ve kendi içinde titreyen nötronlar, protonlar ve elektronlara benzeyen dönen elektronlar. Kulakları uğultu sesiyle dolar. Nedense, bunun moleküllerin hareketinin sesi, evrenin sonsuz değişimlerinin sesi olduğunu bilir.

Cevabı anladığında, ilk olarak tanıdık bir his olarak aklına gelir. Sanki bu yapıyı daha önce görmüş gibi. Okulda öğrendiği periyodik tabloyu, her elementte kaç proton ve elektron olduğunu düşünür, parmaklarının altında bulunan karoyu hatırlatan sayfaya ulaşana kadar zihninde ders kitabının sayfalarını çevirir.

"Gümüş," der.

Avludaki fısıltılar kesilir.

"Güzel," der Will ve bu sefer sesinde hafif bir gülümseme vardır. Sam'in kalbi patlayacakmış gibi hızla çarpar. "Sıradaki karo."

Parmaklarını hareket ettirir. Elinin altındaki metal artık farklıdır, ama içindeki her şeyi saran ruhunun ışığı aynıdır ve yapıyı bir kez daha hisseder, kendisiyle arasındaki benzerlik ve farklılığı hisseder, hissettiği şeyin nesnedeki atomlar olduğunu bilir.

"Magnezyum."

"Güzel," diye mırıldanır Will. Fısıltılar yeniden başlar.

Fayansların etrafında dolaşırlar ve o her seferinde doğru cevapları verir. Tungsten. Tuz. Nikel. Bakır. Ne kadar uzun sürerse, o kadar hızlı olur, vücudundaki his o kadar akıcı hale gelir, ta ki kendi vücudunun nerede bittiğini ve fayansın nerede başladığını zar zor ayırt edebilecek hale gelene kadar. Her şey tek bir kaynaktan gelir, görünen ve görünmeyen her şey, ve o bunu şimdi anlar, içinde yankılanan derin bilgiyi tadar, bunun hiç bitmemesini ister.

Sonunda Will'in yaklaştığını duyar, sonra ellerinin gözlerindeki bağı çıkardığını hisseder.

Öğleden sonra ışığında gözlerini kısar, vücudundaki his aniden bozulur. Kulaklarındaki uğultu kesilir ve gerçek dünya ürkütücü bir sessizlikle doludur. Gözleri, ağaçların arasından gelen parlak ışıktan uzaklaşarak aşağıya, izleyicilerine doğru kayar. Ve orada, diğerlerinden biraz uzakta duran Diamond Taylor'ı görür, kadının kolları göğsünde kavuşturulmuş, gözlerinin altında hala koyu halkalar var, başını eğerek Sam'e bakıyor. Bu, Sam'e kendi annesinin bazen ona eleştirel bir şekilde baktığını hatırlatır ve vücudu buna göre tepki verir, memnun etmek için endişeyle kaskatı kesilir.

Tek bir fark vardır. Diamond'ın tüm dikkati ona odaklanmıştır. Bu bakışlar Sam'in dayanabileceğinden fazladır, ama yine de yeterince dayanabileceğini hayal edemez.

Will'in elleri arkasında kavuşturulmuş ve ilk kez, dudaklarının kenarlarında küçük, düşünceli bir gülümseme beliriyor.

Onun onayının verdiği mutluluk Sam'in kalbinde dalgalanır. O anda, bunu tekrar elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağını bilir.

Sonunda Will ondan gözlerini ayırır ve dikkatini profesöre çevirir. "Yarın sabah yeni bir öğrenciniz olacak. Diğerlerine yetişmesini sağlayın."

Sam aniden, Will'in onu başarısızlığa uğratmak için tuzak kurmadığını fark eder. Will, diğerlerine onun değerini kanıtlamak için bu testi seçmiştir. Onu daha eşit bir başlangıç noktasına getirmek için.

Will elini kaldırır. Bu, derhal ayrılmaları anlamına gelir ve sanki bir hayallerden uyanmış gibi, diğer öğrenciler koridordan geçerek sınıflarına doğru giderler. Diamond çoktan ayrılmıştır. Sam, kadının ayrıldığını fark etmemiştir bile.

Diğerleri odadan çıkarken Will dikleşir. "Diamond genellikle çırakların değerlendirmelerine katılmaz," der ona.

Sam bir istisnaydı. Bu özel muamele, Sam'in içini hoş bir heyecanla doldurur.

"Geçtim mi?" diye tereddütle sorar.

Will onu ciddi bir ifadeyle inceler. Sonunda, "Eğitimsiz hiçbir çırak bu testi geçemedi" der.

Hiç. Yani, bu imkansız bir testti, ama Sam başarmıştı. "Ne..."

Durur, sonra tekrar başlar. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yarın buraya tekrar gelmeni istiyorum. Senin için bir şoför göndereceğim."

Yutkundu ve fayanslara baktı, gerçeklik karşısında şimdi titremeye başlayan hırs dalgası. Bugün annesine okuldan sonra Ari ile çalışacağını söylemişti ve çeşitli işlerle meşgul olan annesi, ona fazla aldırış etmeden başını sallamıştı. Ama bu durum ne kadar süre böyle devam edebilirdi?

"Bu planı beğenmedin," diyor, kızın ifadesini fark ederek.

"Ben..." diye düşük ve tereddütlü bir sesle konuşur. Göğsünde utanç duygusu yükselir. "Yani, Diamond Taylor'ı ilk kez aramaya geldiğimde, paraya ihtiyacım olduğu için gelmiştim. Annem ve ben... durumumuz iyi değil. Annem tek başına devam edemez. Ben de burada ekstra saatlerimi para almadan antrenman yaparak geçiremem. Hafta sonuna kadar kirayı ödememiz gerekiyor."

Para istemekten çok utandığı için sesi giderek azalır.

Will umursamaz görünüyor. "Evet, evdeki durumunuzun farkındayız." Sonra ceketinin cebine uzanıp kalın

beyaz zarfı çıkarır. Onu kıza uzatır.

Kız şaşkınlıkla ona bakar. Sanki bugün sınavı geçeceğini biliyormuş gibi, Will bu zarfı başından beri yanında taşımıştır. Kız parmaklarıyla zarfın kenarını okşayarak mührü kırar ve hayatının geri kalanında, hayatında hiç görmediği kadar çok paraya bakarken yaşadığı bu anı, tüm ayrıntılarıyla hatırlayacaktır.

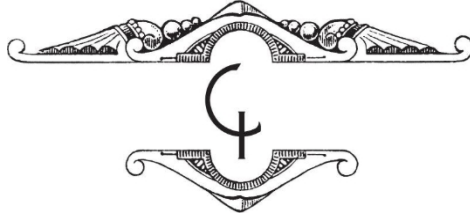
"Haftada iki bin dolar," diyor Will. "Bizim için çalışmaya başlayacak kadar öğrendiğinde daha da fazla. Bu yeterli mi?"

"Evet." Yine tereddüt eder. "Ben..."

"Artık Grand Central'dasın," diyor. "Korkacak birçok şey olacak, ama para bir daha asla onlardan biri olmayacak."

Örneğin, neredeyse mutlak sıfırda gerçekleştirildiğinde, bir dönüşüm dalga gibi davranır. Laboratuvarı, kimyasalın kimliğini kaybettiği ve helyum gibi, kinetik enerji kaybı olmadan her yere aynı anda akabilen, sıfır viskoziteli bir madde olan süperakışkan haline geldiği görülür.

Hypatia, 2003, *Simyanın Kuantum Mekaniği*

Ari

Ertesi hafta, Ari laboratuvar odasına geldiğinde aynı malzemeler masanın üzerine dizilmişti, su bardağı da tam ortada duruyordu.

Bay Rudra bugün sadece başını sallayarak selamlar, İsla ise Ari'nin onu hiç görmediği kadar ciddi bir ifadeyle bakar. Birkaç gün buradan uzak kaldıktan sonra, daha başlamadan başarısız olduğunu, hazır olmadığına karar verdiklerini düşünmeye başlamıştı. Yine de, işte buradadır. Hiçbir şeye dokunmadan bile parmak uçlarında karıncalanma hisseder ve egzersizin başlamasından korkar.

Bay Rudra ona sorgulayan bir bakış attı. "Başlayalım mı?"

"Evet," diyor Ari, çünkü başka bir cevap veremeyeceğini biliyor. Yine, zihninde geometriyi canlandırıyor. Yine, adam elini göğsüne koyuyor ve ruhunu çekiyor, sanki bir neşter Ari'nin vücudunun içini kesiyormuş gibi hissettiriyor. Yine, Ari çığlık atıyor, acı düşüncelerini silip süpürürken kendini tutamıyor

beyaza boyar.

Yine, Ari masaya titreyerek yaslanırken, ruhunu bulmaya, onu nasıl kavrayıp yönlendireceğini anlamaya çalışırken, ter boynundan ve sırtından aşağı sızar. Başaramaz.

"Yine," der Bay Rudra, Ari gözlerinden yıldızlar parıldarken.

Acı devam eder. Su bardağı değişmeden kalır. Öğleden sonranın geri kalanında da değişmeden kalır.

Ve böylece devam eder. Bir gün geçer, bir gün daha geçer. Hepsi birbirine karışır. Geceleri Ari huzursuz bir uykuya dalar, etrafında her şey yanarken o laboratuvarda

etrafında yangın çıkarken o laboratuvarı mahsur kaldığını görür.

İlk başarısızlık haftasının sonunda, Bay Rudra ona şöyle der: "Farklı bir şey deneyelim, Ari." Ari titreyerek oturur pozisyona gelmeye çalışırken, Bay Rudra ona doğru eğilir. "Başarılı bir dönüşüm gerçekleştirene kadar ailenin aylık ödeneği kesilecek." Ari'ye yardım etmeden arkasını döner. "Biraz motivasyon sana yardımcı olabilir."

Gün boyunca Ari okul çalışmalarına zar zor konsantre olabiliyor. Sam, zamanında bitiremediği ödevlerin cevaplarını ona veriyor, derslere yetişemediğinde notlarını paylaşıyor. Bir keresinde masasında uyuyakalmış ve zil sesiyle irkilirken Sam'in koluna nazikçe dokunduğunu ve gitme zamanının geldiğini söylediğini hissediyor. Gözlerine baktığında, gözlerinde sorular vardır ve ağzı endişeyle sıkıdır. Böyle anlarda, ona her şeyi itiraf etmek ister. Ama onun bakışlarında da sırlar vardır, kendi başına taşıdığı büyük ve korkunç bir şey. Ona baktığında, gözlerini kaçırır ve içine kapanır. Her ne ise, ona güvenmiyor gibi görünür.

O da aynısını yapar ve ikisi de yalnız başlarına mücadele etmeye devam ederler.

Ari diğer simya öğrencilerinden uzaklaşır, dersleri birlikte alırken başarısızlığın yaklaşan varlığını hisseder. Diğerleri laboratuvarıdaki tüm dönüşümleri çoktan öğrenmiş mi? Belki de Ari son kalan kişidir.

Bir akşam, Ari su dönüşümünün geometrisini çizmeye çalışırken, Zan durup omzunun üzerinden bakmaya başlar.

"Hâlâ bununla mı uğraşıyorsun?" der.

Ari sadece kalemını daha sıkı tutar ve başını eğik tutar.

Zan, Ari'nin sandalyesinin arkasına o kadar sert çarpar ki, göğsü masaya çarpar. Ari'nin eli şiddetle sarsılır ve özenle çizdiği dairelerin üzerine çirkin bir çizgi çizer.

"Ellerini sabit tut," der Zan, binadan çıkarken omzunun üzerinden alaycı bir şekilde.

Arazi kış yağmurlarından baharın yeniden yeşermesine dönüşürken, Ari'nin ilerlemesi değişmeden kalır. Ailesinin ödemeleri

askıya alınır. Stres göğsünü sıkıştırır. Ailesi bu ani duruşu nasıl karşılamıştır? Onun için endişeleniyorlar mıdır? Üzgünler midir? Her geçen gün, Bay Rudra ona karşı daha sabırsız hale gelir, sesi daha keskin, iç çekişleri daha belirgin hale gelir. Adam akşamüstü ayrıldığında, Isla Ari tekrar ayağa kalkmaya hazır olana kadar onun yanında kalır. Bazen, en kötü günlerde, ona arabaya kadar yardım eder.

Sürekli ailesini hayal eder. Bazen gece geç saatlerde pencerenin yanında konuşan kız kardeşi ve annesini, evlerinin önündeki sokağı aydınlatan tereyağı sarısı ışığı hayal eder. Bazen de eve döndüğünü, tanıdık, dolambaçlı sokaklardan geçerek ailesinin kapısına ulaştığını hayal eder. Bir keresinde Surat'ta kalabalık bir sokağın ortasında durmaktadır ve Dhuleti'dir ve herkes şarkı söyleyip dans etmektedir. Parlak sarı, fuşya ve turkuaz renkli tozları havaya fırlatırken sevinçle bağırır. Kardeşinin dişleri mavi ve altın rengi lekelerle kaplıdır. Annesi gülerek yanaklarını okşar. Babası, caddenin üzerinde asılı duran bir ayran kabına ulaşmaya çalışan eğlence severlerin oluşturduğu insan piramidine katılır.

Ari, yüzünde gözyaşları, göğsünde kederle uyanır, kulaklarında hala bayramın hayali sesleri çınlamaktadır. Bir süre sonra gözlerini açar ve takvimine bakar. Holi çoktan geçmiştir. Bu yıl onu tamamen unutmuştur.

Bir akşam, laboratuvarında birkaç saat süren zorlu egzersizinin ardından, Ari'yi o kadar şiddetli bir ağrı nöbeti vurur ki, yere yığılır. Orada titreyerek, ayağa kalkamaz, bir kez daha bu acıyı çekmeye dayanamaz. Etrafındaki her şey sanki su altında gibi dalgalanır. Nefesi yüzeyseldir; devam ederse bayılabileceğini düşünür. Ter, fayanslara damlar.

Bay Rudra onun yanına diz çöküyor. "Kalk."

Ari olduğu yerde kalır, itaat edecek kadar gücü yoktur. Yorgun zihni, Sam'in yanında olduğunu, elini koluna koyduğunu hayal eder.

"Kalk."

Ari, adamın onu sert elleriyle çekip kaldırdığını hisseder. Sam kaybolur. Dünya ona doğru hızla yaklaşır ve aniden masa tekrar karşısına çıkar, su bardağı hala oradadır. Konsantre olamadan, ilgisizce ona bakar. Sabah annesinin yüzünü düşünür

Rudra onunla konuştuğu sabahki annesinin yüzünü, bu anlaşmayı kabul ettiğini düşünüyor. Zan'ın alaycı gülümsemesini, üstünlük taslayan gülümsemesini ve kayıtsız tavrını düşünüyor. *Tabii ki yapamazdı*, çocuğun diğerlerine fısıldadığını hayal edebiliyor. Sam'i, geniş gözlerini ve hafif  illerini, ne kadar kolay öğrendiğini düşünüyor.

Sen burada olmalısın, diye düşünüyor. *Ben değil*.

"Tekrar," diyor Bay Rudra.

Ari başını kaldırıp adamın gözlerine bakar. "Yapamam," der.

"Sen yapabilirsin."

"Bir tur daha dayanamam."

Bay Rudra başını sallar, bakışlarını ondan ayırmadan düşünür.

Sonra aniden elini masaya vurur. Ari irkilir. Adamın parmakları ahşaba kıvrılır.

Sanki masa sudan yapılmış gibi, adam masadan bir bıçak çıkarır, masanın demir çubuklarından yapılmış bir bıçak ve tahtadan yapılmış bir sap. Her şey bir saniye içinde olur. Sonra bıçağı masaya saplar, Ari'nin elinden sadece birkaç santim uzağa, bu hareket masayı o kadar şiddetli sallar ki, bardak devrilir ve su masanın üzerine dökülür.

"Eğer yine yapamayacağını söylersen," diyor Bay Rudra, "benim, değerli olduğunu düşünmemi sağlayan bir çocuğu işe almak için dünyanın öbür ucuna gittiğimi kabul etmiş olursun. Ve ben değersiz şeyleri saklamam." Bıçağı çıkarır, dirseğini tahtaya dayar ve bıçağı Ari'ye doğrultur. " yleyse. Değerersiz misin? Öyleyse, *bana tekrar söyle* de emin olayım."

Ari bıçağa bakıyor. Korkması gerekirdi ve belki de korkuyordu — belki de bu, korkuya verdiği tepkiydi. Ama burada çektiği tüm acılar onu o kadar çok yormuştu ki, tek hissettiği şey sakın bir  fkeydi. Belki bu gece ölecek. Tüm vücudu hala titriyor, ama bu bıçağın dönüşümüyle ilgili bir şey havada bir karıncalanma hissi yaratıyor, sanki adamın kendi içine girip ruhunun bir parçasını kaynağından kopardığını, onu ahşap ve metaldeki elementlere bağlayarak tamamen yeni bir nesne yarattığını hissedebiliyormuş gibi.

Yanındaki Sam'in hayali kulağına fısıldıyor. *Yenilmez olmak üzeresin*.

İçindeki öfke cam yüzeyi gibi duruluyor ve bu durgunlukta, içinden bir şey onu çağırıyor. İçinde bir enerjinin değiştiğini hissediyor. Vücudunda bir sarsıntı, ani bir parlaklık var.

Ari masanın üzerine dökülen suya bakar. Elini içine sokar. Kutsal geometrinin halkaları, zihninin sükunetinde kendiliğinden belirir, ardından buz kafesi ve bu sefer, göğsünün derinliklerinde bir şeyi kavrar. Ve çeker.

Acı değişir, keskinleşir, sanki derisinden bir tabaka soyulmuş gibidir.

Su bir anda donar. Bu o kadar hızlı olur ki, Ari değişimi bile görmez — bir an sıvıdır, bir sonraki an buz olur.

Ari o kadar şaşırır ki elini geri çekmeye çalışır, ama elbette eli o noktaya donmuştur ve parmakları sonunda buz kristalleri patlayarak serbest kalana kadar bir saniye boyunca boşuna çeker.

"Ha!" Bay Rudra koltuğuna yaslanır ve bıçağı masaya bırakır, sonra ellerini çırpar. "Demek, ölüm kalım sınırında dişlerin çıkıyor, öyle mi? Sana daha sert davranmam gerekecek. Bunu görüyor musun, Arşimet?" Buzları işaret eder. "Bu ilk dönüşümün tekdüzeliğine bak. Ne kadar ince detaylar! O çok hassas biri."

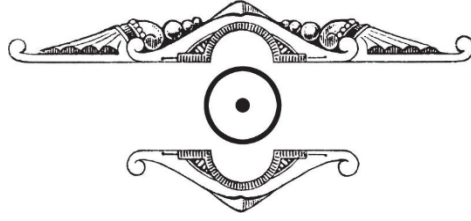
Ari, buza bakarken başı dönüyor. Boynunun arkasında ter hala kurumuyor ve eli soğuktan karıncalanıyor. İlk dönüşümünün heyecanı ile birlikte vücudunda bir ağrı hissediyor. Göğsünde derin bir acı var ve tuhaf bir kayıp hissi duyuyor.

Korkunç bir şey olduğunda, en iyi halimize mi dönüşürüz?

"Ben değersiz değilim," diyor adama. Ve ilk kez sesi nazik değil, keskin, öfke dalgası bir cevap bekliyor.

Bay Rudra, Ari'ye düşünceli bir ifadeyle bakar. Sonra elini uzatır ve Ari'nin çenesini sert bir hareketle tutar. Ari, cildi karıncalanarak yüzünü buruşturur.

"Artık gerçek bir simyacı olacaksın," der adam. "Ve ne kadar mükemmel bir kılıç olacaksın."

Ari

Acı kaybolmuyor ya da simya daha kolay hale gelmiyor.

Ama Bay Rudra'nın sözlerine ve insan vücudunun uyum sağlama yeteneğine sadık kalarak, Ari her elementle çalıştığında, kendisini saran acıyı kabul etmeye giderek daha fazla alıştığını fark eder.

Yavaş yavaş, sınavlarda iyi notlar alan, ödevlerini ilk teslim eden simya öğrencisi olmaya başlar. Zan'dan önce cevap verir. Dominique ara sıra ondan yardım ister. Isla onunla daha fazla zaman geçirir, artık ona bireysel dersler verir. İnsan vücudunun organik kimyası. İnsan ve hayvan beyinlerinin sinir ağlarındaki farklılıklar. Psikoloji. İmmünoloji.

Ayrıca, Bay Rudra'nın aldığı beyaz hap olan kum hakkında da bilgi edinir. Annesi kesinlikle kaşlarını çatacağı; babası ise böyle bir uyuşturucu ile vücudunu kirletmenin günah olduğunu söyleyecektir. Ancak Ari bu cazibeye direnmeye çalışsa da, gizlice ne zaman kullanmasına izin verileceğini merak eder. Belki de ebeveynleri kumun ne olduğunu bilselerdi farklı düşüncülerdi: ilahi aydınlanmanın maddesi. Moksaya giden fiziksel yol. Isla'nın dediği gibi, "*Herkes mükemmelliğe ulaşma şansını hak eder, bu yüzden kum yapıyoruz.*"

Ya da belki de anne babasının nasıl tepki vereceği konusunda tamamen yanılıyordur. Sonuçta, yıllar geçti ve onlar büyük ölçüde değişmiş olabilirler. Sokakta onları tanıyacağından bile emin değildir; şimdi gözlerini kapattığında, yüzlerinin ayrıntılarını hayal etmekte veya seslerini hatırlamakta zorluk çekmektedir.

Bir yıl geçer, sonra bir yıl daha. Vücudu uzadıkça ve güçlendikçe alışır, omuzları genişler ve sertleşir, figürü genç bir erkeğin figürüne dönüşür. Ama bir şey asla değişmez: her dönüşüm gerçekleştirdiğinde onu saran kayıp hissi, feda ettiği ruhunun parçası. İsla, ruhun bir dereceye kadar kendini iyileştirebileceğini, ancak uzun yıllar boyunca, uzun süreli kullanımla, solup parçalandığını söyler. Özellikle çok çalıştığı zamanlarda, kendini açlıktan bitkin hisseder, vücudu kendini yeterince hızlı yenileyemiyormuş gibi akşam yemeğinde ikinci ve üçüncü porsiyonları yutar. Her zaman sanki bir parçası ölmüş gibi uyur.

Okulda, giderek daha fazla kız onunla konuşmaya başlar. Ne söyleyeceğini hiç bilemez, Sam'le olduğu gibi içgüdüsel olarak bilmez, ama kızlar bunu umursamıyor gibi görünür. Erkekler de kızların onayını almak bir şekilde popüler olmanın kapısıymış gibi onun izinden giderler ve farkına varmadan, doğum günü partisine, okuldan sonra kahve dükkanında takılmaya, bir ara akşam yemeğine çıkmaya davet edilir. Bay Rudra'nın onaylamayacağını bildiği için davetleri geri çevirir. Popülerliğe katılmayı reddetmesi onu daha da popüler hale getirir, sanki satın alınamayacak kadar özel bir lüks çanta gibi, insanlar onu elde edemeyecekleri bir şey için açgözlü bir şekilde talep ederler. Kızlar koridorlarda onun hakkında dedikodu yaparlar. Kim Bobby Artagh'ın doğum günü davetini reddeder ki? Ari neden her zaman siyah bir arabayla alınır? Ünlü birinin oğlu mu? Ailesi büyükelçi mi? Okulda kimseyle yattı mı? İyi mi? Erkeklerden hoşlanıyor mu? O münzevi Sam'le mi çıkıyor? Kimse bilmiyor, bu yüzden ona olan ilgileri daha da artıyor.

Ari sohbet konusunda gelişir, insanları güldürmeyi ve utandırmayı öğrenir, imalar, seks ve başkalarının ona olan ilgisi gibi şeyleri anlamaya başlar. Ama onların sürekli ilgisi ne kadar yüksek sesli olursa olsun, Sam'le birlikte olduğu anda kaybolur. Sam ona asla hayranlık nesnesi gibi davranmaz. Ona sadece Ari gibi, ruh ikizi gibi, arkasında bir gölge taşıyan biri gibi davranır, birbirlerini hiç anlamadan anlarlar.

Sanki ona da ihtiyacı varmış gibi.

Bir gün, Sam Ari'ye "Bahar balosuna gidecek misin?" diye sorar.

Bu soru karşısında kalbi heyecanla çarpar, ama hemen ardından düşer.

"Ben..." Ari pişmanlıkla başını sallar. "Üzgünüm, gidemem."

"Oh," der Ari, gözlerini kısarak otoparka bakar. "Sorun değil. Zaten ben dans etmem." Fazla neşeli görünen bir kahkaha atar. "Eminim herkes sana teklif ediyordur."

Bu doğru, diğer teklifleri zaten reddetmişti, ama yine de başını sallar, hem paylaşmak için fazla mütevazı hem de sadece onunla gitmek istediğini itiraf etmek için fazla utangaçtır. Duyguları arasında kararsız kalan Sam, sonunda "Sadece bir parti" der.

Sam'in omuzları biraz düşer ve verdiği cevap için kendinden nefret eder. "Katılıyorum," diye cevaplar kız hızlıca, başını ona doğru eğerek onu sıcak hissettirir. "Senin mektuplarından birini okumayı tercih ederim."

Ona gülümser. "Yarın sana çok güzel bir şey yazacağım." "Sözünü tutmanı bekleyeceğim," der. Sonra otobüsü gelir ve ondan uzaklaşır. "Hoşça kal, Ari," diye omzunun üzerinden seslenir.

O da seslenir, ama kız çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştur ve bu seferlik, onu kalabalığın içinden seçemez.

O gece, Sam'e yeni bir mektup yazmaya başlar. Her zamanki gibi, ona simya eğitiminden bahsetmek için can atmaktadır, sanki ona sırlarını açığa vurmak, onu reddettiği için telafi edebilecekmış gibi. Ve gerçekten, o bilse ne kadar kötü olurdu ki? Başkalarına anlatmaya karar verse bile, kimse ona inanmazdı zaten. Ama dünyasının bu köşesi büyüdükçe, göğsünde daha ağır bir yük oluşturur, ta ki onu tamamen ezip geçecekmiş gibi hissedene kadar. Farkına varmadan, sayfalarca yazmış, okuldan sonra neden her zaman siyah bir araba tarafından alındığını, neden kişisel hayatı hakkında hiç konuşmadığını, şimdiye kadar öğrendiği dönüşümleri, işte mücadele ettiği şeyler, ve bu konuda pek kimseyle konuşmadığım için yalnızım, ailemi o kadar çok özleyorum ki sanki kalbimin bir parçası bedenimden koparılmış gibi, ve seni sürekli düşünüyorum, sanırım sana aşık oldum, çok üzgünüm, umarım bunu söylemem sorun olmaz, umarım hala arkadaş kalabiliriz.

Bir saat sonra, on iki sayfa yazdığını fark ederek sonunda durur. Yazıları deli saçması gibidir ve geri dönüp okuduğunda, en samimi arkadaşına tüm kederini ve güvensizliğini döktüğü için

En son yazdığı, ona olan aşkını itiraf ettiği cümlelere bakar. Sonra her sayfayı elle yırtar, kağıtları top haline getirir ve hepsini çöpe atar.

Sonra her sayfayı elle parçalar, kağıtları top haline getirir ve hepsini çöpe atar.

Ertesi sabah, Sam'e sadece şunu yazan bir mektup verir:

Seninle dans ederdim.

Bir gece, ışıklar dağların arkasında kaybolmuş ve Ari her zamanki gibi galeride tek başına kalmışken, aşağıdan bir gürültü duyar.

Rotunda'nın ikinci katında ders çalışırken başını kaldırır. Mermer korkuluklar ve kitap rafları arasında sıkışmış bu maun masalar, en sevdiği yerdir. Buradan, aşağıdaki kimse onu iyi göremez, ama o aşağıdaki dairesel alanın tüm ihtişamını görebilir.

İlk olarak, boğuk hıçkırık sesleri dikkatini çeker. Gözlerini kırparak, *Achillea millefolium* bitkisinin kimyasal yapısı hakkında yazılmış kitaptan başını kaldırır. İlk başta sesi kendi hayal ettiğini düşünür. Sonra koridordaki fayanslarda yankılanan bot sesleri duydu. İçgüdüsel olarak masaya yaslanarak tamamen görünmez hale geldi, sonra korkuluklardan zemin kata baktı. Birkaç saniye sonra, çalışma odasının çift kapısı gürültüyle açıldı ve Ari, Rudra'nın Zan'la birlikte içeri girdiğini gördü. Rudra, çocuğun kolunu o kadar sıkı tutmuştu ki, tuttuğu yerdeki deri maviye dönmüştü.

Zan ağlıyordu ve bu ses Ari'nin kulağına o kadar yabancı geliyordu ki, bir an için yanlış duyduğunu sandı. Ama çocuğun yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı, burnundan sümük akıyordu ve ilk kez, ifadesinde küçümseme ya da zulüm yoktu, aksine Ari'nin ensesindeki tüyleri diken diken eden kadar şiddetli bir korku vardı.

Bay Rudra, Zan'ı dengesini bozacak kadar sertçe çeker. Zan tökezler ve çirkin bir şekilde düşer, bir saniye dizlerinin üzerine çöker ve sonra serbest eliyle kendini tutar. Bay Rudra tiksinti dolu bir bakışla onu ayağa kaldırır.

"Kapa çeneni ve daha hızlı yürü," der adam. "Bütün gece vaktim yok."

"Lütfen..." Zan ağlayarak mırıldanır. "...lütfen, lütfen! Öyle demek istemedim!"

"Kimse istemeden yapmaz," diye cevaplar Bay Rudra yumuşak bir sesle. "Lütfen... lütfen!"

Ari, Rudra Bey'den ne istediğini bilmiyor, çünkü adam onun çığlıklarını görmezden geliyor ve onu çalışma odasının arkasındaki siyah kapıya doğru sürüklüyor. Girişe yaklaşıp Rudra Bey kapıyı açtığı anda, Zan'ın direnişi daha da şiddetli hale geliyor.

"Hayır, hayır!" diye ekler çocuk. "*Hayır, lütfen, lütfen!*"

Bir an için Zan kurtulmayı başarır ve kapılara doğru koşar. Bay Rudra bir şeyler mırıldanır ve çocuğun peşinden gider. Giderken elini kısa bir süre duvara koyar ve Ari'nin gözleri önünde çift kapı pürüzsüz, değişmeyen bir ahşap panele dönüşür.

Zan kendini boşuna duvara atar, elleri sanki onu itip açmaya çalışır gibi yüzeye yapışır. Anlaşılmaz bir çığlık boğazından çıkar.

Sonra Bay Rudra üzerine atlar. Zan'ı saçından yakalar ve acımasızca geriye doğru çeker. Çocuk tekrar sendeler, başından halının üzerinde yarı sürüklenir, ta ki ayaklarıyla dengede kalmayı başarana kadar. Bay Rudra'nın elinden kurtulmak için tekrar kıvrılmaya çalışır, ama bu sefer adamın tutuşu demir gibidir. Ari, adamın onu açık siyah kapıya doğru sürükleyip laboratuvara giden koridora götürmesini dehşetle izler. Kapı arkalarından kapanır, ama Ari, koridorda giderek azalan Zan'ın boğuk çığlıklarını hala duyabilmektedir.

Ari, başka birinin çift kapıdan geçip geçmeyeceğini merak ederek çılgınca etrafına bakınır. Parmaklıklara yaslanarak çömelir ve daha fazla duymak için kulak kabartır. Ancak Zan'ın çığlıkları o kadar uzaklaşır ki, duymak zorlaşır.

Ve sonra, aniden, kesilir. Çalışma odası tekrar ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

Ari korkulukların yanında durup titriyor. Yeni sessizliğin içinde, onun sığ nefesleri yüksek sesle duyuluyor. Az önce neye tanık oldu? Zan ne yapmış olabilir? Bu gürültüyü duyan tek kişi o olamazdı elbette. Bir süre bekleyip, güvenlik görevlisinin gelip rafları el fenerle aydınlatarak herkese bir şey olup olmadığını yüksek sesle sormasını dinledi.

bir güvenlik görevlisinin gelip, el fenerini rafların üzerine tutarak, herkesin iyi olup olmadığını yüksek sesle soracağını bekler.

Ama kimse gelmez.

Dakikalar geçip gider. Ari kalkıp gitmesi gerekip gerekmediğini düşünmeye başlar. Bay Rudra, onun burada olduğunu ve tüm olayı izlediğini bilmiyor olmalı. Ve aniden, Ari'nin görmemesi gereken bir şeye tanık olması durumunda adamın kızabileceğini, aynı öfkeyi Ari'ye yöneltebileceğini fark eder. Ama olduğu yerde donup kalır. Şimdi hareket etme riskini alırsa ve Bay Rudra salondan çıkarsa, Ari'yi görecektir.

Bu yüzden Ari, bacakları kramp girene kadar olduğu yerde kalır.

Sonunda, Bay Rudra siyah kapıdan geri adım atar ve arkasından kapıyı kapatıp kilitler. Giderken, eliyle duvara tekrar dokunur. Ari, adamın daha önce dönüştürdüğü duvara bakar, duvarın dalgalandığını ve tekrar ahşap ve cama dönüştüğünü, çift kapının sanki hiç silinmemiş gibi orijinal haline döndüğünü görür.

Ari ses çıkarmaya cesaret edemez. Ancak Bay Rudra çift kapıya ulaştığında, başını kaldırır ve Ari'nin saklandığı yere doğru bakar.

Ari dudağının içini o kadar sert ısırır ki kanar. Ağzını metalik bir tat doldurur. Yine de kıpırdamaz.

Bay Rudra uzun bir süre bakıyor, sonra rahatça başka yere bakıyor ve çift kapıyı iterek açıyor. İkinci bir bakış atmadan ortadan kayboluyor ve sonunda Ari yalnız kalıyor.

Ertesi gün öğleden sonra, Zan sınıfta değildir. Dominique onun yokluğunu sorduğunda, Isla sadece başını sallar.

"Zan artık bizimle olmayacak," der.

Kısa bir sessizlik olur. Dominique, Ari'ye bakar, sonra tekrar defterine döner.

"Neden?" diye sorar Ari cesaretle.

Isla omuz silkiyor. "Bazıları kimyager olmak için uygun değil," diyor.

Daha fazla bir şey söylemiyor. Ari'nin ayak parmakları ayakkabılarında kıvrılıyor.

Isla'nın bakışlarında ne olduğunu anlamaya çalışır, ama Isla kitabın

kitabın yeni bir bölümüne geçer ve Dominique'e başını sallar.

"Şimdi," diyor, "biri bana lityum ve sodyumun geometrik farkını söyleyebilir mi?"

Dominique cevaplar, ve oturum oturum sona yerine bir normal dönüşür. Ama Ari'nin gözleri siyah kapının yönünde dolaşmaya devam eder. O koridorun sonunda, laboratuvar odasında, odanın ortasında duran ve sessizce boşluğa bakan Zan'ı hayal eder. Seans ve çalışma saatleri bittikten ve Dominique gün batımıyla birlikte eve gittikten sonra, Ari çantasını toplayan Isla'yı yakalar.

Onu bileğinden tutar ve iki yığın arasındaki dar bir alana nazıkçe çeker.

"Isla," der, sesini alçaltarak, "Zan'a ne olduğunu söyle bana.

Lütfen."

Ona kaşlarını çatarak bakar. "Bilmen gerekenleri zaten söyledim."

O başını sallar. "Bak, dün gece geç saatlere kadar buradaydım. Yukarıda ders çalışıyordum ve..." Durur, gördüklerini ona anlatmanın akıllıca olup olmadığını düşünür. "Bay Rudra'nın Zan'ı laboratuvara sürüklediğini gördüm. Zan ağlıyordu. Hiç kimseyi o kadar korkmuş görmemiştim. Sürekli

"Lütfen" diyordu, ama içten gelmiyordu.

Isla cevap vermeden başka yere bakar, çenesi gergindir. "Kimseye söylemeyeceğim, biliyorsun," diye fısıldar.

Isla bir an daha tereddüt eder. Sonunda ona bakar ve dudaklarını sıkıştırarak iç çeker. "Zan iki gece önce bir partide yakalandı," diye cevaplar. "Grand Central'dan bir mürettebatla konuşuyordu."

Ari'nin sözleri boğazında düğümlenir. "Ne yapıyordu?" diye sorar. "Boş boş dedikodu," diye cevaplar kadın. "Sarhoştı. Ama Lumines'in çırağı olduğunu ve son zamanlarda öğrendiklerini paylaştığını söyledi."

Lumines çırağı olduğunu ve son zamanlarda öğrendiklerinden bazılarını anlattı."

Ari yutkunur. "Ona ne oldu?" diye fısıldar.

Isla tekrar onun gözlerine bakar. "Beni dinle, Ari," der sessiz bir sesle. "Sendikalar arasındaki rekabet dostça bir oyun değildir ve sırların sızdırılmasını çok ciddiye alırız. Grand Central bizim düşmanımızdır. Onların işlediği suçlarda merhamet gösterilmez. Bu sana bir ders olsun."

Ari ne cevap vereceğini bilemeyince, Isla arkasını döner ve çantasını alır. Çantayı omzuna asar. "Sıkı çalış ve gayretli ol," der ona omzunun üzerinden. "Ve bu şehirde diline dikkat et."

Sonra gider ve kütüphanede sadece Ari kalır.

Ari, rotundanın arkasındaki siyah kapıya bakar. Yine, Zan'ın hâlâ orada olduğunu hayal etmeye çalışır, karanlıkta, bembeyaz yüzlü, boş gözlerle orada durduğunu hayal eder. Vücudunun bir sandalyede gevşekçe uzandığını, tavana baktığını ya da vücudunun yere yayıldığını, derisinin mermere dönüştüğünü hayal eder. Sanki bu çalışma odasını musallat eden hayaletler içinden geçiyormuş gibi, vücudunu bir titreme kaplar. Rudra'nın, eğitimi başarısız olursa onu Surat'a geri göndereceği, en kötü ihtimalle ailesinin ödemelerinin kesileceği düşüncesi... Ne aptalca, ne naif bir düşünce.

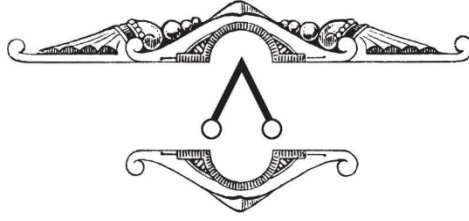
Simyacı olmaktan başka bir seçenek yoktu. Lumines'te kendine bir yer edinmeden buradan çıkamazdı. Ve Zan gibi bir hata yapmayacağını garanti yoktu.

Eğer çizgiden çıkarsa, sadece ıraklığını bitirmekle kalmayacak. Bunun bedelini hayatıyla ödeyecek.

Taoizm'de, tüm canlılar evrenle mükemmel bir denge içinde yaşamaya çalışmalıdır. Beden, evrenin yolu olan Tao ile mutlak bir uyum içine girdiğinde, ölümsüz hale gelir. Ölümsüzlüğe ulaşma mücadelesine yardımcı olmak için, yaşamın ritmi olan yin ve yang'dan eşit oranda oluşan dönüşüm ilacı Lien Tan tüketilebilir.

Taoizm'de Simya Bağlantıları,

Mandarin dilinden çevrilmiş, Laozi'ye atfedilmiş, 1995

Sam

Ayda sekiz bin dolar.

Paranın bir hayatı ne kadar ani değiştirebileceğini görmek dikkat çekicidir.

Sam annesine, büyük bir şans yakaladığını ve yerel hukuk fakültesinde bir iş bulduğunu, profesörlere ayak işlerini yaparak ve evraklarını yöneterek yardımcı olduğunu söyler. " alışma saatleri iyi," diyor annesine, "ve ödevlerimi de yapabiliyorum." Annesi maaşının tam olarak ne kadar olduğunu  ğrenmesin diye dikkatli davranıyor, bu yüzden haftalık kazancının yarısını havale çekine yatırıp annesine veriyor ve işinin maaşı 4.000 dolar gibi davranıyor. Bu yine de büyük bir servet ve annesi buna inanamıyor. Sam, Grand Central'ın yardımıyla bir banka hesabı açar ve diğer 4.000 doları yatırır, sonra bu paranın birikmesini hayretle izler.

İnsanlar parayı imrenirken bile paranın kötülüğünden bahsetmeyi severler, çünkü gerçek şu ki para sizi kurtarabilir,  zg rleştirebilir. İlk değişiklik, annesinin komşularının tuvaletlerini temizlemeyi bırakmasıdır. Artık bir marketin tek bir işinde çalışabilir, arka tarafta stokları yönetebilir ve hafta sonları izinli olabilir. İkinci değişiklik, kırmızı harflerle yazılmış faturaların posta kutusuna gelmemesi ve bir gün Sam'in yeni sağlık sigortası şirketinden bir mektup görmesidir. Sağlık sigortası! Annesi hala her gece yemek pişirir ve sanki sürekli bir kıyamete hazırlanıyormuş gibi yiyecekleri dondurucuda saklar. Ancak bir gece, Sam'i bir restorana götürmeye karar verir. Bu    nc  değişikliktir. Sam, bir garsonun kızı olarak, günün sonunda artan yemekleri eve götürerek, bir restoranın içini sadece dışarıdan gözlemlemiştir. Daha  nce McDonald's'ta bile yemek yememiştir.

Ama gerçek bir restorana müşteri olarak gitmek, annesi olmayan biri tarafından yemek servis edilmek... Tanrım, bu onun başını döndürüyor. Vintage soda eşmesi ve kırmızı-beyaz çizgili üniformalı garsonları olan bir lokanta seçerler ve erimiş peynir damlayan hamburgerler, bolca tuz serpilmiş patates kızartması, bir tabak mozzarella çubukları, elma dilimleri ve limonlu turta ve kaşıkla yemek zorunda kalacakları kadar kalın vanilya ve Oreo milkshake sipariş ederler. Annesi gülüyor, marketten komik anekdotlar anlatıyor. Bu, Sam'in hayatının en mutlu günü. Biraz mide bulandırıcı hissedene kadar yiyorlar, sonra artanları paketliyorlar ve eve dönüş otobüsünde bir çift kulaklığı paylaşarak yola çıkıyorlar.

Değişiklikler devam eder. Yeni yılın başında, apartmandan taşınırlar ve ortak havuzu ve hatta küçük bir spor salonu olan daha yeni bir siteye taşınırlar. Sam kendi yatak odasına kavuşur. Annesi bir araba alır ve birdenbire Sam istediği gibi şehirde dolaşma özgürlüğüne kavuşur.

Ve bu da her şey değil. Kendi banka hesabı büyüdükçe, Sam kendine küçük lüksler almaya başlar. İndirimde olmayan, tam fiyatından yeni bir kazak. Gerçek bir kuaförde sa kesimi. Bir kitapçıdan ciltli bir kitap. Bunların bir kısmını, annesinin görmemesi için malikanede saklar, böylece ortaya çıkabilecek soruları en aza indirir. Grand Central, ona Red City'de kendi dairesi verir, Gözlemevi'nin ğrenci kanadında, avludaki ağaçların gölgesine bakan kemerli İspanyol pencereleri olan güzel, küçük, tek yatak odalı bir daire. Bazı geceler, Sam annesine bir arkadaşında yatıya kalacağını veya ders çalışacağını söylediğinde, malikanede kalır ve karanlıkta pencerenin yanında uzanarak, cildine çarpan gece esintisinin tadını çıkarır.

"Bu gömleği hep giydin mi?" Ari bir gün okulda ona sorar. Onun değişen görünüşünü, krem rengi sveterinin altında keskin ve net duran koyu mavi bluzunu fark eden tek kişi Ari'dir.

"Kısa bir süre önce aldım," diye cevaplar kız.

Ari, sanki kızın hayatında büyük bir değişiklik olduğunu sezmiş gibi meraklı bir ifadeyle ona bakar. Ama bu konuyu daha fazla kurcalamaya karar vermemiş gibi görünür, çünkü sadece gülümser ve "Güzelmiş" der.

Kız, onun ilgisinden memnun olarak gülümser.

Annesinin sesindeki yük hafifler. Ama onun yerine, yüzündeki rahatlama ve maddi güvensizliğin yükünün kalkmasıyla karışık başka bir şey gelir. Asla açıkça sormadığı bir soru.

İlk başta, bu hiçbir şey değildir. Sam, hayatlarındaki değişikliklere uyum sağlamakla o kadar meşguldür ki, ilk başta bunu fark etmez bile. Ama aylar geçer ve sorular ince ama sürekli bir akış halindedir. Sam'in çalışma saatleri hakkında sıradan bir soru. İyi uyuyup uyumadığı. Üniversite başvuruları üzerinde çalışıp çalışmadığı. Saçını ne zaman kestığı ve dün gece nereye gittiği.

Bir akşam, Sam mutfakta annesine soğan ve sarımsak doğramada yardım ederken, annesi "Son zamanlarda çok çalışıyorsun" der.

Sam ilgisizce başını sallar ve bir avuç yeşil soğanı karıştırma kabına döker. "Finaller yaklaşıyor," diye cevaplar.

Annesi ona yan gözle bakar. "Hiçbirinde zorlanıyor musun?"

Sam başını sallar.

"En iyi üniversitelerin hangileri olduğunu biliyor musun?"

"Evet," der Sam. Sözlerinde keskinlik olmasını istememiştir, ama yine de keskinlik vardır, çünkü onun zor kazandığı parayla sahip oldukları bu inanılmaz yeni hayata bakın, bu yeterli değil mi? Neden bunu olduğu gibi bırakamıyorlar?

Annesi, ısıtılmış tavaya sarımsak atarken bir an sessiz kalır. Mutfakta tek ses, sarımsağın cızırdamasıdır. Sam, annesinin onayının yokluğuyla göğsünde bir boşluk hisseder.

"İstediğin yere gidebilirsin, biliyorsun," der karıştırırken.

"Biliyorum." Sam bunu yarı yürekten bir itaatle söyler.

"Başvuruların yakında sona erecek."

"Evet."

Annesi, kızının tek kelimelik cevaplarından vazgeçerek yine sessizleşir. Akşam yemeği için masaya oturduklarında, Sam yemeğini o kadar hızlı yer ki, on dakika sonra masadan kalkıp odasına çalışmaya gider. Bir süre sonra, annesinin masadan kalkıp mutfığa geri dönerek yemek yapmaya devam ettiğini duyar.

Gözlemesinde, kendi başına olduğunu çabucak anlar.

Elbette başka öğrenciler de vardır. Bazılarının isimlerini öğrenir — Esmedean, Nicolas, Philip — ve onlara nasıl olduklarını sormaya özen gösterir, cevaplarına dikkat eder, daha önce bahsettikleri ayrıntıları takip eder. Her sabah, banyo aynasının önünde durur ve küçük konuşmalarını prova eder, kelimeleri nasıl seçmesi gerektiğini düşünür. Ama her öğleden sonra, Sam Gözlemevi'ne gelip yerine oturduğunda, sanki o kadar ilginç olmayan biriymiş gibi, herkesin dikkatinin ondan uzaklaştığını hissediyor. Ona soru sormuyorlar, sohbetlerine davet etmiyorlar, kendisi hakkında söylediklerini hatırlamıyorlar. Sadece Nicolas ara sıra ona bakıyor, bazen sınavlarda başarılı olduğunda kıskançlıkla alaycı bir bakış atıyor. Ama o da zamanla azalıyor. Hafta sonuna kadar kimse onu fark etmez ve yeni arkadaşlar edinme umudu, sabah ışığında bir hayalet gibi yok olur. Dersler bittiğinde öğrenciler dağılıp giderler ve Sam, yeni eteğinin altına ellerini sokmuş, hala yeni üniformasına alışamayan, tek başına meşe ağaçlarının altında oturan, kendi başına ders kitaplarını okuyan, rüzgârlı ve sessiz avluda kalır.

Ve çok fazla kitap vardır. Sadece ilk haftada bir düzine. Gözlem Evi'nin devasa kütüphanesi Bibliotheca Aeternus'a (Ebedi Kütüphane) hayranlıkla bakar. Küçük bir katedral büyüklüğündeki bu binanın duvarları kitap rafları, yüksek altın merdivenler, kıvrımlı merdivenler ve deri kanepelerle kaplıdır. On ikinci yüzyıldan kalma ciltler, Yunanistan'da simyanın ilk günlerinden kalma parşömen kopyaları, Karanlık Çağ'da simyacıların zulmünü ayrıntılı olarak anlatan günlükler, formülleri ve daireleri gösteren güzel çerçeveli diyagramlar vardı. Yaşlı kağıdın baş döndürücü kokusu mekanı dolduruyordu.

Taşıyabileceği kadar çok kitap ödünç alır ve onları takıntılı bir şekilde inceler. Bir bakıma, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştır. Hiç doyamıyor. Uzun zamandır ilk kez akademik açlığı uyanır, tanıdık olmayan bilginin zorluğu zihnini canlandırır. Ne kadar çok öğrenirse, o kadar az bildiğini hissederek. Her keşif, tahtanın yeni bir bölümünü açar, karanlık bir yolda beş yeni yolu aydınlatan bir fener gibi. Her *birinin* feneri beş yeni yolu aydınlatır. Ve böylece devam eder.

Ari'ye öğrendiği tüm yeni şeyleri anlatmak için can atıyor ve bir gün, dersin ardından onu buluyor ve neredeyse sözlerini dökülüyor.

Ama bu sefer yanında gülen ve koluna dokunan güzel bir kız vardır. Sam kendini gergin hisseder, göğsündeki sözler yine katlanır. Ari kendini kurtaramadan, Sam çoktan uzaklaşmıştır, gülümsemesi yapmacık, kalbi karışık ve incinmiştir, Ari'nin o kızı özel bir köşede kucakladığını hayal etmemeye çalışır.

Kişisel hayal kırıklıklarını simya derslerine döküyor. Sam'in sınıfın geri kalanını geçmesi uzun sürmüyor. Hafızası, kendilerine verilen her kitabı saklıyor ve altı ay sonra hepsini bitiriyor, ardından Gözlemevi kütüphanesinin yarısını bitiriyor. Her şey o kadar basit ki, sanki hep burada olması gerekiyormuş gibi hissediyor. Son sınıfın son döneminde, müfredatı o kadar ilerlemiştir ki, ne yapacağını bilemez hale gelir.

Öğrendiklerini göstermek ve daha zorlu görevler istediğini söylemek için Will'in tekrar gelmesini sabırsızlıkla bekler. Ama Will gelmez.

"Üzgünüm, Bayan Lang," diye cevaplar Hanover, Sam sorduğunda. "Bay Taylor son zamanlarda seyahatte ve birkaç hafta boyunca malikanede olmayacak." Sam'in hayal kırıklığını görünce, ona anlayışlı bir gülümseme atar. "İsteğinizi ona ileteceğim."

"Hayır, gerek yok," der Sam utanarak. Ne düşünüyor ki? Will elbette meşgul, küresel bir şirketi yönetiyor. "Sorun değil."

"Ona iletmemi istediğiniz bir sorunuz var mı?" "Hayır, Hanover, soru yok. Sorun değil."

Aylardır onu görmedikten sonra, bir sabah Will, ders başlamadan hemen önce habersizce Gözlemevi'nin sınıfına girer.

Onun ani varlığı kışın esen bir rüzgar gibidir — odadaki konuşmalar sanki bir düğmeyle durdurulmuş gibi kesilir. Sam nefesini tutar ve onun odayı geçip profesörlerine doğru eğilmesini izler. Onlar sessizce konuşurken, diğerleri ona

saygı ve korku karışımıyla izler. Sam, onun tüm odanın dikkatini çekebilme yeteneğine hayran kalır — tek bir hareket bile yapmadan, tüm havayı emip yerine kendini koymuş gibi görünür. Bunu nasıl yapıyor? Neden ona tepki veriyor?

Sonra konuşma biter ve Will kapıya doğru yürür. Gitmeden önce, odanın karşısına bakar ve bakışları bir anlığına Sam'in üzerinde kalır.

Sırtından beyaz bir titreme geçer ve gözleri masasına düşer. Ama bakış o kadar kısadır ki, bir saniye sonra, kalbi göğsünde çarparak tekrar başını kaldırdığında, Will çoktan gitmiş, kapı ardında kapanmıştır.

Ders bittiğinde, Sam kitaplarını toplar, sonra dolambaçlı taş yolu ve gül kemerlerinin altından geçerek Will'in evine varır. Bir süre orada durur, tereddüt eder, bir ayağından diğerine geçer, sonunda kapıyı çalar.

Daha önce buraya hiç gelmemiştii ve kimsenin kapıyı açmasını beklemiyordu. Ancak ilk kapı çalınışından sonra, kapı kolu döndü ve kendini bekleyen bir hizmetçi ile karşı karşıya buldu.

"Adınız?" diye sorar adam.

Cevap vermek için boğazını temizlemek zorunda kalır. "Sam... Samantha Lang." Adam omzunun üzerinden bakar. "Samantha Lang, efendim."

Bir duraklama olur, ardından Will'in sesi uzaktan duyulur. "Onu içeri al."

İçeride odalar koyu, yatıştırıcı gri-mavi renkte boyanmış ve duvarlar yerden tavana kadar kitaplarla kaplı. Mükemmel bir şekilde restore edilmiş, dönemine ait bir şömineye benzeyen şeyi bir süre hayranlıkla inceledikten sonra, Will'in sesinin geldiği çalışma odasına doğru koridordan ilerler. Ayakkabıları ahşap döşeme tahtalarına çarparak ses çıkarır. Onları çıkarmak için can atar - annesi, Sam'in evde ayakkabı giydiğini düşünse yüzünü ekşitirdi.

Will'in maun masanın arkasında oturup yazdığı rahat bir kütüphaneye girer. Will ona bakmaya tenezzül etmez, ama onun yanında yalnız kalmak bile Sam'i gerginleştirir ve bir an için girişinde durup ne yapacağını bilemez hale gelir. Will onu görmezden gelir ve hiçbir şey söylemez.

"Girebilir miyim?" diye sorar bir süre sonra.

Will başını kaldırmadan ona işaret eder. Sam yaklaşır, sonra durur ve Will'in önünde durur.

"Ee?" diye sorar Will, sesi düz, gözleri hala kağıtlarına bakıyor.

Buraya gelmek için cesaretini nasıl topladı ki? Eteğinin kenarlarını düzeltir, onun huzurunda aniden korkar ve "Daha zor bir ders alabilir miyim diye merak ediyordum" der.

Adam onun sözlerine tepki göstermez. "Hepsi bu mu?"

Derin bir nefes aldı. "Yılın geri kalanında kullanılacak metinleri zaten ezberledim. Bioalkimi kitaplarını okudum, ki bunlar dersimizde işlediğimiz konular bile değil. Transmutasyonu denemeye hazırım. Ders tartışmalarına katkıda bulunacak hiçbir şeyim yok, çünkü tartışılan konuların hiçbiri benim için yeni değil. Bunları sadece zaten bildiğim şeyleri hatırlamak için kullanıyorum."

"Bu bir sorun mu?"

Kendini hazırlar ve farklı bir yaklaşım dener. "Parasının karşılığını alamadığını düşünüyorum," der. "Her öğleden sonra oturup yeni bir şey öğrenmeden bana ayda sekiz bin dolar ödüyorsun. Biraz daha zorlu görevler istiyorum."

"İsteğinizi kaydedeceğim." Kolunun yanındaki not defterine bir satır yazmak için duraksıyor. *Sam sıkılmış.*

Sam, onun dikkatsizliğine sinirlenir. Sam hala ona bakmaz, bu yüzden masanın etrafından dolaşarak sandalyesinin yanına gelir. "Artık çocuk değilim," der alçak sesle.

"O zaman çocuk gibi şikayet etme."

"İlerleme kaydetmiyorsam, her öğleden sonra malikaneye gelmenin ne anlamı var?"

Will ilk kez kalemini bırakır, sandalyesine yaslanır ve iç çekerek ona bakar. O gerilir, nefesini tutar. Onun yakıcı bakışları onu paniğe kapılmaya itiyor, bunu tekrar yapmasını istiyor. Ona karşı tepkilerini tam olarak anlayamıyor, Ari'ye karşı duyduğu utangaç sevgiden ve onu sürekli aramasından çok farklı. Ari saf ve herkes tarafından istenen biri, ona ulaşamaz. Ama Will'e karşı duyduğu çekimde karanlık bir enerji var, keskin bir şey, kesen bir bıçak gibi.

"Sana verilen kitaplardaki her şeyi ezberlediğini söylüyorsun," der.

"Evet, efendim."

"Her dönüşümü."

"Evet, efendim."

"Diğer sınıf arkadaşlarını eğitebilmelisin diye, profesörümüzü değiştirmeli miyim?"

Şimdi onunla dalga geçiyor ve kız hayal kırıklığıyla kızarıyor. "Öğretmen olmak istemiyorum. Sadece şunu söylüyorum..."

"Öğretmen, konuyu o kadar iyi anlayan ve bilgisini başkalarına aktarabilen kişidir." Will parmaklarını birbirine geçirir. "Bunu yapabilir misin?"

"Şey..." Will'in ne cevap istediğini anlamaya çalışırken sesi kesildi.

"Ah. Belki de insan sandığı kadar bilgili değildir." "Ben bunun için burada değilim," diyor kadın.

Bunun üzerine, dudaklarının kenarında alaycı bir gülümseme belirir. "Peki neden burada olduğunu biliyor musun?"

Yine tereddüt eder. Daha önce, huysuz bir çocuk gibi buraya gelmeye karar verdiğinde, kafasında çok rahat bir şekilde meydan okurcasına konuşmuştu. "Buraya boş boş oturmaya gelmediğimi biliyorum," diye cevaplar.

Will'in bakışları kızın yüzünde dolaşır ve kız bir sıcaklık dalgasıyla mücadele eder. Will sandalyesinden kalkar, ellerini ceplerine sokarak kızın yanına yaklaşır. Ona bakmak için boynunu uzatmak zorunda kalır. İçgüdüsel olarak geri çekilir, masanın kenarının uyluklarına bastırıldığını hissedene kadar, onu masaya doğru ittiğini hayal eder, avludaki sınav sırasında gözlerini bağladığını düşünür, boğazı açığa çıkana kadar başını geriye doğru çekmesini ister.

"Ne istiyorsun?" Will ona sessizce sorar.

"Ben..." diye başlar ve duraksar. "Bunu bana senin öğretmen gerektiğini sanıyordum," diye bitirir.

"Çıraklar her şeyi anladıklarını düşünürler," der adam. "Ödülleri hemen almak isterler, bu yüzden ofisime dalıp benim zamanımı boşa harcarlar." Gözlerini kısarak ona bakar. "Kibir, kötü simyacılar yaratır Bayan Lang. Sıranız gelecek.

Ama şimdilik, simyada gerekli olan sabrı göstereceksiniz. Dersi bu şekilde ilerletmemizin bir nedeni var. Ezberlemek, ustalaşmak değildir. İşinizde değerli olabileceğinizi kanıtlamalısınız. Bunlar benim kurallarım değil, Diamond'ın kuralları. Ama ben bunları uygulamak için buradayım. Anlaşıldı mı?

"Denememe izin verilmezse nasıl bir şey kanıtlayabilirim?" "Yeter, Bayan Lang."

Sesi sessiz bir azarlama gibidir ve Sam durması gerektiğini hisseder. Ona o kadar yakındır ki, koyu irisindeki kahverengi çizgileri görebilir. Kalbi çılgınca çarpmaktadır.

Bir süre sonra, adam kadından gözlerini ayırır ve tekrar oturduğu yere geçer. Kadın, adam bir belgeye bir şeyler yazarken bekler ve onu kızdırmak için hangi düğmeye basabileceğini düşünür, sanki adamın kendisine kızmasını istiyormuş gibi. Her şey, adamın ilgisizliğinden, kadının dayanılmaz görünmezliğinden daha iyidir. Adamın kendisine başka bir şey söylemesi ihtimaline karşı, kadın biraz daha bekler.

Ama adam bir daha başını kaldırmaz ve bir süre sonra kadın ayrılır. Giderken Will'e sessizce acı bir söz verir.

Sana kanıtını bulacağım.

Ertesi hafta, esintili bir bahar akşamı, Sam Gözlemevi'nde geç saatlere kadar kalır ve bir yığın kitabı dışarı çıkarır, avluyu çevreleyen alçak tuğla duvara yaslanarak oturur. Kaygan fayanslara kayıtsızca bakar. Göğsünde, dışarı çıkmak için mücadele eden bir hayal kırıklığı kabarıyor. Kalbinde, derslerini aştığını biliyor ve elleri gerçek dönüşümler yapmak için can atıyor. Ama burada kimse ona inanmıyor, Will bile. Sallanan ağaç dallarına bakıyor, sonra kitaplarından birini alıp açıyor.

Bu, şu anda öğrendiklerinin çok ötesinde bir biyo-kimya ders kitabıdır. Sararmış sayfayı ilk formüle çevirir ve bir yaprağı tahtaya dönüştürmek için gerekli adımları okur. Alacakaranlık, avludaki fenerlerin yanmaya başlayacağı kadar kararmaya kadar sessizce okur. Bir süre sonra, arkasına uzanır ve çalılardan birkaç yaprak koparır, sonra onları avucunda tutar.

Yapraklara dikkatlice dokunur, parmakları yaprakların saplarını okşarken ruhunu harekete geçirir. Yaprakların yeşil yüzeyleri, henüz yaşamdan koparıldıklarını fark etmemiş, aktif klorofil ile doludur. Konsantre olur, ruhunu öne çıkarır, sonra gözlerini kapatır ve Will onu ilk kez test ettiğinde yaptığı gibi organik maddeyi hissetmeye çalışır.

Organik ve inorganik arasında aşılmaz bir uçurum olduğunu, bir yaprakta bulunan yaşam gücü ile bir taşın değişmez ve ölümsüz doğası arasında büyük bir fark olduğunu öğrenmiştir, bu yüzden parmaklarında bu yapının tanınmaz bir his uyandıracaklarını beklemektedir. Ancak bu bilgiye rağmen, şaşkına dönmüştür.

Ölen yaprakların yüzeyinin altında parıldayan bir ruh vardır, kendisinininkinden tamamen farklı ama aynı derecede yaşamaya aç.

Dokunarak yapısını inceliyor. Okuduğu ve içselleştirdiği binlerce sayfa şimdi yüzeye çıkıyor ve bitkiyi bir kez daha dönüştürmeye çalışıyor, yapraklardaki kılcal damarlara odaklanıyor, kafasındaki daireleri ve geometriyi ortaya çıkarıyor, yaprakları tahtaya dönüştürmek için gerekli adımları düşünüyor. Kimse ona rehberlik etmeyecekse, o zaman kendi kendine rehberlik etmek zorunda kalacak. Kaşları çatılır ve bu kez, kendi ruhundaki acı gerçek bir acıya dönüşse bile, çabalamaya devam eder. Dudakları açılır, yüzünü buruşturur. Devam eder. Bu kadar acıtması normal mi emin değildir, ama durmak da istemez. Yine o his gelir, parmak uçlarının kenarlarında, dönüşüm gerçekleşmek üzeredir.

Ani bir acı dalgası onu sarar ve gözleri açılır. Bir çığlık atar. Parmakları, sanki yanmış gibi elindeki yapraklardan uzaklaşır. Göğsünde bir şey, derisi yüzülmüş gibi acır ve iki büklüm olur, nefes alması acı verir, biraz korkar ama daha çok şaşırır.

Heyecanlı.

Başarmış mıydı?

Ve hemen, Ari'ye anlatma isteği duyar, onun da büyülenip önemseyeceğini bilir. Gözleri avluya doğru fırlar, sanki onu düşünmek onu buraya çağıracakmış gibi, sanki ona doğru yürüdüğünü görecektir ve ona el sallayarak

gölümsemeyle el sallayıp "Ari, bak ne oldu, bak ne yaptım. Sana söylemem gereken bir şey var" diyebileceğini düşünür.

Ama yukarı baktığında Ari orada değildi. Onun yerine, sınıf arkadaşı Nicolas'ın bir omzuna çanta asmış olarak ona doğru yürüdüğünü gördü.

"Bakın bugün kim geç saatlere kadar kalıyor," diyor.

Heyecanını bastırarak yaprakları yere bırakır, birinin onu fark etmesine şaşırır. Nicolas daha önce hiç onunla konuşmamıştı.

"Oh," diye cevaplar. "Merhaba."

"Dışarı mı çıkıyorsun?" "Ne?"

Ayağına doğru başını sallar. "O, arka sokağa çıkan karo."

Kız başını sallar ve botunun altındaki sıradan taş karoya bakar. "Bunu bilmiyordum."

"Oh. Bir yere gizlice kaçtığını sandım. Herkes yapar." Omuz silker. "Tüm binalarda sokağa çıkan bir tünel vardır. Acil durumlar için, baskın durumunda." Merakla eline bakmak için yanına gelir. "Ne yapıyorsun peki?"

"Oh," der, başını eğerek. "Hiçbir şey. Kitap okuyorum."

Kucağındaki kitabın başlığına bakıp ıslık çalar. "Biyoalkimiya," diye düşünür. Bakışları, kızın avucunda duran yapraklara kayar. "Çok ilerlemişsin."

Kız cevap vermez, sadece tereddütte gülümser.

"Fazla konuşmuyorsun, değil mi?" diye sorar adam. "Konuşacak pek bir şey yok," diye cevaplar kız.

"Sana soru sorduğumda bile mi?"

Onun ilgisinden duyduğu ilk zevk kaybolur. Sesinde onu gerginleştiren bir saldırganlık vardır.

"Eve gitmeden önce biraz zaman geçiriyorum," diyor kız.

Adam onun yanına oturur, sonra kızın düşürdüğü yapraklardan birini alır. Yaprığı eline aldığı anda, hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır. Yaprığı kısmen dönüştürdüğünü, sertliğinin yaprak dokusundan çok ahşap dokusuna benzediğini anlayabilir. Sam da yaprağa bakar, göğsünde hala zonklayan bir acı vardır.

"Biyoalkimi, genç çıraklar için yasaktır, biliyorsun," diyor.

"Biliyorum," diye cevaplar.

"Profesör Obasi, organik bileşiklerle oynamak tehlikeli sonuçlara yol açabileceğini söyledi," diye devam ediyor ve ona başını sallayarak onaylıyor. Uzayan akşam saatlerinde, gözleri gölgelerin içinde kayboluyor. "Birini gerçekten incitebilirsin."

"Sadece yapraklarla oynuyorum," diyor kız.

Dudaklarının kıvrımında bir parça acımasızlık görür ve onun, profesöre yaptıklarını anlatmak istediğini anlar. "Bunu saklayacağım," der ve yaprağı cebine atar.

"Ona söyleme," diyor Sam.

Adam kaşlarını kaldırır. "Demek korkuyorsun."

"Korkmuyorum," der kız, gözlerini kısarak.

"Belki de korkmalısın. Will'in cmertliğı sayesinde Gözlemevi'ne girmeyi başardın."

şimdi sesinde kıskançlık duyuyor. "Seninle rekabet etmeye alışmıyorum," diyor.

Sam, ellerini kaldırarak onu sakinleştirir. "Biz aynı yolda bile değıliz. Ben filozof olacağım. Kim *senin* rakip olduğunu söyledi ki?"

Kitaplarını toplamaya başladı. Ortamın değışmesinden hoşlanmamıştı ve göğsündeki düğüm ona gitmesi gerektiğini söylüyordu. *Filozof*. Will'in bu alan hakkında ona söylediğı şeyi hatırladı, bu alanın hem en değıerli hem de eğıtilmesi en zor alan olduğunu. Genç yaşta öleceklerini. Bir parçası Nicolas'a bu yüzden acımaya çalışıyordu.

"Yarın derste görüşürüz," diye mırıldanır, sonra ayağı kalkar ve arkasını döner.

O da kalkar ve onu takip eder. "Hey," der. "Seninle konuşuyordum."

O yürümeye devam eder. Arkasında, adımları hızlanır. Bir korku dalgası içini kaplar.

"Hey," diyor, sesi artık daha sert. "*Seninle konuşuyordum*."

Elini uzatıp onu dirseğinden tuttu, eli o kadar sert bastırdı ki canı yandı. Onu kendine doğıru çekti. Kız kitaplarını düşürdü, kitaplar yere düşüp gürültü çıkardı. Adam kızın yakasını tutup

yanlara doğru çeker, bluzunun düğmelerinden birini koparır ve kızın köprücük kemiğini ortaya çıkarır.

Kızın korkusu, göğsünde bir sıcaklık dalgası olarak patlar. Eli ona doğru uzanır, boynunu bulur ve boğazının derisine bastırıldığında parmaklarını kapatır. Bu sefer, onun derisinin, etinin ve kemiklerinin yapısını kolaylıkla hisseder ve ruhunun bir parçası, kör edici bir acı parçasıyla parçalanır.

Aniden Nicolas'ın yüzü onun yüzünün hemen önünde belirir, gözleri dehşetle büyür, ağzı açılır ve boğuk sesler çıkarır. Boğuk, tiz bir çığlık çıkar, ince ve doğal olmayan bir ses, Sam'in boynundaki tüm tüyleri diken diken eden bir ses. Gözleri, elinin Nicolas'ın boğazını kavradığı yere kayar.

Elini çekip alır.

Nicolas boğulur, gırgır çıkar, elleri boğazındadır. Ancak şimdi, titrek parmaklarının arasından Sam ne yaptığını görür.

Elinin olduğu boynunun her yerinde, derisi beyazlaşacak kadar derin bir yanık vardı.

O manzarayı görünce donakaldı, felç oldu. Bunu yapmış olamazdı. Bir dönüşüm gerçekleştirdiğini bile zar zor hatırlıyordu. Ama yapmıştı ve bunu yaptığının ateşli bir anı geri geliyordu — zihninin derinliklerinden çıkardığı, içinden hızla geçen bir formül. Ruhunu çağırdığı içgüdüsel hareket, elinin ne yapması gerektiğini ve nasıl bükmesi gerektiğini tam olarak biliyor gibi görünmesi. Parmaklarının altında derinin ateşe ve küle dönüştüğünü hissetmişti. Şaşkın bakışları yaraya sabitlenir. Çok derin, kötü bir izdir, etler yanmış, kenarları siyah, beyaz ve kanlıdır.

Nicolas ona çaresiz bir dehşetle bakar, konuşmaya çalışır, başaramaz ve dizlerinin üzerine çöker, elleri hala boğazını kavramaya çalışır.

Sonunda Sam sesini bulur. "İmdat!" diye bağırır. Sesi boğuk ve kısık çıkar. Tekrar dener. "*İmdat, biri bize yardım etsin!*"

Kimse gelmez.

"*İmdat!*" Bu sefer çığlık atar.

Kaldırımında ayak sesleri duyulur. Ama Sam'e bu sesler boğuk ve uzak gelir. Nicolas ile avluda yalnızdırlar, figürleri sadece fenerlerin titrek ışığıyla aydınlatılmaktadır. Ve

yardım nihayet gelmeden önceki anda, kendini onun kan çanağı gözlerine bakarken bulur. Onun gözlerinden, sanki onun ruhunu, insanı bir arada tutan şekilsiz yaşam sisini görebiliyormuş gibi hisseder, hayatta kalmak için mücadele ederken acı içinde defalarca kıvrıldığını görebilir.

Ve bir şekilde, yaptığı şeyin dehşeti altında, başka bir şeyin izini hissediyor. Belki de tatmin. İntikam. En önemlisi, diğer simyacılar olay yerine vardıklarında bile, garip, karanlık bir sevinç kalıyor. Zihninin derinliklerinde sesini duyuyor, hem ondan uzaklaşıyor hem de ona yaklaşıyor.

Ses şöyle diyor:

Artık beni asla unutmayacaksın.

Sam

Nicolas ertesi gün derse gelmez.

Sam, hayatında ilk kez odadaki tüm gözlerin kendisine çevrildiğini fark eder. Esme ve Philip ona temkinli bir şekilde bakar ve Gözlemevi'nin koridorlarında yürürken, herkes onun adını fısıldayarak konuşur. Bu yeni ilgiyle nasıl başa çıkacağını tam olarak bilmediği için, masasında oturup ellerini kucağında defalarca ovuşturarak, parmaklarının altında cildinin yanma hissini unutmaya çalışır.

Dün geceki olayın hatırası, kafasında parçalanmış görüntülerden oluşan bir tren gibi: biri Nicolas'ı ayağa kaldırmaya yardım ediyor, diğeri ise yarayı mümkün olduğunca iyileştirmek için ellerini boynuna bastırıyor. Ancak bazı kısımlar o kadar kötü yanmıştı ki doku ölmüştü ve ölümler yeniden hayata döndürülemezdi. Bu yüzden, daha fazla yardım gelene kadar onunla mücadele ettiler, ta ki sedyeyle götürülene kadar.

Dönüşüm ona çok hızlı gelmişti, ama o anda bunu hissetmemişti. Zihninde formülü görmüş ve elini ona göre hareket ettirmişti, ruhu da tereddüt etmeden tepki vermişti.

Neden olmasın ki? Elbette yanıt verdi. Kendini savunmak için gerekirse bunu tekrar yapardı.

Dersten sonra Will onu koridorda bekliyor. Sam, ellerini ceplerine sokmuş duvara yaslanmış Will'i görünce donakalır. Diğer öğrenciler de sohbetlerini keserler, ama Will onların ilgisini görmezden gelir, sadece Sam'e başını sallar ve uzaklaşmaya başlar. Onu takip etmesi için bir işaret.

"Bayan Lang," diye selamladı Will, Sam onun peşinden koşarken.

Sam, onun adımlarına ayak uydurmaya çalışırken diğerlerinin gözlerinin sırtında olduğunu hissedebiliyor. "Ne var ne yok?" diye soruyor.

Will ona yan gözle bakar. "Bence biliyorsun."

Yanakları kızarır ve kendini açıklamaya başlar. "Bana saldırdı," der. "Dün gece avluda beni yakaladı, ben de..."

"Biliyorum," diye Will sözünü keser ve kız durur. "Alkiyatristlerimizden biri bu sabah onu muayene etti. Bana yarayı gösterdi."

Will, onun ne yaptığını tam olarak biliyordu. Kız bir kez daha derin bir nefes aldı. "Kendimi savunduğum için özür dilemeyeceğim..."

"Özür dilemeni beklemiyorum," diye cevaplar Will. "Buraya geldim çünkü resmi bir eğitim almadan biyoalkimya yaptın ve bu biraz dikkat çekiyor."

Sam sessizleşir. Etkilendiğini mi söylüyor, yoksa başının belada olduğunu mu? Ses tonu çok eleştirel olduğu için anlaması zor, ama yine de beklentiyle titrer.

Gözlemevinden çıkıp tepeye doğru, daha önce hiç gitmediği bir binaya doğru yürüdüler. Yürürken Will, "Biyoalkimi eğitimi için beklememizin nedeni, yeni başlayanların kontrollü bir ortamda pratik yapması gerektiğidir. Artık bildiğin gibi, bu oldukça tehlikelidir. Ne yapmaya çalıştığını anlayabilirdim; avluda dağılmış kitaplarını gördüm ve alkimist, Nicolas'ın derisinde tahta parçacıkları olduğunu gösterdi. Yapmak istediğin özel dönüşüm, derinin tahtaya dönüştürülmesini gerektiriyordu, ki bu iki organik madde, çoğunlukla onarılabildi. Ancak büyük miktarda organik karbonu dönüştürmek ileri düzey bir biyo-kimya becerisidir ve ruhun bunu kaldıramazdı, bu yüzden içgüdüsel olarak cildin fosforunu dönüştürmeye yöneldin ve yanlışlıkla onu beyaz fosfora dönüştürdün. Beyaz fosfor bir kimyasal silahtır. Havada oldukça kararsızdır ve ciddi yanıklara neden olur. Şanslıydın. Elini o kadar çabuk çekmemiş olsaydın, kendini yakabilirdin ya da Nicolas'ın cildinin geri kalanında kontrolden çıkan bir reaksiyonla tüm boynunu parçalayabilirdin.

Sam, beyaz fosforun kendi cildini yiyip bitirdiğini ya da Nicolas'ın gözlerinin önünde öldüğünü hayal ederek titrer. "Üzgünüm,"

diyor sessizce.

Will omuz silker. "Potansiyel filozoflarımızdan birini öldürmüş olsaydın, evet, bu talihsiz bir durum olurdu. Ama ben daha çok, gözetimsiz girişimlerinden birinde hayatta kalamayacağından endişeleniyorum."

Bunun üzerine Sam, Will'e merakla bakar ve neden onun iyiliğini daha çok önemseydiğini merak eder. Ama Will cevabını açıklamaz.

"Simya kimya değildir," diye devam eder Will. "Kimya öngörülebilirdir. Her adım her zaman aynı sonraki adıma götürür. Ama her dönüşüm farklıdır, çünkü her dönüşüm simyacının ruhunun benzersiz bir parçasını taşır. Bu, bir formülü ezberlemekten daha fazlasıdır. Kim olduğunu anlamaktır."

"Peki şimdi ne yapıyoruz?" diye sorar.

"Değerini kanıtlamak mı istiyorsun?"

Kalbi hızla atmaya başlar. Belki de Will, onun acı sözünü, ona değerini kanıtlama kararlılığını hissetmiştir.

"Ben..." diye başlar.

"Güzel. Çünkü sana bir şans vereceğim."

Will ceketinin cebine uzanır ve ipek kurdeleyle bağlanmış küçük siyah bir kutu çıkarır. "Diamond'dan," der.

Sam bir anlığına kutuyu izler. Kurdelesini nazikçe çözer ve kutuyu açtığı anda, küçük gümüş beyazı haplarla dolu bir cam şişe görür. Kum.

Sam, kumu görünce aniden bir heyecan dalgası hisseder. Son birkaç aydır bunu unutmuştu, ama şimdi avludaki ilk sınavında onu saran duygu bir anda geri gelir. Çok iyi hissettirmişti; şimdi yine hissedebiliyordu.

Kutunun içinde Diamond'ın zarif el yazısıyla yazılmış kısa bir not var:

Gerçek benliğin ol. —D

Sam, böyle yüksek kaliteli bir kum şişesinin ne kadar pahalı olduğunu bilmiyor. On binlerce dolar. Midesi kıpır kıpır ediyor. Hediye mi yoksa Diamond'ın ilgisini mi daha çok sevdiğini bilemiyor.

Sam şişeyi açar ve tek bir hap çıkarır, ışıқта parıldamasını hayranlıkla izler. Sonra hapi ağzına atar. Yutmaya çalışmadan, hap dilinde erir.

Tepenin dibine ulaşırlar. Artık oradaki binayı daha ayrıntılı görebiliyor, üç katlı beyaz taş ve terakota çatılı, zeytin ağaçlarıyla çevrili bir arazi. Will, Sam'in malikanede geçirdiği ilk gününde burayı konukların kalmaya davet edildiği otel olarak adlandırmıştı. Bazen bu yoldan gelen ve giden insanları görmüştür, toplantılar için gelen takım elbiseli sendika üyelerinden, kısa etekli kadınlara ve güzel yüzlü genç erkeklere kadar. Koridorlarda yürürken serin bir esinti üzerlerine eser. Sam, kumun damarlarında akmaya başladığını hissedince nefesini verir, etrafındaki dünya, duyuları ve heyecanı keskinleşir. Birdenbire her şey mümkün gelir.

"Bizi ziyarete gelen biri mi var?" diye sorar ona.

"Bir bakıma öyle," diye cevaplar adam.

Onu üst katlara çıkarmak yerine, yerin altına doğru kıvrılan ve bodrum katına çıkan bir merdivenden aşağı iner. Burada hava serindir ve zemini kaplayan taş karolar o kadar soğuktur ki nemli gibi görünürler. Tavan yüksektir ve karmaşık taç kalıplarla çevrilidir. Salonun her iki yanında kapılar sıralanmıştır.

Sonunda dururlar. Kapılardan birinin önünde iki muhafız durmaktadır. Will'i görünce, hemen dikkat kesilirler. Will, rahat bir hareketle onlara el sallar ve onlar da saygıyla eğilerek kenara çekilirler. Sam, onların onu fark etmelerini bekler, ama onlar sanki o hiç orada değilmiş gibi davranırlar.

"Hazır mısın?" diye sorar Will.

Sam'in kalbi hızla atıyor. Emin değil, ama ona bunu söylemeye niyetli değil. Bu yüzden başını sallar.

Will kapıyı açar.

Boş bir odaya girerler. Zemin büyük mermer fayanslarla kaplıdır ve duvarlar taş sütunlarla süslenmiştir, ama bunun dışında odada başka hiçbir şey yoktur. Pencere yok, bitki yok, mobilya yok.

Yerde titreyerek yatan, çıplak, ağzı ve gözleri bağlı, elleri ve ayakları koli bandıyla bağlanmış bir adamdan başka hiçbir şey yok.

"Otelin en alt katında," diyor Will, "bizim İtiraf Odaları dediğimiz yerler var."

Sam donar. Adamı anlamadan bakakalır.

"Dikkatlice dinleyin Bayan Lang," diyor Will. "Burası sınıfınız değil, ne de avludaki kavganız. İş yerinde bir dönüşüm gerçekleştirdiğinizde, bunu açık bir zihinle yapmalı ve ayaklarınızı çevik tutmalısınız. Duruma uyum sağlamanız gerekir. Anladınız mı?"

Cevap vermiyor. Hâlâ çıplak adama bakıyor. Aklı boşalmış durumda.

"O kim?" diye fısıldıyor.

Will ona başını sallar. "Grand Central binlerce çalışanı istihdam ediyor. Bu durum bazen bazılarını, bizim fark etmeyeceğimizi düşünerek arkamızdan iş çevirmeye cesaretlendiriyor. Bay Clarkson, Winged Towers'ın doğu bölümünde, finans departmanımızda çalışan bir yönetici. Son zamanlarda rakamlarımız pek tutmuyor. Bu yüzden onu biraz daha yakından izliyoruz."

Sam zorlukla yutkunur. Başı dönmeye başlamıştır. Duyularının karıncalandığını hisseder, botlarının altındaki soğuk mermeri hisseder. Soğuk hava burnunu yakar. "Ne," der, durur ve tekrar başlar. "Burada ne yapıyoruz?"

Will'in gözleri o kadar yeşil ki zehirli görünüyorlar. "Sana kontrollü bir ortam sağlıyoruz," diyor.

Sam donuk bir şekilde izlerken, Will titreyen adama eğilir, ağzındaki tıkaçları gevşetir ve "Öğleden sonra oldu, Bay Clarkson," der.

Adam irkilir, titrer. Çatlamış dudakları aralanır. "Artık gidebilir miyim?" diye titrek bir fısıltıyla sorar.

"Sanmıyorum. Hala bize dün gece arabanızın neden evinizde olmadığını söylemediniz."

Adamın dişleri şimdi takırdıyor. "Ama söyledim," diyor sertçe. "Uyuyamadım."

"Uyuyamadın, bu yüzden bir arkadaşını görmeye mi gittin?" "Sadece dışarı çıktım ve geri döndüm."

Will, Sam'e bakar, sonra ona yanına eğilmesini işaret eder.

Sam dalgınlığından sıyrılır ve Will'in istediğini yapar. Cildi karıncalanır. Burada bir pencereye ihtiyacı vardır.

"Bay Clarkson," diyor Will, "size ıraklarımızdan biri olan Samantha Lang'ı tanıtayım. Bugün benimle birlikte, dün gece uyuyor olmanız gereken saatte gerçekte neler olduğunu hatırlamanıza yardımcı olmak için burada."

Adam hızla başını sallamaya başlar. "Ama size zaten söyledim," diye boğuk bir sesle fısıldar, sesinde gözyaşları belirir. "Size zaten söyledim."

Sam, Will'e üzgün bir bakış attığında, Will, adamın çıplak uyluğuna botuyla hafifçe vurur ve adam irkilir. Sonra Will, bir eliyle adamın koluna hafifçe dokunur.

Adam dikleşir ve çığlık atar.

Sam'in ensesindeki tüm tüyler diken diken olur. Adamın damarları patlayacakmış gibi şişer ve Will parmaklarını çekene kadar kontrolsüz bir şekilde titrer. Adam ağlayarak yere yığılır.

Sam'in yüzündeki ifadeyi gören Will, "Su molekülleri buhar veya buza dönüştüklerinde genleşirler" diye açıklıyor.

Sanki çok uzaklardan gelmiş gibi, Sam Will'in hava, ateş, su ve toprağı dönüştürmede en yetenekli elementalist olduğunu hatırlar. Ama onu daha önce canlı bir varlık üzerinde simya yaparken hiç görmemiştir.

"Sıra sende," der Will, Sam'e. "Koluna dokun."

Bu düşünce onu geri çekilmeye zorlar. Adamın kolu terden kaygandır ve Sam tereddüt eder, elleri yumruk halinde kucağında kalır.

"Bayan Lang," der Will sert bir sesle.

Sam elini uzatır ve adamın titreyen koluna koyar. "Onun derisinin bir parçasını dönüştürmeni istiyorum."

Sam ona keskin bir bakış attı. "Ne?"

"Başka bir şeye dönüştür." "Neye?"

"Herhangi bir şeye. Metale. Taşa. Sen seç."

Kalbi çarpıyor, dün gecenin kanlı hatırası zihnini kaplıyor. Zihni, hafızasında depoladığı binlerce ders kitabı sayfasını tarıyor ve elleri, Nicolas'ta kullandığı formülü hatırlıyor. Yine de, hareket etmeye cesaret edemiyor. Beyninin, adamın derisinin geometrik yapısını belirlemesini, hücrelerinin içindeki korkmuş, çarpan ruhu aramasını reddediyor.

Sonunda sesini bulur. Eli birden geri çekilir. "Bunu yapamam," diye fısıldar.

"Bütün gün bekleyemem, Bayan Lang."

Will'in sesindeki otorite, Sam'i harekete geçmeye zorlamaya yeter. Elini adamın koluna geri koyar, titreyerek nefes alır ve kendini düşünmeye zorlar. Bu, dün gece yaptığı gibi içgüdüsel davranmaktan farklı bir deneyimdir. Derinin başka bir organik maddeye dönüştürülmesi gerekiyordu, ama mutlaka canlı olması gerekmiyordu: belki ölü odun ya da lif. Metal deriden çok daha yoğun olduğu için denklemi dengelemek için yeterli miktarda dönüştürülmesi gerekiyordu. Sonra organik bileşik karbondan arındırılmalı ve sert bir yapıya sahip bir mineral haline getirilmeliydi. Oradan, onu bir metale ya da başka bir inorganik maddeye dönüştürebilirdi.

Zihni gerekli adımları ve karmaşıklıkları düşünerek dönüp durur, başı dönene kadar. Yanında Will onu eleştirel bir gözle izler. Adamın koluna dokunduğunda, kalbinin hızlı attığını hissedebilir.

"Ne bekliyorsun?" diye sorar Will.

Dişlerini sıkar. Zihninde ilk formülü belirler, dönüşümün üst üste binen dairelerini zihninde canlandırır ve ruhunun bir parçasını feda eder.

Göğsünde bir acı patlar ve uzuvlarına yayılır. Ama adama verdiği acı, onu korkunç bir çılgılık atarak yerden havaya zıplatır. Parmaklarının altında, adamın derisi sertleşir, buruşur, bir kömür tabakasına dönüşür, kömür yoğunlaşırken kenarlarından yırtılır ve parçalanır. Genişleyen yaradan kan akar.

Nicolas'ın geniş, dehşete kapılmış gözleri. Mahvolmuş, yanmış boynu.

Mide bulantısı hissederek durur, bir sonraki dönüşüme devam edemez. Göğsü acıdan zonkluyor ve kollarına yaslanarak geriye doğru eğilir. Nefesi düzensiz ve hızlıdır. Kusacak gibi hisseder.

Adamın üst kolunun uzun bir bölümü derisinden sıyrılmış, yerine kas ve yağları kaplayan ince bir kanlı kömür tabakası kalmış. Bu dönüşümde zarif ya da hassas bir yan yok. Bu, acımasızca ve incelikten uzak, çirkin bir dönüşüm.

Will, Sam'e bakmaya tenezzül etmez. "Bana anlatmaya hazır mısınız?" diye bağıırır adamın ılıklarının üstüne.

"O sadece bir arkadaşı!" diye haykırır adam, acıdan neredeyse ne dediğini anlayamayacak kadar bitkin bir halde. "O bankada alışıyor!"

"Adı ne?"

Adam ağlamaktan konuşamıyor. "*Adı*," diye tekrarlar Will, sinirlenerek. "Theo... Bond Temeran...!"

"Anlıyorum," diyor Will düşünceli bir şekilde. "Theo Bond Temeran'ı tanıyorum. Ama o Lumines için alışıyor. Yani bu doğru olamaz, değil mi? Tabii bizim arkamızdan tilkiyle iş yapmadıysan."

Bay Clarkson'ın ağlaması yeni bir çaresizlik boyutuna ulaşır. "Lütfen," diye fısıldar. "Lütfen."

Will, Sam'e bakar. "Tekrar," der. "Ve bu sefer daha iyisini yap."

"Yapamam," diye cevaplar Sam. Gözleri hala adamın kanayan koluna sabitlenmiştir.

"Grand Central'da simyacı mı olmak istiyorsun?" diye bağıırır Will. "Geçimini sağlamak mı istiyorsun? Ne yaptığımızı sanıyorsun, Bayan Lang? Takım elbise giyip bütün gün sihirbazlık yaparak milyarlar kazandığımızı mı sanıyorsun?" Sesi sertleşir. "Biz bir iş yürütüyoruz. Hiçbir şeyi şansa bırakmıyoruz. Ve hiçbir hatayı affetmiyoruz."

Kafasını eğip gözlerini kapattı. Şu anda tek istediği bu odadan çıkmaktı.

Will elini uzatıp kızın çenesini kendine doğru çevirir. "Bana bak," diye emreder.

Ona dokunduğunda, sanki o adamı incittiği gibi onu da incitecekmiş gibi irkilir. Ama o sadece onu sakın bir şekilde yerinde tutar. Sonra şöyle der: "Bayan Lang, annenizin yanık yaralarını nasıl aldığını biliyor musunuz?"

Annesi mi? "Ne?" diye fısıldar, kafası karışmış bir şekilde. "Nasıl olduğunu biliyor musun?" diye sakın bir şekilde tekrarlar.

Kız, kalbi çarparak yutkunur ve düşünmeye çalışır. "Restoranda gaz kaçağı vardı," der.

"Hayır," diye cevapladı. "Lumines o patlamayı ayarladı."

Restorandaki adamlar. Takım elbiselerinde parıldayan tilki rozetleri.

"Annenin patronu onlara borçluydu. Borçlarını sahte dolarlarla sahte dolarlarla ödemek istedi."

Hayes. Patlama. Hastanede geçirdiği hafta, annesinin evde acı içinde kıvranışını izlemenin ızdırabı. Yanmış deri ve yumurta sarısı lapalarının kokusu. Sam donakaldı ve konuşamadı.

"Bu yüzden senden bunu yapmanı istediğimde, kime karşı olduğumuzu hatırlamanı istiyorum. Seni daha önce kimin incittiğini ve kimin senin tarafında olduğunu hatırlamanı istiyorum."

Lumines'in neden o restorana sık sık gittiğini, Hayes'in onlarla bağlantısı olduğunu neden hiç düşünmemişti? Ve sonra, aniden farkına vardı: annesi bile biliyor muydu? Sam, Lumines'in adamları öğle yemeğinde ona iltifat ettiklerinde annesinin gösterdiği sessiz korkuyu, Sam'in simya hakkında araştırma yapmaya ilgi duyduğunu öğrendiğinde ne kadar sinirlendiğini aniden hatırladı. Bunca zaman simyanın ne olduğunu anlamış mıydı? Sendikaların varlığından haberi var mıydı?

Will onu bırakır ve Sam, önlerindeki titreyen adama bakar. O da titriyor, hâlâ korkuyor, ama şimdi göğsünde başka bir şey yükseliyor, güçlü, derin ve kararlı bir öfke duygusu. Annesi acı çekerken o kadar çaresizdi ki, kederini ve endişesini dışa vuracak bir yolu yoktu.

"Korkma," diyor Will. "Ben buradayım."

Sesi sert ama garip bir şekilde rahatlatıcı. Ona yalnız olmadığını, onu koruyacağını söylüyor. Bu tam da duyması gereken şey.

Sam, adamın kanayan koluna elini koyar ve ruhunu toplar.

Ruhundan bir parça koparıldığını hisseder ve acıdan terler. Elinin altında, adamın cildi değişir, yırtılır, o kadar ince bir cam tabakasına dönüşür ki, altındaki kanayan ete çarparak çatlar.

Çıglık atıp sırtını kamburlaştırıyor, şiddetle titriyor, bağlarına karşı direniyor. Sam buna bakmaya dayanamıyor. Gözlerini mermer zemine çeviriyor ve fayansların arasındaki dar derzlerden kanın sızdığını görüyor.

"Hainlere nasıl davrandığınızı biliyorsun," der Will ona.

"Hayır," diye yalvarır adam. "Hayır, hayır, düşündüğün gibi değil. Açıklayabilirim.

Lütfen, Will. *Lütfen*."

Ama Will'in ilgisi azalmıştır. Ağzını tekrar bağlar ve ayağa kalkar, Bay Clarkson'ı kolundaki acıdan titreyerek orada bırakır. Sonra Will, Sam'e onu takip etmesini işaret eder.

Kapı kapanıp adamın yüksek sesli çığlıklarını kesince Sam zorlukla yutkunur. Huzurlu koridorda başı çınlar. Her iki tarafta da gardiyanlar yine Will'e başlarını sallarlar. Yüzleri ifadesizdir, hatta sıkılmış gibidir, sanki içeride olanları hiç duymamışlar gibi. Sam yanlarından geçerken, bakışları otomatik olarak ondan uzaklaşır, onun varlığına o kadar ilgisizdirler ki, Sam kendini görmezden gelinmiş gibi değil, gerçekten görünmezmiş gibi hisseder.

Kum, seninle ilgili her şeyi güzelleştirir.

Ne o ne de Will tek kelime etmez. Merdivenlerden yukarı çıkıp altın rengi öğleden sonraya çıktıklarında, Will'in az önce ona söylediklerini anlamaya çalışır. Az önce yaptıklarını. Diğer işçiler ve personel yanlarından geçerken Will'e selam verirken Sam'i tamamen görmezden gelirler.

Kum onu tam olarak neye dönüştürüyor?

"Ne zamandır biliyordun?" diye sorar sonunda Will'e. "Annem hakkında?"

"Her zaman biliyordum," diye cevaplar Will.

Öfkesi yeniden yükselir. O hep biliyordu. Odyssey'de bundan bahsettiği andan itibaren, onu buraya ilk kez getirdiği andan itibaren.

"O zaman neden bana hiç söylemedin?"

"Neden söyleyeyim ki?" diye iç çekerek cevaplar. "Seni daha çabuk incitmek için mi? Hazır olmadan kaçıp intikam almaya çalışman için mi?"

"Beni *buna* zorlayabilmek için mi bekledin?" diye bağırır ve binayı işaret eder.

Onun suçlamasına ince bir gülümsemeyle karşılık verir. "Hiçbir simyacı dönüşüme zorlanamaz," der. "Ruhun, çağrılmak istemediği sürece sana gelmez. Senin içinde bunu yapmak isteyen bir parça vardı, Bayan Lang. Tıpkı dün gece yaptığın gibi."

Ve elbette haklıydı. O uzanmış ve incitmek istemişti, restorandaki simyacıları ve onlara misilleme olarak yapmak istediklerini hayal etmişti. Bunu yapmıştı çünkü adam bunu hak etmişti, çünkü o tilkinin arkadaşıydı ve tilki annesini incitmiş ve hayatlarını neredeyse mahvetmişti. Çünkü bu adaletti. Ve göğsündeki his o kadar kesin, o kadar gerçek ki, korkuyla ondan geri çekiliyor.

"Buna alışacaksın." Will ona bakar. "Sana nasıl olduğunu göstereceğim."

Sam başını sallamaya çalışır, ama kalbi uyuşmuştur. Geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmış, canlı olan bir şeyi yok etmiştir. Vücudu, ruhunun bir parçasını kaybetmenin acısıyla sarsılır ve karnı açlıktan guruldar.

"Buna alışmak istemiyorum," diyor.

Will bir an sessizce yürür. Gözlerinde yeni bir ışık vardır, sanki Sam onun için bir anda yararlı hale gelmiş, sanki onda birdenbire değerli bir şey görmüş gibidir. Ve o anda, Sam sonunda onun sözlerini anlar.

Sana nasıl yapılacağını göstereceğim.

Onu mezun ediyor. Onu kanatları altına alıyor. Onu kendisi eğitecek.

"Haklıydınız Bayan Lang," diyor Will sonunda. "Siz o sınıfa ait değilsiniz."

Savcı: Peki bu nasıl bir duygu?

Sanık: Ne, kum almak mı?

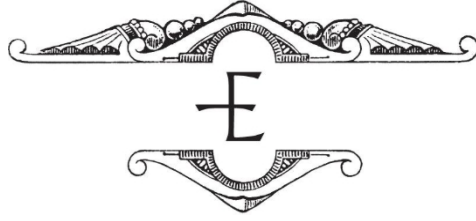
Savcı: Evet.

Sanık: Bilmiyorum. Üzgünüm. Sanki her şeysiniz gibi hissediyorum. Sanki her şeyi yapabilirsiniz gibi. Sanki kendinizi hiç tanımadığınız kadar iyi tanıyorsunuz gibi. Sanki tüm dünyayı avucunuzun içinde tutabilirsiniz gibi hissediyorum.

Savcı: Ve her zaman daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Sanık: Her zaman.

Johansson v. Massachusetts Eyaleti davasının 2009 tarihli tutanaklarından alıntı

Ari

Bir öğleden sonra, Ari'nin arabası onu almaya geldiğinde, onu kütüphaneye götürmez.

Bunun yerine, şoför batıya doğru gider, otoyoldan çıkıp temiz, geniş caddeleri ve yemyeşil çimleri olan bir semte girer. Ari boynunu uzatır, göğsü sıkışır. Daha önce hiç batıya götürülmemiştir. Kısa süre önce laboratuvarında bir dizi ileri düzey dönüşüm işlemini öğrenmiş, çelik lifleri bir eğrelti otunun yapısına dokumuş, ölü bir sincabın kürkünü gümüş iğnelere dönüştürmüştür. Geçen hafta Isla onu laboratuvara hiç çağırmamıştı. Elbette onu hayal kırıklığına uğratmamıştı, değil mi? Zan'ın ortadan kaybolması hâlâ Ari'nin zihninin bir köşesinde duruyordu ve korkuyla, Rudra'yı kızdıracak bir şey yapıp yapmadığını, başının belada olup olmadığını merak ediyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye şoföre sordu, ama onunla hiç konuşmamış olan şoför, sadece bir kez dikiz aynasından onun bakışlarını karşıladı ve yoluna devam etti.

Sonunda Beverly Hills'in kalbine varırlar ve sarmaşıklarla kaplı bir şatoyu andıran bir binanın önüne gelirler. Burada siyah takım elbiseli bir görevli onu kapıda karşılar ve içeri davet eder. Ari, adamın sand kullandığını hemen anlar; yüzü o kadar güzeldir ki neredeyse insanlık dışıdır, cildi o kadar parlaktır ki neredeyse ışık saçıyor gibidir.

İçeride, Bay Rudra ikinci katta onu bekliyor. Burası Ari'yi cezalandırmak için hazırlanmış bir yer gibi görünmüyor ve Ari endişeli görünmemeye çalışıyor, ama konuştuğunda sesi gergin.

"Burada ne işim var?" diye sorar Ari.

Bay Rudra, sorusuna cevap vermek yerine, Ari'yi incelemek için gelen bir terzinin yanına döner. "Zevkli bir şey olsun," der adama, adam da Ari'nin yanlarını çimdikler ve beline bir mezura geçirir. "Reed bir oyuncak bebek aramıyor."

Bu ismi duyunca, Ari'nin endişesi yerini küçük bir heyecana bırakır. "Alexander Reed ile tanışacak mıyım?" diye sorar terzi aceleyle uzaklaşırken.

Bay Rudra başını sallar. "Umarım iyi bir ilk izlenim bırakırsın."

Terzi ve yardımcıları, keskin kesimli takım elbiseler, ütülü yakalı gömlekler, tasarımcı pantolonları ve cilalı mokasen ayakkabılarla dolu askıları dışarı çıkarırlar. Bay Rudra, düşüncelerini aralıksız bir şekilde dile getirir. Çok kitsch. Çok sıkıcı. Sadece cenaze törenleri için uygun, Bay Reed'e vermek istedikleri mesaj bu mu? Ari dinler ve anlıyormuş gibi başını sallar.

Sonunda, ipek cildine yapışıyor gibi görünen, çok ince dokunmuş nane yeşili bir gömlek dener. Alacakaranlıkta orman rengine bir takım elbise, kumaşın üzerinde sadece yakından bakıldığında fark edilebilen ince krem rengi çizgiler vardır. Ari aynada kendine bakar ve sanki bedeninden çıkıp yeni bir şeye girmiş gibi, sanki kendisi dönüşmüş gibi hisseder.

Bay Rudra düşünceli bir ifadeyle ona bakar. Ari bu ifadede bir güvensizlik, bir korku görür, bu görünüşün yeterli olup olmadığını merak eder. Ve aniden Bay Rudra'nın Alexander Reed'den korktuğunu, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu için bütün öğleden sonra bu kıyafetleri seçerken titiz davrandığını anlar.

Ari'nin aklına, Bay Rudra'nın bir şeyden korkabileceği hiç gelmemiştir.

"Bu olur," der Bay Rudra sonunda ve terzi rahat bir nefes alır. "Hafta sonuna kadar hazır olur mu?"

Terzi başını sallar. Faturayı hazırlamak için aceleyle uzaklaşırken, Ari sorar: "Bay Reed ile ne için görüşeceğim?"

Bay Rudra kollarını göğsünde kavuşturur ve Ari'ye eleştirel bir bakış atar. "Sanırım artık," der, "seni daha resmi bir açıdan değerlendirmemizin zamanı geldi."

Ari'nin omurgasında bir ürperti hisseder. Şaşkınlıkla adama bakar. "Mezun mu oluyorum?"

"Grup ortamında öğrenmen gereken her şeyi öğrendin." Bay Rudra onu eleştirel bir bakışla süzer. "Bundan sonra, eğitimin gerçek bir çıraklığa dönüşecek."

Ari'nin büyük çıkışının olduğu gece, duş alır ve yeni güzel kıyafetlerini giyer. Odasından çıktığında, Bay Rudra'nın yanında küçük bir grup insan vardır. Hepsi Ari'nin üzerine çullanır: bir makyaj sanatçısı, göz kapaklarına pudra sürer ve yanaklarına yatıştırıcı bir losyon sürer; bir tasarımcı, kıyafetlerinin düzgünce giyildiğinden ve tam oturduğundan emin olmak için kontrol eder; bir kuaför, ışıkta parlamaları için koyu renkli buklelerini mükemmelleştirir.

Her şey bittiğinde, Bay Rudra ona doğru eğilir ve cebinden bir şey çıkarır.

Ari, ışıkta parıldayan küçük, beyaz bir hapi izler.

Kum. Sonunda, onu almasına izin verildi.

"Bu, sıradan bir kullanıcıdan çok bir simyacının ruhuna zarar verir," diye açıklıyor Bay Rudra. "Tüketimini makul düzeyde tut."

Ari bir parça korku hisseder, ama gözleri tekrar hapın üzerine dönünce, korku yerini merak alır. Elinde, simyacılığın en önemli zaferi olan, onu en iyi haline dönüştürme potansiyeline sahip filozof taşı tutmaktadır.

O kim olacak?

Zihninin derinliklerinde, babasının yüzünün belirsiz bir hatırası belirir, kaşları acı bir hayal kırıklığıyla çatılmıştır. Annesinin kaşları çatılmış, elleri yanaklarına dayanmıştır. Yapmak üzere olduğu şey, ruhsal sağığına bir saldırı ve onların öğretilerini reddetmektir.

Ama onu buraya onlar gönderdi. Ve yıllardır dua etmemişti.

Hapi ağızına atıyor. Hap o kadar küçük ve pürüzsüz ki, su içmeden tek seferde yutabiliyor.

Bay Rudra gülümser. "Artık hazırsın."

Ari kapıdan çıkar çıkmaz parmak uçları karıncalanmaya başlar.

Angel City'yi gören bir tepenin zirvesine vardıklarında ve dünyanın en zengin müzesi olan Getty'nin ön kapısında durduklarında, Ari'nin duyuları keskinleşir ve etrafındaki dünya ona hiç olmadığı kadar net görünür. Her şey daha anlamlıdır; kendini hiç olmadığı kadar kendisi gibi hisseder. Elleri bakar, sanki değişimin fiziksel kanıtını arıyormuş gibi onları defalarca çevirir. Arka aynadan kendine baktığında, kendini hala tanıyor — makyaj sanatçısı, kuaför ve tasarımcı işlerini iyi yapmışlar — ama başka bir şey daha var, tam olarak ne olduğunu anlayamadığı, elle tutulmaz bir faktör, bakışlarında onu başka biriymiş gibi hissettiren yeni bir ışıltı.

Daha iyi biri.

Getty genellikle bu saatte açık değildir, ama bu gece bir hayır amaçlı sanat müzayedesini var ve ön merdivenlerde konukları devasa çiçek aranjmanları karşılıyor. Ari, kalabalığın içinden geçmek için onları yönlendiren Bay Rudra'yı takip ediyor. İnsanlar onu tanıdıklarında duruyor, gülümsüyor ve nezaket sözleri söylüyorlar.

Sonra Ari'yi görürler.

Ari'nin hayatı boyunca gözler onu takip etmişti, ama bu gece, daha önce hiç yaşamadığı bir hayranlık ve ilgiyle ona odaklanıyorlar. Merdivenleri çıkarken, bakışların onu bir dalga gibi takip ettiğini hissedebiliyor. Geçerken fısıltıları duyabiliyor. Vücutların ona doğru kaydığını hissedebiliyor, sanki bir rüyada yürüyormuş gibi hissettiren bir şekilde ona çekiliyorlar.

Göğsünde endişe birikiyor, bu gece utangaçlığı her zamankinden daha keskin. Ama onun ifadesini gören Bay Rudra, ona anlamlı bir gülümseme atıyor. "Bu gece garip gelecek," diyor. "Ama sana söz veriyorum, aynı zamanda

her zaman yaşamak istediğin türden bir gece olacak."

Ve Ari, garip bir şekilde, adamın ne demek istediğini tam olarak anlar. Kendini, Bay Rudra'nın gülümsemesine kendi içten gülümsemesiyle karşılık verirken, sonra da bu gülümsemeyi selamladıkları bir sonraki kişiye yöneltirken bulur. Utangaçlığı

Kalbi hala çalkalanıyor, ama yine de kelimeler kolayca ağzından dökülüyor, cümleleri mükemmel bir şekilde oluşuyor. Söylediği şeyler tam da doğru miktarda zeka ve çekicilik içeriyor ve konuştuğu kişi yüksek sesle gülüyor. Yanındaki misafir grubundaki bir kadın, Ari'ye nereli olduğu, akşamı nasıl geçirdiği hakkında bitmek bilmeyen sorular soruyor. Ari hiç çaba harcamadan cevap veriyor. Başka bir kadın ona gülümser, onu görünce gözleri büyür, koluna dokunur, parmakları üzerinde gezer. Gözleri hakkında yorum yapar ve o da kibarca teşekkür eder. Hiçbir zaman kalabalık içinde bu kadar iyi performans gösterememişti. Cildi hoş bir şekilde karıncalanır. Zihni sıcaktır, düşünceleri hızlıdır. Bir şekilde hem endişeli hem de ilgiyi zevkle karşılamaktadır.

Bay Rudra ona bir keresinde ne demişti?

Herkes güçlü bir ruha çekilir. O çekici gelir ve insanlar bakar.

Bazıları buna karizma der.

Karizma, kumla neredeyse büyü bir şeye dönüştürülmüş.

Sonunda, cam kapılardan geçerek Getty'nin geniş merkezi avlusuna çıkarlar. Rüzgar, Ari'nin paltosunu arkasında dalgalandırır. Bu gece, merkezi çeşmenin etrafındaki ağaçlar parıldayan ışıklarla sarılmış ve tavandan sarkan avizeler, yere ışık ve gölgeden oluşan bir kaleydoskop oluşturmaktadır. Ötesinde, Angel City ufukta parıldayan bir şehir manzarası oluşturmaktadır. Buradan bakıldığında, yer sakın görünür, betonun etrafındaki arazi sessizce nefes alır.

Sonunda avlunun sonuna ulaşırlar, burada arazi eğimli bir şekilde dairesel bir bahçeye doğru iner. Orada, düzgün siyah sakallı bir adamın etrafında bir kalabalık toplanmıştır.

Ari, Alexander Reed'in huzuruna kabul edilip, neden burada olduğunu daha geniş bir perspektiften anlayabilmek için, sekiz yıl boyunca karanlıkta, akademik çalışmalara ve simyanın temellerine dalmış olarak eğitim görmüştür. Yine de, bu anda, hazırlıksız olduğunu hissediyor. Eli, yakasındaki zincire dokunuyor, ter avuçlarını nemli hale getiriyor ve kalabalığın geri kalanını inceliyor. Isla'yı görüyor, bu gece bacaklarını gösteren şık safir rengi elbisesiyle göz kamaştırıcı. Tanıdık yüzünü görmek ona biraz cesaret veriyor.

"Hazırsın," diyor Bay Rudra ona. "Yoksa asla hazır olamayacaksın."

Ari'ye bakışlar sabitlenir, bahçenin dairelerini geçerek merkeze inerler ve Bay Reed'in önünde dururlar. Bay Rudra, Ari'ye her zaman heybetli gelmiştir, ama şimdi diğer adamın huzurunda kamburlaşmış, tüm vücudu küçülmüş ve gerginleşmiş gibidir, sanki bir kurt alfa kurtunu selamlıyormuş gibi. Ari, Bay Rudra'nın daha önce kimseye boyun eğdiğini görmemiştir ve bu manzara onu endişelendirir.

Bay Reed'in gözleri sakin ve profesyonel, ama iş etiği görünüşünün arkasında vahşi ve öngörülemez bir şey parıldıyor. Şiddet vaadi.

"Demek," diyor adam. "Bu çocuk mu?"

"Evet, efendim," diye cevaplıyor Bay Rudra.

"Beni bu konuda beklettiniz," diyor Bay Reed, Ari'yi incelerken hala Bay Rudra'ya hitap ediyor. "İlerlemesi nasıl?"

"Başlangıçta yavaş." Bay Rudra, Ari'ye bakar. "Ama böyle birinde bu beklenen bir şey."

"Nasıl?"

"Ruhu. Ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Bay Reed ikna olmuş gibi görünmüyor. Ari'yi tekrar inceliyor ve Ari onun bakmasına izin veriyor, kendisi de ona bakıyor. Adam uzun ve zayıf, düzgün kesilmiş sakalının üzerinde keskin elmacık kemikleri, yuvarlak gözlükleri ve zarif yüz hatları var. Sırtı hafifçe kambur ama bu bir zayıflık olsa bile, öyle görünmüyor.

"Peki," diyor adam ve ilk kez Ari'ye doğrudan hitap ediyor. Artık tüm kalabalık ona bakıyor. "Bir bakalım, olur mu?"

Bay Rudra öncülük eder. Kalabalığın çoğu geride kalır, ama Isla da gelir. Bahçeden çıkarlar ve doğu ve güney pavyonlarının şehrin vadisine baktığı sakin bir köşeye doğru yönelirler.

Burada, iki bina arasındaki koridorda, iki binayı birbirine bağlayan taş çizgilerle oyulmuş bir alanda, birkaç kaya parçasıyla süslenmiş sakin bir su havuzu vardır. Titreyen ışıklar duvarların üzerinde dans eder.

Bay Reed durur, ellerini arkasında birleştirir ve hiçbir şey söylemez. Isla da onun yanında aynı şeyi yapar. Ari, adamın yakasındaki tilki rozetine odaklanır.

"Buraya gel," der Bay Reed Isla'ya.

Isla tek kelime etmeden itaat eder. Ari'nin yanında dururken, Bay Reed ona, "Saçını siyaha çevir" der.

Ari kaskatı kesilir. Gözleri Bay Rudra'ya gider ve adamın ifadesinden, bunun beklediği bir istek olmadığını anlar. Ari'nin biyokimya çalışmalarının kapsamına rağmen, hiçbiri henüz insanları kapsamamıştır ve Isla'nın saç rengini değiştirirken bir şeylerin ters gitmesi düşüncesi Ari'nin kanını dondurur. Ona bakar ve gözlerinde aynı tereddüt görüp görmeyeceğini merak eder.

Ama Isla sadece ona döner ve çenesini kaldırır. Gerginse de, hiç belli etmez. Gözlerinde vahşi bir ışıltı parlar. "Çocuk oyuncağı," diye mırıldanır ona.

Ari, zihninde kazınan netlikten rahatlık duyar. Kendini konsantre olmaya zorlar. *İnsan saç*. İnsan saç çoğunlukla keratin, bitkilerde bulunan keratine çok benzeyen bir protein ve insan saçına rengini veren melaninden oluşur. Melanin, bitkilerdeki klorofilin insan vücudundaki karşılığıdır. Klorofil ve keratin üzerine yaptığı kapsamlı çalışmaları düşünür, sonra saçın geometrik yapısını zihninde canlandırır, organik yapısını, saç tellerinden geçen ruhu gözünde canlandırır.

Kalbi şimdi hızlı atıyor, bunun nedeni endişe mi yoksa yorgunluk mu, bilemiyor. Kafasında formülü, gerekli tüm adımları canlandırıyor, sonra ruhunu tekrar kendine çağırıyor, bir parçayı koparıp bunu adıyor. Sonra Isla'ya uzanır ve saçlarını nazikçe kulağının arkasına koyar. Kendini Merkez Kütüphane'de, çalışma odasının kapısının arkasında gizli laboratuvarında hayal eder. Bay Rudra ona neden burada olduğunu hatırlatırken, nasıl yere yığıldığını, etrafında dünyanın döndüğünü, bıçağın tahtaya saplanma sesini hatırlar.

Isla'nın buğday rengi saçları birkaç saniye için daha da beyazlaşır. Sonra, bukalemunun değişen renkleri gibi, gri tonlarına dönüşür ve ardından mürekkep siyahına dönüşür.

Ona gülümsemesi genişler. Ari elini indirir ve tarif edilemez bir kayıp hissi duyar.

Bay Reed, Isla'nın saçını incelemek için yanına gelir ve rengin eşitliğini, saç tellerinin kompozisyonunun hala korunmuş olduğunu fark eder.

Ari nefesini tutar, adamın tam olarak ne aradığını bilmediği için hayal kırıklığına uğratmaktan korkar.

Sonunda, Bay Reed Bay Rudra ile göz göze gelir.

"Diamond onun hakkında bir şey biliyor mu?" diye sorar Bay Reed. Bay Rudra başını sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır." "Grand Central'da bilen var mı?"

"Hayır."

"İyi." Bay Reed gülümsemez. Gözlüklerine yansıyan su, gözlerini beyaza boyar.

Adam ona yaklaşırken Ari titrer. Adam cebinden bir şey çıkarır ve onu uzatır. Ari ona baktığında, bunun Lumines'in tilki arması olduğunu fark eder, altın iğne gecenin karanlığında parıldamaktadır.

"Evlat," der Bay Reed, "yeni bir dünyaya adım atmak üzeresin. Bunu yaparken, bir zamanlar bildiğin eski hayatının çoğunu geride bırakman gerekecek. Gerçekliğin şu anda hızla değişiyor, içindeki insanlar sonsuza dek değişmek üzere. Anlıyor musun?"

Ari, Bay Reed'in burada söylediklerini tam olarak anlaması, yeteneklerinin ne anlama geldiğini ve nasıl kullanılacağını kavraması için yıllar geçmesi gerekecek. Ancak Bay Rudra, Ari'nin takım elbisesinin yakasına tilki armasını takarken, Ari aniden duyguların dalgalandığını hisseder ve bu anın, kendisini evinden alıp okyanusu aşarak buraya getirilmesinin, ailesiyle birlikte geçireceği tüm çocukluğunu kaçırmasının nedeni olduğunu anlar. Surat'a tekrar ayak basmayı, saçlarında sıcak rüzgarı hissetmeyi hayal eder. Kriti'nin avluda kaseleri yıkadığını, Pappa'nın güneşte durduğunu, Dev'in güldüğünü hatırlar. Annesinin ve teyzelerinin sohbetlerini. Onlarla bir daha konuşabilecek mi? Babasını, kardeşlerini görebilecek mi? Eve para gönderebilecek, hayatlarını daha iyi hale getirebilecek mi? Onları sonsuza kadar geride bırakacak mı?

Sam. Peki ya Sam? Yollarının ayrıldığını her zaman biliyordu, ama şimdiye kadar onun da eski hayatının bir parçası olabileceğini düşünmemişti. Öyleyse bu kadar mı? Onu da geride mi bırakacak?

Bay Reed, gözlerinde anlamlı bir parıltıyla ona bakar. "Bir Shakespeare," der, "eğer bir tane gördüysem."

Shakespeare, milyonları harekete geçirebilen biri. Ari yeni atfını yutkunarak dinler. Kalbi gurur ve keder arasında gidip gelir. "Teşekkürler

, efendim," der.

Onu tebrik eden Isla'ya dönerken, Bay Reed Bay Rudra'ya fısıldar, "Çok fazla dikkat çekiyor."

"Kaç yıldır onun seviyesinde bir simyacı arıyorsun?" diye yanıtlar Bay Rudra. "Grand Central'ı yok etmek mi istiyorsun? O zaman ihtiyacımız olan kişi o."

"O sorun

çıkacaktır."

"Buna değecektir."

Parti gece geç saatlere kadar devam eder. Tüm bu süre boyunca, insanlar Ari'nin etrafında toplanır, dikkatleri istemsizce ona çekilir, onun cazibesine gülerler, dirseğine dokunurlar, oyalanırlar, sesini duymak isterler, *onu* isterler. Ari için dünya inanılmaz derecede parlak hale gelmiştir, ışıkların etrafındaki hale ağaçları sarar, havuzların siyah sularının yüzeyinde parıltılar vardır. Ruhunu genişler, dünyayı içine çekmek için açtır. Doğru zamanda gülümser, doğru şekilde utangaç bakışlar atar, her hareketinde zariftir. Kumların üzerindeyken, kimse ondan doyamamaktadır.

Sonunda Isla onun yanında belirir, saçları artık orijinal sarı rengindedir. O bir an huzur bulduğunda elini sırtında gezdirir ve o ona baktığında, o sırtarak "Hala kendinle ilgilenmekten yoruldu mu, Shakespeare?" diye kulağına fısıldayarak alay eder. "Bu lanet topuklu ayakkabıları çıkarmaya hazırım."

Sonsuz ilgi onu gerçekten yoruyor ve şu anda coşku ile keder arasında bir durumda, zihni hala Bay Reed'in ona söylediği sözlerle meşgul. *Gerçekliğin şu anda hızla değişiyor.* Ona minnetle eğilir ve saklanma fikrini dört gözle bekler. "Yolu göster, Archimedes," der ve o güler.

Isla, Bay Rudra'ya Ari'yi eve götüreceğini söyler. Sonra onu müzenin bahçesinden çıkarır, arkasında bir dizi sevgi dolu veda bırakarak, villanın önünde onları bekleyen siyah bir arabaya doğru yönlendirir.

Otuz dakika sonra, kendilerini Rainbow on Sunset'te bulurlar, uyumsuz bir mimariye ve göz alıcı bir tabelaya sahip, ünlü rock yıldızlarının isimlerinin tuğlalara kazınmış olduğu bir barda. Ari on dokuz yaşında

ve teknik olarak içki içmek için çok genç, ama bu önemli değil gibi görünüyor, çünkü kapı görevlisi onların tilki rozetlerini fark eder ve tek kelime etmeden onları içeri alır.

"Lumines mülkiyeti," diye açıklıyor İsla, özel bir köşe masasında biralarını yudumlar. Gözlüklerini çıkarıp şakaklarını ovuşturuyor.

"İyi misin?" diye sorar Ari.

"İyiyim," der. "Kum başımı ağrıtıyor, hepsi bu. Sen nasılsın?"

Duvarlarda asılı olan imzalı portrelere bakar ve kendi yorgunluğunu, bütün gece göğsünde çırpınan endişeyi fark eder. "Biraz yorgunum," diye itiraf eder.

O başını sallar. "Bu normal. Kum, hem güçlü yanlarını hem de zayıf yanlarını ortaya çıkarır. Ben göz migreni çekiyorum." Gözlüklerini tekrar takar. "Senin ise utangaçlığıyla başa çıkman gerekiyor sanırım."

Ona hafifçe gülümser. "O kadar belli miydi?"

O da gülümser. "Hiç de değil. Bu geceki parlak zekanın arkasında kimsenin bunu fark ettiğini sanmıyorum. Senin ruhun, ilgiyle güçlenen türden. Bu yüzden hayatın boyunca ilgiyi üzerine çekmişsin. Bununla başa çıktıktan sonra sadece yorgun hissedeceksin."

"Bunun için uygun olduğumdan emin değilim."

Kız eğilip eline dokundu. "Rudra'nın en değerli öğrencisi olduğunun farkındasın, değil mi?"

Ari biraz güldü. "Şimdi benimle dalga geçiyorsun. Dominique filozof."

"Evet, Dominique bizim kum yapan mücevherimiz. Ama filozoflar çok genç yaşta ölürlər, ruhlari simya tarafından çok yıpranır. Kum yaratmak dışında fazla dönüşüm gerçekleştirmeleri yasaktır."

Felsefecilerin kaderini hatırlamak Ari'yi ciddiye çeker, Dominique için üzülmesine neden olur. "O, benim yapabileceğimden çok daha büyük bir fark yaratacak," der, "yaşam süresi daha kısa olsa bile."

"Hadi ama Ari, bir düşün. Rudra seni dünyanın öbür ucundan buraya getirdi. Surat'ta seni gördüğünde yeni bir çırak arıyor bile değildi."

"Peki." Ari ona alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Bunu bana söyleyebilirdi. O zaman derslerde daha çok konuşurdum."

Isla gülüyor. "Bu her şeyi mahvederdi. Belki de bunu bilseydin yeterince çabalamazdın. Belki de yıllarca her gün gece yarısına kadar kütüphanede kalıp, canını dişine takarak çalışmazdın."

"O benim değersiz olduğumu düşünüyordu." "Sen de öyle mi düşünüyordun?"

Ari biraz ciddileşir. "Belki. Bilmiyorum."

Isla başını sallar. "Kanıtlaması gereken bir şey olan yaralı kalpler her zaman dünyayı değiştirenlerdir."

"Ben kendimi yetersiz bir çocuk sanıyordum."

"Sen Lumines'in on yıllardır gördüğü en umut verici simyacısın. Anlamıyor musun? Biyoalkimiyacılar en üst düzeyde alınan kararları etkileyebilirler. Birinin sırtına elini koyarak aniden kendini iyi hissetmesini sağlayabilirler. Birinin alnına dokunarak vücuduna belirli hormonlar salgılayabilir, uykulu veya uyanık, mutlu veya üzgün hissettirebilirler. Duyguları manipüle edebilir, birini fikrini değiştirmeye ikna edebilir, birinin kafasına bir fikir yerleştirebilirler. Bütün ulusları harekete geçirebilirler."

"Biyoalkimya." Ari ona bakar. "Bu benim seçtiğim uzmanlık alanı mı?"

Gülümser. "Hâlâ Rudra'nın neden sana ilgi duyduğunu anlamıyorsun. Yüzlerce partiye, ziyafete, önemli kişilerle dolu galalara katılacaksın. İş dünyasının liderleri, politikacılar, kuralları koyan kişiler. Her türlü sosyal ortamda rahatça hareket edebileceksin. Biyoalkimistlerin insan arzularının ustaları olduğu söylenir. Buna senin karizmanı da ekleyince?" Kadın başını sallar. "Dünyanın en arzu edilen kişisi olacaksın."

Adam zorlukla yutkunur. "Biyoalkimiyacıların insanlarla bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum."

Gülümsemesi sinsî bir hal alır. "Elbette," der alçak sesle, "biyoalkimiyacıların başka neyde iyi olduklarını da biliyorsun."

"Ne?"

Kulağına eğilip fısıldar. "Yatakta inanılmazlar."

Ari'nin boynuna sıcaklık yayılır. "O konuda hiçbir şey bilmiyorum," der.

"Oh, öğreneceksin." Birayı nazikçe yudumlar. "Sadece sana öğretecek birine ihtiyacın var."

Isla'nın dairesine döndüklerinde ışıkları kapatırlar. Pencerelemin dışında, şehir parıldayan ışıkların sisine boğulmuştur. Isla kapıyı kapattığı anda onu öper, önce yavaşça, sonra sertçe. Dilinde alkolün tadını alır ve ona karşılık öper, kendini ona karşı sertleşene kadar onu duvara bastırır. Isla'nın elleri onun gömlek yakasını gevşetir, düğmelerini açar. Parmakları çıplak göğsünde kayarken, o karıncalanma ve buz gibi bir sıcaklık hisseder, Isla'nın hafif dokunuşları vücudundaki tüyleri diken diken eder. Adam, Isla'nın elbisesinin fermuarını açar, elbise ayaklarının etrafında ipek bir havuz gibi yere düşer, sonra sütyenini çıkarır ve omuzlarından kaydırır. Karanlıkta, Isla'nın soluk saçları mavi parlar. Kadın, adamın ellerinden birini bacaklarının arasına yönlendirir ve adam parmağını kadının içine kaydırduğında, kadının çoktan ıslandığını fark eder. Nefesi sığ ve sıcaktır ve bu bulanık gece ve hezeyan içinde halüsinasyon görür. Uzun, koyu saçlar yanağına değiyor. Geniş, koyu gözler, birkaç çil. Sam'in sesi, kulağında nefes nefese. Sam'in bacakları, adam onu okşarken açılıyor.

O ne yaptığını bilmiyor, ama kız biliyor, bu yüzden kemerini çekip onu kanepesine oturtuyor, pantolonunu açıp çıkarıyor. Sonra önünde diz çöküp onu ağzına alıyor ve Ari sadece dudaklarını açıp başını yukarı eğebiliyor, dünyası bulanıklaşıyor.

Sam, Ari'nin içinde bir dalga yükselip yükseldiğini hissedene kadar onu emiyor, Ari'nin kasları beklentiyle geriliyor. Nefesi sığlaşıyor. Eliyle Sam'in saçlarını okşuyor. Sam karanlıkta parlayan gözleriyle Ari'ye bakıyor ve Ari'nin bakışları Sam'inkilerle buluştuğunda, Ari'nin içindeki gerilim kırılma noktasını aşıyor. Aniden, şimdiye kadar hissettiği en inanılmaz doruk noktasına ulaşır. Kaşlarını çatıp gözlerini sıkıca kapatır ve dudaklarından yumuşak bir çığlık çıkar.

Sonrasındaki sisin içinde, onun çömelmiş pozisyonundan doğrulduğunu hisseder. Ona tekrar baktığında, kız bir eliyle onu okşuyor. O hala çok hassastır ve bu hareket onu irkiltecektir.

"Eh, sıkı olacaksın," diye fısıldar, gülümsemesi çarpık, ve diğer elini onun penisinin hemen üzerindeki kaslara bastırır. Bileğini çevirir.

Adam nefesini tutar ve kasılır. Neredeyse anında, zevk hissi geri gelir ve inanamayarak, kadının elinde sert kalır. Kadının eli onun uzunluğunu yukarı aşağı hareket ettikçe, adam içindeki dalganın tekrar yükseldiğini hisseder. *Bu imkansız olmalı*, diye düşünür, ama şu anda başka bir şeye konsantre olmak ona zor gelir.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldar.

"Vücudunun kaldırabileceği tüm dopamini sana aktarıyorum," diye gülümsayarak fısıldadı. Eli onun kaslarına bastırılmış halde kaldı ve başka bir orgazm onu sararken nefesini içine çekti. Çığlık attı ve ona karşı titredi. "Seni bütün gece sert tutabilirim," diye devam etti, "ve sen dayanabildiğin kadar uzun süre oynayabiliriz. Ama karşılığında bir iyilik bekliyorum." Adamın üzerine oturur ve bu sefer kaygan merkezinin ısınısını adamın vücuduna bastırarak hisseder. "İnsanların sana yalvarmasını nasıl sağlayacağını öğreneceksin." Yine, imkansız bir şekilde, zevk hissi geri döner ve adam hazırdır. Adamın elleri kadının kalçalarını kavrar, kadın ise adamın çenesine dokunur. "Peki. Nasıl yapıldığını sana öğreteyim mi?"

O, şehvetle başı dönmüş bir şekilde sessizce başını sallar ve kadın gülümser, sonra dudaklarını yalar, böylece o da kendi tadını dudaklarında hissedebilir. "Ah, Ari," diye fısıldar kadın. "Boşaldığında çok güzelsin."

Sonra kendini onun üzerine bırakır ve onun zihni, ateş ve arzu ile tüketilerek tekrar paramparça olur.

Kız, onun adını haykırarak, sertçe ona biner, sonra çığlık atar, titrer ve kollarını onun boynuna dolandır. O, kızı yatağına taşır ve birlikte çılgınca yatağın üzerine düşerler. Kız, bacaklarını onun bacaklarına dolarken, kulağına talimatlar fısıldar, avucunu karnına nasıl bastıracağını, içindeki zevki nasıl dönüştüreceğini söyler. Kırmızı kan hücrelerini dopamine, su moleküllerini endorfin ve oksitosine dönüştürmek. Onu nasıl iyi hissettirebileceğini. Adam itaat eder. Ter, ciltlerine yapışır. Kadın tekrar tekrar doruğa ulaşır, kısa saçları başının etrafına gözyaşı damlası şeklinde dökülür, gözleri ecstasy ile bulanır. Bazen ritimleri yavaşlar ve telaşsız hale gelir. Kadın, kalın buklelerini parmaklarıyla tarar

, ıslak kıvrımları üzerinde dilini gezdirirken ona talimatlar fısıldar, sonra tekrar boşalana kadar onunla birlikte hareket eder. Diğer zamanlarda, ona karşı kırılacağını hisseder, bu duyguyu bir saniye daha dayanamayacağını hisseder ve o yastıklara haykırıncaya kadar onu siker.

Zamanın nasıl geçtiğini unuttur. Gerçekliğin nasıl geçtiğini unuttur. Altında Sam'i hayal eder, ayakları sırtına kilitlenmiştir. Ona bakan koyu renkli gözlerini bir anlık görür. O burada mı? Orada olamaz, ama her şey ateş gibi hissedilir ve emin olmak için kendine yeterince güvenmez.

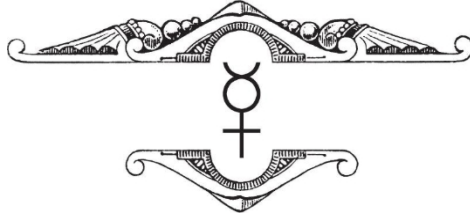
Gecenin derin saatlerinde, sonunda birbirlerine yaslanarak, bedenleri zayıf ve tamamen bitkin bir halde yere yığılırlar. Cildi terden kayganlaşmış, gece havasında soğumaktadır ve gözleri kapakları ağırlaşmıştır. Yanında, Isla yastığa karşı uykulu bir gülümsemeyle yatmaktadır. Yanaklarına değen kirpiklerinin kıvrımlarına, gözlerinin üzerine düşen kısa saçlarına hayranlıkla bakar.

Ama yorgunluk sonunda onu ele geçirince, Sam'i tekrar hayal eder, burada, tüm güzelliğiyle. Kalbi sızlar ve bu acının, onu özleyeceğini bildiğinden kaynaklandığını anlaması biraz zaman alır.

Sonra karanlık çöker ve hayatının en derin uykusuna dalar.

Özel yaralar en derindir. Ey lanetli zaman, tüm düşmanlar
arasında en kötüsü bir dostun olması!

Verona'nın İki Centilmeni, William Shakespeare, 1623

Sam

Will onu Gözlemevi'ndeki derslerinden aldıktan bir hafta sonra, normal okulundaki final sınavlarının ilk gününde Diamond, Sam'i erkenden Kızıl Şehir'e çağırır.

Sam, hava serinlemeye başladığında malikaneye varır. Öğleden sonraki sınavlarını kaçırmak için bir nedeni olduğu için mutludur. Son birkaç gündür, normal derslerinde sersemlemiş bir halde dolaşmıştır; matematik, Amerikan tarihi ve biyoloji dersleri birbirine karışmıştır. Her şey çok anlamsız gelmektedir. Sınava çalışırken, parmaklarının altında cildinin kömüre dönüşen hissini hatırlayacaktır. İngiliz Edebiyatı dersindeki tartışmalardan irkilir, çünkü İtiraf Odası'ndaki adamın korkunç çığlıklarını hatırlar. Annesinin yaralanmalarıyla ilgili gerçeği, restoran patlamasının, gerçek acılarının başlangıcının Lumines ile başladığını düşünür.

Ve bu sabah, banka hesabına yeni bir para yatırılmış. Diamond, ödemelerini ayda 8.000 dolardan 20.000 dolara çıkarmış, bu kadar basit. Sınıfındaki diğer çocuklar üniversite masraflarını nasıl karşılayacaklarını düşünürken, Sam karanlığa doğru ilerlemek için bir yönetici maaşı alıyor.

Şimdi, Gözlemevi'nin avlusuna adım attığında, Will'in annesinin yanında durduğunu fark eder, mükemmel giyinmiş, elleri arkasında. Diamond her zamanki gibi kendinden emin, çelik gibi gözleri çoktan Sam'in yönüne dönmüştür.

Sam, binaların pencerelerinin yansımasında kendini görüyor. Yeni bir takım elbise giyiyor, lacivert ve beyaz, mükemmel bir şekilde dikilmiş; gümüş bir zincir, gömleğinin yakasını birbirine bağlıyor. Artık

artık ait olmadığı bir dünyaya adım atan bir çocuk gibi görünmüyor. Sanki bu dünyaya doğmuş gibi görünüyor. Bir yabancı gibi görünüyor.

Sam bir an Will'e takılır, ama yaklaşımdan korktuğu kişi Diamond'dır. Bu kadını aylardır görmemiştir. Diamond hatırladığından daha solgun, yüzü biraz daha zayıf görünmektedir. Ya da belki Sam onu yanlış hatırlıyordur. Azalan ışık onu öyle bir şekilde yansıtmaktadır ki, Sam bir an için onun gerçek olup olmadığından emin olamaz, sanki günün sonunda kaybolacak bir hayaletmiş gibi.

Sam onların önünde durur. Will, Diamond'a altın rengi, parlak bir şey uzatır ve Diamond onu ışığa doğru tutar. Bu, kanatlı aslan, hayvanın gözleri kısılmış, çenesi asil bir hırlama ile açılmış.

Sam rozeti inceler ve nefesini tutar. Grand Central'daki herkesin yakasında sayısız kez görmüştür bu rozeti; küçük bir çocukken şehirde fark etmişti, şehir merkezindeki Winged Towers'ın cam kapılarına kazınmış halini hayranlıkla izlemişti. Rozetin arkasındaki kadının ulaşılmaz olduğunu düşündüğü bir zamanı hatırlar, şehrin fısıltılarla yayılan bir şehir efsanesi.

"O gece neden ilk olarak bana geldin, Sam?" diye sorar Diamond. Sesi, hatırladığından daha kısık çıkıyor, ancak içindeki soğuk otorite değişmemiş.

Sam gözlerini kırptırır ve bir an için Odyssey Tiyatrosu'nun arkasındaki sokakta çömelmiş o küçük kıza geri döner.

"Paraya ihtiyacımız vardı, hanımefendi," diyor.

"Bu annenin nedeni. Sen, Samantha. Neden bana geldin?"

Sam zorlukla yutar ve göğsünde tanıdık bir his yükselir. Annesi ona bir soru sorduğunda, kızından duymak istediği tek bir cevap olduğunu bildiği zamanki gibi. Verilmesi gereken cevabı bulma arzusu. Onun nedeni annesininkiyle aynı değil miydi? Hayatta kalma şansı annesininkiyle birlikte yükselip düşmüyor muydu?

Ama artık kendi nedenleri de vardı. Göğsünde tanıdık bir öfke dalgası yükseldi, Will ona İtiraf Odasında adamı cezalandırmasını söylediğinde hissettiği duygu ile aynıydı.

annesi için, adaletin sağlanması için buradaydı. Lumines onları neredeyse öldürmüştü ve Grand Central ona karşılık vermesine yardım edebilecek tek kişiydi.

Ama bundan daha fazlası da var.

Diamond, Sam'in duygularını kelimelere dökmeye çalışırken biraz gülümser. "Kaderinin bir alışveriş merkezinin yanındaki küçük bir daireye mahkum olmasını istemiyorsun. Daha büyük şeyler arıyorsun."

Daha büyük şeyler. Sam küçükken beri bunu hissediyordu, bu bastırılmaz susuzluğu, hayatında büyük bir şey başarma, birisi için önemli olma arzusu. Başını sallar.

"Evet, hanımefendi."

"Güzel." Diamond dikleşir. "Grand Central'a sadakat ne demek, anlıyor musun?"

Sam başını sallar. "Evet."

"Bu, artık bir aile olduğumuz anlamına gelir. Senden bir şey istendiğinde, sorgusuz sualsiz yaparsın. Bir şey seni incitirse, hepimiz kanarız. Savaş olduğunda, bizimle birlikte savaşırsın, başka kimseyle değil. Ve bir gün, bahsetmeye değer tek sendika biz olduğumuzda, ödülleri eşit olarak paylaşıyoruz. Bu bağı koparırsan, bunun sonuçları olacağını bil."

Sam, Diamond'ın "*ne zaman*" kelimesini kullanışını fark eder. Şehirde savaş çıkacak, bu sadece an meselesi. Bu düşünce onu heyecanla titretir.

"Anlıyorum," der sessizce.

Kadın, Sam'in takım elbisesinin yakasına arması takar ve Sam, atan kalbine yaslanan yeni ağırlığını hisseder. Artık geri dönüş yoktur. O, baştan sona Grand Central'dır. Onlar ona ait olduğu gibi, o da onlara aittir.

Ve bir an için, Sam'in içindeki hırs alevlenir. Diamond'ın yerinde, gizli bir dünyanın lideri olarak, başkalarına yeni bir hayat verebilen biri olarak durmanın nasıl bir şey olabileceğini hayal eder. Bu tür bir güçle yaratabileceği güzelliği düşünür — insanların hayatlarını daha iyi hale getirmek, *insanları* daha iyi hale getirmek, onların görülmesini sağlamak, en çılgın hayallerini gerçekleştirmelerini mümkün kılmak

. Ve sonra yıldızlara uzanır, imkansızı düşünmeye cesaret eder. Diamond'dan daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünür.

"Mozart," der kadın, ona resmi bir isim vererek vaftiz eder ve Sam yeni isminin tadını çıkarır. "Benim küçük dahim. Artık hayatın başlıyor."

O haftanın son günü, mezuniyetten önceki son okul gününde, Ari onu koridorda bulur.

"Bugün okulu asacak mısın?" diye sorar.

Kız başını sallar. "Neden? Aklında ne var?"

Ari ona gülümser ve kız, kalbinde o tanıdık sızı hisseder. "Sana o gizli plajdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlar ve ona şaşkınlıkla bakar. "Gerçekten mi? Oraya gidebilir miyiz?" Okulun girişini işaret eder. "Arabam caddenin karşısında. Trafik çok yoğun olmaz."

Yarımada, Angel City'nin güney ucunda, her şeyden uzak ve yerli halkın bile pek bilmediği ilginç bir kara parçasıdır. Burası çarpıcı ve izole bir yerdir — sıralar halinde dizilmiş İspanyol evleri, ulusal parka ait olması gereken kadar güzel bir okyanus manzarasına bakan tepeler boyunca uzanır.

Ari, küçük marketler ve sandviç dükkanlarıyla dolu şehir merkezlerini, arabalarına koşan çocuklarla dolu kütüphane otoparklarını, kitaplarla dolu çantalarını taşıyan anneleri geçerek ilerler. Sam'e bu, bir film sahnesi gibi geliyor, büyüdüğü şehirle aynı şehirde olamayacak bir yer, kir, grafiti, otobüsler ve beton. Ama öyleyse, o da bu tür bir dünyaya, lüks ve zarafetin dünyasına girmiş değil mi?

O gece neden ilk olarak bana geldin, Sam?

Ari, öğleden sonra güneşinin altında parıltıyan kumsallardan başka hiçbir şeyin olmadığı virajlı bir yola geldiğinde, Sam gözlerini bir anlığına kapatır ve göz kapaklarının altında sadece parlak kırmızı bir sis görür. Artık her şey farklı olacak; o Grand Central'a ait ve kendi isminin yanı sıra yeni bir ismi var. *Mozart*. Diamond'ın sözleri ona güç veriyor, yeniden doğmuş gibi hissettiriyor. Sanki bir şeye aitmiş gibi.

güç veriyor, yeniden doğmuş gibi hissettiriyor. Sanki bir şeye aitmiş gibi.

Ari'nin yanında olması ona sağlamlık ve sıcaklık veriyor. Simya hakkında konuşmaması gerektiğini biliyor, ama onun hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmeye hakkı var. Kendisinin bu kadar büyük bir parçasını tek arkadaşından ne kadar süre saklayacak?

Sonra gözlerini açar. Uzun zamandır yakındılar ve şimdi mezun oluyorlar. Artık yetişkinler, birbirlerinin sırlarını saklayabilecek kadar olgunlar.

Aniden, kendini savunmasız hissetmeye hazır olduğunu hisseder ve bu onu baş döndürücü bir hisse kaplar.

Ya bugün ona her şeyi anlatsa?

Sonunda Ari, büyümüş adaçayı çalılarının arkasında gizlenmiş, uzun zamandır kırık bir kapının yanına park eder. Sam arabadan inerken yola şüpheyle bakar.

"Hadi," der Ari, elini tutar ve o da onu takip eder, heyecanla titreyerek, kapının etrafından dikkatlice geçip yaprakların arasından ilerlerler.

Burada, bir zamanlar var olmuş olması gereken bir patikanın en ufak kalıntılarını görebilir, aşağıdaki okyanusa doğru kıvrılan, yoğun bitki örtüsüyle kaplı bir yol. İlk bakışta, buradan geçmek imkansız görünüyor. Ama Ari onun önünde yürüyor ve bir şekilde uzun otların ve uçurum kenarında büyüyen devasa coyote çalılarının arasından geçiyorlar. İlerledikçe, bitkiler onlara yol açıyor gibi görünüyor, çalılar yabani güller, turuncu gelincikler ve bebek mavisini lupinlerle kaplı alanlara dönüşüyor.

Sonunda, Ari ile birlikte, çıkıntılı kayalıkların altında gizlenmiş, güneşten ve rüzgardan korunan dar bir kum şeridinde bulur kendini. Şerit, devasa siyah taşlarla ve taş duvarlara oyulmuş bir dizi taş kemerle çevrilidir, ayakları gelgitte kaybolmaktadır.

Burası piknik yapmak veya güneşlenmek için iyi bir yer değildir; yeterince güneş almaz ve gelgit geldiğinde bu toprakların kaybolacağı açıktır. Ancak Ari, onu denizin oyduğu kemerlerin hemen önündeki yumuşak bir kum şeridine götürür ve düz, siyah bir kayanın üzerine oturur. Sam de onu taklit eder, ayakkabılarını çıkarır ve ayak parmaklarını serin kumlara batırır.

kum. Gözlerini kapatıp dalgaların sesini dinler, sonra tekrar açar ve yakınlarda büyüyen deniz papatyalarını fark eder, neşeli küçük başları rüzgarda sallanmaktadır.

Nefesini verir. "Ah, Ari," diye mırıldanır, dalgaların beyaz tepeleri hayranlıkla izler. "Mükemmel."

Ona döndüğünde, onun kendisine baktığını fark eder. Kalbinde bir çarpıntı hisseder ve kendini hafifler hisseder. Nedense, onun da kendisine önemli bir şey söylemek istediğini hisseder. İkisnin de ne kadar yol kat ettiklerini düşünür. Onun kendisi için ne kadar önemli olduğunu.

O dalgalara bakar. Yüzündeki ifade ciddileşir ve uzun bir süre sonra, "Buraya ait olmadığını hissettiğin oluyor mu?" der.

Onun burada, Angel City'de, bu ülkede demek istediğini anlaması biraz zaman alır. Bir an onun sorusunu düşünür, nasıl cevap vereceğini bilemez. Tek bildiği bu şehirdir. Her parçası damarlarında akar, kir, beton, dağınıklık, sonsuz kusurlar, sevmesi zor kısımlar bile. Her anlamda onun evidir.

Bir insan, evi olan bir yere nasıl ait hissetmez?

"Annem bana, ilk geldiğimizde benim bir bebek olduğumu söyledi," diye cevap vermeye başlar, "bu yüzden kendimi hep o kadar küçük, bir geminin pruvasında taşınan bir bebek olarak hayal etmeye çalışırım." Omuzlarını silker. "Bilmiyorum. Annem uyum sağlamak için kendine Connie adını seçti. Hatta soyadını Su'dan Sun'a değiştirerek daha Batılı hale getirdi. Bazen zorlandığını düşünüyorum. Ama benim tek hatırladığım şey burası. Bu, aidiyet hissine olabildiğince yakın bir şey, değil mi?"

O, yarı yürekten bir onayla mırıldanır. "Bundan önceki hayatımı hatırlıyorum," der. "Ama buraya geldiğimde senden daha yaşlıydım."

O kadar derin bir kıskançlık hisseder ki, canı acır. Bu onu hazırlıksız yakalar. Bu his nereden gelmiştir? Hiçbir zaman çocukluk yıllarından bahsetmemişlerdir; ona göre, hayatları birbirleriyle tanıştıkları anda başlamıştır. Başka bir evi hatırlamanın nasıl bir his olabileceğini pek düşünmemiştir, bunu istemesinin farkında bile değildir.

"Özlüyor musun?" diye sorar, denizi işaret ederek.

Hiçbir şey söylemez, bu da kendi başına bir cevaptır, ama bir süre sonra ona kısa bir gülümseme atar. "Sen bunu kolaylaştırdın," der ve

Sam'in kalbi sıkışır.

Kayalıklara yaslanarak otururlar, Ari kollarını destek olarak kullanır, Sam ise nazikçe onun omzuna yaslanır. Bugün beyaz bir yazlık elbise giymektedir ve Ari ise bol bir gömlek ve pantolon giymektedir, pantolonunu dirseklerine ve dizlerine kadar sıvamıştır. Koyu renkli saçlarına deniz papatyaları örer ve ona ne zaman söyleyeceğini, nereden başlaması gerektiğini merak eder. Dalgalar yakınlarda köpürüyor. Nem, elbisesinin eteklerini ıslatıyor. Ayaklarını ıslak kuma gömüyor ve değişen su, tuz ve toprağın yapısını hissediyor, kafasında bunların geometrilerini boş boş hayal ediyor.

Sohbetleri gelip geçiyor, her zamanki gibi yüzeye çıkıyor, öğrendikleri veya izledikleri şeylere, dünya hakkındaki görüşlerine dönüyor. Kısa süre sonra sohbetleri tamamen kesiliyor ve yerini rahat bir sessizliğe bırakıyor. Her zaman böyleydiler, ama Sam, yüzeyin altında, aralarındaki bir şeyin sonsuza dek değişmek üzere olduğunu biliyor. Arada sırada, parmaklarını durgun suda gezdirmek için öne eğilir. Bunu yaparken, ufukta bir şey görebiliyormuş gibi okyanusu izleyen Ari'ye bakar. Gizlice, onun yine kendisine baktığını yakalayabilmeyi umar. Bu anı hafızasına kazır, onun vahşi koyu buklelerini ve zarif gözlerini, çene hattını, rüya gibi ifadesini.

Ve içten içe, bunun doğru an olduğunu bilir. Nefes alır, kendini hazırlar.

Ama önce o konuşur.

"Sam," der Ari yumuşak bir sesle. "Sam, Angel City'den ayrılıyorum."

Başının dönmesi, göğsündeki çarpıntı, açılan kalbi. Hepsi bir anda kesilir ve Sam yüzünde şoku belli etmemek için mücadele eder. O onu terk ediyor.

"Öyle mi?" der Sam, oturur ve sesini normal tutmak için çaba gösterir. "Neden? Ne zaman?"

"Ara sıra buralarda olacağım." Sanki bu sözleri söylemek ona zor geliyormuş gibi yutkunur. "Ama çok seyahat edeceğim."

Bu olamaz. Hazırladığı konuşma aklından silinir ve düşünceleri dehşet içinde, kaybolmuş bir şekilde çırpınır.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar zayıf bir sesle. "Ne için?"

Yine gerçek bir cevap yok. Çenesi sıkı. "Seni her gün göremeyeceğim için çok üzüleceğim," diyor sessizce.

Ona her Şeyi anlatmaya hazırdı, ama o buraya veda etmeye gelmişti.

Taze bir esinti gelir. Sam'in örgülü saçları yana doğru dalgalanır ve birkaç deniz papatyası Ari'nin kucağına düşer. O, çiçeklerden birini alır. Gözlerinde, belki de asla dile getirilmeyecek bir konuşma vardır. Sam'in gğ्सnde dayanılmaz hale gelene kadar bir duygu yükselir.

Belki hala söyleyebilir. Belki hala onu kendine bağlayacak bir yol bulabilir.

"Hey," der Sam aniden, ona dönerek.

Şimdi birbirlerine çok yakındırlar. Sam'in bakışları Ari'nin yüzünde dolaşır ve Ari, belki de Sam'in onu, kendisinin Sam'i yaptığı gibi ezberlemeye çalıştığını düşünür. Eğer isteseydi, bunun sonuçlarını umursamasa, yerinden kıpırdamadan ne eğilip aralarındaki mesafeyi kapatabilirdi.

Ona söyle.

Ama onun uzaklaştığını, kalbi açılırken onun kalbinin kapandığını görebiliyor. Her Şeyin gerçeğini dökülmeye çalışıyor, ama kelimeler çıkıyor.

An artık kayboldu, bir daha geri gelmeyecek. Cesareti yok oldu.

"Ari," diyor onun yerine. "Beni unutma, tamam mı?"

Sesinde bir kırılma hissetmiş olmalı, sözlerinde veda duyuyor olmalı, çünkü kirpiklerinin arasından ona kederli gözlerle bakıyor. Belki ona ne olduğunu bilmiyor, onun da geri dönüşü olmayan bir adım attığını bilmiyor, ama onun nasıl hissettiğini biliyor.

"Tamam," diyor.

Nefesi onun cildini okşuyor. ParalanıyormuŐ gibi hissediyor.

"Bana söz ver, Ari," diyor.

O hemen cevap vermez. Bunun yerine, elindeki deniz papatyasını kızın kulağının arkasına takar, sonra nazikçe yanağına dokunur. Kızın gğ्सnde tuhaf bir sakinlik yerleşir, görünmez bir okŐama ona her Şeyin yoluna gireceğini syleyler. Derisi karıncalanır. Biraz daha

daha yakına eğilir. Adam, kadının gözlerini, dudaklarını inceler. Bakışlarında tarif edilemez bir özlem vardır, söylemek istediği ama söyleyemediği bir şey.

Öp beni, diye düşünür kız üzüntüyle. *Gitmeden önce, sadece bir kez.*

Ama o eğilmez. Bunun yerine birbirlerinin karşısında asılı kalırlar, ikisi de acı çeker, ikisi de aradaki mesafeyi kapatacak kadar bencil değildir.

"Söz veriyorum," diye fısıldar Ari.

Elini indirir ve Sam başka yere bakar, tuzlu havayı derin bir nefesle içine çeker ve ağlamamaya çalışır. Güneşin yönü değişmeye başlamıştır ve kalbindeki her şey zamanın akışını durdurmak istemektedir. Başını onun omzuna yaslar ve o da ona doğru eğilir, çenesini onun başına dayar, dudaklarını saçlarına bastırır. Sessizce, ikisinin de yalan söylediğini bilir. Onu uzun bir süre tekrar görmeyecektir. Ve o, her zaman tanıdığı gözleri parlayan Sam'in sonsuza dek ortadan kaybolmak üzere olduğunu henüz fark etmemiştir. Ama bu anda, ikisi de onları birbirine bağlayan bir kayıp hissi duyarlar, güneş batmaya başlayana kadar buradan ayrılmaya korkarlar. İnsanlar birbirlerine hayatları boyunca iletişimde kalacaklarına, hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair sözler verirler. Sonra büyürler, uzaklaşırlar ve birbirlerini bırakırlar.

Yollarının tekrar kesişmesi için beş yıl geçmesi gerekecek. Kesiştiğinde, Sam bu anı hatırlayacak ve sonucu değiştirmek için yapabileceği bir şey olup olmadığını, ona söyleseydi işler farklı gelişir miydi, başka bir yol bulabilirler miydi diye düşünecek.

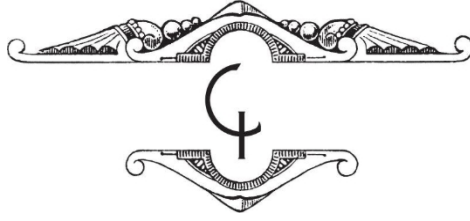
Ama başka bir yol yok. Bir dahaki karşılaşmalarında, bir uçurumun iki yanında duruyor olacaklar. Birbirlerine bakıp merak edecekler:

Beni nasıl inciteceksin?

Ne düşünüyorsun? Ne yaptın?

İKİNCİ BÖLÜM

Bana yorgunlarını, fakirlerini ver
Özgürce nefes almayı arzulayan kalabalık
kitleleriniz, kalabalık kıyılarınızın sefil artıkları.
Bana bu evsizleri, fırtınaya kapılmışları gönderin,
altın kapının yanında lambamı kaldırıyorum!
"Yeni Kolossus", Özgürlük Anıtı'ndaki yazıt, Emma Lazarus

Connie

Sam, çocukken sevecen, nazik ve son derece meraklıydı, gözleri sadece dünyanın iyi yanlarını görüyordu.

Connie böyle bir kızı nasıl koruyacağını bilmiyor. Sam'in bunu kimden aldığını bile bilmiyor. Kesinlikle Connie'nin kocası değil, onu sadece altı aydır tanıyordu. Ve kesinlikle ondan da değil. O, fakir bir ailenin dördüncü çocuğu, hem kız hem de en şanssız sayıydı, yüzlerini hatırlayamadan önce annesi ve babası tarafından terk edilmişti.

Bu yüzden, genç bir kızken, Dean Whittaker ve Connie Luke gibi isimlerin oynadığı, aşık gençleri anlatan bir filmin reklamını yapan bir batı tarzı reklam panosu gördüğünde, hayatta başarının anahtarının İngilizce bir isim seçmek olduğu sonucuna vardı. Farklı bir dünyaya ait olmak için. Kendisinden çok daha yaşlı olan kocasıyla tanıştığında, kendini Connie Sun olarak tanıtıyordu. Hamile kaldığında ve kocası eve gelmeyi bıraktığında, Amerika'ya gideceğine karar verdi. Yıl 1991'di ve yurtdışında her yerde yeni kimya fabrikalarının açıldığı ve yüksek maaşlı işlerin bol olduğu söylentileri yaygındı. Sand adında bir ürün Amerika'daki lüks pazarları ele geçiriyordu; zengin ve ünlülerin tercih ettiği tasarımcı uyuşturucusuydu; arz talebi karşılayamıyordu; orada para ağaçlarda yetişiyordu.

Connie, arkadaş çevresinde kumun tam olarak ne olduğunu sordu, ancak o günlerde bu o kadar yeniydi ki kimse kesin bir şey söyleyemedi. Mucizevi bir iksir. Bir aldatmaca. Bir fenomen. Birkaç anekdot

Sizi nasıl daha güzel, daha çekici, daha zeki ve daha yenilikçi hale getirebileceği hakkında. Amerika'yı kasıp kavuran ekonomik patlamanın arkasındaki itici güçtü, serbest piyasanın yeni çağını besliyordu, kolay para çağının motoruydu, dünyayı hızlandırıyordu, finans, bilim ve teknolojiye bir devrim başlatacaktı.

Ayrıca, silahlı saldırganların ceplerinde kum bulunan toplu silahlı saldırıların endişe verici artışıyla ilgili dağınık tartışmalar da vardı. Garip intihar kümeleriyle ilgili tek bir söylenti vardı. Hepsi kulaktan dolma bilgilerdi. Çoğunlukla insanlar heyecanlıydı. Kum o kadar yeni ortaya çıkmıştı ki, henüz kimse ona karşı önlem almamıştı ve işverenler, daha az maaş ödeyebilecekleri ve denetimlere maruz kalabilecekleri resmi evrak işlerini atlayabilecekleri için yurt dışından işçi çalıştırmayı tercih ediyorlardı. İş zordu, ama Connie genç ve güçlüydü, midesini derin bir açlık gibi kemiren bir hırs vardı. Fabrikalardan birinde iş bulabilirsen, burada kazandığının on katı maaş alabilirsin, sonsuza kadar rahat yaşayabileceğin kadar para. Başarabilirsin.

Böylece, Sam dokuz aylıkken, Connie daha iyi bir hayat bulmaya kararlı olarak, Şangay'dan kalkan eski bir kargo gemisinde ucuz bir bilet satın aldı ve yola çıktı.

Karaya çıktıkları anda, Connie onu ve binlerce kişiyi bu ülkeye çeken söylentilerdeki fabrika işlerini agresif bir şekilde aramaya başladı. Ama kimse bunları normal yerlerde ilan etmiyordu. Sonunda, bu işleri ağızdan ağıza yayılan söylentilerle öğrenmek gerektiğini anladı. Kırık İngilizcesiyle etrafta sordu: Bu veya şu fabrikayı duydunuz mu, yeni pozisyonları var mı, nasıl başvurulur?

Arayışları sürerken, yerel tiyatrodaki saatte dört dolar karşılığında tuvalet temizliği yapan geçici bir iş buldu. Çoğu gece, her şeyin yabancılığı yüzünden bitkin düşmüş bir halde eve geliyordu. Kapısına gelen şeker ya da şaka yapan çocuklar onu korkutuyordu; Şükran Günü ve Noel'i nasıl kutlayacağını öğrenmek için komşularını inceliyordu. Aylar sonra, polis bir adamı dövdüğü için beraat ettiğinde ve şehir öfkeyle patladığında, yeni vatanının yaralarını anlamaya çalışırken yanan sokaklara tanık oldu.

İş, Sam'i saatlerce evde yalnız bırakmaya zorluyordu ve bir süre, vardiyasından eve geldiğinde Sam'in kaybolduğunu, yaralandığını veya daha kötüsünü gördüğü tekrarlayan kabuslar gördü. Güvenli hale getirmek için elinden geleni yaptı; Sam'i yatak odasına kilitledi ve yatak ve birkaç yastık dışında tüm mobilyaları çıkardı, ağır bir kapı taktı, Sam'in birkaç oyuncağını yere koydu. Bu oyuncaklardan biri köpükten yapılmış alfabe harfleriydi. Birkaç hafta içinde Connie, Sam'in hepsini tanıyabildiğini fark etti. On sekiz aylık olduğunda Sam, sokak tabelalarındaki ve gazetelerdeki kelimeleri okuyabiliyordu. Komşuları bir keresinde apartmanın posta kutularının önünde onlara selam vermiş ve dizlerinin ağrıdığından şikayet etmişti. Bir yıl sonra, aynı komşuyla karşılaştıklarında Sam ona "Dizlerin nasıl?" diye sormuştu.

Sam'in güçlü hafızasına duyduğu hayranlıkla birlikte, Connie sürekli olarak bu anılardan hangisinin ilk kalıcı anı olacağını merak ettiği için suçluluk da duyuyordu. Çocukların en erken anıları genellikle üç veya dört yaşlarında kalıcı hale gelir. Sam parlak köpük harfleri, dizleri ağrıyan komşuyu hatırlayacak mıydı? Yoksa ağır bir kapı ve etrafta kimsenin olmadığı boş bir odayı mı hatırlayacaktı?

Sonunda Connie, başka bir tiyatro çalışanından, şehrin kuzeyinde keskin gözleri ve sabit elleri olan ve uzun saatler çalışmaya istekli kişileri işe alan bir fabrika olduğunu duydu.

Fazla bir şey anlatılmamıştı. Fabrikanın sahibi Lumines Group adlı bir ana şirketti ve şu vaatlerde bulunmuştu: büyük bir kompleks içinde bileşikleri elemek ve arıtmak, Connie'nin duyduğu söylentilerden daha düşük ama memleketinde bulabileceği herhangi bir işten daha yüksek bir maaş ve her gün ücretsiz öğle yemeği. Fabrika, şehir merkezinde yenilenmiş bir fabrikada bulunuyordu ve şirket oraya gitmek için otobüs ücretini karşılayacaktı. Bu yüzden, mülakatı bitirdiğinde, umutla ve gergin bir şekilde telefon bekledi.

İki gün sonra işi aldı.

Connie, işlediği kimyasalların gerçekten kum için kullanılıp kullanılmadığını bilmiyordu. Yine de, aylar geçtikçe, çevresindeki diğer işçilerden bazı dedikodular duydu. Onların

Fabrika kompleksi Alexander Reed adında birine aitti ve o Lumines'i bir kral gibi yönetiyordu. Birkaç haftada bir, takım elbiselerinin üzerine altın tilki broşları takmış, şık giyimli genç insanlar, yarım düzine koruma eşliğinde ana salondan geçirdi. Bazen birkaç polis memuru gelir ve fabrikanın yöneticilerinden biri onları öğle yemeğine çıkarırdı. Ve yılda bir kez, bir hükümet müfettişi fabrikada denetim yapar, o gün kimyasallar değişir ve Connie kendini kükürt ve cıva yerine petrol ve mum işlerken bulurdu.

O zamana kadar, FDA kumun etkileri hakkında bir soruşturma başlatmıştı. Bu nedenle işçilerin işleri hakkında açıkça konuşmaları yasaklanmıştı. Kimyasal işleme fabrikasında çalıştıklarını söylemeleri ve sonra konuyu değiştirmeleri gerekiyordu. Ayrıca yakalarında kanatlı aslan rozeti takan kimseyle konuşmaları da yasaklanmıştı. Connie bu konuda soru sormadı, ancak bunu tuhaf buldu, çünkü kanatlı aslan amblemini sadece şehir merkezinde inşaatı devam eden ve şehrin en yüksek kuleleri olması beklenen yeni ikiz gökdelenlerin etrafındaki çitlerde görmüştü. Binalar, çalıştığı fabrika ile hiçbir şekilde ilişkili görünmüyordu ve aralarında neden rekabet veya düşmanlık olabileceği konusunda hiçbir şey bilmiyordu, ancak İngilizcesi zaten çok iyi değildi, bu yüzden ağzını kapalı tutmakta pek zorlanmadı.

Her katta bir yönetici vardı, bu kişiler amirleri tarafından seçilmiş işçilerden oluşuyordu ve elenmiş kimyasalları denetleyip ürünün kalitesini garanti altına alıyorlardı. Connie'nin katında yönetici yoktu ve altı ay boyunca bu durum herkesin konuşma konusu oldu, çünkü herkes seçilen kişi olmak için yarışıyor ve böylece maaşlarına ayda beş yüz dolar ve bir haftalık tatil günü ekleyebileceklerdi.

Diğerleri dedikodu yaparken, Connie başını eğip çalışmaya devam etti. Her gün istasyonlarına teslim edilen kükürt, sıvı cıva ve gümüş partilerini kontrol etti. Her kükürt pelet partisinden alınan numuneleri ideal ağırlığıyla karşılaştırarak tarttı. Gümüş numunelerini beherlerde su ve nitrik asit ile ısıttı. cıvayı üç tur damıtma ve

kayıtlı sayılar. Her partinin saflığını yüzde 100'e ne kadar yaklaştırabileceğini görmek, onun kişisel bir oyunu haline geldi. Her zaman, işini üzerine adını yazarak teslim etti. Haftanın sonunda, onun partileri her zaman katındaki en yüksek notu alıyordu.

Bir gün, fabrika müdürleri Maclan, katlarında bir tur attı. Çoğu kişi onunla sohbet etmek için durdu, hayatıyla ilgili ayrıntıları hatırlamaya çalıştı — *Kızınız nasıl? Köpeğiniz nasıl?* — ve cevaplarına ilgi gösteriyormuş gibi yaptı. Connie, katın diğer ucundan onun kahkahasını her zaman duyabiliyordu. Kolayca gülerdi.

Ancak, ona geldiğinde, Connie sadece gülümsedi ve işini incelemesi için kenara çekildi. Maclan gümüşün ölçümleri hakkında onaylayıcı bir mırıldanma yaptığı da, cıvanın yüksek derecesini yorumladığında da hiçbir şey söylemedi.

"Bu rakamları sık sık alıyor musun?" diye sordu ona.

"Evet, efendim," dedi, ne alçakgönüllülük ne de kibirle. Bakışları, yakasına takılı parlak tilki broşuna takıldı.

Ona gülümsedi, o da gülümsedi.

"Bazen geç saatlere kadar çalıştığını fark ettim," dedi adam, kız son kontrol ettiği gümüş partisini incelerken başını kaldırıp ona baktı. "Her partiyi kontrol ediyorsun, biri iyi çıkmış olsa bile."

"Hepsi kontrol edilene kadar iş bitmiş sayılmaz, efendim."

Cevabını onaylayarak başını salladı. "Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

"Bir yıldır, efendim."

"Bütün yıl boyunca istikrarlı bir performans gösterdin. Yeni başlamış olmana şaşırdım." Çalışma masasına yaslanarak ona yaklaştı. "İşini seviyor musun?"

"İş ne olursa olsun, iyi iş çıkarmayı seviyorum efendim," dedi Connie.

Bu sefer nazikçe gülümsedi. "İyi söyledin. Ailen var mı?"

Bazen çok geç saatlere kadar çalışıyorsun." "Küçük bir kızım var."

"Benim de var. Kaç yaşında?" "İki yaşında, efendim."

"Ah, en eğlenceli yaş. Benimki bu yıl ergenlik çağında." Telefonunu çıkardı ve ona diş teli takmış, parlak bir çocuğun resmini gösterdi.

Connie, Sam'in o kadar uzun ve sırk gibi olduunu hayal etmeye çalışırken, kendini içtenlikle gülümserken buldu.

"İyi şanslar," dedi ve Maclan içtenlikle güldü.

"Zaman çabuk geçer," dedi hüzünlü bir sesle. "Günler uzun, yıllar kısadır, öyle değil mi?"

"Evet, efendim." Connie, güneş batarken yatak odasındaki kapısının arkasında tek başına kalan Sam'i düşündü, komşusu tarafından ara sıra kontrol edilen Sam'i düşündü ve göğsünde o kadar derin bir acı hissetti ki, boğazı düğümlendi ve bir saniye boyunca konuşamadı. Çok özliyordu. Sam'in kollarında bir bebek olarak hissettiği duyguyu, onun sıcak vücudunu sallamanın ritmini, bebeğin cildinin tatlı süt gibi kokmasını çoktan unutmaya başlamıştı. Dün gece, mutfakta geç saatlere kadar yemek pişirirken, Sam gözyaşları içinde yatak odasından koşarak çıkmış ve tek kelime etmeden bacaklarına sarılmıştı. Connie halının üzerine oturmuş, onu sıkıca kucaklamış ve Sam kollarında tekrar uykuya dalana kadar ona şarkı söylemişti. Son zamanlarda, Connie'nin fazla mesai yapması nedeniyle Sam bu kabusları daha sık görmeye başlamıştı. Sam'i yatağına yatırdıktan sonra Connie, hayatta kalmanın neden kızının yanında olamamak anlamına geldiğini merak ederek, iyice ağlamıştı.

Maclan ona düşünceli bir bakış attı. "Buradaki tüm katlardan ben sorumluyum. Çalışmalarının sadece kendi katında değil, tüm katlarda sürekli olarak en üst sıralarda yer aldığını biliyor muydun?"

Connie, onun övgüsüyle içini bir rahatlık kapladı. "Teşekkür ederim."

"Hak ettin," dedi Maclan. Sonra doğruldu ve tezgahdan uzaklaştı. "Böyle devam et."

Birkaç ay sonra, Connie'nin geç saatlere kadar çalıştığı ve katta sadece birkaç çalışanın bulunduğu başka bir gece, genç bir asistan yanına gelip Maclan'ın onunla konuşmak istediğini söyledi. Connie eldivenlerini çıkardı, koruyucu önlüğünü çıkarıp sandalyesine astı ve adamı asansöre kadar takip etti. Dört kat yukarı, binanın en üst katına çıktılar ve adam onu koridorun sonundaki bir ofise götürdü.

İçeride, bir duvar boyunca dosya dolapları ve kitap rafları, başka bir duvarın önünde bir ofis masası gördü. Üçüncü duvar boyunca bir sıra pencere vardı ve Connie bu pencerelerden

Angel City'nin silüetini, gece karanlığının gelmesini bekleyen Times binasının saatini, ışıklarla noktalı gökdelen silüetlerinin iniş çıkışlarını ve hepsinin ortasında, artık tamamlanmış olan Winged Towers'ı, dalgalı tepeleri alçak bulutlarla örtülü olarak görebiliyordu.

Maclan masasından başını kaldırıp gülümsedi. "Yine geç saatlere kadar çalıştın, Connie," dedi. Ona karşı oturacak şekilde eliyle işaret etti. "İki yaşındaki çocuğun varken zor olmalı."

"Evet, efendim," dedi, onu bekleyen Sam'i düşünerek. Acele etmesi gerekiyordu. Sam muhtemelen şimdiye kadar acıkmış ve ağlamaya başlamıştı. "Ama idare ediyoruz."

Maclan başını salladı. "O zaman seni geç saatlere kadar alıkoymayacağım. Katında bir süredir kalite güvencesini yönetecek bir yöneticiye ihtiyaç olduğu konuşuluyor, biliyorum."

"Evet, efendim," dedi Connie, ama kalbi artık daha hızlı atıyordu. Heyecanını gizlemeye çalıştı, çünkü bu görüşmenin terfi için olup olmadığını kim bilebilirdi, ama yine de elleri kucağında birbirine bastırıyordu.

"Gecikme için özür dilerim," dedi. "Terfileri yapabilmem için merkezden yeni bütçenin onaylanmasını bekliyordum. Ama sizi buraya çağırdığım için şaşırmadığınıza eminim."

Connie yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Patronu söylemeden sesli olarak söylemeye cesaret edemedi, ama yine de zam ve banka hesabındaki rakamları hayal etti. Ayda fazladan beş yüz dolar, Sam'e gerçek bir çocuk bakıcısı tutmasına yardımcı olacak ve onu saatlerce yalnız bırakmayacaktı. Artık yasayı çiğnemediğini, bebeğini tehlikeye atmadığını bilerek biraz daha rahat dinlenebilecekti. Bu ona bir haftalık tatil, kızıyla geçireceği fazladan bir hafta kazandıracaktı.

Adam, kadının artan beklentisinden şaşkınmış gibi görünerek yüzünü inceledi. "Buraya gelmeden önceki hayatından bahset bana. Ne yapıyordun?"

Tereddüt etti, unutmak istediği anıların düşünceleri bir anlığına dikkatini dağıttı. "Fazla bir şey yok," dedi alçakgönüllü bir şekilde. "Çin'de kısa bir süre evliydim. Hamile kalmadan önce birkaç geçici iş yaptım."

"Geçici işler neydi?"

Kafasını salladı. "Sekreterlik," dedi, cevap vermekte zorlanarak. "Birkaç kez takvim çekimleri için poz verdim."

"Takvim mi?" Maclan gülümsedi. "Model mi?"

Bu sefer biraz daha gergin bir şekilde gülümsedi. "Öyle demezdim."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Buna ne cevap vereceğini bilemedi. "Teşekkür ederim, efendim."

Onu biraz daha eziyet ettikten sonra, "Normalde, bir yıldan uzun süredir bizimle çalışan çalışanları yönetici pozisyonuna terfi ettiririm. Nedenini anlıyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Evet, efendim."

"Bu kadar yeni birini üst düzey bir pozisyona terfi ettirirsem, diğerleri kendilerini küçük düşürülmüş hissederler ve elimde memnuniyetsiz bir grup çalışan kalır. Ama sen gerçekten çok çalışıyorsun ve senden çok etkilendim. Bu yüzden sana daha büyük bir teklifim var."

Onun sözleri onu rahatsız etmeye başlamıştı. Ama Connie sandalyesinde oturmaya devam etti ve başını salladı.

"Belki biliyorsundur, şirketimiz Lumines adlı bir şirketler grubuna aittir. Fabrikamızda ayrıştırılan tüm kimyasallar ve bileşikler, merkezdeki daha uzman bir grup çalışan için üretilir. En saf kum türlerini üretmek için, bizim uzmanlık alanımız olan en yüksek kalitede kimyasallar gerekir. Ama asıl iş, şehir dışındaki bir binada, tesis dışında yapılır. Orada bir yöneticiye ihtiyacımız var. Bu çok titiz ve zorlu bir iş. Siz bu işi yapabilecek gibi görünüyorsunuz." Maclan sandalyesinden kalktı ve onun yanına geldi, masaya yaslanarak ona baktı. O, gözlerini onun gözlerinden ayırmamaya çalıştı, ama Maclan şimdi onun üzerinde yükseliyordu ve o başını yukarıda tutmakta zorlanıyordu.

"Ne tür bir iş?" diye sordu.

"Simya," diye cevapladı.

O bunun ne olduğunu bilmiyordu, ama yine de sessizce başını salladı ve adam gülümsedi.

"Simya oldukça basit bir iştir," diye devam etti. "Eğer aramıza katılırsan, bu konuda daha fazla şey öğreneceksin. Oradaki yönetici olarak, sadece üretimi denetlemekle kalmayacak, aynı zamanda

merkezle doğrudan koordinasyon sağlaman gerekecek." Şimdi ona biraz daha yaklaştı. Kız çok gergindi, uzaklaşmadı. "Sadece bir aday gösterebilirim, ama eğer istersen, bence bu işi iyi yaparsın."

Elini Connie'nin omzuna koydu. Connie, parmaklarının hafifçe sıkıldığını hissedince kaskatı kesildi. *İstekli*. Sonra onun ne demek istediğini aniden anladı ve onu reddetmekte tereddüt ettiği için anında utanç duydu.

Çünkü bunu biraz da olsa istiyordu.

"Ne kadar ödüyor?" diye sordu boğuk bir sesle, sormadan duramadı.

Adamın iyi huylu gülümsemesi devam etti. "Hayatını değiştirecek kadar."

Bu mümkün olabilir miydi? Kabul ederse, sonunda burada kendisine vaat edilen türden bir geleceğe, kendisi ve kızı için hayal ettiği yola giden bir bilete sahip olabilirdi. Her zaman kendine, o an geldiğinde hazır olması gerektiğini söylemişti. Ve belki de o an gelmişti; tam da buradaydı, ona bir fırsat sunuyordu — karşılığında bir bedel ödeyerek.

Bir bedel. Ve daha iyi bir şeye doğru gittiği umuduyla terk ettiği dünyayı hatırladı. Bu, o dünya olamazdı.

Dışarıdaki gökyüzü kararıyordu. Sam'in yanına, eve gitmesi gerekiyordu.

Sam'i düşünmek sonunda kararını güçlendirdi. Hâlâ onu reddetmeye isteksiz olan Maclan'a başını sallamaya başladı. "Düşünebilir miyim?" diye sordu.

Şimdi gözlerinde sabırsız bir ışık belirdi. "Düşünecek ne var ki? Aylardır terfi beklediğini biliyorum."

Yutkundu. Hâlâ bir şeyler yolunda değildi, sanki henüz reddetmek için onun iznini almamış gibiydi. "Sadece, gün çok geç oldu?" dedi, sesi endişeyle yükseldi ve cümleleri sorulara dönüştü. "Kızımdan daha ne kadar uzak kalabilirim, bilmiyorum?"

Sam'i kasten gündeme getirdi, Maclan'ın da bir kızı olduğunu hatırlayarak.

eşlik eden dostluk.

"Peki," dedi, hala onun üzerinde dikilip, sesi hayal kırıklığına uğramış bir tona bürünmüştü. "Bu terfiyi vermek için fazla vaktim yok. Bekleyen başka adaylar var."

Onun sandalyesine çok yakın eğilmişti. Şimdi, burada onunla yalnız kalmanın gerçek tehlikesini hissetti. Ayağa kalkmaya karar verdi, vücudu artan bir panikle karıncalanıyordu. "Teşekkür ederim, efendim," dedi. Bir şekilde sesi sakın kaldı. "Şimdi eve, kızımın yanına gitmem gerekiyor, ama bunu düşüneceğim ve sabah ilk iş olarak size haber vereceğim."

Bu sefer onun cevap vermesini beklemedi. Sadece birkaç kez daha teşekkürlerini mırıldandı, yüzünü masaya eğerek gülümsedi, böylece artık onun gözlerine bakmak zorunda kalmayacaktı. O hiçbir şey söylemedi. Bu fırsatı değerlendirerek arkasını döndü ve kapıya doğru yöneldi. Hâlâ tüm katlarda çalışan insanlar vardı; asistanın muhtemelen hâlâ dışarıda, yan ofiste olduğunu ve söylediği her şeyi duyacağını biliyordu. Ya da bağırduğu her şeyi. Bu gerçeğin onu sakinleştirmesine, çarpıntılı kalbini yatıştırmasına izin verdi.

Kapıya ulaştı. Elini kapı koluna koydu ve çevirdi. Ama kapı açılmadı.

"Eğer simyayı bilseydin," dedi adam, "bunu nasıl geri değiştireceğini bilirdin."

Tekrar çekti. Kapı yine açılmayınca aşağıya baktı ve şaşkınlıkla, metal bir kapı kolunu değil, kapıya yapıştırılmış tahta bir kolu çektiğini ve kapının da duvara yapıştırılmış bir tahta levha olduğunu fark etti.

Arkasını döndüğünde, Maclan'ın ona doğru yaklaştığını gördü, bir elini duvara sürterek.

Cesaretini topladı. "Polisi arayacağım," dedi, sesi titriyordu.

Maclan, onun tehdidinden eğlenmiş gibiydi. "İmkansız bir suç kanıtlamak zor, değil mi?" dedi. Ona yaklaşırken, diğer eliyle havada ince bir hareket yaptı. "Ama haklısın." Bu sefer sözleri komik geliyordu, sanki bir balonun içindeymiş gibi,

sanki çıkardıkları sesler, aralarındaki birkaç metre mesafe içinde kalacaktı gibi. "Ortallığı karıştırmak istemeyiz."

Sonra, titremesini durdurmayı başardığında, eve gitti ve Sam'i yatak odasında tek başına, tüm oyuncaklarıyla birlikte bebek kapısının içinde, açlıktan ağlarken buldu. Connie Sam'e akşam yemeği hazırladı, onu sakinleştirdi, sessizce kucağına aldı ve besledi, sonra onu yıkadı ve yatmaya hazırladı. Birlikte bir kitap okudular. Sam sevimli bir şey söyledi ve Connie, neden kötü bir anne olduğunu, neden her şeyin bu kadar zor olduğunu düşünmemeye çalışarak, vücudundaki tüm neşeyi toplayıp küçük kızına gülümsedi. Yaralı vücudunu kızının etrafında bir top gibi kıvrıldı ve en sevdikleri şarkıyı mırıldandı. Sam uykuya daldığında ve Connie nihayet kendine bakmak için bir an bulduğunda, ayağa kalktı ve duşa girdi, olabildiğince uzun süre kaldı, yumruğunu kanayana kadar ısırdı, su soğuyana kadar onun izlerini silip süpürdü.

Ertesi gün işe geri döndü, çünkü kira ona ne olduğu umurunda değildi, yine de cuma günü ödenmesi gerekiyordu. Bir ara, asistan karşı istasyondaki kadına küçük beyaz bir zarfla geldi. Connie, kadının Maclan tarafından imzalanmış, ona kat müdürü pozisyonunu teklif eden tebrik mektubunu yüksek sesle okumasını dinledi. Kadın geri kalanından dağınık alkışlar geldi. Connie de alkışladı.

İstifa mektubunu vermeden önce iki hafta daha çalıştı. Bunu dikkatlice yaptı, mektubu sadece Maclan'ın kendisine verdiği desteği öven ifadelerle kaleme aldı, onun sıkı çalışmasını takdir ettiğini ve böylesine düşünceli bir amirinin olması nedeniyle şanslı olduğunu söyledi. Ona en iyi dileklerini ilettiler.

Sonra mektubu asistanına verdi ve işten ayrıldı. Pazartesi günü işe dönmedi.

Bir süre korku içinde yaşadı. Belki de öylece ayrılmakla Maclan'ı kızdırmıştı. O gece ona bir şeyi çok net bir şekilde belirtmişti: Eğer olanları

olanları kamuoyuna açıklarsa, onu öldüreceğini söylemişti. Ve onun yaptıklarına, kapıya yaptığı büyüye, odadaki havayı değiştirerek çığlıklarının duyulmamasını sağladığına tanık olmuşken, ona başka ne yapabilirdi ki? Sam'e?

O buna *simya* diyordu. Simya, bir efsane, ama o bunu ilk elden deneyimlemişti, ona nasıl zarar verebileceğini biliyordu.

Ayrıca, konuşsa bile, kime anlatabilirdi ki? Kim ona inanırdı ki? Binadaki hiç kimse Maclan'ın ofisinden gelen sesi duymamıştı. Onun da dediği gibi, polis imkansız bir suçu mahkum edemezdi.

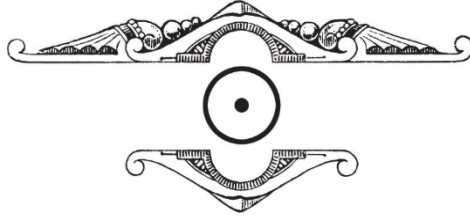
Başı ağrıyana kadar endişelendi. Kabuslar gördü, acımasız eller ve soğuk gözler gördü. Maclan onun böyle istifa etmesine izin verir miydi? Ne tür bir intikam alacağını, onu aramaya gelip gelmeyeceğini bilmiyordu ve istifa ettikten sonra haftalarca kapısının çalınmasını ve gözetleme deliğinden onu görmeyi hayal etti.

Ama Maclan gelmedi. Bir süre sonra, Maclan'ın onu aramaya tenezzül etmediğini, çünkü ondan istediğini zaten aldığını fark etti. Ona bu kadar çaba harcamaya değmezdi. Birkaç ay sonra, belki de onu hiç hatırlamayacaktı.

Başka işlere başvurdu. Artık fabrikayı düşünmemeye çalıştı. Sonunda, Mandarin Palace Chinese Food'da bir iş buldu ve en alttan yeniden başladı. Ve orada, en altta, kendine sessizce bir söz verdi: kızının, kendisinin düştüğü türden bir odada son bulmayacağına, hiçbir para veya prestijin bu bedeli ödemeye değmeyeceğine dair. Her ne pahasına olursa olsun, ne kadar fedakarlık yapması gerekirse gereksin, ne anlamına gelirse gelsin, ne yapması gerekirse gereksin, Sam'i güvende tutacağına söz verdi.

Bir biyoalkimiyacı, kişiliğinin gücü kadar iyidir. Karakterleri ne kadar güçlü olursa, dönüşümleri alıcıları üzerinde o kadar güçlü bir etki yaratır.

Demokritos'un *Biyoalkimya'nın Evrimi*, 1869

Ari

Bir keresinde, bir mirasçı Ari'nin yüzüne dokundu ve onunla evlenirse kendisine mirasını bırakacağını söyledi. Bir keresinde, bir banka yöneticisi ona bir randevu karşılığında Manhattan'da bir daire hediye etmeye çalıştı. Yıllar boyunca, düzinelerce menajer ona kartvizitlerini verip aramasını rica etti, yeni yüzler aradıklarını ve Ari'nin yıllardır gördükleri en iyi kişi olduğunu söylediler. Ari bu tür tekliflere evet diyen bir tip olsaydı, Lumines için çalışmıyor olsaydı, yüksek sosyetenin "It boy" dediği türden bir kişi olurdu, şüphesiz dergilerde ve podyumlarda sıkça görülen bir sima haline gelirdi.

Bunun yerine Lumines onu hedefli sosyal etkinliklere, senatörler ve ünlülerle dolu ziyafetlere, müzakere sanatını uyguladığı yerlere gönderiyor. Ne tür insanların önünde ne söyleyeceğini, hangi ifadelerin kimi memnun edeceğini, onları istediği şeye ikna etmek için ne yapması gerektiğini, ne zaman geri çekilmesi gerektiğini öğreniyor. Tanınır ama ünlü değildir. Sosyal merdiveni tırmanmaya hiç ilgi göstermeyerek başkalarının ilgisini çekiyor. Zarif görünümü ve enfes gözleri, tatlı cazibesi ve keskin zekası, kusursuz bir dinleyici olması, etrafında tam da doğru miktarda gizemli bir hava olması ve yatakta inanılmaz olmasıyla tanınıyor. Ve kumların üzerindeyken, her şeyi daha da güzelleştğinde, kimse onu unutamıyor, insanlar haftalar sonra bile nefes nefese onun hakkında konuşuyor. *Barda konuştuğun o adamı hatırlıyor musun, gülümsemesini hatırlıyor musun? Kimdi o? Kimdi o?*

Dikkatin verdiği hissi benimsemeyi öğrenir, ruhunu beslemesine izin verir. Buna karşılık, şehir ona kapılarını açar, akşamları

lüks oteller ve kadehlerin tınlamasıyla dolu akşamlara, güzel giysiler giymiş, onunla el sıkışmak için can atan kadın ve erkeklere yol açar.

Tıpkı bu geceki gibi.

Alexander Reed'in Eastern Columbia Building'in tepesindeki penthouse'undan güneş batıyor ve şehir merkezi altında bir ışık tabakası içinde parıldıyor. Bu gece, evinin tüm yaldızlı kapıları çatı terasına açılmış durumda ve beyaz takım elbiseli garsonlar, binanın devasa art deco saat kulesi altında yıldızlarla dolu kalabalığın arasında süzülerek kokteyller, viski shotları ve soğuk karidesler servis ediyorlar.

Konuklar arasında, zengin giyimli insanların kanepeler etrafında oluşturduğu bir grup dikkat çekiyor ve ara sıra gürültülü kahkahalar ve alkışlarla patlıyorlar. Tüm dikkatleri, aralarında oturan genç bir adama yönelmiş durumda: Ari, mükemmel dikilmiş bir takım elbise içinde bir hayalet gibi görünüyor, yakasında altın bir tilki rozeti parıldıyor.

"Ateş ne olacak?" diye soruyor konuklardan biri, beyaz betonun üzerindeki siyah kayaların üzerinde titreyen alevlere başını sallayarak.

"Çok kolay," diye bağırır Isla.

"Ateş!" diye bir başkası ona katılır ve herkes güler. "Hadi Ari, bize göster!"

Ari alçakgönüllü bir şekilde gülümser ve dinleyicilerini gözden geçirir. Her zamanki gibi, Reed bu geceki konuklarını özenle seçmiştir ve kalabalık, eyalet ve federal kongre üyeleri, polis şefleri ve teğmenleri, nüfuzlu yerel politikacılar, mankenler ve nüfuz peşinde koşan ünlülerden oluşmaktadır. Hepsi Reed'in ünlü partilerinden birine davetini seve seve kabul etmişlerdi, arkadaşlık, lüks yemekler ve ücretsiz yüksek kaliteli kum şişeleri için can atıyorlardı. Bu şişeler şimdi, şarap, burbon ve votkaya bolca karıştırılarak, coşkuyla dolaştırılıyordu. Herkes gülümsüyor, yüzleri güzelliğin zirvesinde, ilacın etkisiyle parıldıyordu.

"Ben olsam arkama yaslanırdım," diyor Ari, bu da izleyenlerden bir kahkaha patlaması daha koparıyor. Zihni kumun etkisiyle uğulduyor, çekici sözler ve gülümsemeler ona kolayca geliyor. Şehrin yeni polis şefinin kızı olan Charlotte adında bir kadın, şimdi koluna daha sıkı sarılıyor ve sırtlıyor. Karşılarında, Dominique St. Clair

, parmağındaki elmas yüzüğü oynayarak eğlenerek izliyor. Bu yüzük, Wall Street'in bir milyardерinin varisiyle yakın zamanda nişanlandığının kanıtı.

Ari alevlere doğru uzanır ve ateşin, karbondioksitin, su buharının, oksijenin ve azotun kimyasını hatırlar. Elini ateşe yaklaştırdıkça alevler dokunuşundan uzaklaşır, parmaklarının etrafındaki oksijeni hidrojenle suya dönüştürürken hızla uzaklaşır ve ardında siyah taşların üzerinde nem izleri bırakır. Ruhunu çağırırken tanıdık bir acı göğsünü sıkıştırır ve ruhunun bir parçasını koparır.

Seyirciler hayranlıkla alkışlar. *Bunu nasıl yaptın? Nerede öğrendin? Bir daha yapabilir misin?* Onlar için bu sadece bir sihirbazlık numarasıdır. Ari alevlerin içinden geçerken avucunu yukarı doğru çevirir. Sonra elini bükerek alevlerin etrafındaki elementleri saf oksijene dönüştürür.

Ani yakıtla coşan ateş, mavi ve beyaz bir ısı patlamasıyla yüksekte patlar.

Konuklar çığlık atar. Belediye başkanlığına aday olan bir eyalet senatörü, o kadar ani bir şekilde geriye doğru sıçrar ki, viskisini takım elbisesinin üzerine döker. Dominique, berrak ve parlak bir sesle güler.

Ari, oksijeni yarattığı kadar hızlı bir şekilde geri çeker, onu diğer elementlere dönüştürür ve ateş tekrar sakinleşir, titreyen alevlerden oluşan uysal bir sıraya dönüşür.

Konuklar bu numaraya inanamayıp alkışlar. Charlotte adındaki kız elini Ari'nin omzuna koyar ve ona yaslanarak güler, Ari de ona dopamin akımı göndererek karşılık verir ve bu da kızın gülümsemesini genişletir.

Bir garson gelir ve gruba, parıldayan içeceklerin içine karıştırılmış kum dozları içeren shot bardakları sunar. Isla ve Ari birer tane alır. Sadece Dominique reddeder. Çoğu filozof bu ilacı hiç almaz, zaten kısalmış ömürleri sendika için çok değerli olduğundan daha fazla etkilenmemeleri gerekir.

Isla shotını yudumlar ve öne eğilir. "Sen her zaman ateşlisin," diye alay eder ve Ari'ye gülümser. Zaten biraz sarhoştur ve gözleri parlamaktadır.

"Her zaman değil," der Ari.

"Misafirlerin için ne zaman yeni bir sihirbazlık numarası öğreneceksin?"

Dominique sırtıyor. "Bunu söylemesine izin mi vereceksin, Ari?" diye araya giriyor.

"İsla etkilenmedi," der Ari kalabalığa ve birkaç seyirci kıkırdar. "Peki, o zaman." Ve elini tekrar kaldırır, bu sefer sadece havadaki su buharını odak noktası yapar. Bu sefer elini çevirdiğinde, su molekülleri hızla bir araya gelerek bir su tabakası oluşturur. Su, siyah kayalara çarparak en yakınındaki insanlara sıçradığında, insanlar irkilir.

"Hala kolay," der İsla göz kırparak. "Ama gösteri için iyi. Bu konuda her zaman başarılısın."

"Neden daha iyisini yapmıyorsun?" diye sorar Ari.

"Ben her zaman daha iyisini yaparım," diye cevaplar kız alaycı bir şekilde. Sadece Ari, ara sıra yaptıkları gizli buluşmalara yaptığı imayı anlar ve ona gözlerini devirir. İsla dikleşir. Bakışları toplantıya kayar. Ari gibi, o da ceketinin yakasına tilki armasını takmıştır. "Hadi. Bu küçük gösteri için bana başka bir sihirli ipucu ver."

"Giysiler," der bir adam.

İsla omuz silker. "Senatör, beni çıplak soymamı istiyorsan, bana çıkma teklif edebilirdin." Adam kızarır ve kalabalık kahkahalarla gülmeye başlar. "Başka bir şey!"

"Su," der bir başkası.

"Ari az önce sana su gösterdi. Başka ne olabilir ki!" "Çiçekler," diye seslenir Dominique.

"İsla çiçeklerle numara yapmada iyi değildir," diyor Ari. "Çiçekleri sevmez."

"Ben çiçekleri severim," diye karşılık verir İsla. Eli çoktan hareket etmiş, onlara en yakın büyük saksıdaki gardenya çalısına uzanmıştır. Çalıdan büyük beyaz çiçeklerden birini koparır ve herkese gösterir. Onlar bakarken, bileğini çevirir ve altın rengi bir dalga çiçeğin üzerine yayılır, yaprakları metal gibi sertleşir, içindeki kalan yaşam, tüm nesne metal bir heykele dönüşürken yok olur.

Hayret dolu nefesler, ardından alkışlar.

İsla altın rengi çiçeği Dominique'e uzatır. "Senin için bir nişan hediyesi, Minnie," der.

Dominique çiçeği alır ve güler. "Sanki Michael'dan yeterince almamışım gibi."

"O zaman bir ödül. Reed'in siz filozoflara yaptırdığı tüm fazla mesailer için."

"Tamam, haklısın." Eğilip çiçeği Ari'nin kulağının arkasına takar. "Sana daha çok yakışıyor."

Ari de çiçeği Charlotte'a uzatır. "Sana yakışacağı kadar güzel olmaz," der, altın rengi botlarına başını sallayarak, Charlotte da ona mutlulukla gülümser.

Ari'nin yanında oturan iki adam içki almak için **k a l k** arken, Doherty adlı eyalet senatörü onun yanına kayar. Bu gece yüzü kumun faydalarından dolayı parıldıyor, doğal konuşma gücü daha da artmış.

"Reed sana altın çocuğu diyor," diyor.

Ari sakın bir şekilde gülümser. "Öyle mi? Bilmiyordum."

Adam güler, sonra sesini alçaltır. "Bak, Ari. Son görüşmemiz hakkında. Bana bir katkı sözü verildi, ama Lumines'in ayrıcalıklı muamele göremeyeceğini açıkça belirtmek istiyorum."

Ari ona hafif bir şaşkınlıkla bakar. "Peki," der kibarca, "bu hayal kırıcı bir haber, Bay Doherty. Fikrinizi değiştirmem için bir şans var mı?"

Adam başını sallar, ancak Ari elini omzuna koyduğunda, kanında yüksek kortizol seviyeleri olduğunu hisseder. Doherty endişeli olmalı. "Bu yılın seçimlerin çekişmeli geçeceğini biliyorsunuz," diye itiraf eder Doherty. "Belediye başkanlığı için zorlu bir mücadele beni bekliyor. Grand Central yerine Lumines'i tercih edersem, bürolarla işler çok karmaşık hale gelebilir. Geçenlerde belediye avukatı beni ziyaret etti ve vergi belgelerimi sordu. Grayson'la tartışma masasına oturmadan önce onun peşime düşmesini istemiyorum."

Ari, belediye başkan adayı olan adamın omzunda elini bir saniye daha tutar ve adamda arzusun yükseldiğini hisseder. "Bürolar konusunda bize bırakın," diye cevaplar. Konuşurken, adamın endişesinin bir kısmını sessizce dönüştürür, kortizolü serotonine çevirir, kimyasalların yavaş yavaş birikmesini sağlar ve adamın özgüvenini artırır. "Belediye başkanının bundan haberi olmaması için gerekeni yapacağız. Tek bilmem gereken, göreve geldiğinde Lumines'e

Reed'in büyük genişleme planları var ve bunların hepsi senin işbirliğini gerektiriyor."

Adam tereddüt eder, sonra başlar, "Eğer ben..." Ari'nin sesi sertleşir. "Başka sendika yok."

Adamın gözlerindeki ışık çoktan değişmeye başlamıştır ve Ari, zihnindeki iyi hormonların etkisiyle adamın plana sıcak bakmaya başladığını görebilmektedir. "Şey," Doherty, beyanına sadık kalmaya çalışarak tekrar konuşur. "Şey... Grand Central, yani Diamond Taylor'ın zaten senin sözleşmenle çakışacak kendi sözleşmesi var."

"Belediye Başkanı Grayson'ın Grand Central'ı tercih ettiğini biliyorsunuz. Biz onunla iş yapmıyoruz ve sizden de kazandıktan sonra bu iyiliğin karşılığını bekliyoruz."

"Güveniniz için teşekkür ederim," diyor Doherty alçak sesle, "ama..."

"Kampanyan için istediğin rakamı söyle," diyor Ari sakın bir sesle.

Adam bir süre daha tereddüt eder, sonra fiyatı söyler. "Tamam," der Ari, içkisini yudumlarken.

Adam, Ari'nin fiyata karşı kayıtsız kalmasına şaşırarak bir kez daha tereddüt eder, ancak dönüşümler artık onun için dayanılmaz hale gelmiştir ve başını sallar. "Peki," der, "eğer sen de anlaşmanın kendi kısmını yerine getirirsen."

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim," der Ari, elini adamın omzundan çekerek. "Sen sözünü tut, anlaşalım." Doherty rahatlar, kendinden emin, kararının kendi kararı olduğuna ikna olur. Sonra yaklaşır ve sesini alçaltır, böylece sadece Ari duyabilsin.

"Seni tekrar görebilir miyim?" diye fısıldar. "Lütfen. Ne zaman istersen. Zaman ayırıyorum."

Ari gülümser, ama artık daha soğuktur. Lumines için istediğini elde etmek için ara sıra ilişkiler kurmuş olsa da, kesinlikle bir fahişe değildir. Ancak böyle bir stratejinin anahtarı, kendini nadir tutmaktır, bu yüzden Ari sadece "İmzanızı bekliyoruz, Bay Doherty" der.

Belediye başkan adayı hayal kırıklığıyla bakışlarını çevirir. "Elbette," der ve garip bir anın ardından geri çekilir.

Kongre üyesi sonunda uzaklaşınca, Charlotte Ari'nin eline dokunur. "Alexander Reed'in altın çocuğu," diye alay eder. "Peki, Lumines Group için ne yapıyorsun

Lumines Group için ne yapıyorsun da bu ünü kazandın?"

"Evrak işleri," diye Isla onun yerine cevap verir.

Charlotte şakaya katılarak güler. Ari sadece dudaklarını sıkıştırır ve ona yan gözle gülümser.

"Mm," der. "Halkla ilişkilerde çalışıyorum."

"Bu işte çok iyidir," der Isla.

"Ari'nin neyde iyi olduğunu çok duydum," der Charlotte, onların cinsel imalarda bulunduklarını düşünerek.

"Oh, onunla dalga geçmeyi bırak," Dominique itiraz eder ve Charlotte'a sempatik bir bakış atar.

"Asla yapmam," diye cevaplar Isla. "Ben sadece Ari'yle dalga geçerim. Öyle değil mi?"

Ari, ona yine sinirli bir bakış attı, onun yüzünden kaç kez toplantıya geç kaldığını, sadece onu telaşlandırmak için konuşmalara imalar kattığını, ya da biriyle çalışırken işini zorlaştırmayı sevdiğini düşündü.

Isla onun ifadesine gülerek, içkisini bitirir ve üniversitede sihirbaz olmak için okuyan bir oda arkadaşından sihirbazlık numaraları öğrendiklerini anlatan hayali bir anekdotu yüksek sesle anlatmaya başlar. Charlotte Ari'ye yaslanır ve elini onun sırtında boş boş gezdirir. Kahkahalar devam eder ve gece derinleşir, mor renkten maviye, sonra da zifiri karanlığa dönüşür.

"Ari."

Dominique'in sesi konukların kahkahalarını keser. Rahat gülümsemesi kaybolur ve omzunun üzerinden bakmadan başını eğirir. "Rudra," der.

Ari başını kaldırıp partilerine yaklaşan adamı görür. Adamın sakalı artık grileşmiştir, yaşından daha yaşlı görünür, ama yine de Ari'yi çekinmeye iten, ona genç ve kendinden emin olmayan halini hatırlatan bir yanı vardır.

"Yine misafirlerine hava mı atıyorsun?" der adam, kanepelerin arkasında dururken. Gözleri son yıllarda daha çökmüş görünmeye başlamıştır ve gecenin karanlığında derin gölgelerle kaplıdır. "Verandanın diğer tarafından o dumanı gördüm. Buraya itfaiyeyi çağırırmazsan sevinirim."

"Peki itfaiyeyi çağırın oldu mu?" diyor Ari. Rudra onun yorumunu görmezden geliyor. "Reed seninle konuşmak istiyor."

Daha fazla konuşmaya gerek yok. Ari hemen ayağa kalkar. Yanında, Charlotte hayal kırıklığıyla koltuğa geri çöker.

"Bu akşam görüşecek miyiz?" diye sorar ona.

"Bilmiyorum," der Ari. "Üzgünüm. Seni ararım."

"Cuma, değil mi? Unutma."

"Anlaştık," diye söz verir.

"Merak etme," diyor Isla. "Ona seninle ilgili hikayeler anlatacağım." Ari arkasını dönerken, Isla başka bir uydurma anekdot anlatmaya başlar ve Charlotte'un yüzündeki hayal kırıklığı kaybolur.

Rudra onu uzaklaştırırken, diğer konuklar içgüdüsel olarak Ari'nin yönüne dönerler, sanki o bir ışıkmiş gibi ona çekilirler. Bir grup kız ona gizli gülümsemeler atar, birbirlerine onun hakkında kıkırdarlar. Bir adam umutla gülümseyerek ona yaklaşmaya çalışır. Bir diğeri ise ona öfkeyle bakıyor, yüzünde arzu dolu bir ifade var. Karizma, hem takıntılı sevgiyi hem de nefreti çeker. Ari daha önce köşeye sıkıştırılmış, duvara çarpılmış, boynuna ellerin dolandığını hissetmiş, kolu o kadar sertçe tutulmuş ki morarmış. Artık nazik davranmaya özen gösteriyor, Rudra onu kurtarana kadar ilgiyi çekingen gülümsemelerle karşılıyor, kalabalığı geçip veranda kapısından çıkana kadar Ari ile küçük sohbetler yapıyor.

Sonunda Reed'in evine girerler. Çatı katı geniş ama minimalist bir şekilde döşenmiştir, dekor zevkli bir şekilde sade tutulmuştur. Partiye katılanların arasından geçip, koridoru kapatan iki koruma görevlisini geçerek, şehrin silüetini gören tavandan tabana pencereleri olan sessiz bir ofise inerler.

Alexander Reed, gözlüklerini takmış, pencerenin yanında oturmuş gazete okumaktadır. Ari yaklaşınca, buharlı fincanından bir yudum alır ve onu kullanarak yuvarlak masanın üzerindeki demliği işaret eder.

"Gül çayı," diyerek selamlar.

Bu, Reed'in Ari üzerindeki kumun yan etkilerini kabul etme şeklidir. İlaç onun karizmasını artırırken, aynı zamanda utangaçlığını da güçlendirerek onu kaygıya dönüştürür. Artık partiden uzaklaşıp daha sakin bir yerde olan Ari, kalp atışlarının rahatsız edici bir şekilde hızlandığını, kaygının göğsünü sıkıştırdığını ve düşüncelerinin köşelerini kemirdiğini fark eder.

kalp atışlarının rahatsız edici hızlanmasını, kaygının göğsünü sıkıştırmasını ve düşüncelerinin köşelerini kemirmesini fark eder.

Gül çayı yardımcı oluyor. Ari oturur ve kendine bir fincan doldurur. "Teşekkürler, efendim."

"Peki, benim Shakespeare'im." Ari bir yudum alırken Reed gazetesine göz atar. "Duyduğuma göre partinin neşesi sensin."

Ari bacak bacak üstüne atar ve çayın kendisini sakinleştirmesine izin verir. "Sıradan bir geceydi."

"Polis şefinin kızını seninle gördüm. Onunla nasıl gidiyorsunuz?"

"Yeterince iyi," diyor Ari. "Birlikte iyi sohbet edebiliyoruz."

"Babası, ona gösterdiğin ilgiden memnun görünüyor."

"Son katıldığımız galada ona iyi bir izlenim bıraktım."

Reed onaylayarak başını sallar. "Ve sana belirli bir eyalet senatörü üzerinde çalıştığın söylendi. Onu da ikna edebildik mi?"

Ari hafifçe iç çeker. "Öyle diyor. Doherty her zaman güvenilir değildir ve seçim dönemi başlamadan önce şehrin dikkatini çekmek konusunda tedirgin görünüyor."

"Polisten mi korkuyor?"

Ari omuz silkiyor. "Grayson'dan korkuyor. Belediye başkanının federal ajanları mali durumunu araştırttığını düşünüyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun, Ari?"

"Bence bu endişesi yeterince geçerli. Kimse FBI'ın peşinde olmasını istemez. Ama ona yönelen ilgiyi kolayca başka yöne çekebiliriz."

"Siktiğimin cesareti olan bir adayımız olacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum."

"Güzel olurdu. Ama kolayca etkilenebilen bir belediye başkanı da bizim çıkarımıza olabilir. Her halükarda, bu gece havası yerinde. Yarın sabah sözleşmeyi ona ulaştıracağım, sonra ne olacağını göreceğiz."

"Güzel." Reed yeni bir sayfaya geçer, sonra Ari'ye bakar. "Bir söylenti duydum."

"Benimle mi ilgili?"

"Her şey seninle ilgili değil, altın çocuk. Dedikodulara göre Diamond'ın hayaleti dün gece limanımızı ziyaret etmiş."

Ari ayını masaya koyar. "Öyle mi? Mozart mı?"

Reed bir an için kağıdını bırakıp Ari'ye bir çizelge uzattı: rıhtımdaki limandan çıkan son sevkiyatların bir kısmını gösteren bir tablo. "Bu ay iki kez, anlaşmalarımızın detayları Grand Central'a sızdırıldı. Kayıp kargo, başka bir yere yönlendirildi."

"Mozart bizim çevremize girmiş olabilir mi?" Ari rakamları gözden geçirerek sorar.

"Bir köstebekle çalışıyor olabilir, evet. Ama Rudra adamlarımızı tek tek sorguluyor. Hikayeler ve mazeretler tutarlı."

"Mozart bir süredir bu tür numaralar yapıyor." "Bu sıklıkta değil."

"Giderek cesaretleniyorlar."

Reed sandalyesine yaslandı. "Bu sabah, limandaki muhbirlerimizden birinin elleri direğe kelepçelenmiş halde bulunduğuna dair bir rapor aldık. Tanık yok."

Bunun üzerine Ari gazeteden başını kaldırdı. "Muhbir onların yüzünü gördü mü?"

"Orada kimse olmadığını iddia ediyor. Ses duyduğunu bile hatırlamıyor."

Ari'nin tüyleri diken diken oldu. Grand Central'ın yeni simyacılardan biri hakkında, Mozart'ın yeteneklerine sahip olduğu söylentileri yıllar önce ortaya çıkmaya başlamıştı. İlk başta, sadece burada bir bilgi sızıntısı, orada sessiz bir hırsızlık vardı. Birkaç ayda bir onları rahatsız eden can sıkıcı bir diken gibiydi. *Diamond'ın bir hayaleti var*, mürettebatı birbirlerine söylenmeye başladı. Ama bir ayda iki kez mi? Çalışanlarından birine doğrudan saldırı mı?

"Bu imkansız," diye iç çekerek mırıldanır Ari.

"Öyle görünüyor."

"Onların Grand Central için çalıştığından ne kadar eminiz?" diye sorar Ari. "Yeni kimyagerlerinin çoğunu takip ettik ve hiçbirisi Mozart hakkında bildiklerimizle eşleşmiyor."

"Mozart hakkında bildiklerimiz o kadar az ki, anlamsız bile denebilir," diyor Reed.

"Genelde bu şekilde ellerini gösterip bizi bu kadar açıkça kışkırtmayı sevmezler."

"Will Taylor'ın, hayaletlerinin bu kadar sık kullanılmasının arkasında olduğunu sanıyorum. Annesi kadar sabırlı değil, sınırlarımızı zorlamaya daha istekli. Mozart bizim için gerçek bir sorun haline geliyor."

"Peki, bu konuda ne yapmak istiyorsun?"

"Haftaya bir toplantı düzenlemek istiyorum." "Grand Central ile mi?"

"Will Taylor ve her zamanki adamlarıyla. Onlarla bu provokasyonlar hakkında konuşacağız."

Ari, hikayenin daha fazlasını sezerek adamı ölçüp biçer. "Konuşmak. Ciddi bir şey gibi geliyor."

Adam çayını yudumlarken kayıtsızca elini salladı. "Sadece onlara mesafelerini korumalarını hatırlatacağız."

Ari henüz Will veya Diamond ile doğrudan iş yapmamıştı ve onlarla görüşme düşüncesi, beklentiyle midesini sıkıştırıyordu. "Peki neden bana söylüyorsun?" dedi. "Rudra senin sağ kolun. Beni hiç Will Taylor ile doğrudan konuşmaya göndermedin."

Reed bir an sessizce düşündü. Sonra şehir manzarasına doğru başını salladı. "Ari, Kanatlı Kuleleri görüyor musun?"

Bu retorik bir soru, elbette Ari görüyor. Herkes görüyor. Diamond Taylor'ın simgesel yapısı şehrin her yerinden görülebiliyor, silüeti kaçınılmaz bir hakimiyet kuruyor.

"Evet, efendim," diyor Ari, adamın ne demek istediğini merak ederek.

"Biz iteriz, onlar çeker. Onlarla bu sonsuz oyunu ne kadar zamandır oynuyoruz?" Ari'ye bakar. "Ama mesele şu ki, imparatorluklar zayıflar. Çok hızlı büyürler. Ve bir gün çok fazla çekerler ve dikişlerde boşluklar oluşmaya başlar." Reed parmaklarıyla masayı boş boş vurur. "Öyleyse. Söyle bana, Ari. Onların bizim bölgemize tecavüz etmelerine devam mı edeceğiz? Sonsuza kadar gölgede mi oynayacağız?"

Bir başka retorik soru. Tek bir doğru cevap var, Ari de onu veriyor. "Hayır, efendim."

"Hayır, elbette hayır." Reed düşünceli bir şekilde ona bakar. "Lumines'in geleceği hakkında düşünüyordum," diye devam eder. "Yorulmaya başladım. Bir noktada, zaman hepimizi yakalar. Rudra benim yerime geçecek, ama simyanın etkilerinin onu istediğimden daha hızlı yakaladığını gördüm."

İşte bu. Bu, bu geceki konuşmalarının altında yatan neden ve Ari'nin zihni uyarıcı bir şekilde çalışmaya başlar.

"Halefinizi yeniden mi düşünüyorsunuz?" diye dikkatlice sorar.

Reed ona keskin bir bakış atar. "Seni düşünüyordum, Ari."

Ari'nin kalbinde bir şeyler kıpırdanır ve titrer. "Ama on yıllardır Rudra'yı hazırlıyordun. Herkes onun senin izinden gideceğini düşünüyor."

"Rudra, Lumines'e sadık bir adam. Ama şehirdeki etkisi beni hayal kırıklığına uğrattı. Lumines benim yüzümden ona bağlı, ama ben gittiğimde ne olacak?" Başını salladı. "Karizmatik bir figüre ihtiyacım var, herkesin arkasında toplanabileceği, sözlerime saygı duyan ama ben yanıdayken lanet bir köpek gibi korkup sinmeyen, zeki ve Lumines'i diğer sendikalara karşı temsil edebilecek birine." Öne doğru eğilir. "Daha genç birine. Rudra'nın halef olmaya layık görünmesi için on yıl bekledim, ama hala burada, tatminsiz bir şekilde duruyorum."

Ari bir süre sessiz kalır. "Rudra'ya söyledin mi?" diye sorar sessizce.

Reed kaşlarını kaldırır. "Sence?"

Grand Central ve Lumines arasında bir savaş çıkmak üzere olabilir, ama Ari şimdi kendi çetesi içinde de bunun belirtilerini hissediyor. "Onu mutsuz etmek tehlikeli olabilir," der sonunda.

"Ben insanları mutlu etmekle uğraşan biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır, efendim." Ari, ince bir çizgide yürüdüğünü bilerek saygıyla başını sallar. "Sadece kendi içimizde düşmanlar edinmenin tehlikeli olduğunu demek istedim."

"Teklifimi reddetmenin yolu bu mu?"

"Duruma bağlı. Bu gerçek bir teklif mi?" Ari başını eğerek sorar ve Reed sevgiyle güler.

"Görüyor musun? Tam da ihtiyacım olan sertliğe sahiptin. Sen tam da aradığım kişisin." Adam öne doğru eğilir, gözlerinde bir parıltı belirir. "Ari, kimya ustası atalarımızı saygıyla anıyoruz, ama onların özelliklerini kullanıyor olsak da, biz onlar gibi değiliz. Sıçanlar gibi saklanıp zulümden kaçmıyoruz. Hayır. Biz yeni çağın simyacılarıyız, hiç kimsenin sahip olmadığı kadar güç, zenginlik ve nüfuz elde etmeye hazırız. Diamond, fiyatını karşılayabilecek seçkin müşterilerin bulunduğu, duvarlarla çevrili bir bahçe istiyor. *Biz* bunu istemiyoruz. Dünyadaki herkesin kumda olmasını istiyoruz. Ve herkes bunu çaresizce istediğinde, bu fırsat

mükemmelliğe ulaştıklarında, ilk olarak bize başvuracaklar. Durdurulamaz hale gelebiliriz. Bunu başarmak için bir idolüm olması gerekiyor. Hayattan daha büyük, dünyayı kendine çekebilecek birine ihtiyacım var." Gülümser. "Bu düzenlemeyi seveceksin, Ari. İstedğin her şeyi yapma gücü."

Ari, adamın gerçekte ne teklif ettiğini anlayınca titrer. Ari, yıllar önce ailesiyle iletişime geçmeyi bırakmış, ailesinin güzel yeni evini gösteren tapu kopyalarıyla ya da kardeşinin yeni arabasının ruhsatıyla yetinmek zorunda kalmıştı. Bunlar, artan servetinin gerçekten de hayatlarını iyileştirdiğinin kanıtlarıydı. Ama Reed'in teklifi bunu değiştirir. Lumines'in halefi olun, Grand Central'ı yıkın ve istediğiniz her şeyi yapma gücüne sahip olun. Ailenize mektup gönderin. Telefonda seslerini duyun.

Onları tekrar görebilmek.

Göğsünde yükselen umut duygusu tuhaftı, neredeyse mekanikti, sanki bunu o kadar uzun zamandır dilemişti ki, özlemi artık bir alışkanlık haline gelmişti. Ailesi telefonda olsa onlara ne derdi ki? Kriti'nin şu anda nasıl olduğunu, evliliğinin mutlu olup olmadığını, çocukları olup olmadığını, Dev'in kendi ailesi olup olmadığını, anne babasının sağlıklı olup olmadığını, şu anda ne yaptıklarını bilmiyor. Ama yine de onları görmeyi arzuluyor, bu olasılık karşısında göğsünde bir heyecan hissediyor.

Ari, Rudra'nın Surat'ın sıcak sokaklarında kendisine yaklaştığı günü, ona dönüştürülmüş dondurma çubuğunu uzattığı anı düşünüyor. Muhtemelen kendi yerine geçecek kişiyi seçtiğini tahmin etmemiştir.

Reed Ari'yi seçerse, bu Rudra'yı mahvedecek ve intikam için Rudra hepsini yok etmeye çalışacaktır.

Reed geriye yaslanır. Sesi tekrar sakinleşir, iş gibi olur. "Öyleyse. Rudra'ya bu toplantıya eşlik edeceksin. Onlara, bizim mülkümüzden ellerini çekmeleri gerektiğini iyice anlat."

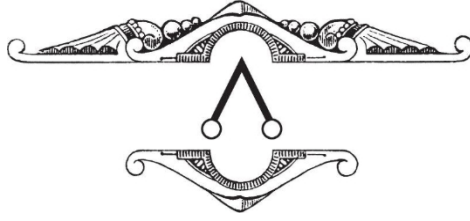
Ari, elindeki kupanın geometrisini ve suyun sıcaklığını hisseder, sonra ruhunun göğsünde parlak bir şekilde attığını hisseder. O, dönüşümün eşiğinde, olasılıkların uçurumunun kenarında durmaktadır. Her şey değişmek üzeredir.

"Peki bu noktayı nasıl vurgulamamızı istiyorsunuz?" diye sorar.

Reed ayını yudumlarken gazetesini tekrar eline alır. "Bu gecenin sonunda Will Taylor'ın ölmüş olmasını sağlayın."

[...] Perşembe günü Temsilciler Meclisi, FDA'nın henüz resmi olarak yasadışı uyuşturucu olarak tanımlamadığı kum maddesinin federal düzeyde yasaklanmasını öngören bir kararı yine kabul etmedi. Bu, bu yıl kumun düzenlenmesine yönelik ikinci başarısız girişimdir ve son girişim, nadir görülen bir iki partili işbirliği örneği olarak her iki partinin de muhalefetiyle karşılaştı. Yasağa karşı çıkanlar, kumun son zamanlarda artan şiddet suçları, saldırgan davranışlar ve intiharlarla doğrudan ilişkili olduğuna dair kanıt bulunmadığını öne sürüyorlar [...]

"Kumun yasaklanması için alınan karar Temsilciler Meclisi'nde yine reddedildi," CNN, 12 Mayıs 2013

Sam

Sam'in tekrarlayan rüyalarından birinde, annesine hayatıyla ilgili gerçeği anlatır.

Her şeyi. Odyssey'deki toplantı ve Will'in ona yaptığı test, Gözlemevi'ndeki öğleden sonra dersleri, banka hesabında gerçekte ne kadar para olduğu. Aslında üniversiteye gitmediği, Grand Central'ın bu yalanı desteklemek için ihtiyaç duyduğu belgeleri ve diplomayı sahte olarak düzenlediği. Bunların hiçbirinin önemi olmadığı, çünkü önemli olan başarılı olmak değil miydi ve o bunu başarmamış mıydı? Bir ara Sam masanın üzerinden uzanarak annesinin omuzlarını tutar. *Bana kızgın mısın anne? der. Yaptıklarımın gurur duyuyor musun? Sırların neler? Bana neyi anlatmadın?* Ama annesi hiç cevap vermez. Sadece Sam'e sessizce bakar, gözleri karanlık ve donuk, dudakları ince bir çizgi halinde büzülmüştür. Sam'in yalvarışları gittikçe yükselirken, annesi ona bakmaya devam eder, ta ki Sam sonunda birden uyanana kadar.

mülkteki yatağında, titreyerek yatıyordu.

Son birkaç yılda değişen şeylerden biri de uyuduğu yeri. Eskiden çoğu akşamı annesiyle evde geçirir ve sadece birkaç gece malikanedeki dairesinde kalırdı, ama Sam artık tamamen Kızıl Şehir'de yaşıyordu. Bir süre, haftada birkaç gece akşam yemeği için eve gitmeye devam etti. İki yıl önce, bu sayı bir geceye düştü. Şimdi ise bazen haftalarca eve hiç gitmiyordu.

Neden bu kadar çok çalışıyorsun? diye soruyor annesi.

Şirket çok yoğun, diye cevaplar Sam. Mezuniyet törenini kaçırdığını söylediğinde de aynı yalanı kullanmıştı. Yoğun, yoğun, yoğun.

zaten bir yerde çalışıyorsa, törenin ne anlamı vardı ki? Yeni işvereni fazla mesai yapmasını isterse? Ayrıca, annesi iş yüzünden kaç şeyi kaçırmıştı ki? Annesi için Grand Central'da çalıştığını asla söylememesi talimatını almıştı. Bunun yerine, annesine göstermek için bir paravan şirketten sahte maaş bordroları alıyordu. Yine de sorular devam eder, sanki annesi ona hiç inanmamış gibi.

Her seferinde, annesinin tanıdık sorgulamalarının ortasında, Sam kendi içinde biriken soruları sormak ister. *Simyanın ne olduğunu hep biliyor muydun? Yaralarının Lumines'ten kaynaklandığını biliyor muydun? Lumines'in gerçekte ne yaptığını biliyor musun?*

Ama Sam her zaman geri çekilir. Annesinin simya konusundaki öfkesine tanık olmuştur. Şimdi sendikalarla ilişkisi olduğunu açıklarsa, annesi ne yapar? Onu durdurmaya çalışır mı? Grand Central, annesine hiçbir şey söylememesi konusunda açıkça uyardıktan sonra, Sam onları kızdırır mı?

Bu yüzden Sam annesinin sorularını sormasına izin verir ve belirsiz cevaplar verir.

Maaşın ne kadar? İyi.

Nereye gidiyorsun?

Yakında dönerim.

Orada mutlu musun?

Mutlu görünmüyor

muyum?

Değişen bir diğer şey ise görünüşü.

Beş yıl uzun bir süre. Sam, Grand Central'a ilk katıldığından beri temelden farklı görünüyor. Çocukluğundaki iri gözleri keskin ve hesaplayıcı bir hale gelmiş. Eskiden çabuk ve utangaç olan gülümsemesi artık kazanılması gereken bir şey. Düz ve sırtının ortasına kadar kesilmiş saçları artık çelik grisi bir tonuna dönüşmüş. Kulakları sıra sıra gümüş küpelerle delinmiş; burnunun bir tarafını parlak bir küpe süslüyor. Kıyafetleri pahalı ve iyi dikilmiş, sendikaların mükemmellik ilkesine uygun ve makyajı az ama kusursuz. Dikkat etmezseniz kolayca gözden kaçabilecek ince bir güzelliği var. Ve kumda, bu abartısız güzellik parıldamaya başlıyor — cildinde bir ışıltı, çillerinde bir yumuşaklık, saçlarında bir

saçlarında parlaklık. Artık onun üzerinde eksik bir köşe, hata ya da kusur yok. Gençliğinde onu rahatsız eden görünmezlik artık bir silah ve o bu silahı iyi kullanıyor. O, bir desenin simetrisi, kalabalığın içinde fark edilmeden hareket eden, cahil gözlerin ve dikkatsiz muhafızların önünden zarafetle geçen kişi. Sadece Diamond fark ediyor gibi görünüyor ve bir keresinde, Sam'in malikanede kadının yoluna çıktığı nadir bir durumda, Sam'e bakıp "*İyi görünüyorsun*" dedi. Bu pek bir takdir sayılmazdı, ama yeterliydi ve Sam, dairesine kadar yol boyunca ayakları hafiflemiş hissetti.

Ancak annesi bu yavaş yavaş değişen durumu hakkında tek kelime etmez, Sam'e hoşuna gidip gitmediğini söylemez. Sam'in ona aldığı bazı hediyeleri reddetmeye başlamıştır: kaliteli kaşmir ve tasarımcı çantaları, tropikal cennetlere yapılan lüks seyahatler. Sam nedenini sorduğunda, annesi "*Ne kadar para israfı, bunu nereden aldın, ne kadara mal oldu, ne yapıyorsun, nerelerdeydin*" der. Sam ise "*Çalışıyordum, meşguldüm, sen de benim için bunu istemiyor muydun?*" diye cevap veriyor.

Konuşmaları her zaman garip bir şekilde sonuçsuz kalır ve Sam, hayal kırıklığıyla, midesinde bir tatminsizlik hissiyle, kendini daha küçük ve daha değersiz hissederek, annesinin kabulünü sürekli olarak ulaşılamaz bulur.

Bu gece Will, onu sağ kolu olarak seçti.

"Lumines olsun ya da olmasın, orada bulunan herkesi not al," diyor ona, malikanenin tepesinden aşağı, bekleyen arabalarına doğru inerken. "Bu gece kimi gönderecekleri konusunda sessiz kaldılar. Sanırım birkaç yeni yüz göreceğiz."

Bu gece ikisi de takım elbise giyorlar, onunki koyu safir rengi, kadınınki ise ince beyaz çizgili siyah. Kadının kravatı bir klipsle tutturulmuş ve siyah gömleğinin yakasına zincirlerle birbirine bağlanmış kanatlı aslanların gümüş armaları takılmış. Kadının içinden taze bir kum dalgası geçiyor ve tüm dünya daha keskin görünüyor.

Her zamanki gibi, görevliler kapıları açıp kenara çekilip, Will ve onun arabaya aynı anda binmelerini izlerken, küçük bir gurur dalgası hissediyor. Eğitiminin bu kısmı hala yeni,

Will onu görevlerine götürüyor. Onun yanında statüsü yükseldi. Ve tüm malikanede herkes buna uygun tepki gösteriyor, o konuştuğunda sessizleşiyor, emirlerine sorgusuz sualsiz itaat ediyor.

"Bu telaş da ne?" diye sorar. "Lumines'in bizi müdahaleyle suçlaması için hiçbir gerekçe yok."

"Biz altımızdakilerin suçlamalarıyla ilgilenmiyoruz," diye soğukkanlılıkla cevaplar Will. "Ama son zamanlardaki hareketleri, daha büyük bir şey planladıklarını düşündürüyor. Diamond, bu akşamki toplantıda ekstra gözler istiyor."

"Bu Doherty ile mi ilgili?" diye sorar Sam, kapıdan çıkarken.

"Doherty'nin Lumines ile ittifakı, bunun nasıl gerçekleştiğinden daha az önemli," diye yanıtladı Will.

"Bu seferki müzakereci kimdi?"

"Shakespeare."

Sam, bu Lumines simyacıyla hiç karşılaşmamıştı, ancak yıllar içinde onun adını giderek daha sık duymaya başlamıştı. "Doherty'yi sözleşmemizi bozmaya ikna edecek kadar işinde çok iyi olmalı."

"Öyle duydum. Bu, belediye başkanlığı seçimlerinden önce bile bizim nakliyatımıza el koyacak kadar cesur olmalarını sağladı."

Bir simyacı en son Shakespeare'in eserlerini kendine mal ettiği zaman, bir asırdan fazla bir süre önceydi, ya da en azından ders kitaplarından hatırladığı kadarıyla, yeteneklerini Amerika'nın en zengin demiryolu hanedanlarından birini kurmak için kullanmış bir adamdı. Bu yeni Shakespeare'in kim olabileceğini merak ediyor.

Sam'in gözleri, Will'in direksiyona rahatça dayadığı, uzun ve beyaz parmakları üzerinde bir an duruyor. Çoğu akşam, Gözlemevi'nin meşe ağaçlarının gölgesinde birbirlerinin etrafında dönüyorlar, yerdeki kiremitlerin içinden malzemeleri çıkarıp, onları giderek daha karmaşık şeylere dönüştürüyorlar. Sam, dönüşümleri o kadar iyi bilir ki, uykusunda bile denklemleri görebilir: *kurşun|siyah kükürt|arsenik|kan|demir|ametist* vb. Üst üste binen daireler ve ortanca ve siyah zambaklarla çevrili avlular hayal eder. Bazen ellerini havada hareket ettirerek uyanır.

Her zaman akşamları geç saatlere kadar çalışırlar, Will onun bileğini tutup elini yerdeki tuğlalara doğru yönlendirir.

Gümüş ve altın arasındaki yapısal farkı hissedebiliyor musun? diye sordu ilk seferinde. Sam bunu hissetti, ama aynı zamanda onun cildinin kendi cildine değen serin dokunuşu, parmaklarının bileğini okşayarak onu titretmesi dikkatini dağıttı.

Evet, diye cevapladı zayıf bir sesle.

Ruhunu tekrar çağır, diye talimat verdi, *ve yapısal farkı zihninde tut. Kaç adım atman gerekiyor. Acıtacak, kendini hazırla.*

Sam öyle yaptı, sonra acıdan şok olup geri çekildi. Ama Will onu zorla yerinde tuttu, kaçmaya çalışsa da elini yere bastırdı.

"Sen bunu doğru yapana kadar burada kalacağız," diye emretti.

Ve öylece kaldılar, bazen gece yarısını geçene kadar, o her yeni dönüşümü onun memnuniyetine göre yapana kadar. Ancak o zaman onu serbest bırakırdı ve o da dairesine sendeleyerek geri döner ve yatağa yığılırdı.

Zorlu günler boyunca dişlerini sıkıp, ilk başlarda içgüdüsel olarak yaptığı dönüşümlerin neden işe yaradığını öğrendi, sonra bunları daha bilinçli bir şekilde yapmayı öğrendi. Bazen Diamond gelip, Gözlemevi'nin kenarından dersi izlerdi, ama hiç konuşmazdı. Kadın yıllar içinde zayıflamış, gümüş rengi saçları beyaza dönmüştü, ama bakışları hâlâ Sam'in kalbine korku salmaya yetiyordu.

Ama çoğunlukla Will'in yanındaydı. Uyandığında onu düşünür, yatarken de onu düşünürdü. Onu o kadar sık görüyordu ki rüyalarında bile onu görürdü.

Will onu hâlâ bir çocuk olarak görüyor gibiydi, uyarı ya da rıza olmadan kendisine emanet edilmiş bir çocuk. Yine de bazen, onun da kendisindeki değişimi fark ettiğini düşünüyor. Ara sıra ona bakış attığını fark ediyor. Ona verdiği emirlerde meraklı bir alt ton duyuyor. Bu her olduğunda, Sam günün geri kalanında bunu düşünerek geçiriyor, kalbi atıyor ve gecenin derinlerinde, malikanedeki yatağında yalnız kaldığında, onun yakıcı bakışını hayal ediyor ve

, parmaklarının içinde olduğunu ve kulağının yanında sesini hayal eder, ta ki onu titreyerek doruğa ulaştırana kadar.

Eskiden zihnini dolduran Ari'ydi, nerede olduğu, ne yaptığı, kiminle birlikte olduğu ve onu düşünüp düşünmediği gibi düşünceler. Ama gizli plajda geçirdikleri günden sonra, hayatından kaybolmuştu. Uzun bir süre, yanlış bir şey mi söylediğini merak etti. Sonra ona kötü bir şey mi olduğunu merak etti ve en kötü olasılıklarla kendini rahatsız etti. Ve sonra, aylar yıllara dönüştükçe, belki de onu unutmuş olduğu sonucuna vardı. Hayatındaki diğer çoğu insan gibi, onu geride bırakmıştı.

Bu en mantıklı açıklamaydı. Ve bu, diğer tüm olasılıklardan daha çok kalbini boşaltmıştı. Bunun yerine, yarasını kapatıp gömdü. En iyisi buydu. Bu kaçınılmaz değil miydi? Ari artık uzak bir anıdan ibaret olduğundan, acı veren boşluğu Will ile doldurdu ve onun karanlığının içinde yayılmasına izin verdi.

"Shakespeare hakkında bilgiye ihtiyacımız var mı?" diye soruyor şimdi.

Will başını sallar. "Lumines'e onun için endişelendiğimiz izlenimini vermek istemiyorum. Hayır, bu gece ortalığı temizleyeceğiz, ilişkilerimizi düzgün tutacağız. Diamond, Oxford'daki konferanstan hemen önce bir karışıklıkla uğraşmak istemiyor."

Konferans. Will, dünyanın dört bir yanından gelen simya sendikalarının yıllık toplantısından bahsediyor, müttefikler arasındaki ilişkileri güçlendirme, düşmanları gözetim altında tutma ve önümüzdeki birkaç yıl için anlaşmalar yapma zamanı. Sam daha önce bu toplantıya hiç davet edilmemişti, ama yine de ruhu bu düşünceye kapılıyor ve bir gün gitmeyi umuyor.

"Ama bu toplantıdan hala şüphe duyuyorsun," diye devam ediyor Sam, "yoksa beni buraya getirmezdin."

"Bence, olmamaları gereken tedarikçilerle görüşüyorlar, evet. Ve düşmanca bir hamle yapmaya niyetliler ise, misilleme yapmaya hazır olmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden gözlerini açık tut ve otelin çevresinde dikkatli ol. Sen oraya gözlem yapmaya gittin, fark edilmeye değil."

Kadın ona sertçe döner. "Toplantıya benimle birlikte katılmamı istemiyor musun?" der.

"Evet, seni mümkün olduğunca az görmelerini tercih ederim. Kim olduğunu kimsenin bilmesi gerekmiyor."

Sam, görüşmeye katılamayacağı için hayal kırıklığına uğrayarak kaşlarını çattı. "Diğer bir deyişle, ben senin şerefli nöbetçinim."

"Mozart memnun değil." Ona bakmıyor. "Akşamını boşa harcadığımı düşünüyorsun."

"Hayır. Sadece benim eşliğimi boşa harcadığını düşünüyorum. Seninle birlikte toplantıda değerli bir katkı sağlayabilirim."

O içini çeker. "Senin değerini ben belirleyeceğim."

"Peki, benim değerimi kaç kez hafife aldınız, Bay Taylor?"

Will ona yan gözle bakar. Yıllar boyunca Sam, onun korkutucu tavırlarıyla nasıl oynayacağını, onu kızdırmakla eğlendirmek arasındaki çizgiyi nasıl yürüteceğini denedi ve eğer tahminleri doğruysa, o da bu oyunu seviyor gibi görünüyor.

Bir saniye ona bakar, sonra gülümser. "Sizinle birlikte olmak her zaman çok hoş, Bayan Lang," diye mırıldanır.

Sonra bakışları kayar ve tekrar yola döner. Sam, yanaklarında sıcak bir kızarıklık hisseder. Yine o bakış, sert yoğunluğu daha derin bir şeye dönüşür. Başını pencereye çevirir ve gizlice kendine bir gülümseme izin verir.

Bu gece şehir merkezi kalabalık. Dışarıda, otelin karşısındaki alışveriş merkezi ışıklarla doludur, otelde ise bir tür doğum günü partisi vardır, parlak elbiseler giymiş kadınlar ve smokin giymiş erkekler lobiyi gürültüyle doldurur. Kendi işlerini iyi gizleyecek türden bir etkinlik.

Vale hizmetini kullanmayıp, arabayı bir blok ötede, gölgeli bir sokağa park ettiler. Sam, Will'in yanında her zamanki yerini aldı, adımlarını ona uydurarak, ellerini ceplerine soktu ve otelin ön girişine yaklaşırken adımlarını senkronize etti. Kayar cam kapılardan içeri girerken, Will elini Sam'in beline koydu ve lobide toplanan kalabalığın arasından geçmelerini sağladı. Sam dudağını ısırır. Onun dokunuğu her zaman elektrik çarpması gibidir.

Asansörlere yaklaşırken Will ondan uzaklaşır. Birbirlerine bir şey söylemelerine gerek yoktur; aralarında anlamlı bir bakış yeterlidir ve Will uzun koridordan toplantı odalarına doğru yönelir.

Sam ise ters yöne dönerek lobideki bara doğru yürüdü.

Burada bir koltuğa oturur. Konuklar ve garsonlar ona bakmadan yanından geçerler, onu fark etmezler ve hatırlamazlar. Gözleri kalabalığın içinde dolaşır, her şeyi ezberler. Burada en az yüz kişi olmalı, ama Sam'in zihni, kumla güçlendirilmiş, her birinin ayrıntılarını zahmetsizce kaydeder. Kıyafetleri, saç stilleri, sesleri, kiminle konuştukları, kaç yaşında oldukları ve ne içtikleri. Hepsini kaydeder. Gözlerini kapattığında, sahneyi kafasında bir film klipi gibi görebilir, duraklatabilir ve belirli kişilere yakınlıştırabilir, belirli bir kadının elbisesinin kumaşını veya bir erkeğin kol düğmelerinin tasarımını tanımlayabilir.

Otel resepsiyonunun yanında, Sam şimdi resepsiyon görevlisiyle konuşan, sırtı ona dönük genç bir adam görüyor. Bir dakika boyunca onu boş boş izliyor. Uzun boylu, güçlü ve zayıf, kahverengi tenli, üzerine tam oturan bir takım elbise giymiş. Adam, onun belirli bir anısını tetikliyor ve kendini, sık sık yaptığı gibi, Ari'yi düşünürken buluyor.

Seni olduğun gibi seviyorum, Sam.

Bir keresinde ona bunu söylemiş, onu unutmayacağına söz vermişti. Sonra onu terk etti.

Sam koltuğunda kıpırdanarak, umursadığı için kendine kızdı. Annesini görmek için bile zar zor vakit buluyordu, sendika dışından başka birini görmek için hiç vakti yoktu. Koltuğunda dikleşti ve kalbini sertleştirdi. Ari onu terk etmeseydi, o Ari'yi terk ederdi. Veda etmeyi uzatmamaları en iyisiydi.

Koridorun sonunda, sonunda Grand Central'dan gelen iki kişiyi yan girişten gelirken görür. Will'in arkasına geçerler.

Sam sessizce ayağa kalkar ve koridora doğru yürür. O yürürken, insanlar sanki yolunda bir engelmiş gibi etrafından dolanırlar. Gözleri ona hiç bakmaz. Kimseye dokunmadan kalabalığın içinden geçer ve koridorun başında durup bekler.

Önünde, Will ve arkadaşları toplantı odalarından çıkan iki Lumines adamıyla konuşuyorlar. Sam onları inceliyor. Daha önce adını duyduğu ama hiç görmediği bir adam var: Henry Maclan, Lumines'in fabrika müdürlerinden biri. Onunla birlikte bir polemikçi var,

Kane Zhukov. Onlar hakkında her şeyi bir anda not eder: kıyafetleri, kumaşları, boyları, yüz hatları. Takım elbise giymişler, görünürde silahları yok, ama bu önemli değil. Kimyagerler her zaman kendilerini silahlandırabilirler.

Reed'in sağ kolu Rudra da yakında burada olmalı. Sam, Will'in diğer konukları not alması yönündeki emrine uyarak lobide bir tur atar. Zihni bir madeni para kadar parlaktır, ulaşabildiği her ayrıntıyı emer.

Sonra başka birini fark eder.

Daha önce resepsiyon masasının yanında gördüğü genç adamdır, uzun boylu ve zariftir, başı hafifçe başka bir adama doğru eğilmiş, sessizce konuşuyorlar. Ancak bu sefer, kalabalığın arasından adamın yüzünün bir kısmını görebiliyor.

Sam onu ilk başta tanımaz, ancak onda gözünü çeken bir şey vardır. Diğerleri de aynı şeyi hissediyor gibi görünür, çünkü Sam, genç adam geçerken konukların ona doğru döndüğünü hisseder, böylece genç adam nereye giderse, kalabalıkta bir dalgalanma oluşur. Ünlü mü? Sam kaşlarını çatarak genç adamı inceler ve ona yaklaşır, ta ki takım elbisesinin yakasında parıldayan, şüphesiz bir tilki rozeti görene kadar.

Biri genç adamın omzuna dokunur ve o da yeni gelen kişiye dönerek konuşmaya başlar. O konuşurken Sam yavaş yavaş yaklaşır. Adam artık ona sırtını dönmüştür ve arkadaşıyla birlikte Will'in toplantısının yapılacağı salona doğru ilerlemektedir. Ama Sam ona yaklaştıkça tüyleri diken diken olur. Hayır, onda çok tanıdık gelen bir şey vardır. Kalbi hızla çarpmaya başlar.

Sonunda, genç adamın arkadaşını tanıyacak kadar yaklaşır.

Rudra Mahajan. Reed'in sağ kolu.

Sam, Rudra'nın bu gece yanında kimi getirmeye karar verdiğini merak ederken, yanındaki genç adam dönerek Sam'in onu tamamen görebilmesini sağlar. Güzel bir gülümsemesi vardır ve güldüğünde, sesi Sam'in tüm vücudunu sarar.

Sam olduğu yerde donar. Etrafındaki uğultulu lobi sessizleşir.

Sesi farklı. Daha yaşlı, daha olgun, ama yine de tanınabilir. O. Gözleri, teni, saçları, parlak koyu ve zengin kahverengi tonları ve zengin siyah dalgaları, gülümsemesi, kahkahası ve

sesi, o ses. Anılar dalgası onu öyle bir güçle vuruyor ki, başı dönüyor.

Ari.

Ari.

Sam

Sam, nasıl ayakta durup sahneyi sakın bir şekilde izlediğini bilmiyor. Sanki çok uzaklardan, Ari'nin yürürken Rudra'ya bir şey söylediğini, adamın cevap verdiğini, Ari'nin onaylayarak başını salladığını izliyor. Tekrar tekrar onun yüzüne bakıyor. Kesinlikle yanılmış olmalı. O olamaz. Yıllardır, onu tekrar görebilmek umuduyla kalabalıklar içinde otomatik olarak Ari'nin yüzünü arıyordu, o kadar uzun süre umut etti ki, onu bulma içgüdüğü zihninin derinliklerine yerleşmişti. Belki de şu anda olan budur — o içgüdüğün yanıış çalışması, bir yabancıyı Ari'ye dönüştürmesi.

Ama bu bir hata değıl.

Onunla ilgili her şey değışmişti, ama yine de o olduğı inkar edilemezdi. Çocukken bile Ari, başkalarını kendine çeken biriydi, ama şimdi onda imkansız bir zarafet, tanımlayamadığı karşı konulmaz bir çekicilik vardı. Gözleri her zamanki gibi karanlık ve zarif, ancak artık bir çocuğa ait gibi görünmüyorlar. Yüzü daha rafine, daha düşünceli, tüm özellikleri en zarif şekilde gelişmiş biri gibi. Eski paralıların giyindiğı gibi sade giyinmiş — temiz çizgiler ve zarif terzilik, arduvaz grisi kazak ve pantolonun üzerine dökümlü uzun, koyu yeşil bir palto, parmaklarını saran birkaç gümüş yüzük.

Ve tabii ki, tilki broşu. Lumines mürettebatından biri.

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalışıyor.

Elbette bu imkansız değıldi. Ari son konuşmalarında ona ipuçları vermemiş miydi? Ayrılacağını söylemiş, ama

ayrıntıları gizli tutmamış mıydı? Sözüne rağmen, iz bırakmadan hayatından kaybolmamış mıydı? Her öğleden sonra gizemli bir siyah araba onu okuldan almaya gelmemiş miydi? Mektupları şimdi bir flipbook gibi hafızasında uçuşuyor, her kelime zihnine kazınmış. Sınıfın arkasında sessizce güldükleri anlar, kütüphanenin köşesinde çömelip yağmuru izledikleri anlar. Mektuplarında hayatlarının ayrıntılarını paylaşmak istememeleri, önemli konuları hep dolaylı yoldan konuşmaları. Her şey başından beri onun sözlerinde, sonsuz felsefi düşüncelerinde ve görünüşte önemsiz tartışmalarında var mıydı?

Biri diğeri olur, diğeri biri olur.

Ona yazdığı ilk mektuplardan birinde bunu yazdığında, eğitimine çoktan başlamış mıydı? O zaman bile, ona simya hakkında soru sormalı mı diye boş boş düşünmüştü. Sonuçta içgüdüğü doğrudu.

Sam'in önündeki bir grup misafir aniden yolundan çekilir.

Ve kısa, kader belirleyici bir an için, Sam Ari'nin görüş alanına girer.

Bu odadaki herkesin içinde, sadece onun gözleri, kumun etkisine rağmen onu fark ederek, hiç çaba harcamadan onun gözlerine kilitlenir.

Onu bir anda tanıdı. Sam, gözlerinin büyüdüğünü, gülümsemesinin kenarlarının sertleştiğini fark etti.

Onun lehine olan şey, konuşmasında hiç hata yapmamasıdır. Hiç duraksama ya da tereddüt yoktur. Bir anlığına bakışlarını ona diker, sonra gözlerini kırpar ve bakışlarını ondan ayırır, Rudra'nın söylediklerine uygun şekilde güler ve cevap verir.

Hayır, Ari sadece Lumines mürettebatından biri değil. Rudra ile neredeyse eşit bir şekilde konuşuyor. Sendikada yüksek rütbeli, belki de Rudra'nın yardımcısı.

Kadının aklına bir şey geliyor.

O Shakespeare mi?

Lumines'in genç müzakerecisi. Şehrin her yerinde hakkında dedikodular yapılan karizmatik simyacı. Rudra ile konuşma şekli, insanların ona karşı tepkileri, her zaman sahip olduğu çekiciliği... Her şey çok mantıklı geliyor. Bu olasılık, ona yeni bir mide bulantısı dalgası getirir.

Aklından ne geçiyor? Sam'i kim sanıyor? *Onun* neden burada olduğunu düşünüyor?

Sonra onu geçip koridorun sonundaki Will'e doğru ilerliyorlar. Sanki transa geçmiş gibi, Sam Rudra ve Will'in başlarını sallayarak selamlaşmalarını izliyor.

Kahretsin. Lumines bu gece ne planlıyor? Will ona toplantıya gelmemesini söylemişti, ama Ari'yi tanıdığını, onu yıllardır tanıdığını, onun yapabileceklerinden korktuğunu Will'e hemen söylemeli mi? Bunu ona nasıl zamanında söyleyebilirdi ki?

Cesaretini toplayarak olabildiğince yaklaşır ve yakınlardaki bir kapının gölgesinde saklanarak onların konuşmalarını dinler.

"Bekletilmekten hoşlanmıyorum, Bay Mahajan," diyor Will, Rudra'ya. Sam, Will'in Rudra'nın takma adı olan Prometheus yerine gerçek adını kullanmayı tercih ettiğini fark eder. Bu, Rudra'yı küçümsemek ve Will'in bu ani toplantıya sürüklendiği için memnun olmadığını ona belli etmek için ince bir yöntemdir.

"Küçük ocukların sabırlı olmayı öğrenmesi zaman alır, Bay Taylor," diye cevaplar Rudra, Will'in lakabını kullanmayı da ihmal ederek. "Bu benim ortağım, Shakespeare."

Sam midesinin bulandığını hissediyor. Sonuçta o, o.

Will, Ari'yi soğuk bir bakışla süzüyor. "Kendine oldukça iyi bir ün yapmışsın."

Ari'nin sesi net ve kibardır. "Ben sadece hepimizin istediğini elde ettiğinden emin olmak için buradayım."

"O zaman birbirimizin zamanını boşa harcamayalım," diye cevaplar Will. Rudra'ya dikkatini geri çevirmeden önce Ari'ye tek söylediği budur. Bir reddetme ve Ari'ye haddini aşmaması için bir uyarı. "Bu yanlış anlamaları ne kadar çabuk giderirsek, işimize o kadar çabuk dönebiliriz."

Sonra odaya girerler ve salon tekrar boşalır. Sam yine içinden küfür eder ve arkasını döner, salonun sonunda durup kalabalığa bakar. Yapabileceği tek şey beklemek ve gözlemlemektir. Tereddüt eder, bir süre salonda volta atar sonunda kendini zorlayarak odadan çıkıp bir tur atmaya karar verdi.

Giderken, lobideki yüzleri ve konuşmaları ezberler, otelde Lumines'in diğer izlerini arar. Önsezisiyle tüyleri diken diken olur. Bir süre sonra telefonuna bakar.

Toplantı başlamasından bu yana on beş dakika geçmiştir.

Bir şeylerin ters gittiği hissi onu sarmış durumda. Nedenini bilmiyor. Sonra bunun nedeninin, bunca yıl geçmesine rağmen Ari'yi hala *tanıdığı*, sesindeki ince değişiklikleri hala fark edebildiği, ses tonundaki bir değişiklikten bir şeylerin söylenmediğini hissettiği için olduğunu anlıyor.

Yine lobide durur, partinin kenarında oyalanır, herkes tarafından görmezden gelinir ve görünmez olur. Dakikalar geçer. Konuk grupları büyür ve küçülür.

Bir şeyler yolunda değildir.

Sonunda, on beş dakika sonra, dönüp koridora doğru geri gider. Kalbi gergin ve sıkı bir ritimle çarpmaktadır.

Bu kez, toplantı odasına yaklaşırken, bir kapının açılıp kapanma sesini duydu.

Durur, uzaklaşan ayak seslerini duyar. Biri toplantıdan çıkmıştır. Bir saniye sonra, lobide bulunan birkaç koridoru geçene kadar koridorda ilerlemeye devam eder. Burada kimse yoktur. Gözleri kısılır. Dönüp geriye doğru yürür, virajı dönene kadar...

...ve Ari'ye rastlar.

Sam düşünmeden tepki verir. Eli hızla uzanır ve duvara düz bir şekilde bastırır. Ari de aynısını yapar. Göz açıp kapayınca kadar, duvardan parlak bıçaklar çıkarılır ve birbirlerinin boğazlarına doğrulturlar.

Bir an için, sadece birbirlerine bakarlar.

Ari ilk konuşur. "Seni başka biriyle karıştırdığımı sandım," der.

O gözlere tekrar bakmak hâlâ çok garip geliyor. "Ben de öyle," diye cevaplar Sam.

Aralarında ağır bir sessizlik hakim olur. Ari, sanki bir zamanlar tanıdığı kızla şimdiki görünüşü arasındaki farkı uzlaştırmaya çalışır gibi, Sam'in yüzünü inceler. Sonra yakasındaki kanatlı aslanlara bakar.

"Ne zamandır Grand Central'da çalışıyorsun?" diye sorar.

Sam, onun kaldırdığı bıçağa meydan okurcasına bakar, onu kullanmaya cesaret etmesini bekler, ama ikisi de kıpırdamaz, bu yüzden bu hassas dengede, bir şiddet heykeli gibi asılı kalırlar.

"Peki sen Lumines'te ne zamandır çalışıyorsun?" diye cevaplar. "Biz hala okuldayken onlarla eğitim alıyor olmalısın."

O cevap vermez, kız anlayışla başını sallar. Onu tanımadan önce bile yıllardır onlarla birlikte olmalı.

Aniden, Ari'nin gözlerinde bir anı belirir. "Korkunç kaza," der, ona başını sallayarak. "Uzun zaman önce mektubunda bahsettiğin kaza. Bununla bir ilgisi vardı, değil mi?"

Restoranın patlaması. Annesinin yaralanması. Grand Central'a kabul edildiğinde, Lumines'ten bunun için adalet isteyeceğine yemin etmişti.

Ve şimdi Lumines, Ari demekti.

Ari'nin kum kullanıyor olabileceğini fark eder. Kullanıyor mu? Kullanıyor olmalı; neredeyse tüm simyacılar kullanır. Bu, onun karizmasını doğal olmayan bir şekilde güçlendirmiş olabilir mi? Şu anda bile, vücudunu ona doğru en ufak bir hareketiyle, onu dinlediğini, hayatından kaybolduğundan beri özlediği ilgiyi ona gösterdiğini hissettiriyordu. Dikkatli olması gerekiyordu.

"Şehri terk ettiğini sanıyordum," diyor, onun sorusunu kaçınarak.

"Buraya sık gelmiyorum. Çok seyahat ediyorum."

Sözlerine alaycı bir ton ekler. "İletişimde kalacağını söylemiştin."

Adam hiç etkilenmez. "Etmediğim iyi olmuş."

Her şeyi hala Ari'ydi, ama artık daha soğuktu, gözlerindeki ışık daha uzak ve hesaplayıcıydı, duruşu daha mesafeliydi. Onu bir tehdit olarak değerlendirme şekli onu ürpertir.

Ve o da aynı şeyi yapmıyor mu? O da ona daha soğuk görünmüyor mu, gözleri eskisinden daha acımasız değil mi?

"Burada ne işin var Ari?" diyor. "Neden bu toplantıya geldin?"

"Sadece partinin tadını çıkarıyorum," diyor.

"Neden dışarı çıktın? Ne oluyor?"

"Seni görmek için çıktım." Gözlerini kısarak ona bakar. "Ya sen? Constantine'e mi eşlik ediyorsun?"

Onun geçmişi ve bugünü arasındaki bu çatışma gerçeküstüydü. Sam, Ari'nin ağzından çıkan Will'in sözlerini anlamaya çalışır.

Çocukluk arkadaşının Grand Central'ın hiyerarşisini nasıl anladığını ve düşmanları için çalıştığını.

Kafasını eğiyor. "Sadece partinin tadını çıkarıyorum," diyor, onun sözlerini tekrar ederek.

Will, Sam'in sözlerini düşünür gibi görünüyor; gözleri Sam'in elindeki bıçağa kayıyor. Sonra, Sam'in sürprizine, kendi silahını indirip bıçağı kemerinin yanına sokuyor.

"Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım," diyor.

Şimdi yeniden biraz kendine benziyor, tanıdığı çocuk, ellerini ceplerine sokmuş, bıçağına karşı duruyor. Anıları yeniden su yüzüne çıkmasını engelleyemiyor. Ona avucunu uzattığını, kendi elini onun eline bastırdığını düşünüyor. Elinde bir daire çizdiğini, sonra da ortasına bir nokta koyduğunu hatırlıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ona.

O, yere bakarak gülümsedi, ona bakmaya utanıyordu. *Mükemmellik demek. Seni olduğun gibi seviyorum demek, Sam.*

Şimdi, avucunun içine simyanın altın sembolünü çizdiğini biliyor.

Bunca yıldır içinde biriken duyguların dalgası, kalbinin her köşesini doldurarak yükselir. Onu bu şekilde hissettirdiği için ondan nefret eder, aralarındaki dostluğun bir parçası hala onları birbirine bağlıyor, bir şekilde ondan tamamen kurtulamıyor. Bir an için, silahlı ve öfkeli bir şekilde orada durur.

O, ona sabit bir şekilde bakar. "Sam. Lütfen."

"Lütfen *ne?*" dedi kız, sinirli ve kalbi kırık bir şekilde.

Adamın gözleri hüzünlüydü. "Bu gece sana zarar vermeyeceğim."

Öfkesi, geldiği kadar çabuk kaybolur, ardından bir yorgunluk dalgası gelir. O da kolunu indirir, bıçağını duvara dayar ve silahı sıvaya dönüştürür.

"Zaten incittin," diyor boğuk bir sesle ve bu sefer, onun bakışlarında bir anlık acı görüyor.

Ari cevap vermek için ağzını açar, ama cevap veremedi, arkasındaki koridordaki kapı gürültüyle açılır.

Sam ve Ari'nin gözleri birbirlerinden uzaklaşır, Will tek başına toplantı odasından çıkar.

İlk başta, rahatsız görünmüyor. Ceketini omuzlarına atmış ve sırtını onlara dönmüş, koridorun sonunda otelden dışarı çıkan yan kapıya doğru yürüyor. Yürüyüşü neredeyse doğal görünecek kadar kusursuz.

Ama bir şeyler ters. Sam, ceketinin kumaşı altında kolunun pozisyonunu fark eder ve ellerinden birinin pantolon cebine sokulmak yerine yan tarafına sıkıca bastırıldığını anlar. Onun yanında yeterince sık yürüdüğü için, yürüyüşünün de normal hızından daha yavaş olduğunu bilir.

Serbest elini duvara bastırır. Arkasında beton bir bariyer yükselir ve koridoru takipçilerden izole eder. Bu bir anda olur, ama Sam onun dönüşümünün ne kadar düzensiz olduğunu anlayabilir, taştaki çatlakları görebilir.

Will ağır yaralanmıştır. Ruhunun tüm gücü onu hayatta tutmak için harcanmaktadır, bu yüzden simyaya kullanabileceği çok az güç kalmıştır.

Sam'in bakışları, ifadesiz ve karanlık olan Ari'ye geri döner. Bu bir toplantı değildi. Bu bir pusuydu.

Ari'ye saldırmaması gerekirdi, ama zaman yoktu — Will'e yardım etmesi gerekiyordu. Ari'den uzaklaşarak lobiyi boydan boya geçip daha küçük bir salona ulaştı. Orada dönüp, otelin ön giriş yolunun sonuna çıkan yan kapıya doğru koşar. Bir kısmı, Ari'nin peşinden koşarken çıkardığı ayak seslerine hazırlıklıdır, ama omzunun üzerinden baktığında onu görmez.

Yan kapıdan fırlar ve bekleyen kapıcının önünden otelden çıkar. Kapıcı ona zar zor bir bakış atar ve ilgisizce başka yere bakar, onun varlığı çoktan aklından çıkmıştır.

Sam, otelin yan tarafındaki caddeye doğru koşar. Orada, Will'in ona doğru geldiğini görür, silueti sokak lambalarının ışığında belirir ve kaybolur.

Bu açıdan, yarasının ne olduğu açıkça bellidir. Şimdi, üzerine örtülmüş paltosunun altında, elini sıkıca yan tarafına bastırıldığını görebilir ve onun altında, ışıktaki parlak bir şekilde yayılan, gömleğinin kumaşına yayılan koyu bir leke vardır.

O da kavşağa ulaşana kadar hızını artırır. Will köşeyi dönüp ona doğru gelirken, Sam da onunla birlikte döner

ve yan yana yürümeye başlarlar. Adam onun varlığına hiç tepki vermez, ona bakmaz bile, ama vücudu bilinçsizce ona doğru eğilir. Aşağıya baktığında, adamın yan tarafını tutan elinin kanla kaplı olduğunu fark eder.

Kahretsin. Bu hızla kan kaybından ölecek. İçindeki her şey ona yardım etmek için çılgılık atıyor, ama polemistler karmaşık şifa sanatında kapsamlı bir eğitim almamışlardır — yaralanma vermek, zararı gidermek kadar zahmetli bir hassasiyet gerektirmeyen hızlı ve acımasız bir simya biçimidir. Yarayı kapatabileceği gibi, kazara onu öldürebilir de. Bir alkiyata ihtiyaçları var, hem de acilen.

"Nereye?" diye sorar.

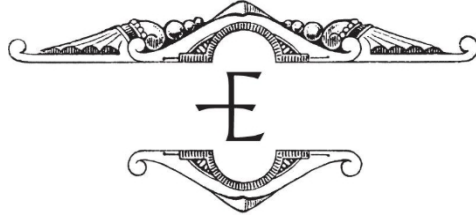
"Senin sürmen gerekecek," diye cevaplar Will.

Gecenin karanlığında otelden uzak sesler geliyor. Sam, sesleri tanımak için arkasına dönmesine gerek yok.

Lumines av peşinde.

GörünüŖe göre kum, bu güzelleŖtirmeyi fark eden diğeri insanlar için mutlaka yenilmezlik sağlamıyor. Yüzdeki makyajla benzer bir işlevi görüyor: cildi pürüzsüzleŖtirmek için fondöten, kusurları gizlemek için kapatıcı, doğal özellikleri vurgulamak, elmacık kemiklerini daha yüksek ve burnu daha belirgin göstermek için kontur, gözlerin çekiciliğine dikkat çekmek için eyeliner ve göz farı. Makyajda olduğu gibi, kum da bir kişiyi, geçici de olsa, neredeyse tanınmaz hale getirebilir.

Kumun Özellikleri Üzerine Araştırmalar, Cyrus, 1988

Ari

Oteldeki hiç kimse onu fark etmiyor gibi görünüyor.

Ari bunu böyle anlıyor. Şu anda bile, otelin karşısındaki karanlık sokağa bakıp Will'e rehberlik ettiğini gördüğünde, insanlar onu çocukluğunda olduğu gibi görmezden geliyorlar. Hatta daha da fazlası. Kumun üzerinde olmalı, çünkü bir yoldan geçenle omuz omuza çarpışsa bile, o kişi gözünü bile kırpmıyor, onun varlığını hiç fark etmeden yoluna devam ediyor. Sanki orada değilmiş gibi.

Diamond'da bir hayalet var.

O olamaz, tabii ki o olmadığı sürece.

Bir hayalet, Diamond'ın dikkat çekmeden bilgi toplamak için kullandığı, bir yere girip iz bırakmadan çıkabilen biri. İncecik vücudu uzamış, geniş gözleri daha keskinleşmiş, siyah saçları artık sırtına kadar uzanan gümüş bir perde gibi. Onun görüntüsü, zihninin her köşesini doldurana kadar genişliyor. Görünmezliği artık onun silahı haline gelen Sam.

Başı dönüyor. Sam'i en son ne zaman düşünmüştü? Yıllar içinde hafızasından silinmişti. Onu kaçırmıştı; gizli plajda geçirdikleri o günden sonra bir daha onunla hiç iletişime geçmemişti. O mesaj atardı, o da mesajları haftalarca okunmamış olarak bırakır, onlara ciddiyetle bakar, kalbi acırdı, çünkü bir cevap ikisini de inciteceğini bilirdi. Hayatına devam etmesi, normal dünyasıyla bağlarını koparması söylenmişti ve o da öyle yaptı, tıpkı ailesini bırakmaya zorladığı gibi, zamanını Avrupa'ya iş seyahatleri ve Gotham'daki görevlerle, Hamptons'daki Lumines için düzenlenen akşam yemeği partileriyle ve Florida Keys'teki yatlarda yapılan görüşmelerle doldurdu.

Florida Keys'teki yatlarda yapılan görüşmelerle doldurmuştu. Aylar yıllara uzadı, ta ki o denemeleri bırakana kadar ve o da içgüdüsel olarak onun adını bir daha asla duymayacağını anladı.

Ta ki şimdiye kadar.

Will'in ona yaslanmış, kolunu beline sıkıca dolamış halini görmek, içini sıcak bir ıstırap seli kapladı. Onu görmeyeli beş yıl olmuştu. Elbette onu eskisi gibi sevmiyordu, ona asla vermeyeceği mektupları yazmak için geç saatlere kadar uyanık kaldığı zamanlardaki gibi. Bunun nedeninin Sam'in Will ile olan ilişkisini anlamaya çalışması olduğunu kendine söylüyor. Ona ne sıklıkla güveniyor? Sam'in görünmezliği Will'i bir dereceye kadar koruyor mu? Ari emin değil.

Rudra ve iki Lumines mürettebatı arkasında sokağa fırladığında gözlerini ondan ayırır. Bu gece hava soğuk ve nemlidir, nefesleri beyaz bulutlar halinde dışarı çıkar.

"Ölümcül bir atış olmalıydı," diyor odada Will'e ateş eden Zhukov.

"Yeterince ölümcül değilmiş galiba," diye tersler Rudra.

"O kadar hızlı hareket etmemesi gerekirdi," diye mırıldanır Maclan.

"Constantine'i asla küçümsemeyin." Rudra hepsine sinirli bir şekilde başını salladı. "Gidip işi bitirin."

Ari, caddeyi geçerken dişlerini sıkar. Nasıl? Bu nasıl olabilir? Sam nasıl Diamond Taylor için çalışan Grand Central simyacısı olabilir? Ari, hafızasını ateşli bir şekilde tarar, ne zaman başlamış olabileceğine dair ipuçları arar, mektuplarının satır aralarında gözden kaçırmış olabileceği şeyleri arar. Sam ne zamandır onlarla birlikteydi? Onu işe aldıklarında o da onun kadar genç miydi? İlk tanıştıklarında zaten Grand Central'da eğitim görüyor muydu?

Böyle bir şeyi birbirlerinden nasıl saklayabilmişlerdi?

Diğer tarafa vardıklarında, Ari sessizce Zhukov ve Maclan'a sokağın sonuna kadar devam etmelerini işaret eder. Onlar sorgusuz sualsiz ona itaat ederler. Sonra Ari, Will ve Sam'i diğer tarafta yakalamak için sola döner. Midesi bulanır. Elini duvar boyunca gezdirir ve kaotik düşüncelerini sakinleştirmek için kendini

kafası karışık düşüncelerini sakinleştirmek için tuğlaların yapısına odaklanmaya zorlar.

Kafasının eğimi, gözlerindeki temkinli bakış. Sesindeki acı. *İletişimde kalacağını söylemişti.*

Sam, Will ile aralarına girerse ne olacak? Ya kararından vazgeçmezse?

Bu gece sana zarar vermeyeceğim.

Dudaklarından çıkan bir başka boş söz. Ari, Maclan ve Zhukov'un ona yettiğini, onun onları savuşturmaya çalıştığını, Will'in kavgayı kaybettiğini hayal eder. Peki Ari, yetişse bile bu konuda ne yapabilir ki? Lumines'e bağlılık yemini etmiştir, Grand Central'a karşı görevini yerine getireceğine yemin etmiştir.

Ari köşeyi döndüğünde, Sam ve Will'i arabalarının yanında görür. Araba anahtarlarıyla uğraşmazlar, ancak kapının kilidini açan Sam'dir, Will değil. Will, gösterdiği kadar yaralı olamaz. Arabaya binerken, Sam arkalarındaki virajdan Maclan ve Zhukov'un seslerinin geldiği yere doğru döner. O ve Will, birbirlerine tek kelime etmeden ne yapacaklarını bilerek, hareketlerin senfonisi içinde adımlarını atarlar. Sam omzunun üzerinden bakarken, Ari'yi sıcak ve açıklanamayan bir kıskançlık kaplar.

Gözleri ona kilitlenir.

Sonra Maclan ve Zhukov'un yaklaşma sesini duyunca hızla döner.

İkili artık iskeleye ulaşmıştır. Sam binanın gölgesine girer ve onlar ortaya çıktığında, onlara yaklaşır, yolda o kadar yakın geçer ki Maclan omzuna çarpar.

Sam, sanki onu ilk kez fark etmiş gibi, hafif bir şaşkınlıkla ona bakar. Gözleri Ari'nin gözleriyle buluştuğunda, ifadesinde tuhaf bir parıltı belirir — sanki Ari dünyadaki en sıradan insanmış gibi, ilgisiz bir bakışla bakmaktadır. Ari şaşkın bir hayranlıkla onu izler.

Maclan, "Affedersiniz" diye mırıldanır, bakışları çoktan ondan uzaklaşıp sokağa dönmüştür. Sanki onu fark etmek bile zaman kaybıymış gibi.

Ari bir adım öne çıkar ve Maclan'ı uyarmak için seslenmeye başlar.

Ama Sam çoktan elini binanın duvarına bastırmıştır. Taştan bir bıçak çıkar ve elinde metale dönüşür.

Maclan'ın boğazını keser. Bıçak gecenin karanlığında parlar ve sihir gibi, boynunda kırmızı bir çizgi belirir, onu öldürmeye yetmeyecek, sadece korkutmaya yetecek kadar derin.

Maclan aniden konuşmayı keser, Zhukov şok içinde küfürler savurur.

Bir polemikçi, diye düşünür Ari, onlara doğru koşarken. Onu savaşmak için eğitmişler.

Maclan dizlerinin üzerine çöker. Zhukov onu takip eder, ama kız yine iskelenin arkasına atlar ve Ari onun durup şaşkın şaşkın baktığını görür. Sonra dehşete kapılır. Zhukov'un bu tarafa birinin gittiğini gördüğü açıktır, ama şimdi onun hangi yöne gittiğini hatırlayamıyor gibi görünüyor. Kız normal bir yürüyüşle diğer taraftan çıkar, paltosunu yukarı çekmiştir ve tekrar görünür olduğunda, Zhukov onun Maclan'a saldıran kişi mi yoksa sadece otelden uzaklaşan başka bir parti katılımcısı mı olduğuna karar veremiyor gibi görünür.

Ari koşmaya başlar. Sam köşeyi dönmeyi bitirir bitirmez ona ulaşır ve onun kendisine doğru koştuğunu fark eder. Anında duvara yaslanır.

Duvara doğru kayar ve tuğladan bir silah çıkarır...

ama Ari, silahı ona doğrultmadan yere eğilir ve elini kaldırma sıkıca bastırır.

Zemin, onun hemen önünde camdan bir duvar oluşmadan önce pürüzlü bir çizgi halinde çatlar. Sam, bariyerden uzaklaşıp etrafından dolaşmak için geri çekilir, ama Ari ona yetişir. Onu duvara iter ve elini bileğine sıkıca geçirir.

Kız ona gözlerini kısarak diğer elini kaldırır. Ari duvardan çelik bir kablo çıkarır ve kızın diğer bileğine sarar, sonra kolunu binaya yapışana kadar geriye doğru çeker.

Ama kız ondan daha hızlıdır — bileğindeki kabloyu zaten küçültmeye başlamıştır, parmağını uzatıp kablonun kenarı boyunca gezdirerek onu inceltir. Kablo kağıda dönüşür ve yırtılır. Eli

Serbest kaldığında, Ari'ye saldırır. Aniden, Sam koluna metal sarmalarken, duvara yapışan kişi Ari olur. Ari dişlerini sıkar ve onu yakalamadan hemen önce kapanan kablolardan kolunu çeker. Diğer bileğini yakalar ve onu duvara iter. Bu sefer, bileklerine kelepçe gibi demir sarmayı başarır. Sonra elini uzatarak Sam'in vücudundaki organik kimyayı hisseder — öfkesine sakinlik, ona saldırma kararlılığına şüphe ekler.

Sam titrer ve ondan uzaklaşır. Ari daha fazlasını, gerçekten zarar verici bir şey yapabilirdi, ama bunun yerine biyo-kimyasını geri çeker ve Sam'in bağlarını sıkılaştırmaya odaklanır. Sam nefes verir.

İkisi birbirlerine bakışır, yüzleri birbirinden sadece birkaç santim uzaktır. Ari, Sam'in rakibinin kendisine iyi odaklanabildiği bir savaşa alışkın olmadığına emin olur. Köşeden, Zhukov'un onu çağırdığını, hala konuşabilen ama sesi kısılmış olan Maclan için yardım istediğini duyar.

Ari bir an tereddüt eder. Onu burada tutarsa, Rudra onu sorgulama ve değerli bir rehine olarak Lumines'e geri götürmek isteyecektir. Ya da onu burada öldürüp Grand Central'a bir darbe indirebilirler. Constantine ve Mozart, ikisi de bir gecede.

Ama Ari ona bakar ve bunu yapamaz. Saçları gecenin karanlığında koyu gümüş rengi parıldamaktadır. O saçlara tutturulmuş deniz papatyalarını, kızın başını omzuna yaslayarak kucağına düşen papatyaları düşünür. Onun için duyduğu acı vücudunda dalgalanır.

Dikleşir. Bilezikleri duvara çekilir ve onu serbest bırakır.

"Git," der ona sertçe. "Çabuk. Rudra gelmeden."

Sam'in bakışları dalgalanır. Bu bir tuzak mı diye anlamaya çalışır gibi ona göz kırpar ve bu kısa an için, bir zamanlar tanıdığı Sam'e benzer.

"Neden?" diye sordu.

Yüzündeki ifadeye dayanamaz. Dudakları tekrar açıldığında, öfkeli ve boğuk bir sesle konuşur. "Gizli kumsal. Dolunay. Şimdi *git*."

Sam harekete geçer. Bir saniye önce Will'in önündeydi, bir saniye sonra ortadan kaybolur, geceye karışır, virajı dönüp Will'in bulunduğu arabaya doğru koşar. Kaldırımında, Zhukov

Maclan'ın yanında çömelmiş olarak motorun gürültüyle çalışmaya başlamasını izler. Sam tek bir hareketle arabayı geriye doğru sürer, yan yola çıkar ve sarı ışıktaki hızla geçip caddeden aşağı doğru gider.

Ari onların kayboluşunu izlerken, ona söylediği son sözler kulaklarında çınlamaktadır. *Gizli plaj, dolunay*. Bu sözler nefes almak kadar içgüdüsel bir şekilde ağzından çıkmıştı ve şimdi hem heyecan hem de suçluluk duygusu hissediyordu. Onu tekrar görmek istediği için mi söylemişti? Yoksa onun hedefi olduğu için mi söylemişti, çünkü onunla ilgili bilgilere ihtiyaçları olacağını bildiği için mi? Lumines'e olan sadakati ne kadar derindi?

Neden ona yardım etti? Neden gitmesine izin verdi?

"Bu da neydi böyle!" Zhukov, Ari ona katılıp Maclan'ın yarasını incelerken haykırır. Rudra, gölgelerin içinden yumuşak adımlarla ve karanlık bir ifadeyle çıkarak arkalarından gelir.

"Bir hayalet," diye cevaplar Ari.

"Grand Central'ın hayaleti mi?" Zhukov inanamıyormuş gibi mırıldanır.

Ari daha fazla konuşmak istemiyor, ama Rudra'nın gözleri çoktan ona kilitlenmiş, isteksizliğini görmüş geçirmiş.

"Onu tanıdın," der adam.

Yalan söylemenin bir anlamı yok. Ari, arabalarının gittiği yönü izlerken, içinden bir sesin ona onu tekrar tekrar inciteceğini söylediğini bilir.

"Evet," diye cevap vermek için kendini zorlar. "Adı Samantha Lang."

Lovelace: Kumun uzun süreli kullanımı ile simyacıların ruhlarının bozulması arasında doğrudan bir ilişki var, sence de öyle değil mi?

Darwin: Kum 80'lerin ortalarından beri var, bu yüzden simyacılar yeterli veriye sahip değiller...

Lovelace: Ama biz varız. Son on yıldır binlerce simyacıyı takip eden kapsamlı bir çalışma var.

Thales: Bu örneklem setiyle ilgili sorunlar var.

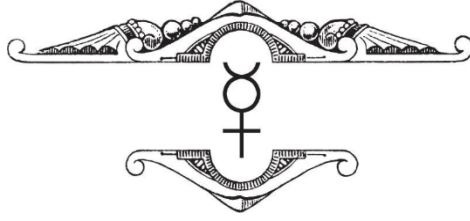
Lovelace: Şiddete eğilimli olanlarda şiddet eğiliminin arttığını, ruh sağlığı sorunları olanlarda depresyon ve intihar eğiliminin arttığını, kansere yatkın olanlarda kanser oranlarının daha erken yaşlarda arttığını, bu hastalıklara yakalanma riski olanlarda her türlü hastalığın semptomlarının hızla kötüleştiğini gördük. Simyacı olmayanlarda da benzer tepkiler görüldü.

Wu: (Moderatöre) Bunun kimyager olmayanları nasıl etkilediği umurumuzda mı? Bunun kimyanın modern ekonomisiyle ilgili bir tartışma olduğunu sanıyordum.

Moderatör: Kimyager olmayanlar bizim müşterilerimizdir. Lovelace'in yorumu konuyla ilgilidir.

Darwin: O zaman size şunu sormak istiyorum. Eğer bu doğru olsaydı, kimse bunu almayı bırakır mıydı?

Oxford seminerlerinde ekonomi yuvarlak
masa toplantısı, 22 Mart
1995

Sam

Dışarıdan bakıldığında bina sıradan görünüyor. Eski tuğla ve harçtan yapılmış, uzun zaman önce kapanmış bir dükkan.

Otelden kaçarken Will'e acil bir şekilde *nereye gideceklerini* sordu. *Malikaneye mi?*

Will başını salladı. *Vakit yok. Broadway'den git. Doğuya doğru. Kimsenin bizi takip etmediğinden emin ol.*

O, caddeleri hızla geçerek, sonunda şehrin kalbinde, Angel City Su ve Elektrik Departmanı'nın yakınındaki eski depoların önünden geçerler. Burada, Sam sonunda durur. Yolun karşısında, departman sarı sokak lambalarının ışığıyla aydınlatılırken, yanındaki tuğla dükkanlar ve lüksleştirilmiş taco tezgahları çoktan kepenklerini indirmiştir.

Will'i arabadan çıkarmak için koşar. Will elini tutmaz ve arabadan inerken titremez, ama yüzündeki renk şimdi daha da solmuştur, bu yüzden loş ışıktaki korkunç derecede solgun görünür. Sam, tek kelime etmeden onun yanında yürür, bir elini sanki düşerse onu tutmak için sırtına uzatır.

Yaklaştıklarında, kepenkleri indirilmiş dükkanlardan birinin kapısı açılır. Koyu kahverengi bir kazak ve siyah pantolon giymiş, beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmış yaşlı bir kadın çıkar. Will'i görünce başını sallır.

İçeri girerler. Kapı arkalarından kapanır ve dışarıdaki gece yeniden sessizleşir.

İçeride, kadın telaşla çalışır. Sam, Will'in paltosunu çıkarır ve kadın onu odanın arkasına götürür, orada ona alçak bir masaya uzanmasını söyler. Bir dizi floresan lambayı yakar. Lambalar o kadar parlaktır ki Sam gözlerini kısar ve masanın kenarına çarpar.

"Çekil yolumdan, kızım," diye mırıldanır kadın, bir anlığına Sam'e dikkatini verir, sonra onu yine görmezden gelir. "Gömleğini keseceğim," der Will'e.

Will, parlak ışıklardan gözlerini kapatarak, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar. Kadın kumaşı keserken, Sam dişlerinin arasından tıslar.

Will'in yanındaki yara, Sam'in korktuğundan daha derindir — bir mermi derinlemesine saplanmış ve patlamış, kan gömleğini o kadar ıslatmıştır ki kumaş ağır, ıslak bir yığın halinde yere düşer. Sam, Will'i daha önce hiç çıplak görmemiştir, yaralı halini ise hiç görmemiştir, çıplak teni kanlı bir yara ile korkunç bir şekilde kesilmiştir.

Kadın bu manzaraya tepki göstermez, ama hızlıca hareket eder ve Sam'in tanımadığı şişeleri alır. "Sen," der Sam'e bakmadan. "Sol üst çekmece. Bulabildiğin tüm gazlı bezleri getir. Bana temiz bir havlu ve lavabodan sıcak su getir. Çabuk ol."

O, Sam'i gerçekten fark eden nadir insanlardan biri olmalı. Sam, sorgusuz sualsiz kadının dediklerini yapar. Kadının elleri Will'in kanıyla kırmızıya boyanmıştır ve çalışırken dişlerinin arasından ona tıslar. "Şu anda hiç dönüşüm yapamıyorsun, değil mi? Bu kadar kan kaybıyla yapamayacağını düşünmüştüm. Yürüyebilmen bir mucize. Ruhunun her zerresi şu anda hayatta kalmaya odaklanmış durumda. Şoka girmek üzeresin."

"İyi olacağım, Demeter," der Will dişlerini sıkarak ve kadının dudakları gerilir.

"Bana böyle hitap etme, küçük çocuk, bana saygılı bir hasta gibi Dr. Amerson de. Şimdi benimle kal. Bu çok soğuk gelecek. Sen, kızım." Sam'e parmaklarını şıklatır ve Sam, kadının hala burada olduğunu hatırlamasına şaşırır. "Buraya gel ve oraya sertçe bastır."

Sam itaat eder, yanına gider ve iki avucunu da yaraya bastırır. Mümkün olduğunca nazikçe üzerine ağırlığını verir. Will

, baş döndürücü bir acı hissederek onun dokunuşuyla kaskatı kesilir, ama Sam ona baktığında, Will ses çıkarmaz. Gözleri başka yöne dönük, rafları inceler.

"Şimdi çekil," der kadın, Sam'in elini sabırsızca sallayarak, ve Sam dediğini yapar. Demeter yarayı temizler ve dezenfekte eder, sonra kendi elini o kadar sert bastırır ki, Will'in sıkılmış dişlerinden bir acı inilti çıkar. Kadın içinden küfür eder, ama parmakları onun yırtık kasına doğru döner ve Sam onun titrediğini görür.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Sam, ama kadın cevap vermez. Konsantre olmuş, kaşları çatılmış, eli yavaşça, sarsılmaz bir hassasiyetle bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Kadın elini çekene kadar tam bir dakika geçer. Kanama sonunda yavaşlar. "Yarayı tekrar tut," der Sam'e. Sam itaat eder.

Demeter, yeni bir çift eldiven giyerken fısıldayarak "Polemistler," diye mırıldanır. "Yakın dövüşten kaçınmak istediklerinde her zaman silahlara başvururlar. Kaslarındaki bazı iç hasarları onardım, ama şarapnel parçaları işimi zorlaştırıyor."

Sam, Will'in yakın dövüşte nasıl olduğunu hiç görmemişti. Demeter'e soru soramadan, kadın kapıya doğru yöneldi. "Ellerini yaraya basılı tut," dedi omzunun üzerinden. "Bir dakika sonra, havluyu sıcak suya batırıp yarayı olabildiğince nazikçe yıkamanı istiyorum. O merhemi bolca al, bütün elinle böyle al." Hareketi gösterir. "Eldivenleri giymeyi unutma, kızım. Sonra gazlı bezi al ve beline sar. Sıkıca, ama çok sıkı olmasın. Hepsini hatırlayabilir misin?"

"Her şeyi hatırlıyorum," diyor Sam ve kadın, sanki bir şaka yapmış gibi burnunu çekiyor.

"İlaçlarımı almam lazım," der. "Hemen dönerim." Ve sonra gider. Birkaç saniye sonra, Sam koridordaki kapının kapandığını duyar.

Sam tek kelime etmeden yaraya bastırır. Will hiçbir şey söylemez. Gözleri cam gibi parlıyor.

Odanın baskıcı sessizliğinde, kadının dikkatini dağıtan emirleri olmadan, Sam'in düşünceleri çaresizce Ari'ye yönelir. Onu o anda, orada öldürebilirdi. Zamanında dönmediklerinde, Diamond Hanover'ı araştırmaya gönderir ve Will'i arabada ölü, ayakkabılarının altında kan pıhtılaşmış bir su birikintisi ve Sam'in cesedini kaldırırda bulurdu. En azından Sam yakalanıp Lumines'e geri götürülürdü. Bu gece her şey değişebilirdi.

Ari neden yapmadı? Gözlerindeki düşünceyi görmüştü, ama yine de onu bırakmıştı.

Gizli plaj. Dolunay.

Onun sözlerinin yankısı, ona yeni bir öfke dalgası gönderir. Bununla ne demek istedi? Onunla orada buluşmak mı istiyor? Onu tuzağa düşürmek için yeni bir yol mu buldu? Ama onu otelde zaten yakalamıştı, neden onu tekrar tuzağa düşürmek için bırakmış olsun ki?

Will yüzünü buruşturur, dudakları hafifçe kıvrılır ve Sam'in düşünceleri anın içine geri döner. Elini dikkatlice kaldırır, sonra havluyu sıcak suya batırır. Ona baktığında, bakışlarının bir yerlere takılmaya çalıştığını fark eder.

Sam, yarasını nazikçe yıkar ve merhem sürer. Yara hala kanamaktadır, ancak kanama önemli ölçüde azalmıştır. Onu alçak masaya oturmasına yardım eder, sonra ona acı vereceğinden korkarak gazlı bezi cesaret edebildiği kadar sıkı sarar. Ama Will tepki vermez. Gauze'yi sırtına her sardığında, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedecek kadar ona yaklaşır. Çalışırken gözlerini yere indirir; o ise hareketsiz kalır. Bir süre bu sessiz ritmi sürdürürler. Acının onu hala sığ nefes almaya zorladığını anlayabilir, dokunuşunun altında karnının gergin bir ritimle inip kalktığını hissedebilir.

Sonunda, işi neredeyse bittiğinde, başını kaldırıp baktığında Will'in gözlerini kapattığını görür. Baş eğiktir ve yerinde sallanmaktadır.

"Will?" diye sorar, aniden endişelenerek. Elleriyle onun yüzünün iki yanını tutar. Cildi soğuk ve nemlidir. "Will, benimle kal."

Adam kadının bileğini tutup onu kendine doğru çeker. Aniden, birbirlerine çok yaklaşırlar. Adam iç çeker, kaşlarını çatarak alnını kadının alnına yaslar.

"Sam," diye fısıldar zayıf bir sesle, delirmiş gibi, nefesi kızın cildine sıcak sıcak vurur.

Daha önce ona hiç Sam dememişti. Kalbi panik içinde atıyor ve Will'in onu öpecek mi diye merak ediyor.

Bu samimi durumda kalırlar, alınları birbirine değmiş, dudakları hafifçe birbirine değmiş. Nefesi zayıf ve hızlıdır, kirpikleri yanaklarına değmektedir. O, bu anın gerçekliğinde kalmak için mücadele eder. Will sağlam, sert bir figürdür. Onun bu savunmasız halini tanıdığı adamla bağdaştıramaz.

Sonra adam elini bırakır ve birbirlerinden uzaklaşırlar, artık birbirlerine dokunmuyorlar. Adamın gözleri hala kapalıdır, ama yüzünün rengi biraz daha iyi görünmektedir. Sam, sarsılmış ve titreyerek yutar, yanakları yanar.

Bir saniye sonra, kapının açılıp tekrar kapandığını duyar ve alkiyatı tekrar odaya girer. Sam, Will'den uzaklaşır. Merak uyandıran bu an, ateşli bir rüya gibi kaybolur, ancak zayıf izleri hafızasına kazınır.

Demeter, Sam'in yarayı sardığı şekli onaylayarak başını sallar, sonra yanında getirdiği şişeden bir şırıngayı sıvıyla doldurur. "Diamond biliyor mu?" diye sorar çalışırken.

Sam başını sallar. "Henüz değil."

Kadın bir an durup ona yakından bakar. "Sen Sam Lang olmalısın. Mozart."

Sam, adını nasıl bildiğini sormaz. "Evet."

Demeter gözlerini kısar, sonra dikkatini tekrar Will'e çevirir. "Yürümesine yardım et. Anladın mı? Yaraya mümkün olduğunca az baskı uygulayın."

"Ne yapacağımı biliyorum," der Will, sanki bu eski bir konuşma gibi, boyun eğmiş bir tavırla.

"Bildiğini biliyorum. Asıl soru, gerçekten ne yapacağın. Yarandan şarapnel parçalarını çıkardım, ama şanslısın Will. Bir santim sola kaymış olsaydı, şimdiye kadar ölmüş olurdun."

"Ne şanslıyım."

"Dinlen," der ona sert bir sesle. "Ciddiyim." Sesinde tarih var, onlarca yıllık tanıdıklığın getirdiği türden bir ton, ve Sam, Demeter'in Will'i küçük bir çocukken tanıdığını hisseder. Sam'e döner. "Diamond ayrıntıları istiyorsa, ona verebilirim."

"Diamond'ı genellikle görmüyorum," diyor Sam.

Alkiyatrist ona başını sallar. "Oh, bu sefer göreceksin," diye cevaplar ve Sam titrer.

"Bayan Lang," diyor Will ve Sam onun bakışlarını karşılıyor. "Hanover'ı ara. Kapılara vardığımız anda bir toplantı ayarlamasını söyle."

Şimdi daha çok tanıdığı Will gibi konuşuyor. Rahatlama ve hayal kırıklığı içini kaplar. Az önceki an sadece bir hezeyan mıydı? Belki Will hiç hatırlamıyordur.

Sam de kendine gelir. "Tabii ki," der.

"Demeter." Will, alkiyatristin gözlerine doğrudan bakar. "Teşekkür ederim."

Demeter ona sadece kaşlarını çatar. "Bu hafta içinde muhtemelen bana tekrar teşekkür edeceksin, çünkü talimatlarımı dinlemedin ve kendini çok zorladın." Elini bir kez sıkar. "Bazı şeyler asla değişmez."

Malikaneye vardıklarında saat sabah 4'ü geçmiştir ve Hanover tepenin eteğindeki kapının içinde beklemektedir.

Sam arabadan inerken "Hanover..." diye başlar, ama adam çoktan Will'in yanına gelmiş ve kapıyı açmaktadır.

"Endişelenmeyin bayan," Hanover onu sakinleştirir. "Yaralandınız mı?"

Onun sakin tavırları Sam'i biraz yatıştırır ve Sam başını sallar. "Sadece Constantine."

Will somurtuyor ama Hanover kolunu omzuna attığında itiraz etmiyor. "Beni takip edin bayan," diyor Hanover. "Hepimiz sizi bekliyorduk."

Bu gece arı kovani karıştırıldı. Sam, burayı daha önce hiç böyle görmemişti; düzinelerce insan telaşla koşturuyor ve havada çılgın bir konuşma gürültüsü var. Herhangi bir anda burada kaç kişinin olduğunu, Grand Central'ın çeşitli operasyonlarında perde arkasında çalıştığını unutmak çok kolay.

Ama bu gece herkes öfkeyle konuşuyor, kan dökülmesini istiyor. İlk başta, bunun Will'e yönelik olası bir suikast söylentisinin yayılması nedeniyle olduğunu düşünüyor. Sonra bazı konuşmaları duyar ve bunun nedeninin Diamond'ın nadiren yaptığı bir hareketle buraya gelmek için bir uçuşu iptal etmesi ve habersiz bir şekilde geri dönmesi olduğunu anlar.

"—Bayan Taylor'ın—

"—hayır, odasında almak isteyecek—" "—başka arama yok, onlara söyle—" "—acele etmeliyiz, o zaten—" Diamond, Diamond, Diamond.

Aile reisinin evine doğru yönelirler, Sam'in şimdiye kadar sadece begonvil perdelerinin arkasından görebildiği bir binaya. Kapı zaten açıktır. Hanover Will'i içeriye yönlendirir ve Sam onların peşinden gider, tonozlu bir oturma odasına açılan dar bir koridora adım atar.

Diamond çoktan gelmiş, Sam'in tanımadığı yaşlı bir adamın karşısında oturuyor. Kadın, onlar içeri girerken hiçbir şey söylemez. Will annesinin karşısındaki kanepeye oturur, Sam onun yanına oturur, Hanover ise Diamond'ın yanına oturur.

Sam etrafına bakınır. Artık burada olduğuna göre, hafifçe şaşırmıştır. Mekan karanlıktır ama beklenmedik bir şekilde davetkardır, kül rengi ahşap zeminler İspanyol kemerleri ve tavan kirişleriyle kontrast oluşturur. Şömine çıtır çıtır yanmaktadır ve duvarı kaplayan pencerelerden Sam, Angel City'nin tüm şehir manzarasını görebilir, ışıkları sis perdesinin arkasında kısmen gizlenmiştir.

Sam'in gözleri Will'e geri döner, aralarındaki bir şeyin değiştiğine dair bir ipucu arar. Onu kendine çektiğini, dudaklarının o garip, tamamlanmamış öpücükte dudaklarına değdiğini hatırladığını. Ama hatırlıyorsa da, bunu hiç göstermiyor; dikkati şimdi Diamond'da.

Diamond çayından bir yudum alır, sonra dikkatlice ikisinin arasındaki masaya koyar ve sandalyesine yaslanır. Ten rengi her zaman sağlıksız bir görünüme sahipti, ama bu gece daha da solgun, elmacık kemikleri belirgin ve gözleri delici.

ve çoğu kişiye ifade içermeyen yüzü, bir fırtınanın habercisi gibidir. Sam'in kalbi korku ve beklentiyle çarpıyor.

"Bana ne olduğunu anlat," der Diamond oğluna. Sesi de yıllar içinde daha sert ve kısık hale gelmiştir.

"Bu planlı bir saldırıydı," diye cevaplar Will.

Ona kavgaya dönüşen toplantıyı, iki müzakerecinin öldürülmesini anlatır. Sonra otelden kaçışını, Sam'in onu bulmaya gelmesini, sorumlu olan adamları anlatır. Biri Lumines fabrikasının temsilcisi Maclan'dır. Diğer ise polemikçi Zhukov'dur ve Will'i vuran kişidir. Sonra Sam, Will'in hikayesinin eksik kısımlarını tamamlayarak o akşam olanları anlatır. Diamond ona kalabalıktan hangi bilgileri topladığını sorduğunda, otelin her yerine yerleştirilmiş ekstra Lumines mürettebatından bahseder. Son kum dozunun etkisi geçmeye başlamış olsa da, beyni hala ışıkla dolmuş gibi hissediyor ve gözlerini kapattığında, karanlığa kazınmış anılarının izlerini, güneşli bir gün gibi kırmızı ve parlak bir şekilde görebiliyor.

Diamond'ın karşısındaki adam ilk kez konuşur. "Will'e karşı böyle hareket etmeleri çok sıra dışı." Adamın sesi tizdir, ölüm meleği gibi boğuktur. "Sokakları kan gölüne çevirme riskini göze alacaklar."

"Bence bunu istiyorlar," diyor Diamond. "Aylardır operasyonlarını artırıyorlar. Bu yıl seçimleri kazanacaklarını ve kendi belediye başkanlarını getireceklerini düşünüyorlar. Bu onları cesurlaştırıyor."

"Bundan sonra herkes seni izleyecek," diyor Hanover Will'e. "Sabaha kadar haberler yayılacak. Böyle bir yaradan kurtulmak için en az birkaç hafta geçmesi gerekecek." Diamond'a bakıyor. "Birkaç hafta boyunca kamuoyuna görünmemesi bize zarar verecek."

"Sadece biz izin verirse," diyor Will. "Bizi kargaşaya sürükleyeceğinden emin oldukları için erken ve sert vurdular."

"Ama başaramadılar," diye araya girer Sam.

Konuşma durur ve herkes ona bakar. "Sen ne düşünüyorsun?" der Diamond.

Sam, Ari'yi, bir adım geri çekilip onu bıraktığını düşünür. "Seni öldürmeyi başaramadılar," der Will'e başını sallayarak, "ve bunu gizlice yapmayı da. Temiz bir vuruş olması gerekiyordu, ama olmadı."

"Senin sayende," diyor Will.

Yüzündeki ifade değişmez, ama onun açık sözlü övgüsü onu şaşırtır. Bakışları her zamanki gibi yoğundur, gözlerindeki parıltı keskin ve yakıcıdır. Korku ve arzu arasında gergin bir şekilde titrer.

Dudakları dudaklarına değdiğinde, adını fısıldadığı şekilde.

"Ben değil," diyor. "Shakespeare sayesinde hayattasın."

Diamond, Sam'e bakıyor. "Onunla yüzleştin mi?"

Başı dönüyordu ama yine de cevap verdi: "Evet. Gençken tanışmıştım onunla."

Bunun üzerine Diamond ve Will aynı anda kaşlarını kaldırır.

Sam, Ari'nin görüntüleri zihnini doldururken tereddüt eder. Duvardan çıkardığı bıçağı ona doğrultması, otelin koridorunda karşı karşıya geldikleri an. Elini bileğine dolayarak onu tuğla duvara itmesi, yüzünün onunkine birkaç santim yaklaşması. Ona dokunduğunda duygularındaki ani değişim, vücudunu saran titreme.

"O, gördüğüm en iyi biyo-kimyacı," diye devam eder Sam sonunda.

Diamond, Sam'in sözlerini dikkatle düşünür. Dikkatini, Sam'in sadece "zevk" olarak tanımlayabileceği bir ifadeyle konuşmayı dinleyen, yaşlı adama çevirir. Zayıf, elmacık kemikleri o kadar keskin ki çukurlar bırakıyor, ama bir zamanlar yakışıklı olabilecek türden çizgili bir yüzü var. İnce saçları bir tarafa sıkıca taranmış. Şimdi dudaklarını yalıyor ve daha dik oturuyor. Takımı üzerine tam oturmamış, sanki eskiden daha dolgun bir vücudu varmış gibi.

Diamond, Sam'in ona olan merakını fark eder. "Bu Sebastian Van Den Berg," diye tanıtır. "Hades."

Will kanepeye yaslanır. "Sebastian bir seri katildir," der, sanki adamın kimliğini açıklığa kavuşturmak istercesine.

Sam'in ensesindeki tüm tüyler diken diken oldu.

"O bizim en iyi polemikçilerimizden biri," der Diamond elini sallayarak. "On yıllardır benimle çalışıyor. Sebastian, bu Sam Lang."

"Evet, Mozart. Memnun oldum." Adam gülümser ve Sam ona rahatsız edici bir gülümsemeyle karşılık verir. Daha önce Grand Central'ın birçok polemikçisiyle karşılaşmıştır, ancak çoğu bu işi bir görev olarak görür ve sendika için savaşılmaya kendini adanmıştır. Ancak bu adamda, onu tedirgin eden bir heves vardır.

O sadece görevinden dolayı öldürmüyor. Öldürmeyi *seviyor*.

Will ona başını sallar. "Sebastian bizimle ilk işinde, bize büyük bir borcu olan Stephen Pitt adında bir adamı beklemek için Gotham'ın Grand Central Terminali'ne gönderilmişti. Ertesi sabah, Stephen'in parçalanmış cesedi terminalin merkezi saatine gömülü olarak bulundu, yüzü kısmen metale dönüşmüştü, kanı saatin iç yüzeyini kırmızıya boyamıştı. Şehir saatini tamamen kaldırdı." Omuz silkiyor. "Gazeteler bunu bir psikopatın grotesk bir numarası olarak nitelendirdi, ancak sendikalar onun kimin için çalıştığını anladı ve bize adımızı verdi."

Demek Grand Central bu adam yüzünden bu ismi almıştı. Sam, Odyssey Tiyatrosu'nda olduğu gece Hades'ten bahsedildiğini hatırladı. Will mesleğini söylediği için, şimdi anlayabiliyordu. Burada, kanepenin ucunda otururken bile, huzursuz, sıkılmış, eğlence arayışında görünüyordu. Bakışları tuhaf bir şekilde boştu, sanki ruhu yokmuş gibi. Elbette, ne kadar güçlü bir simyacı olduğu düşünülürse, bu imkansızdı. Ama Sam, böyle birinde ne tür bir ruhun yaşayabileceğini hayal etmeye çalışıyor, onu feda etmeye başlamadan önce ruhunun parçalanmış olup olmadığını merak ediyordu.

"Onlar savaş istiyorlar," diye devam ediyor Diamond, "o yüzden savaş alacaklar. Saldırıyı gerçekleştiren Lumines ekibinin tamamının ölmesini istiyorum. Will'e ateş eden hariç. Onu bul, Sebastian, ve buraya getir."

Sebastian tembel bir gülümsemeyle "Evet, efendim" diye cevaplar.

Diamond, Hanover'a bakar. "Yarın Koreatown'a gitmen gerekiyor. İki tedarikçimizi uyarmak istiyorum. Lumines'in onları hedef alması ihtimali var."

"Evet, efendim," der Hanover.

Sam, Hanover'a katılır. Genellikle bu işlerde Hanover'a eşlik eder, tedarikçilerle yapılan toplantılarda gözlerini dört açar,

defterleri inceleyerek kendilerine vaat edilenlerle uyuşmazlıklar olup olmadığını kontrol eder. "Ben onunla gideceğim," der.

"Sen gitmeyeceksin," der Diamond. "Bu sefer Sebastian'la gideceksin."

Sam gerginleşir. Sebastian'a bakar, o da ona duygusuzca başını sallar.

Onun sözlerinde tartışmaya yer yoktur. "Evet, efendim," der Sam.

"Ve eski dostun Shakespeare'i bir dahaki sefere gördüğünde onu buraya davet et."

Sam bunun gerçek anlamını biliyor. Diamond, Ari'nin canlı ve zarar görmeden yakalanmasını istiyor. Sadece başını sallayabilir. "Evet, hanımefendi."

"Onun gibi bir biyo-kimyager bizim tarafımızdan işe alınmalıydı." Diamond Will'e bakar. "Kendi başına yürüyebilir misin?"

Sam, yaşlı kadının Sanat Bölgesi'nde ona söylediklerini hatırlar. "Alkiyatrist, Will'in önümüzdeki hafta mümkün olduğunca az hareket etmesi gerektiğini söyledi."

"Amerson çok fazla tedbirli davranıyor," diyor Will. "Amerson'ın tedbirli davranmasının her zaman bir nedeni vardır. Seni şu anda Seni şu anda kaybetmeyi göze alamayız." Diamond, Sam'e kadının bir anne olduğunu hatırlatan uyarıcı bir bakış attı. "Git dinlen."

Sam odadan son çıkan kişi olur. Çıkarken Diamond'ın yanından geçerken kadın onu durdurur.

Diamond yumuşak ve boğuk bir sesle öksürdü. Sonra Sam'e başını salladı. "Bu gece oğlumun hayatını kurtardın," dedi.

Sesi sessiz ve farklıdır ve Sam ne yapacağını bilemez. Kadının ona minnettar olduğunu söylemeye çalıştığını düşünür ve Diamond Taylor'ın minnettarlığını görmek garip bir duygudur. Bu duygu, onları sözsüz bir bağla birbirine bağlar. Sam buna alışkın değildir ve nasıl tepki vereceğini bilemez.

"Evet, hanımefendi," diye cevap vermeye karar verir.

Diamond ona sessizce bakar. Sam, bu toplantıya katılmış olmasının artık iç çemberin bir parçası olduğu, artık

Grand Central'ın kalbinde, başka hiç kimsenin duymadığı bir konuşmaya kulak misafiri oldum.

"Gidebilirsin," diyor Diamond sonunda.

Sonunda Sam, bağının gevşediğini, özgürlüğünün geri geldiğini hisseder. Dışarıdaki karanlık azalmaya başlar ve zihninin derinliklerinde ilginç bir anı belirir, uzun zaman önce yazılmış bir çocukluk mektubu.

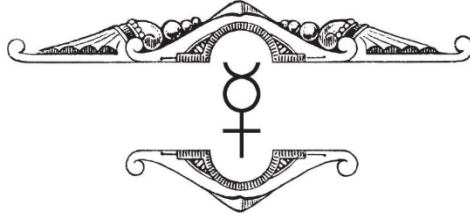
Gece ne zaman biter ve sabah ne zaman başlar?

Tepenin uzak ucunda, sabahın ilk mavisi çimlere dokunmaya başlıyor. O tarafa döner ve evden uzaklaşan yolu takip eder.

[...] 1990'ların ekonomik ve teknolojik patlaması, bir tür yeni Rönesans ile aynı zamana denk geldi. Zaten bir devrimin eşiğinde olan toplum, yeni bir parlaklık ve düşünce patlamasıyla *hızlanıyor* ve bizi baş aşağı yeni bir değişim milenyumuna fırlatıyor gibi görünüyordu.

"Mükemmel Fırtına: 1990'ların Devrimi" Dr. Josephine Hardy, *Time*,

16 Mart 2002

Ari

"Mozart'ın tanıdığın biri olduğunu duydum."

Reed kanepeye yaslanıp Ari'ye düşünceli bir bakış attı. Ari sakinliğini korudu, ama bakışları penthouse'un içinde dolaştı ve bir saniye balkonda ve kapıda duran korumaların üzerinde durdu. Reed'in solunda, Isla güneş gözlüğü takmış oturuyordu, bu da kumdan kaynaklanan baş ağrılarının nispeten şiddetlendiğinin açık bir işaretiydi. Rudra yakınlarda volta atıyordu.

"Onu iyi tanıyor musun?" Reed, Ari'nin sessizliğine şaşırır.

"İyi sayılmaz," diye cevaplar Ari.

Reed kaşlarını kaldırır. "Ne kadar iyi tanıyorsun?"

"O ve ben aynı okula gidiyorduk." "Arkadaş mıydınız?"

"Arkadaş edinmek için pek vaktim olmadı," diyor Ari keskin bir şekilde. "Ama dostça davranırdık."

"Onunla iletişim halinde miydin?" diye sorar

Reed. "Hayır."

Rudra bir an için dolaşmayı bırakıp Ari'ye karanlık bir bakış attı. "Öyle mi?" dedi. "O kadar yabancılaştım olmana rağmen, onu bırakmaya oldukça hevesli görünüyordun."

"Onu bırakmadım," diyor Ari sakin bir şekilde. "O bir polemikçi. Benim tek başıma savaşılamayacağım kadar yetenekliydi."

Rudra tiksintiyle başka yere bakar ve yürümeye devam eder.

"Şu anda onunla iletişime geçmek istersen, geçebilir misin?" diye sorar Reed.

Ari'nin kafasında fırtına kopar ve kendini sakın tutmaya çalışır. "Sanırım mümkün," diye cevaplar.

"Senin kim olduğunu biliyor muydu?" "Evet," der.

Reed koltuğuna yaslanır ve bir an düşünür. Bu sırada Isla, Ari'nin nasıl hissettiğini kontrol eder gibi ona bakar. Ari onun gözlerine bakınca, Isla gözlerini kısar ve fark edilmeyecek şekilde başını sallar.

Dikkatli ol, diye uyarıyor gibi bakıyor.

Sonunda Reed tekrar Ari'ye bakar. "Eski arkadaşın hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğreneceksin. Grand Central'daki diğerlerinin farkına varmadan ona yaklaş. Onu seninle konuşmaya ikna et."

"Dün geceki sohbetimiz pek iyi gitmedi."

"Bir kez daha dene," diyor Reed. "Nostalji güçlü bir silahtır, değil mi?"

Ari'nin aklına gelen tek şey, henüz yeni bir simyacı olduğu ve Reed'e ailesini ne zaman tekrar görebileceğini doğrudan sormaya cesaretini ilk kez topladığı zamandı.

Neden? Reed cevap vermişti.

Onları özlediğim için, demişti Ari.

Elbette özlüyorsun, diye kabul etmişti Reed ve bir daha bu konuyu hiç açmamıştı.

"Sam'in muhbir olmasını mı istiyorsun?" diye soruyor Ari şimdi.

"Şüphelenmeyen bir muhbir. Onun aracılığıyla Grand Central liderliğine doğrudan ulaşmak istiyorum. Onları parçalayacak bilgilere ihtiyacım var ve senin bu bilgileri elde etmeni istiyorum."

Sam, koyu saçlarına deniz papatyaları örüyor, omzuna yaslanıyor, elini dalgaların arasında gezdiriyor, denizi seyrediyor.

"Bir yolunu bulurum," diyor Ari sert bir şekilde.

Reed, daha fazla direnç beklermişçesine bir an daha ona bakar, ama Ari ona direnç göstermeyi, zayıflığının tüm boyutlarını görmesine izin vermeyi reddeder. Bir süre sonra Reed sonunda iç geçirir ve onlara gitmelerini işaret eder.

"Geç oldu," diye mırıldanır, "ve bu karışıklık yüzünden istediğimden daha geç saatlere kadar ayaktayım. Hepiniz çıkın. Sabah tekrar toplanırız."

Ari, Isla ile birlikte dışarı çıkar ve ikisi sessizce aynı yönde, dairelerine doğru yürürler. Ari'nin kapısına vardıklarında, Isla ona döner. Güneş gözlüklerinin arkasından bile, gözlerinin beyazlarının yorgunluktan kan çanağına döndüğünü, göz bebeklerinin büyüdüğünü görebilir. Kum bugün onu çok zorlamıştır.

"Onu düşünüyorsun," der.

Ari ondan gözlerini kaçırır. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Yüzündeki bu ifadeyi hatırlıyorum. Bazen birlikte geçirdiğimiz gecelerin ardından böyle olurdun. Sanki başka bir yerdeymişsin gibi yatakta uzanırdın."

"Belki de beni yoruyorsun," der kuru bir şekilde.

Dudakları hafifçe yukarı kıvrılır. "Belki," diye cevaplar. "Ama Rudra, Mozart'ın Will'i oradan çıkarmayı başardığını söyledi, çünkü fark edilmeden hareket etme yeteneği var." Ona yan gözle bakar. "Onu gerçekten bıraktın mı?"

Ona iç çekerek bakar. "Sence? Ben de senin gibi yemin ettim."

"Mm," diye düşünceli bir şekilde mırıldanır.

Ari, Isla'nın bunu yapabilmesinden nefret ediyor, yeterli bilgiye sahip olmadan bile, aslında doğru olan varsayımlarda bulunmanın bir yolunu buluyor. Onun sözlerine tepki vermeyi reddediyor, bunun yerine onun bakışlarına kararlı bir şekilde karşılık vermeyi tercih ediyor.

Kız ona doğru eğildi. "Hiçbir şeyi yüksek sesle itiraf etmeyeceğini biliyorum, bu çok aptalca olurdu. Diğerlerinin yanında da ağzımı kapalı tutacağım. Bunu sana söylüyorum çünkü burada yalnızız. Beni dinle. Tamam mı? Dinliyor musun?"

"Evet."

"Kendine dikkat et." Sesi ciddileşir. "İşimiz dışındaki kişilerle kişisel ilişki kurmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bu, kafanı karıştırabilir, özellikle de biz biyo-kimyagerler, ruh hallerine ve duygulara çok duyarlıyız."

Hâlâ Sam'i düşünüyor, onu aklından çıkaramıyor. Kendini Isla'ya odaklanmaya zorluyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne demek, nasıl bir şey olduğunu biliyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir keresinde Lumines veya Grand Central ile ilgisi olmayan birine aşık oldum. Birkaç hafta boyunca kütüphaneye geç kalıyor ve yerimi unutuyordum." Sanki komikmiş gibi acı bir şekilde gülüyor. "Rudra bunun için beni fena halde dövdü."

Ari, bir keresinde öğleden sonraki çalışma seanslarına morarmış gözle geldiğini aniden hatırlar. O zaman pek önemsememişti, ama şimdi o haftalarda ne kadar sık geç kaldığını hatırlar. Demek ki bu Rudra'nın işiydi.

"Bilmiyordum," diyor.

"Tabii ki yapmadın." Sesinde hiçbir duygu yok, ne acı ne de travma, sevdiği kişiye ne olduğunu da detaylıca anlatmıyor. "Ve sana olanların da aynı şey olduğunu söylemiyorum, çünkü ben ne bilirim ki? Sadece söylüyorum." Migreni aniden şiddetlendiği için yüzünü buruşturur. Gözlerini sıkıca kapatır ve şakaklarını ovuşturur, sonra devam eder. "Mozart'la bir geçmişin olduğunu biliyorum, sorun değil. Bu şehirde hepimizin tuhaf bağlantıları var. Ama aklını başına toplaman lazım. O Grand Central. Ona dokunulmaz. Anladın, değil mi?"

"Ona ilgim yok," diyor Ari soğuk bir sesle, ama bunu söylerken bile, sözleri ona boş geliyor, yalanları yüzüne çarpıyor.

"İlgilendiğini sormadım. Onunla vakit geçirmek istiyorsan, sorun değil, içinden at, muhtemelen Reed de senin bunu yapmanı istiyordur. Ama bu bir amaç için bir araç, senin için kaygan bir yokuş değil. Aklını başına al ve sadakatini unutma. Kayıyor gibi hissediyorsan, en iyisi Reed'e şimdi söyle ve seni bu görevden almasını iste. Kendin için değilse bile, onun için yap."

"Onun iyiliği neden umurunda olsun ki?" diyor Ari.

"Sadece, gerek yokken kimsenin zarar görmesini istemiyorum, hepsi bu. Dinle, hepimiz aynı işi yapıyoruz. İşleri olabildiğince basit tutalım, olur mu?" Kapısına doğru başını sallar. "Şimdi git biraz dinlen. Charlotte ile randevun var."

Ari, Sam hakkındaki düşüncelerini zihninin karanlık bir köşesine itiyor, orada da o düşünceler çürümeye devam ediyor. Ama dışa vurduğu tepki, Isla'ya utangaç bir gülümseme. "Benim için çok fazla endişeleniyorsun," diyor.

Isla eğilip dudaklarına sevgi dolu bir öpücük kondurur. "Ben kimseyi asla merak etmem," diye cevaplar. "Bu sayede bu kadar dengeli bir insan oldum."

Ari, Charlotte ile randevusuna konsantre olamıyor.

Aklında tek düşünebildiği şey Sam'dir, görüntüsü zihnine bir damga gibi kazınmıştır. Eliyle tuttuğu bileği. Geri adım atıp onu bırakırken yüzündeki inanamama ifadesi, sonra arabaya binip gecenin karanlığında uzaklaşan silueti.

Ama Charlotte hala polis şefinin kızı, bu yüzden Ari kendini toparlar ve cuma günü onu yemeğe çıkarır. Şehirde soğuk bir gecedir ve palmiye ağaçları rüzgarda sallanmaktadır, ama içeride, barda rahat bir pencere kenarı masası seçerler ve mum ışığında sohbet ederler. Ari kibar, düşünceli ve özenlidir, Charlotte ise tatlı, neşeli ve ona aşiktir. Restorandan çıkıp Columbia loftlarına doğru yola koyulduklarında, Charlotte'un yanakları kızarmış ve heyecandan başı dönmüştür, Ari'nin kolunu okşarken kulağına flörtöz şakalar fısıldamaktadır.

Dairesine döndüklerinde, Charlotte'un işaretlerini sessizce takip eder ve kıyafetlerini çıkararak yatağa uzanırlar. Ama karanlıkta, Ari sadece Sam'i görebilir. Sam, sanki onunla birlikteymiş gibi, tam anlamıyla gerçek, düşüncelerinde yüzmektedir. Yaka rozetinde kanatlı aslan. Pürüzsüz, soluk eller tuğlalara dokunur. Gözleri büyümüş, özlem dolu, onu iliklerine kadar delen bir acıyla dolu. Gözlerini kapatır ve Charlotte'un dudaklarını ve boynunu öper, meme uçlarını ağzına alır, unutmak için çaresizce. Charlotte inliyor, saçlarını okşuyor ve adını fısıldıyor, ama o sadece Sam'in sesini duyabiliyor. Ve aşağıya, aşağıya, karnını geçip onun için bacaklarını açtığı yere indiğinde, sadece Sam'in pürüzsüz, ince bileğini kavradığı hissi, sokak lambasının ışığında belirginleşen Sam'in zarif boynunu hatırlayabiliyor.

Sam, Sam. Neden hayatıma geri döndün?

"Ari," Charlotte iç geçirir, titreyerek, o önünde diz çökerken yatağa doğru eğilir.

Elini, iç uyluklarının yumuşaklığını okşayarak, kıvrımlarındaki sinirlerin incisi olan noktaya kadar ilerletir. Orada, onu nazikçe okşar, parmaklarını içine batırır ve vücudunda sürekli bir zevk dalgası yaratır, su moleküllerini ve kan hücrelerini oksitosin ve dopamine dönüştürür, karnında zaten oluşan zevke katkıda bulunur. Ağzı şaşkınlıkla açılır, gözleri kapanır. Adam, kadının hissettiklerini neredeyse hissedebiliyor, kadının dayanılmaz tatlı acısını anlıyor, kaslarının beklentiyle titrediğini, bacaklarının arasında lezzetli bir sıcaklık dalgasının yükseldiğini biliyor.

"*Ari, aman Tanrım.*" O, şimdiye kadar yaşadıklarından daha güçlü bir orgazmla çığlık atar ve titrer. Eli, onun dilinin ıslak kıvrımları üzerinde tekrar tekrar kayarken, ellerini onun koyu renkli buklelerine geçirir. Tek söyleyebildiği budur. "*Oh, Ari, bunu nasıl yaptın? Aman Tanrım.*"

Sonra sözleri sıg nefesler ve inlemelere dönüşür ve Ari, ıslak uyluklarının üzerinden bakarak Sam'in düz gümüş saçlarının yatağına döküldüğünü, dolgun küçük dudaklarının gecenin karanlığında açıldığını hayal eder. Bu gece, onun önünde böyle durduğu düşüncesi o kadar güçlüdür ki, neredeyse sahneyi bir illüzyona dönüştürebilir, onu burada *görebilir*. Onun üzerinde ne kadar büyük bir etkisi olduğunu, ona boyun eğmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Kafasını düşünceli bir şekilde eğişi. Ona dik dik bakışı. Elindeki bıçağı boğazına doğrultuşu.

Charlotte sonunda onu ikna edip bacaklarını ona doladığında, kendini onun içine gömer. *Sam, Sam.* Karanlıkta onları ileri geri sallarken, Sam'in çığlıklarını Charlotte'un sesinde duyarken, Sam'in titreyen vücudunu Charlotte'un kıvrımlarında görürken, Sam'in adı zihninde yankılanır. Ateşli hissediyor, zihni bulanık ve dengesiz, sanki gerçekten burada değilmiş gibi. Charlotte, onu zahmetsizce kaldırıp başlığa dayadığında şaşkınlıkla ciyaklıyor, sonra o, Charlotte tekrar çığlık atana kadar ona sert ve güçlü bir şekilde tekrar tekrar giriyor. Onu orgazmların sınırında tutar, böylece ona göre orgazmlar hiç bitmez gibi gelir. Kollarını boynuna dolamıştır; ıslak ve yapışkan bacakları kalçalarını sarmıştır. *Bu Sam'dir.* Gümüş rengi saçları, tüy kadar yumuşak, omzuna dökülmüştür.

Tutkuyla dolu sıvı gibi koyu renkli gözleri. Gecenin karanlığında soluk çiller. Ağzı onun ağzında sıcak. Devam etmesini, öyle yapmasını, buna inanmadığını, hiç böyle hissetmediğini, bir kez daha boşalacağını söylüyor. Bir kez, iki kez orgazm oluyor, sayısını kaybediyor, inlemeleri onun boynuna boğuk bir şekilde yansıyor, aynı anda hem o ana kapılıyor hem de ondan kopuyor.

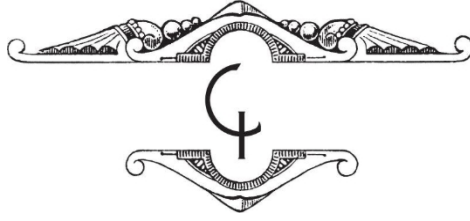
Boğuluyormuş gibi hissediyor. Karanlık bir göle dalıyor ve kıyıda, Sam'in tek başına durduğunu görüyor, siyah gözleri ona sabitlenmiş, onu kurtarmaya karar vermeye çalışıyor.

Peki kurtaracak mı? Eğer Sam elini uzatsa, onu da suya çekecek mi? Onu boğacak mı?

Kurtarır mı?

[...] polis, istasyonda işlenen cinayetin failini aramaya devam ederken, 5. Cadde ve Doğu 47. Cadde ile 2. Cadde ve Doğu 39. Cadde arasındaki Grand Central Terminali çevresindeki tüm işletmeler ve sakinler için sabah 6:00'ya kadar sığınma emri yürürlükte kalacak. Bu cinayet, şehri tedirgin eden bir dizi çözülmemiş cinayetin en sonuncusu [...]

Canlı haber alıntısı, NBC 4 Gotham City, 1989

Sam

Diamond'ın Sam ve Sebastian'a verdiği talimat, erken, hızlı ve sert vurmalarıdır. Korku salmak ve Lumines'e Diamond'ın şehirde kaç gözü olduğunu, ne kadar geniş bir alanı kapsadıklarını, Grand Central'ın Will'e yapılan saldırıya misilleme olarak ne kadar hızlı ve acımasızca adalet dağıtabileceğini hatırlatmak için.

"Böyle bir işe hazır mısın?" Sebastian, bu gece Union Station'ın karşısına geldiklerinde ona sorar. Union Station, gece için kapalı ve kepenkleri indirilmiştir.

Yolcu koltuğunda oturan Sam'in yüzünde hiçbir duygu yok, ama kucağında ellerini tekrar tekrar sıkıyor. Damarlarında kumun akışını hissedebiliyor, şu anda her şey zirveye ulaşmış durumda. Bu serin gecede bile araba hoş bir şekilde sıcak ve etrafındaki dünya net ve ince ayarlı görünüyor, zihni her ayrıntıyı kolayca kaydediyor.

"Birçok iş yaptım," diye cevaplıyor.

"Cinayet değil, yapmadın." Caddenin aşağısındaki bir çatı katı salonuna doğru ön cama vuruyor, salonun ışık zincirleri karanlık endüstriyel blokta parlak bir sıcaklık oluşturuyor. "Yüzünden anlaşıyor. Ne yapman gerektiğini anlıyorsun, ama henüz nasıl korku salacağını bilmiyorsun, değil mi? Çok acemi bir polemikçisin."

"Nasıl yapılacağını biliyorum," diyor kadın arabadan inerken ve Sebastian sadece gülümsüyor.

Çatı katındaki salon Minnow, Downtown'daki en havalı yeni restoran, üzerinde 314 rakamı yazılı, sıradan bir art deco kapısı olan türden bir yer. Kapı kapalı, ama

yaklaştıklarında içeriden açılır ve bir hostes gülümseyerek onları karşılar, gözleri Sam'in üzerinden Sebastian'a kayar.

"Bu taraftan," diyor.

İçeride, ısıtıcı sonuna kadar açık ve konuşmalar duvarlardan yüksek sesle yankılanıyor. İnsanlar sanki kameralara hazırmış gibi giyinmişler ve bazıları gerçekten de kameraları üzerlerine çekiyor, gözler nereye giderlerse gitsinler onları takip ediyor. Tavanın üzerinde, şeffaf tellerden sarkan ışıklar sanki havada asılı duruyor; köşedeki koi havuzlarının üzerinde heykeller duruyor. Bu tür bir atmosferde Sam, kendini havada kaybolduğunu hissediyor, bir hayalet gibi, birileri arasında bir hiç gibi. Nefes alıyor ve sanki vücudu gerçek değilmiş gibi, nefesinin ciğerlerinden dışarı çıktığını hayal ediyor.

Ortak lobi ve banyoların sonundaki merdivenlerden yukarı çıkarlar, karanlıkta dolanıp çatı katına çıkarlar, burada kalabalıklar ısı lambalarının altında toplanmıştır.

Barın rahat bir köşesindeki iki koltuğa yerleşirken, Sam etrafına bakınır. Duyuları keskinleşmiş halde, etraflarındaki herkes hakkında bilgi topladığını hissediyor: iki masa ötedeki yeni çift, gürültücü bekarlığa veda partisi, bir televizyon programı üzerinde çalışan senaristler, hisse senetlerini tartışan iş adamları grubu. Tüm yüzleri ezberlemek için mekanı bir kez daha gözden geçirir ve bunu yaparken, farkında olmadan aralarında Ari'yi arar.

Ama elbette o burada değildir. Bakışlarını odadan ayırır ve Maclan'ı bulmak için burada olduklarını, kalabalığın içinde araması gereken tek yüzün onun yüzü olduğunu kendine hatırlatır. Ama bunu kendine söylerken bile, koyu renkli buklelerden oluşan bir baş, koyu renkli gözlerin parıltısını görmeyi umut eder.

İçkiler ve atıştırmalıklar sipariş ettiler: sarıkuyruk balığı crudo, şarküteri ve dev buz kpleriyle servis edilen old-fashioned kokteyller.

Yemek yerken Sebastian, "Bana kendinden bahset Mozart" der. O da içkisini içerken ona somurtarak bakar. "Bu çok genel bir soru."

"Eh, işte buradayız, bir göreve gidiyoruz. Birbirimizi tanıyalım, değil mi?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum."

Sebastian ona gülümser. Dişlerini gösterme şekli tuhaftır, yıpranmış cildi ağzının çevresinde deri gibi kırışır ve Mozart, midesinde gerginlik hissederek ondan gözlerini ayırır. Kumların üzerinde ve neredeyse fark edilmez durumda olmasaydı, diğerlerinin onlara bakışlarını üzerlerine çekeceklerini, insanlar yaş farklarını fısıldayarak onun bir tür film patronu olup olmadığını merak edeceklerini bilir.

"Çünkü seni henüz doğru düzgün kullanmadılar. Hâlâ Gözlemevi'nde ara sıra ders alıyorsun, değil mi? Constantine ve diğerleriyle."

"Çok şey yaptım."

"Hayır hayır, *denemeler* yaptın," diye açıklıyor Sebastian. "Diamond seni yavaş yavaş alıştırıyor. Mesela, bir zamanlar sınıf arkadaşına yaptığın şeyi alalım. Nicolas'tı, değil mi?"

Çaresiz gözler, yanmış deri. Sam, bu anı zihninde canlanınca titrer. "Bunu nereden biliyorsun?" diye mırıldanır.

Sebastian ona gülümser. "Canım. Herkes bunu biliyor. Nicolas hala boynunda, sanki keskin olmayan bir giyotinle kurtulmuş gibi bir yara iziyle dolaşıyor."

Nicolas artık filozof olarak kumla çalıştığı için onu sık sık görmüyor, ama bazen malikanede yolları hala kesişiyor. Nicolas her zaman onun gözlerinden kaçınıyor. O da ondan kaçınıyor. Birbirlerinden uzak durmaları en iyisi.

"Peki, ne olmuş?" diye sertçe sorar, pencereden dışarıya, Sebastian'dan uzaklara bakarak.

Sebastian omuz silkiyor. "O gece onu öldürebilirdin. Otelde Maclan'ı da. Boğazını kestiğini duydum. Ama ona ölümcül bir yara vermek istemedin."

"Gerek yoktu."

"Neden?"

Soru o kadar samimi bir merakla sorulmuş ki, Sam ona inanamayan bir ifadeyle bakar. Bir seri katili tanıma yöntemi var mıdır? Zihni, adamın yüzündeki her ayrıntıyı, sulu kahverengi gözlerini ve ince, sivrilmiş dudaklarını inceler. Adamın uzuvları huzursuzdur, parmakları masaya vurur, dizi sallanır. Ama bu özelliklerin hiçbirisi, çarpık bir zihne sahip birini tanımlamaz.

"Çünkü bunu eğlenceli bulmuyorum," diyor soğuk bir sesle.

Sebastian başını sallar ve Sam omurgasından başka bir ürperti hissederek. Adam içtenlikle anlamaya çalışmaktadır. "Çünkü henüz nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun," der.

"Neyin nasıl hissettirdiğini?"

"Öldürmenin."

Sam cevap vermez.

"Eğer bilseydin," diye devam eder, "onları yaşatmazdın. Sonuna kadar giderdin."

"Bence sen kendi düşüncelerini yansıtıyorsun," diye mırıldanır.

Hafif bir kahkaha. Ama ona tekrar baktığında, yüzü ciddi. "Bir zamanlar ölüm hücresindeydim, biliyor musun? Orada olmayı hak etmiştim. Yirmi yıl boyunca otuz dört kişiyi öldürdüm ve sonunda beni tutukladıklarında, rahatlamış gibi hissettim. Hayatı elinden almak için duyduğum doyumsuz ihtiyaç nihayet kabul edilmişti." Başını sallar. "Ölmek umurumda değildi. Ama idam tarihimi beklerken, beni yüz metre karelik bir hücrede deli gömleği içinde tuttular. Bir simyacı için bu tür bir işkencenin ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Yaratamamanın, kendi canını bile alamamanın? Bir sanatçının ellerini kesmek gibi."

"Kendini sanatçı sanıyorsun," diyor.

"*Bu* bir sanat," diye cevaplar adam. "Nasıl ve ne kadar hızlı yapılacağını bilmek. Nerede ve ne zaman yapılacağını bilmek. Mükemmel bir şekilde yapılan iş, incelenmeye değer bir şaheserdir."

Hayat almayı sanki bir tuval boyamak gibi anlatıyor. Sam, sanki ölüm meleğinin yanında oturuyormuş gibi ruhunun sıkıştığını hissediyor.

"Kendini bir canavar olarak görmüyorsun," diyor.

"Oh, kesinlikle öyle." Adam başını sallar. "Ben iyi bir insan değilim, Mozart. Cezamı istedim ve hak ettim. Öldürdüğüm her insanı, tam bilinçle öldürdüm." Gözleri kısılır. "Ama sanatçı, sanatçıdır. İnsanları gördüğüm şekilde görmekten başka çarem yok. Bu, bir iş adamının paraya olan takıntısından çok mu farklı? Bir sanatçının resim yapma dürtüsünden?"

Sam yutkunur ve ellerini kucağına bastırır. "Neden seni idam etmediler?"

"Bir gün," diyor, "şartlı tahliye memuru ile görüşmeye çağrıldım. Bana affedileceğimi söylediler." Sam'e bakıp

gölümsüyor. "Af. Bana. Birkaç hafta sonra çıktığımda, Diamond Taylor beni otel odamda karşıladı. Bana en iyi yaptığım iş yapmam için bir iş teklif etti. Onun için öldürürüm, karşılığında özgürlüğümü kazanırım. Diamond'a kişisel bir bağlılığım yoktu, ama bu kadar iyi bir teklifi geri çeviremezdim." Gölümsayarak başını sallıyor. "Bir can almaktan duyulan heyecan. Henüz bilmiyorsun. Yakında öğreneceksin."

Sam yutkunur. Kucağında elleri titriyor.

"Bu gece ne yaptığının farkında mısın?" diye sorar ona.

Anlıyor, ama henüz tam olarak idrak edememiş. Bir adamı bodrumda işkence etmiş, kavganın heyecanı içinde bir adamın boğazını kesmiş. Ama bir insanı öldürmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Bu geceki görevinin gerçekte ne anlama geldiğini düşünmemeye çalışıyor. İşlerini yapıyorlar. Sorun çıkaran insanları hallediyorlar. Bir sorunu çözüyorlar.

Onun tereddüt etmesi üzerine Sebastian sırtıyor. "Constantine bana, kum aldığımda insanların seni fark etmediğini söyledi. Arka planda kayboluyorsun. İnsanlar ilgisizce senden başka yere bakıyorlar, sanki orada değilsin gibi. Sorulduğunda, adını ya da orada olup olmadığını bile hatırlamıyorlar. Uzaklaşıyorlar ve senin bir yere girdiğini ya da çıktığını fark etmiyorlar. Güvenlik kamerası görüntülerinde sana bakıyorlar ve senin önemsiz biri olduğunu, sadece oradan geçip gittiğini düşünüyorlar."

Sam pencereden dışarı bakar. Şehir şimdi neon ışıklarla doludur, kendi tarzında gündüz kadar parlaktır. Aşağıdaki caddede, bir taco standının tavaşından duman yükselirken, bir aşçı carnitas'ı bir köşeye sıyırır. Otobüs durağının altında yarım düzine insan toplanmıştır, ifadeleri kayıtsızdır, belki de başka bir hayat hayal etmektedirler.

"Beni analiz etmene gerek yok," diyor.

"Sevgili kızım," der Sebastian ve ona gümüş beyazı bir hap uzatır. İlkinden çok kısa bir süre sonra ikinci doz. Kararını güçlendirmek için aceleyle hapi alır. "Beni dinle. Hayatım boyunca yüzlerce simyacı gördüm. Hepsi de senin gibi gözlerinde aynı açlığı taşıyorlardı. *Daha fazlasını elde* etmek için derin, çaresiz, doğuştan gelen bir arzu, mükemmelliğe ulaşma hırsı. Hepimizi motive eden şey bu. Dürüst ol. Sen de bu yüzden burada değil misin?"

Sam hiçbir şey söylemez, ama sözleri Sam'in çocukluğundaki eski duygularını, memnun etme ihtiyacını, daha iyi olma ihtiyacını geri getirir.

. Her şey daha güzel olabilir.

"Annemizi kurtarmak için buradayım," diyor.

"Mm." Sebastian düşünceli bir şekilde bir dilim çiğ sarıkuyruğu çiğniyor. "Ve şimdi kurtarıldığına göre, neden buradasın?"

"Sanırım başka seçeneğim yok, değil mi?"

Sebastian yine geniş bir gülümsemeyle ona bakar. "Oh, bence var. Kal ve gör, Sam. Hayat sonsuz kusurlu, işkence dolu, zor ve acı ile doludur. Ama ölüm? Ölüm kendi başına bir mükemmelliktir. Ne kadar uzun süre simyacı olursan, ne demek istediğimi o kadar iyi anlarsın. Neden böyle hissettiğimi anlarsın."

Sam başını eğip içkisini yudumlar. Masadaki yemekler birdenbire ona iştah açıcı gelmez ve masadan kalkıp merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkmak, sonra da uzaklaşmak, gittikçe uzaklaşmak, sonsuza dek uzaklaşmak ister. Ama bunu yapmayacağını bilir. Yapmayacaktır çünkü Grand Central'a bağlıdır, çünkü içten içe Sebastian'ın haklı olduğunu bilir. Will onu her çağırdığında, görülür ve öneminin farkına varır. Diamond onu fark ettiğinde, uçabilecekmiş gibi hisseder. Her hafta banka hesabını kontrol eder ve artan rakamları görür, üç sıfırdan dört, beş sıfıra, hiç sahip olabileceğini düşünmediği kadar çok para. Burada çünkü bu hayatı istiyor. Bu hayatın ona getirdiği ilgiyi arzuluyor.

Ağzını açar, Sebastian'ın tuhaf gözlemlerine birdenbire kızar, ama tartışmaya başlamadan önce, onu sessizliğe boğan tanıdık bir yüz görür.

Maclan. Kafka. Uzun boylu ve tombul, sakalı yeni kesilmiş ve gümüş rengi çizgilerle kaplı, Sam'in önceki gece yaptığı kesikleri gizlemek için balıkçı yaka giyiyor. Şimdi bir arkadaşıyla gülüyor, kolunu zayıf bir kızın beline dolamış. Yeni bir doz kum Sam'in damarlarını dolduruyor ve kendini yenilmez hissediyor, sanki onun yüzüne kadar gidebilir ve o yine de onu göremezmiş gibi.

Sam ve Sebastian kısa bir bakış alışverişinde bulunurlar.

Bir dakika sonra, Maclan kızdan uzaklaşıp izin isteyerek barın tuvaletine doğru yöneldi.

Sebastian masadan kalkar. Sam de onu takip eder. Onlar da tuvaletlerin olduğu yöne doğru ilerlerler ve koridorda sağa dönerler.

Dışarıda, Sam bir saniye tereddüt eder. Sonra Sebastian içeri girer ve bir saniye sonra Sam da girer.

İçerisi dışarısı kadar karanlıktır, fayanslar siyah ve beyazdır, aydınlatma loş ve samimidir. Maclan, sırtını onlara dönerek pisuarlardan birinin önünde durmaktadır. Sebastian adamın arkasında durur ve odanın ortasında bekler. Maclan bir melodi mırıldanır. Başını yukarı kaldırarak fayanslara bakar ve desenlerini hayranlıkla inceler.

Sebastian ona doğru yürür. Botlarının zemine çarptığı sesle Maclan sonunda yalnız olmadığını fark eder ve Sebastian ona ulaştığında, yeni gelenin hangi pisuarı seçeceğini merak edencesine başını biraz çevirir.

Sebastian ise adamın saçını yakalar ve kafasını pisuarın duvarına çarpar.

Maclan şaşkın bir çığlık atar, ama Sam, Sebastian'ın elinde adamın saçlarının değiştiğini görebilir — saç telleri beyaz porselene dönüşür, pisuarın duvarına karışır, sonra da alnının tüm derisine yayılır. Adam çığlık atmaya başlar.

Sebastian bu manzaraya gülümser, gözleri zevkle parlar. Sonra Maclan'ın kafasını yakalar ve onu pisuardan zorla geri çeker. Porselene dönüşen deri ve saç parçaları kopar. Maclan geriye doğru fayansların üzerine düşer, alnı ve kafa derisi tamamen soyulur, altındaki kırmızı et ortaya çıkar. Kan şakaklarından aşağı akar.

Hâlâ çığlık atmaktadır. Sebastian onu ters çevirir ve dizini sırtına bastırır, eli kolunu kavrar. Maclan'ın bileklerinden birini fayanslara bastırır ve Sam'in gözleri önünde Maclan'ın kolu zemine erir, fayansın bir parçası olur. Sebastian'ın diğer eli adamın sağ kolunu kavrar ve o kol da zemine dönüşür. Maclan acı içinde kıvrılır.

Sebastian, Maclan'ın yüzünü aşağı doğru bastırır, böylece adamın yanağı yere değecek şekilde olur.

"Merhaba, merhaba, Kafka!" Sebastian onun üzerinde haykırır. "Sen yaramaz bir pisliksin!"

Maclan'ın gözlerinin akı kanla kaplanır. "Reed!" diye bağırır. "Reed bunu duyacak!"

"Amaç da bu," diye cevaplar Sebastian, sakın bir sesle. Sam, adamın dehşetini sadece bir anlık görebilir, çünkü adam tekrar çığlık atmaya başlar, yanağı artık fayanslara yapışmıştır. Sam, fayansların kırmızıya döndüğünü, taşların kanın özelliklerini aldığını, demirin metalik bir parlaklık kattığını görebilir. Adam çığlık atmaya devam edince, Sebastian sinirli bir ses çıkarır ve elini adamın ağzına götürür. İplik, adamın derisinden kanlı bir çizgi halinde dönüşür, çığlıkları köpüklü bir hırıltıya dönüşene kadar dikiş gibi dudaklarının içinden ve dışından geçer.

Sam bu manzarayı görünce olduğu yerde donakaldı. Aklı boşaldı. İtiraf Odasına geri dönmüştü, adam ayaklarının dibinde ağlayarak merhamet dileniyordu.

Sebastian ayağa kalkar, boynunu ovuşturur ve Sam'e başını sallar. "Bitir işini."

O sadece ona bakıyor. Ne demek istediğini anlamıyor.

"Onun bağırmaya devam etmesini mi istiyorsun?" Sebastian bu sefer sert bir sesle sorar. "Biri o kapıdan girecek."

Yine de kız kırıdamıyor. Gözleri, yerden kalkamayan, kıvranan adama dönüyor.

"Bir dakika önce bana ne kadar çok şey bildiğini övünerek anlatmıyordun?" Sebastian ona yaklaşır. Gözleri şimdi kısalmıştır ve beklenti ile sevinç arasında bir yerde durmaktadır. "Pekala kızım, işte şişman maaş çekinin karşılığını alacaksın. İşini yap."

Sam eğilir ve elini fayanslara bastırır. Koluna keskin bir acı yayılır ve göğsünün derinliklerinde bir noktaya saplanır, ruhunun bir parçasını koparan bir acı, ve parmaklarının altında fayans elinde kırılır.

Ama yine de hareket edemiyor. Adam boşuna kendini yukarı çekmeye çalışıyor. Öleceğini anladığında boğuk çığlıkları bir iniltiye dönüşüyor.

Sebastian'ın kulağının yanındaki sesi onu hayallerinden uyandırır. "Ne bekliyorsun lan!" diye tıslar. "*Öldür onu!*"

Ve bu sefer, Sam bir şekilde bunu yapmaya karar verir. Pürüzlü kiremit parçasını sıkıca tutar, Maclan'ın kanlı, derisi yüzülmüş alnına bastırır ve onu bir anda iğne kadar keskin bir çelik bıçağa dönüştürür.

Adamın kafasını delip geçer ve kafatasının arkasından çıkar.

Adam bir kez şiddetle sarsılır. Çığlık kesilir. Kıvrınması durur.

Banyo tuhaf bir sessizliğe bürünür. Ayağa kalkıp Sebastian'a baktığında, adam kollarını kavuşturmuş ve yüzünde bir gülümseme vardır. "İlk seferinde her zaman bir saniye sürer," der. "Bu engeli aşmalısın. Bundan sonra senin için daha kolay olacak."

Buna ne cevap vereceğini bilmiyor. İçinde hiçbir kelime yok. Adamın altında biriken kan, vücudunun etrafında kırmızı bir göl haline gelmiştir.

Sebastian cesedin yanına diz çökmüş, elini adamın parçalanmış kafasına koymuştur. "Arkanızı temizlemeyi unutmayın," der omzunun üzerinden. Sam izlerken, adamın kafasındaki bıçağı dönüştürür, çelik tekrar kiremit haline gelir ve toza dönüşür, Maclan'ın kafasındaki delik her iki uçtan da kapanır. Sebastian, fayansın tozunu tekrar zemine dönüştürerek zemini bir bütün haline getirir ve fayansların üzerindeki kanı suya dönüştürür. Maclan'ın kafasındaki kırık porselen parçalarını tekrar saça dönüştürmenin bir yolu yoktur, bu yüzden bunun yerine Maclan'ın paltosunun bir kısmını, kafa derisi alınmış kafanın üzerinde şaşırtıcı derecede gerçekçi bir sentetik deri ve saç taklidi haline dönüştürür.

Tüm bunlar otuz saniyeden az sürer. Sebastian tekrar uzaklaştığında, Maclan sanki yere yığılmış gibi görünür.

Sam, Sebastian omzuna dokunana kadar donmuş halde kalır. İrkilir.

"Hadi," der.

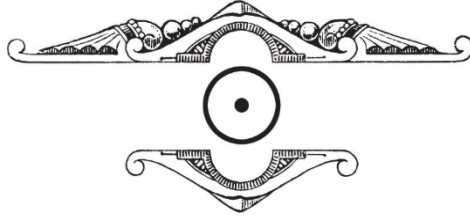
Sam onu takip ederek tuvaletten çıkar. Tabii ki, bir garson gürültüyü kontrol etmek için koridordan geçip gitmektedir. Sinirli görünmektedir, muhtemelen pisuarların yanında hararetli bir tartışma olduğunu, sarhoş bir adamın ortalığı dağıttığını düşünmektedir. Sam'i ikinci kez bakmadan geçer, Sebastian'ı zar zor fark eder.

Dışarıda parti devam ediyor. Cassiopeia ve Orion başlarının üzerinde parıldayarak ortaya çıkmışlar. Sam, aşağıya ve sokağa çıkan merdivenlere doğru aceleyle ilerliyor. Başını eğik tutuyor. Kimse onlara bakmıyor. İsteği dışında, zihni merdivenlere doğru ilerlerken duydukları konuşmaları ezberlemeye devam ediyor ve hafızasına bir dizi gereksiz bilgi depoluyor.

"—En son bölümü izledin mi?—" "—Aman
Tanrım, ne komik! Sen de—" "—Değil mi?
Ben de öyle düşündüm—"

Merdivenlerden aşağı inip dışarı çıktıklarında, içerideki anlamsız konuşmalar kesildi. Vale standının yanında toplanmış bir grup insanın yanından geçerken kimse onları fark etmedi. Kimse başını çevirmedi. Yanında, Sebastian elleri cebinde ve yüzünde sakin bir ifadeyle yürüyordu, sanki bütün gün nefes almak için beklemiş gibi. Onun mırıldandığını duyabiliyordu.

Caddenin karşısına geçip arabalarına binerken, Sam uzaktan çatıdaki birinin çığlık attığını duydu.

Sam

Ertesi gece bir dizi anlık görüntüyle geçer.

Sam ve Sebastian, Will'i vuran adam Zhukov'u, Lumines'e ait küçük bir finans şirketinde geç saatlere kadar çalışırken ofis masasında uyuyakalmış halde bulurlar. Sam, ona melatonin vererek bayılmasını sağlar ve Sebastian onu arabalarına taşır.

Malikaneye geri dönerler. Sebastian yol boyunca hiçbir şey söylemez. Bu, şimdiye kadar onun için yaptığı en nazik şeydir. Arka koltukta Zhukov koltuklara yaslanmış, yolun her tümseğinde başı sallanmaktadır. Sam, yolcu koltuğunda gözleri kapalı, hareketsiz oturur. Sonra gözlerini açar ve geçen manzarayı izler, yaptığı şeye odaklanmak zorunda kalmamak için görebildiği her şeye odaklanır. Hafızası, sanki kafasının içinde bir video gibi her şeyi kaydetmeye devam eder. Maclan'ın vücudu, banyo zemininde hareketsiz ve parçalanmış halde yatmaktadır. Pisuarlar ve fayanslar kanla kaplıdır. Sebastian'ın sabırsız sesi.

Ne bekliyorsun lan!

Ari bunu yapar mı? Hiç birinin canını aldı mı? Ari'nin Maclan'ın cesedinin başında durduğunu, ellerinde kan, gözleri boş boş bakarken hayal etmeye çalışır. Bu imkansız gibi görünür, ta ki bıçağı boğazına dayadığını, bileğini tutuşunu hatırlayana kadar.

Onu bırakmıştı. Ama bunu bir daha yapar mıydı? Ona karşı yapar mıydı?

Hanover onları kapının içinde karşılar. Birlikte, Zhukov'un hareketsiz bedenini arabadan çıkarır ve merdivenlerden yukarı taşıyarak

konuk kompleksinin en alt katındaki İtiraf Odasına kadar taşırlar.

Will zaten oradadır. Onun yanında, birkaç muhafızla çevrili olarak Diamond vardır. Kadın zayıflamış olabilir, ama her zamanki gibi kusursuz bir takım elbise ve kravatla düzgün giyinmiştir. Sam ona bir bakış atar ve bu gece burada neler olduğunu hemen anlar.

Bodrum katı, onu sıkıştırıyormuş gibi hissettiriyor.

Sebastian, Zhukov'u yere yatırır ve Zhukov yavaşça kendine gelir. Diamond onları selamlamaz. Bunun yerine yüzünü adama çevirir ve adam zorlukla oturur pozisyona gelirken şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. Diamond eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve gözleri adamın göz hizasına gelir.

Zhukov onu hemen tanır. Diamond onu incelerken titremeye başlar.

Sam, Will'e bakar ve Will, hafifçe başını sallayarak ona karşılık verir. Bu, bu gece Diamond'ın yoluna çıkmama uyarısıdır.

Zhukov konuştuğunda sesi o kadar titriyor ki Sam onu hiç tanıyamıyor. Will'in saldırıya uğradığı geceki adamdan tamamen farklı birine benziyor.

"Lütfen," diye yalvarır sonunda, sesi acınasıdır. "Benim elimde değildi."

Diamond hiçbir şey söylemez. Sadece bakmaya devam eder ve bu, adamın gözlerini yaşartmaya yeter. Sam aşağıya baktığında, adamın etrafında yerde idrar birikintileri olduğunu görür.

Bir asistan, aletlerle dolu bir tepsi ve tripod üzerinde bir kamera ile odaya girer. Tepsiyi Diamond'ın yanındaki yere koyar, ardından Zhukov'un önüne tripodu kurar ve kamerayı açar. Zhukov'un korkmuş hali kamera ekranında belirir, gözleri kendisine sabitlenmiştir.

"Kötü bir şey yaptın Zhukov," der Diamond ona yumuşak bir sesle. "O yüzden, oğluma dokunduğunda ne olacağını görmeni istiyorum."

Zhukov'a kendi ölümünü izletecekti. Ve o sesin sertliğinde, Sam aniden, onun sadece kalbi olan, kendini onun zamanına layık olduğunu kanıtlayabilenlere yardım eden bir kadın olduğunu fark eder.

Grand Central'ı inşa eden diğer Diamond Taylor'ı hiç görmemişti.

Kadın aletlerin bulunduğu tepsiye uzanır, bir çift eldiven alır ve giyer. Sam'i bir başka mide bulantısı dalgası vurur; Diamond'ın bir simyacı olmadığını hatırlar. Bunu kendi elleriyle yapacak.

"Bu geceki sıkı çalışmanız için teşekkür ederim," der Sebastian ve Sam'e. "Biraz dinlenin."

Bu bir uğurlama. Sam, Sebastian'ın ardından odadan çıkar, olacıklardan dolayı mide bulantısı hisseder, izlemek zorunda kalmayacağı için rahatlamış ve güçsüzdür. Hanover onu koridorun sonunda beklemektedir, sonunda Sebastian'dan ayrılır ve Sebastian da dairesine geri döner. Hanover, Sam'i merdivenlerden yukarı, kendi evine çıkarır. Orada, tek kelime etmeden, ona bir uyku hapi verir.

"Yarınki programını boşalttım," diyor. Sesi yumuşak ve nazik. "Geç saatlere kadar uyu, bol bol kahvaltı yap. Gelecek haftaya kadar sana ihtiyaç yok."

"Teşekkür ederim, Hanover," diye fısıldar ve hapi onun elinden alır.

O dönüp gitmek üzere. "Her şey yoluna girecek, Bayan Lang," diye onu teselli eder, ama sesinde ciddi bir ton vardır, sanki bu sözü bir vaat değil de bir emirmiş gibi. Her şey yoluna girmelidir. Başka seçenek yoktur.

Sam duş alır, yatağa yığılır ve rüyasız bir uykuya dalar, zihni ona kapanarak küçük bir merhamet gösterir.

Malikanenin diğer yerlerinde sessizlik hakimdir, bu sessizliği sadece cırcır böceklerinin cıvıltıları bozar. İtiraf Odalarından sesler geliyorsa da, kimse duyamaz.

Sam, Diamond'ın Zhukov'la ne kadar süre geçireceğini bilmiyor.

Öğleden sonra, güneş nihayet yatağını altın ışııkla kapladığında uyanır. Telefonunda annesinden gelen cevapsız bir arama ve ardından birkaç mesaj vardır.

Mutlu Ay Yeni Yılı.

Bu hafta akşam yemeği yok mu?

Ve sonra, Ne zaman eve geliyorsun?

Sam şu anda cevap vermeye cesaret edemiyor, annesinin ses tonundan bir sorun olduğunu hemen anlayacağından korkuyor. Bu yüzden aramayı ve mesajları cevaplamadan bırakıyor. Haberlere göz attığında, Zhukov'un çoktan manşetlere taşındığını fark eder. Cesedi, şehir merkezindeki Eastern Columbia Binası'nın önüne bırakılmış, elleri ve ayakları kesilmiş ve bir ip ile boynuna dolanmış, göz kapakları çıkarılmış, kulak zarları delinmiş, dudakları dikilmiş. Bazı organları kayıptı, muhtemelen ölümünden önce çıkarılmıştı. Grotesk detaylar uzayıp gidiyordu; Sam daha sonra okumayı bıraktı. Diamond'ın bunu yaptığını hayal etmeye çalıştı — eldivenli elleri kanla kaplı, güzel takım elbisesinde kırmızı lekeler — ama yapamadı.

Maclan'ın ölümü de haberlerde yer alıyor. *RESTORANIN TUVALETİNDE AşIRI DOZDA ÖLEN ADAM BULUNDU*. Cesedin kanında kum bulundu. Yerel politikacılar arasında, kumun ölümle bağlantısını gösteren kanıtlar en iyi ihtimalle şüpheli olsa da, bu maddenin yasaklanması için federal düzeyde yeni bir girişim başlatılması konusunda bazı söylentiler dolaşıyor. Ancak sendika çevrelerinde fısıltılar dolaşıyor. Diamond, cinayetleri gizli yapmaya niyetli değildi. Lumines için çalışanların onu kızdırdıklarında ne olacağını görmelerini istiyor.

Sam, Ari'nin Zhukov ve Maclan'ı duyduğunda yüzünün nasıl göründüğünü merak ediyor. Ari'nin onun bu işe karıştığını biliyor mu, yoksa umursuyor mu diye merak ediyor.

Önceki akşamdan sonra, bir şey hissetmesi zor.

Mide bulantısı. Tek hissettiği şey bu. Tuvalete gidip, safra çıkıncaya kadar defalarca kusar. Yatağına geri döner. Öğleden sonra geceye dönene kadar huzursuz bir yarı uykuda uyuklar. Sanki elleri hala kanla lekelenmiş gibi, ellerini ovuşturarak uyanmaya devam eder.

Sonunda, bugün ilk kez dairesinden çıkmak için ayakkabılarını giyer. Çıkarken, sık sık yaptığı gibi banka hesabını kontrol eder. Donakalır.

Hesabına bir milyon dolarlık yeni bir para yatırılmıştır.

Bir milyon dolar ile ne yaparsınız?

Sam, daha zengin olmayı hayal ederek büyümüştür, ama sadece normal insanların ondan daha zengin olduğu şekilde. Otobüse binmek yerine kendi arabasını sürmek. Yeni kıyafetler ve kitaplar almak, akşam yemeğine çıkmak, tatile gitmek, bir ev sahibi olmak. Annesi şu anda dairesinde iyi bir hayat sürmektedir. Parası bol ve hayatı istikrarlı. Ama Kırmızı Şehir'in şaşırtıcı lüksünü yıllarca deneyimledikten sonra bile, Sam kendini Diamond gibi birinin yerinde hayal edememiştir. Paranızı yeterince hızlı harcayamayacak kadar zengin olmak. Para, güçle eşanlımlı hale gelecek, sizi dokunulmaz kılacak, dünyayı dikkatsizce dolaşmanıza izin verecek kadar zengin olmak. Güzel kıyafetler, yeni araba, lüks daire ve dışarıda yemek yedikten sonra ne satın alırsınız?

Bilmiyor. Sadece banka hesabındaki yeni sıfırları izlemeye devam ediyor ve tekrar tekrar yutkunuyor, Diamond'ın hiç düşünmeden milyonlarca dolar dağıtabilmek için ne kadar çok sıfırın olması gerektiğini merak ediyor. Hayatı boyunca görölmek istemişti, ama bu? Bu yeni bir tür görölmek.

Her şey daha güzel olabilir.

Ama *daha fazla* para çirkin bir şey haline gelebilir mi? Ne zaman hayatınızı kurtarmayı bırakıp onu mahvetmeye başlar?

Sonraki hafta boyunca kimse cinayetlerden bahsetmez. Sebastian hiç bahsetmez. Will hiç bahsetmez. Hanover hiç bahsetmez. Diamond hiç bahsetmez. Toplantıları, Lumines'in kalbine bir sonraki darbeyi nasıl vuracakları hakkındadır. Sam, cinayetler hayatın zaman çizelgesinde kaybolmuş gevşek bir iplik parçasıysa, belki de hiç olmamışsa, hesabındaki parayı nasıl elde ettiğini merak etmeye başlar. Cinayetler, kabuslarıyla birleşir ve gerçeklikten kopuk bir şey haline gelir.

Yemeyi bırakır. Bileklerindeki kemikler keskin bir şekilde çıkıntı yapar; köprücük kemiği belirgin bir şekilde öne çıkar. Baş dönmesi nöbetleri günlerini mahveder. Eskiden, Ari'ye kendilerine özgü bir şekilde mektup yazarak, ona sorunlarını anlatmadan anlatırdı ve o da ona düşünceli ve rahatlatıcı bir cevap yazardı. Ama şimdi bunu kime yapabilir? Zihni yorgunluktan dönüp durur, rahatlama umuduyla Ari'ye tekrar tekrar sığırır, ama onu bulamaz. Ari'nin ona ne yazacağını hayal etmeye çalışır, ama kafasındaki mektuplar hep boştur. Bunun yerine, uzun

beş dakika, sonra on dakika, sonra otuz dakika, elleri kızarana ve ağrıyana kadar sıcak suyla ellerini yıkayarak geçiriyor. Siren sesleri duyduğunda, bir ara sokakta veya bir markette durup kendini toparlamak, tutuklanmayacağını kendine söylemek zorunda kalıyor. Ellerine bakıp kanın hala orada olmadığından emin oluyor. Hiçbir şey yok. Maclan'ın ölümü, sonuçta aşırı dozdan kaynaklanmıştı. Asla gerçekleşmemiş bir şey için tutuklanamaz. Tutuklanabilir mi? Polisin annesinin evine geldiğini, annesinin uykusundan homurdanarak uyandığını, ön kapıya yürüdüğünü ve kızı hakkında bir dizi soru soran iki polisi gördüğünü hayal etmeye çalışır.

Annesi.

Sam bir sonraki ziyaretinde, annesinin dikkatini başka yöne çekmek umuduyla bir doz kum almayı ihmal etmez. Ama akşam yemeği için annesinin dairesine vardığında, annesi yemek yapmayı bırakıp ona bakar.

"Kilo vermişsin," der hemen.

Hayatı boyunca görmezden gelinmiş olmasına rağmen, Sam gerçekten ortadan kaybolmak istediğinde bunu başaramaz. Sinirlenerek annesinin endişesini umursamadan kanepeye oturur ve başka bir yere bakmak için televizyonu açar.

"Çok çalışıyorum," diye cevaplar Sam.

Annesi arkasını dönerek tavaya sarımsak, ardından uzun fasulye ve susam yağı atar. Kokusu havayı doldurur. "Sana yemek vermiyorlar mı?" diye omzunun üzerinden sorar.

"Yiyorum. Merak etme."

"Yemiyorsun."

"Ben iyiyim."

Annesi buna cevap vermez. Bir süre sonra, akşam yemeği hazır olduğunda Sam masaya oturur ve başını kaldırmadan mekanik bir şekilde yemeğini yer. Mantıken, yemeğin her zamanki gibi lezzetli olduğunu anlayabilir, ama bu sinyaller beynine ulaşmaz. Ağzında, tadı tebeşir ve kağıt gibidir.

Sam sonunda başını kaldırdığında, annesinin orada oturmuş, Sam'in ellerine bakarken gördü. Eller, çok fazla yıkamaktan çatlamıştı. Sam bir elini masadan kaldırdı ve üzerine oturdu.

annesi şimdi bu kadar çok önemsiyor? Sam'in uzun süredir uzakta olması mı neden? Onun yokluğu, annesinin endişesini o kadar güçlendirdi ki, kum bile onu caydıramıyor mu?

Yoksa annesi ellerinin *neden* çatladığını bildiği için mi? O da simyayı duymuş olduğu için mi? Simyanın insana neler yapabileceğini bildiği için mi?

"Önemli bir davada mı çalışıyorsun?" diye sorar annesi dikkatli, sorgulayıcı bir sesle.

"Sadece çok işim var," diye cevaplar.

"Şirketteki işin hakkında hiç ayrıntılı bilgi vermedin." "Şu anda pek havamda değilim anne. Yorgunum."

Annesi başını sallar, ama gözleri hala Sam'i inceliyor. Sonra başını eğip pirinçten bir lokma alır.

"Bugün bazı evrakları dolduruyordum," der. "Ne zaman mezun olduğunı hatırlayamadım, ben de üniversiteni aradım."

Sam başını eğik tutar, gerginleşir ve cevap vermez. "Senin kayıtlarının olmadığını söylediler."

Sam bir kaşık daha uzun fasulye alır. "Eminim sadece bir hatadır. Daha sonra onları arayıp kontrol edeceğim."

Annesi yine ona bakıyor. "Neden gece çalışıyorsun?" "Bazen gece yarısına kadar çalışmak gerekiyor."

"Genelde gündüzleri bana cevap verirsin. Ama geceleri hiç cevap vermezsin."

"Sen gece çalıştığında beni arar mıydın?" diye sorar Sam keskin bir sesle.

Bunun üzerine annesi dudaklarını sıkıştırdı. "Ne oldu?" diye sordu sonunda.

"Hiçbir şey," diye cevaplar Sam sinirli bir şekilde ve kasıtlı olarak pirinç kasesi içine daha fazla parlak et parçaları koyar.

Aralarında bir sessizlik geçer, Sam zorla yemek yemeye çalışır, annesi ise yemek yemez. Sonunda annesi, "Yılbaşında geri aramadın," der.

Sam suçluluk duygusunu bir kenara itip, kalbine acı dolmasına izin verir. Annesi kaç kez okulda düzenlenen tatil gösterilerini kaçırmıştı? Sam kaç kez annesi evde olmadığı gecelerde kendi kendine

akşam yemeğini hazırlamış, yatmadan önce kimse olmadığı için kendi kendine kitap okumuştur? Ve *şimdi* umursuyor mu?

"Üzgünüm," diyor Sam.

Annesi ona dilini şaklatır. "Büyüdün ve anneni unuttun mu?"

Bu sözler Sam'de bir öfke dalgası yaratır. *Sen ben büyümemden önce beni unuttun*, diye karşılık vermek ister.

Bunun yerine soğuk bir şekilde cevap verir: "Meşguldüm."

Annesi bir an sessiz kalır. "Merak ediyordum da," der sonra, "bu hafta sonu birlikte yemek yapmak ister misin? Yeni yıl yemeği telafisi olarak. Biraz köfte..."

"Olmaz," diye sözünü keser Sam. "Çalışıyorum."

Annesi tekrar sessizliğe bürünürken, Sam midесinin mide bulantısıyla protesto etmesine rağmen ağzını pirinç ve etle doldurur.

Bir süre sonra annesi, "Tamam" der.

Sam yemeğini bitirince, aceleyle tabakları toplar ve dağınık ve düzensiz bir şekilde bulaşık makinesine tıktırır. Annesi hala masayı silmeye devam ederken, botlarını giyer ve kapının yarısına kadar çıkar. Annesinin mezuniyet bilgilerini gerektiren hangi evrakları doldurduğunu hiç sormadığını fark eder, ama artık bu konuyu konuşmak istememektedir.

"Hoşça kal anne," der ve annesi cevap veremediğinden kapıyı kapatır.

O gece, malikanede, Sam akşam yemeğinde yediğı her şeyi kusar, sonra hatırlayamadığı rüyalarla dolu huzursuz bir uykuya dalar. Ter içinde uyanır, gözleri yerde bir ceset arar, havada her zaman kan kokusu vardır. Elinde, atmaya çalıştığı hayali bir bıçak vardır. Ağzında ekşi bir tat vardır.

Telefonunda annesinden gelen daha fazla mesaj vardır.

Ne zaman döneceksin?

Önümüzdeki hafta sonu nerede

olacaksın?

Her zaman aynı acımasız sorular. Sam, artık yetişkin olduğu ve annesine ihtiyaç duymadığı halde annesinin aktif ilgisinden tiksiniyor.

hayatta kalmak için annesine ihtiyacı yoktu. Sam çocukken tüm bunlar neredeydi? Annesi *ona* ne zaman içini açmıştı ki? Sam neden açılın ki? Ama yine de suçluluk duygusu göğsünde ağır bir yük olarak duruyor. Sam kendine yarın annesini arayıp davranışından dolayı özür dileyeceğini ve başka bir akşam yemeği planlayabileceklerini söylüyor.

Şimdi değil, sonra. Annesinin sesini duymasına dayanamaz. Annesi onun içini okuyup, içindeki çürümüşlüğü görecektir.

Peki bu çürümüşlük mü? Diğer insanlar parayı nasıl kazandılar ki? Dünyanın en zengin insanlarından bazıları, soyup soğana çevirerek ve inciterek zirveye ulaşmışlardı ve ilham kaynağı olarak selamlanıyorlardı. Onun infaz ettiği insanlar bunu hak etmemiş miydi? Onlar ondan daha kötü değil miydi? Neden suçluluk duyan tek kişi o olmak zorundaydı? Diğer insanların ahlaki kusurlarını işaret etmek çok daha kolay, değil mi?

Bir hafta sonra, Sam malikanenin tepesindeki tuvalette ellerini yıkarken Diamond içeri girer. Sam cildini ovmaya o kadar odaklanmıştı ki, ilk başta kadını fark etmez bile. Bu, onun için nadir bir durumdur. Tırnaklarının altındaki tüm kiri, göremediği kirleri bile yıkamaya odaklanmıştı. Orada olması gerektiğini ve çıkması gerektiğini bilir. On dakikadır bunu yapmaktadır ve cildi çatlaklardan kanamaya başlamıştır.

Diamond yanındaki lavaboda ellerini yıkar, kağıt havluyla kurular ve orada durup bekler. Bu, Sam'i sonunda dalgınlığından çıkarır, dikkatini ellerinden alıp yanındaki kadına odaklar ve onu sabırla izler.

"Temizsin, Sam," diyor Diamond.

Sam utanç dalgası hisseder. Hemen musluğu kapatır ve hala üzerinde olduğunu hissettiği kanı umursamadan ellerini havluyla kurutur.

Diamond ellerine doğru başını sallar. "Bir bakayım."

"Evet, hanımefendi." Sam kurulanmış ellerini kadına uzatır ve yeniden utanır. Elleri parlak kırmızıdır, çok uzun ve çok sert ovduğu ve derisini açtığı birkaç yerden kanamaktadır ve ancak şimdi bunun acısını hisseder,

Çöp kutusuna attığı kağıt havluda kan lekeleri olduğunu fark eder.

Diamond bu manzaraya tepki göstermez. "Ellerini indir," der.

Sam öyle yapar. Ellerini yıkamak için kullandığı musluk damlıyor; musluğu tam olarak kapatamamış ve porselenin üzerine düşen suyun hafif *tınısı* zihninde yankılanarak onu gergin tutuyor. Kadının önünde sert bir şekilde durur ve ceketinin yakasına, kanatlı aslanın tutturulduğu yere bakar.

"Özür dilerim, hanımefendi," diyor.

Diamond ona keskin bir bakış attı. "Sam," dedi, "sen iyi bir kızsın."

Sam, nasıl cevap vereceğini bilemeden başını sallar.

"Dünya iyi insanlara karşı umursamaz." Diamond'ın tavrında bir çatlak vardır, ancak Sam bunun nedenini tam olarak anlayamaz. Belki de kadının gözlerindeki bir şeydir, yeniden ortaya çıkan bir anıdır. Ya da sadece ışığın bir oyunudur. "Kimse iyi insanların nasıl hissettiğini umursamaz, çünkü onlar her zaman iyi davranırlar. Kanadıklarında kimse onları kontrol etmeye zahmet etmez, çünkü her zaman iyi olduklarını söylerler. İyi insanlar kolayca kullanılır ve kolayca atılır. Tartışma olmaz, sorun çıkmaz."

Sam, gözyaşlarının ardında kadına umutsuzca bakar. Diamond'ın ona bunu neden söylediğini bilmiyor — Sam'in moralinin bozuk olduğunu görmekten bıktığı için mi, yoksa Sam'e acıyarak mı? Belki Diamond, Sam'in kendini kontrol edemediği için onun kötü bir yatırım olduğunu düşünüyordur.

"Kendini sertleştir, Mozart," diyor Diamond. "Dünyanın sana dikkatsiz davranmasına izin verme. Anladın mı?"

Sam yutkunur ve gözyaşlarını geri tutar. "Evet, efendim," diye cevaplar.

An sona erer; Diamond arkasını döner. "Ve sen bir simyacısın," der ayrılmadan önce. "O yüzden ellerine daha iyi bak."

Sam'in "Evet, hanımefendi" cevabı boş banyoda yankılanır.

Bir süre daha kalır, lavabonun musluğuna bakarak, suyu bir kez daha açmak için can atar, sonunda kendini zorlayarak

dışarı çıkmaya zorlar.

Ellerini yıkamayı bırakır, taş gibi bir yüz ifadesiyle sakın görünmeye çalışır, kendini yemek yemeye zorlar. Görünüşte her şey yolundadır. Ama uykusuzluk gecelerini mahveder ve ne zaman yalnız kalsa, zihni yerinde dönüp durur, var olmayan bir yardım arar.

Ari ve ona söylediği son sözleri üzerinde durur. Gizli plaj, dolunay. Her gece onu düşündüğünü fark eder, ta ki o yerin hatırası rüyalarına girene kadar.

Belki de biraz rahatlamak için onu görmesi gerekiyordu. Ama bir sonraki dolunayda gerçekten orada olacak mıydı? Büyük olasılıkla bu bir tuzaktı. Kendine, onun düşman için çalıştığını hatırlatır. Artık okulda yan yana oturan sınıf arkadaşları değillerdi ve onun söylediği her kelimenin arkasında gizli bir amaç vardı.

Tamamen bir düşman. Yine de.

Onu görmeye gitmek, onun için kolay bir yalan olurdu. Dolunay, genellikle Hanover'a iş için eşlik ettiği bir geceye denk geliyor, ama Hanover ona karşı her zaman hoşgörölü davranıyor ve sık sık ona bu fırsatı annesini ziyaret etmek için kullanmasını söylüyor. Yine de, bunun aptalca bir iş olduğunu kendine söylüyor. Gece, huzursuz rüyalar ve kabuslarla geçiyor.

Ertesi akşam, kimseye haber vermeden kendini tek başına koya doğru giderken bulur.

Plaj, hatırladığı gibidir, ancak her zamankinden daha fazla otlarla kaplıdır ve karanlıkta, kuma inmek için yarım saatten fazla zaman harcar. Su seviyesi yüksektir, okyanus gri ve karamsardır.

Bir an orada tek başına durur, rüzgârın saçlarını geriye savurmasına izin verir. Gözleri, bir zamanlar Ari ile birbirlerine yaslanıp denizi seyrettikleri tanıdık taş kemerlerin karanlığını arar. Grand Central, nereye gittiğini öğrenirse ona ne yapacağını bilmez. Belki de Ari'nin bu gece buraya geleceğine gerçekten inanmamaktadır. Belki de sadece

gizli plajı kendi gözleriyle görmek istemiştir. Belki de bu, geçmişinin bir parçasına veda etme şeklidir.

Sonra kemerlerin altında bir hareket görür. Ve ayrılmaya karar vermeden, Ari ay ışığına çıkar.

[...] Suç mahalli kaydı Memur Lucia Aguilar tarafından oluşturulmuş ve tutulmuştur. Ben, Dedektif Edward Sinclair, saat 00:32'de olay yerine vardım. Görünür ölüm nedeni: kafaya alınan künt travma, kesin kaynak bilinmiyor. İki yer karosu, lavabo duvarı ve soldan üçüncü pisuarda kan izleri tespit edildi. Kesin mücadele izi yok. Leslie Sope'a başvurun. Kurban beyaz erkek, Henry Maclan olarak tanımlandı, 50-60 yaşlarında, kahverengi saçlı, mavi gözlü, 1,80 m boyunda, orta yapılı.

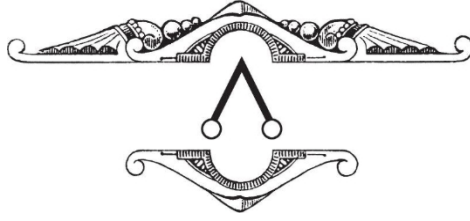
[...]

Adli tıp uzmanı Dr. Stacey Grinswald saat 00:58'de olay yerine geldi ve kurbanın öldüğünü resmen ilan etti. Ceset otopsi için şehir morguna nakledildi.

Saygılarımla,

Edward Sinclair

Angel City Polis Departmanı Dedektifi Edward
Sinclair'in Ön Raporu

Ari

Bu gece geleceğini düşünmemişti.

Ama işte orada, vücudu kısmen gölgelerin içinde gizlenmiş, ona yaklaşırken gözleri ona dikilmiş. Ay o kadar parlak ki, gece gümüş ışıkla kaplı garip bir gün gibi görünüyor ve bir an için, bunun gerçek olamayacağına göre, bir rüya aleminde olmalılar diye düşünüyor. Merkez Kütüphanesi'nin galerisinde aldığı derslerden, en eski Babil simyacılarının ay tanrısı Sin'e nasıl taptıklarını anlatan belirsiz bir anı aklına geliyor. Bu ışıkta, atalarının neden hayran kaldıklarını anlayabiliyor.

Onu fark etme konusundaki özel yeteneğine rağmen, kızın varlığı o kadar sessizdir ki, onun gerçekten o olduğuna kendini ikna etmesi bir saniye daha uzun sürer. Sonra gözleri kızın ellerine gider ve onun zaten bir silah tuttuğunu fark eder, dönüştürülmüş olsun ya da olmasın, geceye karışmış gibi görünen siyah bir silah.

Refleksleri ona ellerini kayaların üzerine koyup kendisi de bir silah almasını söylüyor, ama o bu duyguyu bastırıyor.

Gözleri, uçurum kenarındaki otlarla kaplı yola kayar. "Yalnız mısınız?"

Kadın ilk başta cevap vermez. Sonunda bir adım öne çıktığında, silahı doğrudan ona doğrultur. Kafasının arkası, bir darbeye hazırlık yapıyormuş gibi karıncalanır.

"Öyle misin?" diye sorar kadın.

"Bu yeri başka kimse bilmiyor." Ona başını sallar. "Sen hariç."

O olduğu yerde kalır, elleri hala kızın görebileceği şekilde açık ve uzanmış, cildi hala karıncalanıyor. Sam, silahı ona doğrultmuş halde yavaşça yaklaşır, aralarında sadece birkaç metre kalana kadar. Bu geceki ışık çok parlak ve gariptir, kızı aydınlatma şekli Sam'in nefesini keser.

"Neden bu gece burada olacağını söyledin?" diye sorar.

Şimdi tamamen ay ışığıyla yıkanmış durumda. Saçları parlak bir madeni para gibi parlıyor. "Söylediğimde geleceğini biliyordum," diye cevaplar.

Sam ona kaşlarını çatarak bakar. "Bu çok cesur bir varsayım." "Ama buradasın, Sam."

"Hâlâ birbirimizi ilk isimlerimizle çağırıldığımızı sanıyorsun."

"O zaman sana ne diye hitap etmeliyim?" diye sorar Ari. "Mozart mı? Onların ünlü dahisi mi?"

"Adım Wolfgang Amadeus Mozart'tan gelmiyor," diye cevaplar. "Öyle mi? Peki kimden geliyor?"

"Kız kardeşi."

Anlayarak dudaklarını sıkıştırır. "Görünmez yetenek," diye mırıldanır.

"Neden sana Shakespeare diyorlar?" diye sorar kız alaycı bir şekilde. "Sanırım kelimelerle aram iyidir."

Sam'in gözlerinde şimdi sırlar var, paylaşmayacağı bazı geçmiş acıların yanı sıra. "Kiralık kelimeler," diyor tiksintiyle. "Reed için."

"Kimsenin seni yönlendirmediğini iddia etme," diye cevaplar.

"Seni tanıdığım tüm o zamanlar," der kız, "özür dileyip o siyah arabaya koştuğun tüm o öğleden sonraları. Onun için çalışıyordun."

"Peki sen ne yapıyordun?" diye cevapladı adam, silahına işaret ederek. "Diamond Taylor için ayak işleri mi yapıyordun?"

Gözleri kısılır. "Neden buraya gelmemi istedin?"

O, parlak ay ışığı altında gerçekleşen bu garip buluşmaya, sahilde etrafına bakıyor. "Bilmiyorum," diyor dürüstçe.

Silahı havada tutmaya devam ediyor ve yaklaşmıyor. Hiçbir şey söylemiyorlar ve bir süreliğine, varlıkları sadece yumuşak dalgaların çarpmasıyla anlaşılıyor. Kemerlerin yakınındaki gelgit havuzları deniz suyu ile doluyor. Ari, içindeki okyanus yaşamını hayal ediyor: sessiz yengeçler

yengeçler ve minik balıklar, ruhların kıvılcımları, hepsi hayatlarını sürdürürken, o eski arkadaşıyla yüzleşir ve ikisinin de bu geceyi atlatıp atlatamayacağını merak eder.

Sonunda Sam kolunu indirir. Sanki hiçbir şeye dokunmadığından emin olmak istercesine tekrar ellerine bakar ve bir adım yaklaşır.

"Bu bir tuzak," der ona. "Lumines bunu biliyor, değil mi?"

"Aynı şeyi sana da sorabilirim," diye cevaplar.

"Soruma cevap ver, Ari."

"Bu yeri bilmiyorlar."

Kafasını şüpheyle ona doğru eğer ve onun cevabını düşündüğünü anlayabilir. "Sana nasıl inanabilirim?"

O, vücudunda hala bir heyecan titremesi hissetmesine rağmen omuz silker. "Kanıtlama yükümlülüğü bende değil. İstedigine inan."

"Benimle oyun oynuyorsun." "Sen oynamıyor musun? Bütün bunlar bu değil mi?"

"O zaman ne yapmalıyız, Ari?" Kız silahını bacağına vurur ve o kemere doğru eğilir, elini taşa koymaya hazırdır. "Seni şu anda öldürmemem için hiçbir neden yok. Will bundan memnun olurdu. Neden yapmayalım?"

Sam'in Diamond yerine Will demesi Ari'nin ilgisini çeker ve ruhu harekete geçer, daha fazla bilgi edinmek ister. Elini kemerin taşına koyar. Sam bu hareketi karşısında gerilir, ama o yine de dönüşüne devam eder ve taşın bir katmanını mermer saplı çelik bir bıçağa dönüştürür. Bıçağı yanına indirir ve ona doğru yavaşça bir adım atar.

"Bunu yapabileceğini varsaymak oldukça iddialı," diye cevaplar. "Bence birbirimizi yok etme konusunda eşit derecede yetenekliyiz."

O yaklaşırken geri çekilmiyor, silahını kaldırıp ona doğrultmuyor. Ama o ulaşamayacağı bir mesafede kaldığı sürece avantajlı olan taraf o. Yine de Ari yürümeye devam ediyor.

Sonunda onun önünde durur. Artık aralarında sadece 30 santimlik bir mesafe vardır. Sam'in eli silahına sıkıca tutunmuştur, parmağı tetiğin üzerindedir. Ari bıçağını sıkıca kavrar. Artık ikisi de

birbirlerini öldürebilecek mesafededirler. Sanki birbirlerini ilk hamleyi yapmaya cesaretlendirircesine birbirlerine bakıyorlar. Ari'nin kalbi bu küçük oyunda hızla atıyor.

"Will burada olduğumu bilmiyor," der sonunda.

Yine Will. Diamond değil. Ari, Sam'in cümlelerini kurma şeklinden sezgileri harekete geçer ve Will'in son zamanlarda perde arkasında ne kadar çok iş çevirdiğini merak eder. Yeni bir taktik denemeye karar verir.

"Umarım iyileşiyordur," diyor. Bunun üzerine, Ari alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?" "Ona saldırmak benim kararım değildi." "Eh, bunun bedelini hayatlarıyla ödediler."

"Evet," der. "Bunu sen sağladın, değil mi?"

Kadın hemen cevap vermez. Beş yıldır birbirlerini görmemişlerdir, ama Sam ona bir şey söylemek istemediğinde, aralarındaki konuşmanın durduğunu hala hissedebilmektedir. Lumines mürettebatının öldürülmesinde parmağı olmalı. Ve eğer bahse girebilseydi, kadının daha önce hiç kimseyi öldürmediğine bahse girerdi.

Bir dalga çarpar, sesi havayı doldurur. Dalga çekildiğinde, kız sonunda "Farklı görünüyorsun, Ari" der.

Ay ışığı gibi parlak saçlarını ve karanlık, hesaplayıcı gözlerini inceler ve göğsünde eski bir acı hisseder. Bir zamanlar tanıdığı kızın bir adamın derisini banyo zeminiyle erittiğini hayal etmeye çalışır.

"Sanki," diye cevaplar, "bir şey seni rahatsız ediyormuş gibi görünüyorsun."

O doğruyu söylüyor, çünkü kızın bakışları kayboluyor. "Ben iyiyim," diyor kız.

Elini indirir ve sesini alçaltır. "Sam," der sessizce ve adını duyduğunda sanki sık sık duymamış gibi irkildiğini fark eder. "Başka seçeneğin olmadığını biliyorum."

Kız ona somurtarak bakar. "Buraya bana patronluk taslamam için gelmedim." "Sadece gerçeği söylüyorum. Diamond kararlarını yönetiyor, anlıyorum." Sam gerginleşir ve Sam'in sözlerinin onu tedirgin ettiğini anlar.

"Diamond'ın bundan daha önemli işleri var," der.

"Yeni Mozart'ını kullanarak imparatorluğunu yönetmekten daha iyi ne yapabilir ki?" diye ısrar eder. "Çünkü gördüğümüz şey bu, bizim bölgemize açıklanamayan saldırılar ve programlarımızın sızdırılması. Diamond seni bunu yapman için gönderdi, değil mi?"

Gözleri okunamaz. "Kendi sorunlarını çöz." "Ama bunlar Diamond'ın genellikle yaptığı türden hamleler değil." "Burada ne yaptığımızı ve ne yapmadığımızı tartışmak için bulunmuyorum."

O da ona başını sallar. "Tabii ki hayır."

"Peki ya sen, Ari?" Sam şimdi soruları ona yöneltiyor. "Reed'in yanında çalışmak hoşuna gidiyor mu?"

Dikkatli ol, diye hatırlatır Ari kendine. O, ondan bilgi almaya çalışırken, o da ondan bilgi almaya çalışabilir. "Yeterince iyi," diye cevaplar.

"Doherty'nin Lumines ile kampanya karşılığında bir tür anlaşma yaptığı söyleniyor."

"Bu yüzden mi bu gece buradasın? Cevaplar almak için mi?"

"Burada yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum, birbirimizi sorgulamak."

"Tamam o zaman. Bana başka ne soracaksın?"

O zaman kendini topluyor gibi görünüyor ve tekrar konuşmaya başladığında, "Ari, neden mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın?" diyor.

Bu ani dönüşü beklemiyordu ve bir an sessiz kaldı. "Çünkü Lumines için çalışıyorum," diye cevapladı.

"Ama sen hep onlar için çalıştın. O zamanlar benim Grand Central'da çalıştığımı bilmiyordun, ben de senin Lumines'te çalıştığını bilmiyordum. Ne değişti?"

Kara okyanusa bakıyor. Bir parçası gerginleşiyor, onun onu vurma fırsatını beklemesini bekliyor. Ama hiçbir şey olmuyor ve ona döndüğünde, kız hala onun cevabını bekliyor.

"Üniversiteye gideceğini sanıyordum," diye cevaplar. "Yeni bir hayat. Seni tehlikeye atmadan buna nasıl uyum sağlayabilirdim ki?"

"Buna bir şans bile vermedin. Sen benim tek arkadaşımsın Ari, ama birdenbire ortadan kayboldun."

Şimdi eskiden tanıdığı kızı görüyor, geniş, incinmiş gözleri, ve kalbi burkuluyor, Reed için olan görevi kayboluyor.

"Seni tutmaya dayanamadım," der sessizce.

Kız onun yüzünü inceler. "Çünkü benim senin bir simyacı olduğunu öğreneceğimden korktun mu?"

Ona kasvetli bir bakış atar. "Çünkü seni korumak istedim. Bunun için fazla iyi olduğunu düşündüm."

Benim için fazla iyi. Ve o, kızın bakışlarını ondan kaçırmamasına rağmen, hala buna inandığını fark eder. Tanrım, o çok, çok, çok güzel ve bu aydınlık anda ona bakmaya dayanamaz. Eski yaralar yeniden açılır, bir zamanlar bastırılmış duygular ortaya çıkar. İçindeki her şey onun için acır. O, onun tek istediği şeydir.

"Şey," diyor, "Sanırım değilim."

"O zaman Grand Central'a katılmak için ne gibi bir nedenin vardı?" "Çünkü," diyor, "paraya ihtiyacımız vardı."

Biz. Ari, onun annesini kastettiğini anlar ve bir anda, gençliklerinde başına gelen korkunç olayı hatırlar. Kalbi burkulur. Annesi mücadelesini gizli tutmuştu, ama belki de o, ona daha fazla yardım etmeye çalışmayarak onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Belki de ikisi de başarısız olmuştu.

"O zaman yine de birbirimizi kaybederdik," diye mırıldanır. Bir süre daha sessiz kalırlar.

"Lumines'e ne söyleyeceksin?" diye sorar ona. "Onlara küçük toplantımızın özetini verdiğinde?"

"Söylemeyeceğimi biliyorsun," der.

"O zaman bunun anlamı ne?" diye sorar Sam sertçe.

"Çünkü," der ve yine duraksar. "Seni özledim."

Yumruklarını sıkıp açar. Dudaklarını sıkar. "Bununla ne yapacağımı bilmiyorum, Ari," diye fısıldar.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok," diye cevaplar ve elindeki bıçağı tuzlu suya dönüştürür, elinden damlayarak gelgite karışmasına izin verir. Kız onu izler. Bir süre sonra, kendi silahını da dönüştürür, havada kum gibi parçalanmasına izin verir.

Ay ışığının suda dans eden yansımalarına bakar. "Her dolunayda buraya gelmeye çalışacağım," der. "Belki burada tekrar görüşürüz. Belki de görüşmeyiz." Başını sallar, sonra ondan bir adım uzaklaşır. "Ama artık biliyorsun."

Onun, aralarında saklayabilecekleri bir sır oluşturma teklifine hiçbir şey söylemez ve bir an için, onun bunu hiç ciddiye almadığını, sadece ona sırtını döndüğünü umar. Böylece, arkadaşlıklarının bittiğinden emin olarak, ikisi için de daha kolay olur.

Ama bunun yerine, dudakları sıkışır. Ve ifadesinde, bir tereddüt, bu fikri kabul ettiğini gösteren bir işaret görür. Bir belki.

Buraya tekrar gelecek mi? Emin olamaz, ama bu olasılık, yüzü gölgelenmiş halde arkasını dönen kadını izlerken onu umut ve korkuyla doldurur.

"İyi geceler, Shakespeare," der kız omzunun üzerinden.

Ari, Sam gittikten sonra da uzun süre sahilde kalır. Sonra o da yolu takip ederek kendi arabasını park ettiği yere varır.

İçeride gözlerini kapatır, kalbini sakinleştirir. Sonra Isla'yı arar.

Isla hemen telefonu açar. "Nasıl gitti?" diye sorar.

Ari'nin kalbi hâlâ sıkışık. Sam'in ona verdiği tuhaf cevabı, Diamond yerine Will'den bahsetmesini, daha fazlasını bildiğini düşünür. Kalbinin derinliklerinde bir şey, Isla ile her şeyi paylaşmasını istemiyor, bunu yapmak ona acı veriyor. Karanlığa doğru kıvrılan yola bakar ve Sam'in o sıvı gibi koyu gözleriyle ona bakışını hayal eder.

Ona tehlikeli bir şekilde yeniden aşık oluyor; onun dalgaları onu boğmakla tehdit ediyor. Son anda kendini kurtarır, onun artık arkadaşı olmadığını hatırlar.

"Olabilirdiğince iyi," diye cevaplar.

"İyi. Reed tüm ayrıntıları öğrenmek isteyecek. Döndüğünde doğruca onun evine git. Seni Oxford konferansına katılman için seçti."

Bunun üzerine Ari'nin tüm dikkati Isla'ya kayar. "Neden? Ne oldu?"

Isla cevap verirken yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyor. "Grand Central'a tekrar saldıracağız. Onları hemen savunmaya geçirin, tam baskı uygulayın, hiç gevşemeyin."

Durum hızla tırmanıyor. Ari'nin midesi bulanıyor.

"Reed, Oxford'da Neuwelt ve Pirenne ile bizim adımıza müzakere etmeni istiyor," diye devam etti.

Ari başını sallamaya başladı. "Bu Rudra'nın işi, benim değil," dedi kararlı bir şekilde. "Onu çok erken, çok fazla kışkırtıyoruz."

"Bunu düşünmenin zamanı değil. Grand Central ile işler daha da kötüye gitmeden müttefikler toplamamız gerekiyor ve Reed senin bu işi daha iyi yapacağını biliyor."

daha iyi bir iş çıkaracağını biliyor."

"Ama konferanstan önceki saldırı ne? Ne yapıyoruz?"

"Hanover'ı ele geçirdik." Hanover.

Diamond'ın asistanı.

Ari midesinin bulandığını hissetti. Sam'in burada onunla meşgul olacağını bildikleri için bu gece Hanover'a mı saldırdılar?

"Reed neden bana söylemedi?" diye sorar Ari.

"Gerek yoktu," diye cevaplar Isla ve Ari, sesinde kendisine acıma duyduğunu hisseder. "Zaten bu işe karışmayacaktın."

Ari, etrafında dönen her şeyin kontrolünden çıktığını hissediyor. Rudra, Grand Central, konferans, Sam. Çamura daha da batıyor ve nasıl çıkacağını bilmiyor. Tek yapabileceği şey kabul etmek.

"Hanover'ın şanssız günü," diye mırıldanır.

Grand Central'ın Angel City gayrimenkul varlıklarının değeri: 16,3 milyar dolar
Grand Central'ın New York City gayrimenkul varlıklarının değeri: 14,7 milyar dolar
Grand Central Corporation'ın yıllık geliri: 29,4 milyar dolar
Diamond Taylor'ın net değeri: 37,3 milyar dolar

Süper Zenginlerin Yaşam Tarzları'ndan alıntı,

23. bölüm, ilk yayın tarihi 2006

Sam

Hanover, Koreatown'a bir iş için gittiği sırada kaybolduktan üç gün sonra, cesedi Red City'nin ön kapısına getirildi.

Adamın ellerinin ve kollarının derisi dirseklerine kadar soyulmuştur. Vücudunun her yerinde Sam'in adını bile söyleyemeyeceği kadar korkunç başka yaralar da vardır.

Sam, Hanover'ın kaçırılmasını Ari ile olan görüşmesinden ayrı düşünemiyor. O gece Sam plajda olmasaydı, Hanover'a işinde eşlik edecek ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayacaktı. Bunun yerine, Hanover onsuz gitmişti.

Ari bunu ayarlamış olamazdı. Olabilir miydi? Lumines'e görüşmelerini bildirmemeyi taahhüt etmişti, ama Sam ona güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Ya gerçekten her şeyi onlara anlatmışsa? Ya o gece Hanover'a eşlik etmesi gerektiğini biliyorsa? Ya planı o hazırlamışsa?

"O bir polemikçi değildi," diyor Will, Diamond ile malikanede toplanırken. "Anlaşmalarda doğrudan çalışmazdı. Tipik bir misillemenin kapsamı dışındaydı. Ancak, iç çevremizin bir parçasıydı, onlarca yıldır sadık bir ekip üyesiydi."

"Yani bu seferki kişisel bir mesele olduğunu söylemek istediler," diye yanıtlıyor Sam.

"Aynen öyle," diye onaylıyor Will.

Sam, göğsünde kara bir öfke yükseldiğini hisseder. Hanover, malikanede gördüğü ilk nazik yüz, ödemelerini yapan, ruh halini fark eden ve görmek istediğinde onu gören kişidir. Will'e saldırdıkları kadar acımasızca ona da saldırmışlardır.

"O zaman ne yapacağız?" diye sordu Sam.

"Göze göz," diyor Diamond sessizce. İkisi de ona bakıyor.

"Peki, buna eşdeğer olan ne olabilir?" diye sorar Will. "Şey," der Diamond soğukkanlılıkla, "Lumines'in gözleri nedir?"

Hepimiz bunun cevabını biliyoruz: bir sendikanın filozofları. Ama Sam'in yüzü sararır. Filozoflara zarar verilmez. Diamond'ın önerdiği şey bu yazılı olmayan kurala aykırıdır.

"Diğer sendikalar bunu onaylamayacak," diyor Will.

"Sonunda ikna olacaklar."

Sam, Diamond'ın sözleri üzerine titrer. Diamond'ın en güvendiği hizmetkarını hedef aldıkları için bunun makul bir misilleme olduğunu düşüneceklerdir. Bunun tek seferlik bir anlaşma olduğunu söyleyeceklerdir.

"Lumines'in bu yıl Oxford konferansına katılan bir filozofu var," diye devam eder Diamond. "Dominique St. Clair. Kleopatra."

"Konferansta mı?" Will annesine kaşlarını kaldırır. "Haberler hızla yayılmadan önce oradan çıkmak sorun olacak."

"O zaman sessizce hareket etmeliyiz." Diamond bu sefer Sam'e bakar ve Sam, dehşetle, konferansa katılmak için seçildiğini anlar. Suikasti tek başına gerçekleştirmek için.

Will şüpheli görünüyor. "O çok yeni," diyor.

"Ama yine de oldukça iyi iş çıkardı, değil mi?" diye yanıtladı Diamond. "Kimse onu ya da yaptıklarını fark etmeyecek. Kimse ne olduğunu anlamadan ikiniz de gitmiş olacaksınız."

"Burada sıradan bir işten bahsetmiyoruz. Bu bir filozofun infazı. Her sendika bunu konuşacak."

"O zaman onu sınavacağız."

Sam olduğu yerde kalır, sessiz ve hareketsiz, etrafında konuşanları dinler.

Sonunda Diamond ona bakar. "Yapabilir misin?" diye sorar.

Yapabilir misin? Maclan'a yapmıştı, Zhukov'u Diamond'a teslim etmişti. Yapabilir, ama bu düşünce onu titretir. Daha da kötüsü, tek başına kalacak. Sebastian'ın onlara katılacağından söz edilmiyor.

Ama Sam, Diamond'ın gözlerine bakar ve orada kendi annesinin izlerini görür, onun değerini sorgular. Kalbi hızla çarpar,

ve verebileceği tek cevabı verir. "Evet, efendim," der.

"Güzel." Diamond sandalyesine yaslandı. "Git eşyalarını topla. Yarın Will ile birlikte Oxford'a gidiyorsun."

Yurtdışı seyahati, yine Sam'in annesiyle akşam yemeği yemek için eve gideceği haftaya denk geliyor.

"Nereye?" diye sorar annesi telefonda.

"Berlin," diye cevaplar Sam. "Beni daha önce hiç yurt dışına göndermediler." "Berlin." Telefonun diğer ucunda bir sessizlik olur, sonra annesi devam eder.

"Neden Berlin'e gidiyorsun?"

Sam, Will'in annesine söylemesi için onayladığı senaryoyu takip ederek açıklıyor. Bir iş konferansı ve küresel bir anlaşma için toplantılara katılmak isteniyor. Bu sırada, mide bulantısı dalgalarıyla mücadele ediyor, yaklaşan görevin korkusu sürekli göğsüne baskı yapıyor.

"Ne zaman gideceğini ve nerede kalacağını söyle," diyor annesi. "Böylece bir sorun çıkarsa, sana nasıl ulaşacağımı bilirim."

Sam yutkunur ve yalanına devam eder. "Söylerim."

Onun için satın aldığı sahte biletleri ve şehir merkezindeki sahte otel rezervasyonunu e-postayla gönderir, hatta boş zamanlarında gezmeyi planladığı şehirdeki yerleri bile gösterir. Annesine o kadar çok yalan gönderir ki, bir an için o bile belki de gerçekten buraya gidiyor, gerçekten bunu yapıyor diye düşünür.

İki gün sonra annesi mesaj atar. *Döndüğünde bize gelir misin?*

Söz veriyorum, diye cevaplar Sam.

Gece yarısı Londinium'a varırlar ve bir ekip, birkaç siyah şehir arabasıyla pistte onları beklemektedir. Ertesi sabah, Oxford'a gitmeden önceki gün, Will onu alışverişe götürür.

Şoförleri onları Bond Street'teki lüks butiklere götürürken, "Neden?" diye sorar. Güneşli bir gün, mavi gökyüzü yaz çiçekleriyle bezeli ağaç sıralarının arka planını oluşturuyor. İkinci bir arabada onları takip eden iki polemikçi, dikkat çekmeyecek kadar uzakta, Sam'in arkasına baktığında görebileceği kadar yakın.

"Her şeyden önce mükemmelliği ön plana çıkaran bir bilim konferansına katılmak üzeresin," diye cevaplar Will.

"Ee?"

"Ve bunun için uygun kıyafetin yok," diyor kuru bir şekilde. "Nereden biliyorsun?" diye karşılık veriyor.

Will iç geçirir, ona uzun uzun bakar ve Sam memnuniyetle titrer. "Boşuna benimle tartışmak mı istiyorsun?" der Will. "Yoksa sana güzel bir şey almamı mı istiyorsun?"

Sokaklar kalabalık olmasına rağmen, gittikleri yerler vardıklarında boştur ve ayrılana kadar da boş kalır. Louis Vuitton ve Hermès kapılarını kapatır ve onlara özel bir deneyim sunar. Dior'da Will içeri girer girmez tanınır ve birkaç dakika içinde üst kata, özel bir salona götürülürler. Orada şampanya kadehleri, çay kekleri ve tatlılar içeren tepsiler onları beklemektedir. Satış ekibi Will'in etrafında heyecanla dolaşır, içecek veya yiyecek bir şey isteyip istemediğini sorar, ne aradıklarını sorar ve raflarca kıyafet getirir. Polemistler merdivenlerde sessizce bekler, gözleri kargaşayı izler.

Sam, mağaza onun ölçülerini zaten bildiği için, ona özel olarak dikilmiş bir dizi kıyafeti dener. İpekle sarılmış ayakkabıları giyer, elmaslarla süslü bir çanta seçer. Hiçbir yerde fiyat etiketi yoktur. Satın aldıkları ürünlerin ne kadar olduğunu bilmez ve Will de sormaya hiç ilgi göstermez. Aslında, tüm deneyim paraya batmış olsa da, para bir kez bile söz konusu olmaz.

Hesabına yatırılan bir milyon doları gördüğünde olduğu gibi, Sam yine baş döndürücü bir hissi yaşar, sanki hiç dokunmasına izin verilmeyen bir dünyada yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi. Yine heyecan ve korkunun karışımı bir duygu hisseder. Will elbette onun uygun kıyafetleri olmadığını biliyordu. O bu işlere yeni

para. Bir milyon doların ne olduğunu anlıyor, ama zenginlik içinde bütün bir kültür olduğunu bilmiyor, onun dilini konuşmuyor.

Will'e yeni bir takım elbise dikilir, yakasında ince turuncu çizgiler olan, neredeyse siyah gibi görünen koyu safir renginde. Sam özel bir odaya gidip bir dizi elbise dener, bebek mavisi, tereyağı sarısı ve gece siyahı. Her biri ona tam oturur.

Will son elbiseyi görmek için çağrıldığında, orada durup onu uzun bir süre inceler. Sam, onun yakıcı bakışları altında hareketsiz kalmaya çalışır, yanaklarında yükselen kızarıklığa dehşet duyar ve onun fark etmemesini umar.

Fark etse de, bunu belli etmez. Ama gözleri Sam'in vücudunu baştan aşağı süzer ve bir süre sonra terzinin yanına döner. "Bu olur," der ve ayrılır.

Terzi etrafında dolanıp etek ucuyla uğraşırken, Sam titrek bir nefes verir ve kendini sakinleştirmeye çalışır. Ama gözlerini kapattığında, Will'in odanın kenarında durup onu sanki çıplakmış gibi izlediğini hala görebilmektedir.

Harry Winston'da, bir satış elemanı onları özel bir odadaki kadife kanepeye oturtur ve incelemeleri için mücevher tepsilerini getirir. Sam, ortasında küçük bir tavşan bulunan bir bileziğe bakar. Bu, Bay McGregor'un bahçesinden kaçarken ceketini ve ayakkabılarını kaybeden Peter Rabbit'tir. Bilezik tamamen platin ve beyaz safirden yapılmıştır. Bu, Sam'e çocukluğundan kalma kullanılmış peluş hayvanı Rabbit'i hatırlatır.

Hâlâ bileziğe bakarken, yanında Will'in sesini duyar. "Beğendin mi?" diye sorar.

Sam ona şaşkın bir şekilde bakar ve sessizce başını sallar.

Will satış görevlisine işaret eder. Satış görevlisi hemen yaklaşır ve eldivenli elleriyle bileziği dikkatlice çıkarır. Sam'in incelemesi için bileziği ona uzatır.

Sam bileziğe bakarken, "Bu eşsiz bir parça, hanımefendi" der.

Will fiyatını sormaz ve kadın da söylemez. Onlar için bu bile bedava sayılır. Sam bileziğe inanamayan gözlerle bakar. Fiyatını bilmeden böyle bir şeyi satın almak

ona yabancı bir davranıştır. Etiketini kontrol etmeden bileziği takıp dışarı çıkmasına izin verilemez. Will'e şüphayle bakar.

"Senindir," der Will.

Sam bileziği açar ve parıldayan bileziği bileğine takar. Taşların gerçek olup olmadığından emin olamıyormuş gibi, tereddütle taşlara dokunur. Simya, onu bir şeyin gerçekliğine karşı çok hassas hale getirmiştir, çünkü her şey başka bir şeye dönüşebilir. Ama burada hissettiği tek şey, tamamen saf, saf formda olan elmaslardır.

Will onu eğlenerek izler. "Beğendin mi?" der.

Sam bileğini bir o yana bir bu yana çevirir. "Bu gerçekten ne kadara mal oldu, Will?"

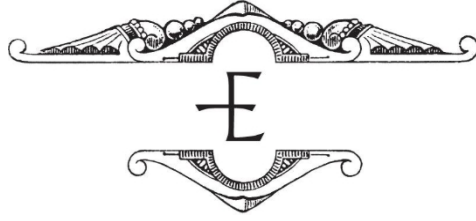
Elini bileğine koyup çevirir. Başparmağı damarının geçtiği yeri okşar. "Ne kadar hoşuna gidiyor?" der.

Kız, annesinin saçlarını özenle ta şeklinde ördüğünü, sa tellerine kurdeleler taktığını hatırlar. Annesi, ona çocukken eski bir kumaş parçası gösterir ve ondan ne tür bir elbise yapabileceğini anlatır. Parmaklıklı pencereden giren altın rengi ışık, kumaşın üzerinde silüetlerini belirginleştirir. Annesi, kalemle özenle desenler çizer, onları keser ve gece geç saatlere kadar dikiş yapar. Annesinin yerel kilisenin bahçe satışında ona bir dolar verip, kullanılmış bir doldurulmuş tavşan almasına izin vermesi, eve kadar onu göğsüne sıkıca sarıp gülümsemesi.

Sonra parıldayan bileziğe bakar ve bu güzelliğin o güzelliikten daha değerli olduğuna kendini ikna eder.

"Bu sahip olduğum en güzel şey," diyor.

"Peki." Eli bir anlığına onun teninde kalır, sonra sonunda onu bırakır. "O zaman bu, dünyadaki her şeyden daha değerli."

Sam

Ertesi gece Oxford'a vardılar. Siyah arabaları, üniversitenin eski sokaklarından geçerek, akşam galası hazırlıkları için bütün gün ziyaretçilere kapalı olan Magdalen Koleji'nin ana avlusunun ön kapısına kadar götürdü onları. Dönem bir hafta önce bitmişti ve bütün öğrenciler uzun Paskalya tatili için evlerine dönmüştü. Yine de, avlu bu gece hareketli ve içeriden sızan altın ışıklar meraklı yoldan geçenlerin ilgisini çekiyor. Bir grup insan girişin etrafında dolaşıyor, boyunlarını uzatarak, siyah arabaların yolcularını indirmeye devam ederken ara sıra onlara yol veriyorlar.

Fotoğrafçılar giremiyor. Telefonlar da kapıda el konuluyor. Kolejin sarmaşıklarla kaplı duvarları, kıvrımlı demirden yapılmış karmaşık bir kafesin arkasında neredeyse görünmez hale geliyor. Kolej kadar yüksek, devasa, dönüştürülmüş bir resepsiyon pavyonu yükseliyor. Sam, başının üzerindeki özenle işlenmiş demir işçiliğinden ötesindeki karanlık gökyüzünü görebiliyor. Tavandan düzinelerce fener sarkıyor ve ateşlerinin ışığı aşağıdaki konukların üzerine titreyen ışık ve gölgeler düşürüyor. Ara sıra bakışları, kolejin manastırlarını süsleyen taş heykellerin yüzündeki buruşukluklara takılır, onların kör gözleri aşağıdaki manzaraya odaklanmıştır. Polemistler her taş kemerin ve açık kapının iki yanında dururlar, yakalarındaki altın iğneler parıldamaktadır.

Meydanda dolaşırken Sam diğer konukları hayranlıkla izliyor. Moda şovuna katılanlar kadar şık giyinmişler, dantel ve şifon, ipek ve kaşmir giysiler içinde zarif figürleri süzülüyor. Bazıları görünüşlerine simyasal değişiklikler yapmışlar — mavi saçları daha zengin

ve herhangi bir yapay boyanın üretebileceğinden daha düzgün, siyahtan pembeye geçişli uzun kirpikler. Birçoğu da kum gibi, ciltleri parlak, gülümsemeleri kar beyazı, görünüşleri olabildiğince mükemmel. En azından uyum sağlıyormuş gibi davranabildiği için mutlu, Will'in onu uygun giydirme öngörüsüne sahip olduğu için minnettar. Ve ne kadar da güzel görünüyor: belini vurgulayan ve yere kadar uzanan soluk, sırtı açık mavi bir elbise, kusursuz bir cilt, yüksekte toplanmış ve düz, parlak bir kuyruk gibi aşağıya dökülen gümüş rengi saçlar. Will'in görünüşü hakkında bir yorum yapıp yapmayacağını merak ediyor. Will yorum yapmaz, ama ona kolunu uzattığında ve o da kolunu tuttuğunda, takım elbisesinin kumaşı aracılığıyla Will'in sıcaklığını hisseder ve Will ona kapıyı açtığında, Will'in elinin çıplak sırtında kaymasını hisseder. Bu gece buraya bir suikast için gelmemiş olsaydı bile, sinirlerini yatıştırmak için sand alacaktı. İlacın getirdiği tanıdık zeka keskinleşmesini ve özgüvenini hissedebiliyor, bu sayede gerçekte olduğundan daha göz kamaştırıcı görüldüğünü biliyor. İronik olan, ne kadar çok sand alırsa o kadar iyi görünmesi, ama insanların o kadar az fark etmesi. Bu gece bunun önemi olmadığını kendine söylüyor, çünkü Will onu görüyor ve önemli olan tek kişi o.

Her konuk altın bir rozet takıyor. Sam, parlak tavus kuşu ve kraken, fil ve basilisk armaları görüyor. Kuyruğu yüksek bir kıvrımda olan bir aygır rozeti var; asil bir hırlama ile ağzını açmış bir ejderha rozeti var. Belle Epoque, diye sessizce not ediyor, ve Neuewelt. Will, kraken rozeti takan Pirenne'den bir kadınla samimi bir selamlaşıyor. Kimya politikasının labirentinde yol alıyorlar.

Ve Lumines. Tilki de burada, kalabalığın arasında süzülüyor. Will onları fark ederse de, diğer konuklara davrandığı gibi davranıyor. Lumines simyacıları kaçınılmaz bir şekilde yaklaştıklarında selam veriyor ve onlar da ona selam veriyor, gözleri kısa bir süre kanatlı aslan armasına takılıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. Hepsi kibarca selamlaşıyor, sonra kendi yollarına gidiyor. Ama onlara ikinci bir bakış atmasalar da, Sam havada hissedilen gerginliği hissedebiliyor ve Will'in zayıflık belirtileri, yaralarından ne kadar iyileştiği ya da iyileşmediği konusunda onu izlediklerini biliyor.

Ari'yi arar. Rütbesine bakılırsa burada olma ihtimali yüksektir, ama şu anda kesinlikle burada değildir, yoksa etrafında bir grup misafir görürdü.

Konukların çoğu Will'i tanır ve selamlar. Will nazikçe gülümser ve onlara karşılık verir, hava durumundan bahseder. Sam'in hiç duymadığı isimlerden söz eder. Kimse Sam'e bakmaz. Baktıklarında, gözleri ilgisiz bir şekilde donar ve Will'e dönmeden önce dalgın bir şekilde gülümserler. Bazıları ona çarpar ve şaşkınlıkla özür diler, neden orada birini görmediklerini anlamadan. Güvenlik görevlileri onu görür ve başlarını başka yere çevirir, başka bir yere bakmak isterler. Kimsenin fark etmediği şık kıyafetleriyle sessizce onları takip eder ve görünmezliğin bir battaniye gibi etrafını sardığını hisseder.

Güvenlikli girişlerden birinden içeri girerler ve ziyafet masalarıyla sıralanmış tonozlu bir salondan geçerler. Will diğerleriyle iş konuşurken, Sam loş mekanı, vitrayları ve oyulmuş taşları inceler ve kafasının arkasında bir uğultu hisseder, resimde bildiğinden daha fazlası olduğunda hissettiği gıdıklanma. Şimdi damarlarında akan kumu, Minnow'daki banyoyu ve öleceğini bilen adamın feryadını düşünür. Bir şeyden hayatı nasıl söküp çıkaracağını ve onu dünyanın boş alanlarına nasıl atacağını öğrendiği dersleri düşünür.

Pavilyona geri döndüklerinde, piyano müziği gece havasını doldurmuş ve bazı konuklar dans etmeye başlamıştır. Burada, aygır rozetleri takan bir çift durup Will'in elini sıkar.

"Seni görmeyeli bir yıldan fazla oldu, Constantine," diyor kadınlardan biri sıcak bir gülümsemeyle. "Çok uzun zaman oldu."

"Seninle iş yapmak her zaman bir zevk, Hypatia," diye cevaplar Will. Koluna takılı olan kadına başını sallar. "Duyduğuma göre bir aydan fazla süredir ülkedeymişsin."

Sam, bunların Belle Epoque'un başkanı Eleanor Mien ve eşi Hanya olduğunu anlar. Bu konuşma hem nazik hem de bir uyarıdır; Will, Grand Central'ın onların hareketlerinden haberdar olduğunu onlara bildirir. Eleanor'un gülümsemesi değişmez, ancak bakışları dikkatli hale gelir. "Manchester'daki bir tedarikçiyle bir anlaşmayı tamamlıyoruz," diye Will'i rahatlatır. "Senin aracılık ettiğin anlaşma."

"Elbette," diye yanıtlar Will. "Umarım her şey yolunda gidiyordur?"

"Şimdilik. Tabii ki sizinle iyi ilişkiler kurmak da yardımcı oluyor," diye ekler Hanya ve Will bu övgüyü nezaketle kabul eder. Sam ayağında kıpırdanır ve kadın ilgisiz bir bakışla ona bakar, sonra dikkatini tekrar Will'e çevirir. "Tedarikçilerimiz arasında yeni bir tren hattı inşa etme çalışmalarımıza verdiğiniz destek hakkında sizinle burada konuşmak istiyorduk." Düşünceli bir şekilde başını eğirir. "Anneniz burada mı?"

"Diamond maalesef Angel City'de halletmesi gereken bazı işleri var," diye cevaplar Will. "Onun yerine ben buradayım."

"Peki," der Eleanor. "O zaman bize birkaç dakikanızı ayırır mısınız?"

Will, Sam'den uzaklaşır ve bir süre kalabalığın içinde tek başına kalır, ona yakın durmaya özen gösterir, ancak Miens'lerle olan konuşmasına karışmamaya dikkat eder. Etrafındaki konuşmalar tek bir gürültüye karışır.

Sam, onu görmeden önce arkasında olduğunu hisseder. Ya da belki de tam doğru anda dönmüştür.

Ari avlunun kenarında genç bir kadınla konuşmaktadır. Kadına doğru eğilmiş, kadın kulağına bir şey fısıldayınca gülümser ve hafifçe güler.

Sam'in nefesi kesilir. Vücudunda bir karıncalanma hisseder. Onu arıyordu, ama onu görmeye hala hazır değildi. Ari koyu bordo bir takım elbise giymiş ve yakasında tilki rozeti parıltıyor. Sam'in gözleri kısa bir süre onun yanındaki kadına kayar. O da sarı elbisesinin askısında tilki rozeti takmış ve kolayca ve içten gelen bir gülümsemeye sahip. Arada sırada, kendilerini tanıtmak için yanlarına gelenler tarafından kesintiye uğrarlar ve Ari her zaman kibarca durup birkaç kelime konuşur.

"Benimle dans et."

Sam dönüp Will'in yanına geldiğini gördü. Will ona elini uzattı. Diğer eli çıplak sırtının alt kısmına dokunduğunda kalbi gırtlığına kadar çıktı.

Sam, Will'in elini tutar ve kendini ona yaklaştırmaya izin verir, kalbinin hızlı atışını durdurmaya çalışır ama başaramaz. Will, dans ederken nazik bir mesafe bırakır, onu kolayca yönlendirir, Sam da elinden geldiğince onu takip eder.

Döndüklerinde, Ari'nin nerede olduğunu fark eder. Ari artık yoktur, ama arkadaşı kalmıştır ve küçük bir grup insanla neşeyle konuşmaktadır.

"Toplantılar her zaman Oxford'da mı yapılır?" diye sorar Will'e, arkalarına dönerken.

"Sık sık," diye
cevaplar Will.

"Neden?"

"Üniversite yüzyıllardır simyacıları tanıyor ve koruyor. Sendikaların toplanabileceği güvenli bir liman haline geldi, konferans salonlarında toplantılar düzenleyebileceğiniz ve laboratuvarlarında zulüm görmeden çalışabileceğiniz bir yer. Diamond ilk filozoflarımızı öğrenci topluluğundan seçti."

"Başka konferanslar da var mı?"

"Katılmak istediğin için mi soruyorsun?" "Tabii ki."

Will iç çeker. "Sen her şeyi hemen istersin." "Her şeyi istemiyorum."

"Çocukluğundan beri böylesin." "Artık çocuk değilim."

"Fark ettim."

Will'in bunu söyleme şekli olağanüstü bir şey değil, ama Sam bunu bir dokunuş kadar kesin hissediyor, sanki sözleri onun tenini okşamış gibi. Kollarında tüyler diken diken oluyor.

"Ne fark ettin peki?" diye sorar, cesurca.

Will onu döndürür. Danslarına tekrar başladıklarında, parmaklarını hafifçe omurgasının tabanında ileri geri gezdirir ve Sam'in vücudunda bir titreme dalgası yaratır. Yüzü artık Sam'inkine daha yakındır ve gözlerindeki bakış onu inceliyor gibidir. Sam bu bakışın yakıcılığı altında titrer, nefesi hızlanır.

Adam ona yaklaşır ve kalbi duran bir saniye boyunca, onu öpeceğini düşünür. Ama adam başını hafifçe çevirir, dudakları kızın kulağının yanına gelir. "Görevinizi fark ettim," diye fısıldar.

Sam, Will ile dans etmenin büyüünden kurtulur, yapması gereken bir işi olduğu için onun azarlamasından utanır. Hedefi görene kadar Will'in onu daire şeklinde yönlendirmesine izin verir.

Hedefi, sarı elbiseli genç kadındır.

"Dominique St. Clair," diyor Will.

Kleopatra. Yutkunur ve kendini toplar. Will de Ari'yi fark etmiş olmalıdır elbette ve göğsünde bir sıkışma hissederek, Ari'nin de onları fark etmiş olabileceğini anlar.

Dansın büyüü azalır ve Sam'in elleri, buraya gelme amacının korkusuyla titrer. Dominique St. Clair, arkadaşının söylediği bir şeye gülüyor. Sesi parlak ve nettir. Sam, Will ile hareket ederken bileğinde parıldayan Harry Winston bileziği ışıkta taşları parıldayarak tınlar. Sam, çünkü alışveriş gezisinin heyecanı ve ihtişamı karşısında birden aptalca hisseder. Ne kadar aptalca. Buraya neden geldiklerini unutmuş mu?

"Git," diyor Will. Nefesi kulağında sıcak, onu titretiriyor. "Sessiz ve hızlı ol. İşin bittiğinde, ayrıl ve şoförünü bul. Seni Londinium'a geri götüreceğ. Yarın sabah orada görüşürüz."

Şarkı biter ve Will ondan uzaklaşır. Sam, onun ani ayrılışının soğukluğuyla derin bir nefes alır. Diğer seyircilerle birlikte dağınık bir alkış tuttururlar ve bu sırada Sam'in gözleri Dominique'in sırtında kalır. Hanover'ı düşünür ve zihni biraz berraklaşır.

Dominique birkaç dakika sonra izin isteyerek ayrılır. O alanı geçip salonlardan birine girerken, Sam Will'den ayrılır ve onu takip eder. Kimse onlara bakmaz. Yine de Sam, Dominique'den makul bir mesafe bırakarak, genç kadın ilerleyene kadar bekler ve onu takip eder, sarı elbisesini her zaman gözünün ucuyla takip eder.

Şimdi sessiz bir yere, salonun diğer tarafında tek bir fenerle aydınlatılan dar bir yola geçtiler. Sam, nedense Ari'nin ortaya çıkmasını bekliyor ve içgüdüsel olarak caddeyi, yakındaki binaların çatılarını, karanlık pencereleri arıyor. Ama burada yaya trafiğı yok, meraklı gözler yok. Partinin geri kalanı ana avluda.

Dominique tek başına nefes alır, telefonunu çıkarır ve birkaç mesaj gönderir. Sam, gölgelerle kaplı, yola açılan kapının arkasında bekler. Kadının telefonla konuşmasını izler

sonra Sam'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle mırıldanır. Uzaktan, partiden dağınık alkış sesleri duyulur.

Dominique telefon görüşmesini bitirip telefonunu cebine koyar. O bunu yaparken, Sam gölgelerin içinden çıkıp yola doğru ilerler. Artık rüyadaymış gibi otomatik hareketler yapmaktadır. Belki kumdan, belki de doğasından dolaydır, ama adımları o kadar sessizdir ki Dominique yaklaşıırken başını kaldırmaz. Sam sanki hiç burada değilmiş gibi.

Sam, Sebastian'ın ona verdiği tavsiyeyi, merhametinden dolayı hızlı hareket etmesi gerektiğini hatırlatmasını hatırlar. Bu yüzden kadının sırtına odaklanır. Bu kadının çocukları, bir eşi, sevdikleri var mı diye merak eder. Ari'nin ona eğilip, ne kadar kolay güldüğünü, omzuna sevgiyle dokunduğunu hatırlar.

Yaklaştıkça, kadın ilk kez omzunun üzerinden bakar, bakışları hâlâ ilgisizdir. Ve Sam bu kez kulağında Sebastian'ın sesini duyar, acil ve neşeli.

Ölüm, kendi başına bir mükemmelliktir.

Sam'e sorgulayan bir gülümseme atar. "Evet?" der.

Sam duvarın kenarını okşar ve ruhunu çağırır. Taştan uzun bir bıçağı çıkarır.

Dominique'in hakkını vermek gerekirse, hızlı tepki verir. Sam bıçakla ona saldırırken, şaşkın bir sesle geriye doğru sıçrar, sonra eğilip elini yola sürer. Yerden metal bir kalkan fırlar. Sam'in bıçağı çarptığı anda onu göğsüne doğru fırlatır ve çınlama duvarlarında yankılanır.

Sam acı bir şekilde, iyi eğitilmiş bir simyacı olduğunu düşünür. Ama polemikçi değil. Sam çok hızlıdır; bıçağı kalkana çarptığı anda, diğer elini diskin üzerine koyar ve onu milyonlarca cam parçasına ayırır. Dominique geri çekilir, parçaların yağmuruna karşı gözlerini kırpar ve parçaları dönüştürmek için körü körüne elini uzatır.

"Yapamazsın!" diye bağarmaya başlar.

Ama Sam çoktan başka bir bıçak yaratmıştır. Dominique cam yağmurundan kurtulmaya çalışırken, Sam ona tekrar saldırır. Dominique, Sam ikinci bıçağı göğsüne saplamadan önce sadece kendini korumak için kollarını açacak kadar zaman bulur.

Dominique'in gözleri açılır, ama Sam elini ağzına kapatır ve korkunç çığlığını bastırır.

Sebastian haklıydı. İlk sefer en zoruydu. Bu sefer daha kolaydı ve Sam sanki kendi yanında durmuş, kendi elinin bıçağı çevirdiğini, kadının bıçağın üzerinde titrediğini, bacaklarının çöktüğünü izliyor gibi hissediyordu. Kadın düşmeden önce, Sam bıçağı açık yaradan çekip bıçağı bir toz bulutuna dönüştürüyor. Eli kadının ağzından çekiliyor, parmak izlerini yok etmek için hafifçe kayıyor ve cildindeki ince insan yağı tabakasını havada su damlacıklarına dönüştürüyor. Sam işini bitirdiğinde Dominique hareketsiz kalmış.

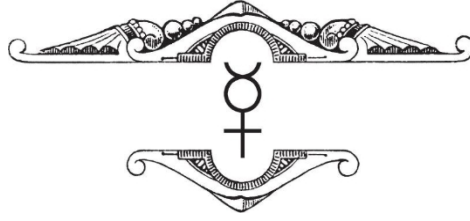
Sam cesedin yanına diz çöküp elini kadının göğsüne, yaranın hemen yanına koyar. Yara, dokunuşuyla kapanmaya başlar, doku kendini dikmek zorunda kalır, et tekrar kapanır. Sam, kadının gömleğindeki kanı suya dönüştürür, böylece kuruyup yok olur. Ama cesedi olduğu yerde, tamamen görünür halde bırakır. Bulunmasını, Lumines'in bilmesini ister. Diamond'ın Hanover'a misilleme olarak ne emrettiğini anlamalarını ister.

Sam, artık o rahat gülümsemesinden yoksun olan kadının cansız yüzüne bakar. Bu kadar yakından bakınca Dominique, düşündüğünden daha genç görünür, kendi yaşında bir kız gibi. Hoş birine benziyordu. Sam Lumines'te olsaydı, belki arkadaş olurlardı. Boğazında bir yumru oluşur ve öfkeyle yutar. Ne gereksiz bir düşünce. Tekrar yukarı bakar ve caddeyi izler. Parti uzakta hala devam etmektedir, kahkahalar, müzik ve yüksek sesli konuşmalar duyulmaktadır. Tekrar Ari'yi arar. Ama sadece nemli parke taşları, zayıf sokak lambaları ve çok daha kötüsüne tanık olmuş eski duvarlar vardır.

Sam ayağa kalkıp uzaklaştığında, onun orada olduğuna dair hiçbir fiziksel kanıt kalmaz.

Ancak son araştırmalar, Brutus'un gerçekten bir biyo-kimyager olduğunu ve Sezar'ı bir dönüşümle öldürmüş olabileceğini, Sezar'ın omzuna dokunarak bıçakla yaralanmaya benzer iç kanamaya neden olduğunu ve böylece Roma diktatörünün fiziksel bıçaklarla öldürüldüğü söylentisini yaydığını öne sürüyor.

Norinaga, "Mart İdes: Sezar'ın Ölümünün Gerçeği", 15 Mart 1974

Ari

Ari partiye geri döndüğünde Dominique orada değildir.

İlk başta endişelenmez. Buraya farklı nedenlerle gönderilmişlerdir ve Dominique muhtemelen başka bir konuk grubuna, belki de filozof arkadaşlarına, sendikanın ödülleri olan ve ne kadar başarılı olduklarını gösteren insanlara katılmış olmalıdır.

Avlunun diğer ucunda, Will Taylor'ın Sam ile dans ettiğini görür. Kalbinde kıskançlık hissi uyandırır ve tekrar başka yere bakar, onu selamlayan insanlara gülümser. Yine de ikilinin nerede olduğunu takip eder, vücut dillerini gözlemler. Will'in ona dönme şekli, Sam'in onun hareketlerine uyum sağlama şekliyle gerginliği hissedebilir. Plajda sohbet ederken Sam Will'den bahsettiğinde, Ari onun Will'den hoşlanıyor olabileceğini fark etmemiştir. Will'in de ona karşı aynı şekilde hissediyor olabileceğini.

Bu bilgi çok yararlı, diye acı bir şekilde kendine söyler ve bu durumun kendisini rahatsız etmesinden nefret eder.

Ari, akşamını Pirenne'nin başkanı ile konuşarak, Neuwelt'in lideri ile anlaşma yaparak, Viongozi içinde yeni tanıdıklar edinerek geçirir. Ama ana partiye döndüğünde, Dominique hâlâ orada değildir. Biraz kaşlarını çatır. Saatin on beşini geçince onunla yeniden buluşması ve aynı arabayla odalarına dönmeleri gerekiyordu. Belki Rudra ile yeniden bir araya gelmiştir, ya da Reed onu bir görev için kenara çekmiştir. Ari onu bir kez arar, ama o cevap vermez. Will ve Sam de artık avluda değildir.

Ari'nin midesinde ağır ve uğursuz bir his yerleşir, sonra göğsüne kadar yayılır, orada kıvrılır, sıkışır ve sıkar. Burada çok fazla insan var ve bu geceki ilgileri ona ezici geliyor. Yüzünü buruşturur. İçinde oluşan endişe çok güçlüdür ve bir an için çok fazla kum mu aldığını merak eder.

Duvara yaslanarak kendini sakinleştirir ve bu hissin geçmesini bekler. Ancak his daha da yayılır, göğsündeki sıkı kıvrım boğazına kadar uzanır, midesine, kollarına ve bacaklarına iner. Kendini iyi hissetmez.

Ari, etrafına bir kez daha bakıyor ve zorlukla yutkunuyor. Hayır, bu gece burada çok uzun süre kalamaz. Kaygısını kontrol altına almak için sakin bir yere ihtiyacı var. Bunun üzerine duvardan uzaklaşıyor ve ayrılıyor.

Otel odasına geri döndüğünde, Rudra kanepede onu bekliyordu. Işıklar loştu ve başka kimse yoktu.

Ari kendini hazırlar. Göğsünde hala sıkı bir korku hissi vardır ve mentorunun varlığı da yardımcı olmuyor.

"Bir şeye geç kaldım mı?" der Ari.

"Tam zamanında geldin," diye cevaplar Rudra ve Ari, adamın sarhoş olduğunu hemen anlar. Konuşmasında hafif bir pelteklik vardır ve koltuğunda öne doğru kayarken duruşu dengesizdir.

Ari ayakkabılarını çıkarır ve mutfığa gidip çay makinesini açar. "Dominique nerede?" diye temkinli bir şekilde sorar. "Onu gördün mü?"

Bunun üzerine Rudra biraz güler. "Şu haline bak," diye mırıldanır, "sanki beni yönetiyormuşsun gibi konuşuyorsun."

Ari içini çekerek kafasındaki endişe dalgalarıyla mücadele eder ve ceketini kanepenin arkasına atar. "Öyle demek istemedim, biliyorsun."

"Öyle mi?" Adam başını eğdi.

Ari arkasını döner. Gerçekten sakinleşmesi gerekiyor. "Çay ister misin?" diye sorar.

Rudra cevap vermez, ama Ari yine de iki fincan getirir, çekmecedен çay paketlerini ve buzdolabından sütü çıkarır.

arkasında adamın kalktığını duyar.

Ari geri döndüğünde, Rudra mutfak tezgahının yanında durmuş, mermer tezgaha yaslanmıştı. "Reed seni Neuwelt ve Pirenne ile pazarlık yapman için gönderdi," diyor sessizce.

Çay makinesi, sıcak su kaynamaya başlayınca bip sesi çıkarır. Ari iki fincan çay doldurur ve birini Rudra'ya uzatır. "Evet," der.

"Bana söylemedin."

"Bildiğini sanıyordum," diye cevaplar Ari.

Rudra dudaklarını bükerek gülümser. "Onlar böyle yapar, biliyorsun," diye mırıldanır.

"Kim ne yapıyor, efendim?"

"Efendim deme, seni küçük pislik."

Rudra ona uzun zamandır böyle hitap etmemiştir ve bir an için Ari, laboratuvarında başarısız bir dönüşümün ardından korkarak saklanan bir öğrenci gibi hissetti. Göğsündeki endişe yeniden artar ve kalp atışlarının rahatsız edici bir şekilde hızlandığını hisseder.

Rudra ona yaklaşır. "Onlar böyle yapıyorlar, bizi birbirimize düşürüyorlar," der. "Ben Gotham'da doğdum, ama ailem Maharashtra'dan geliyor. Sen ve ben birbirimize güvenmeliyiz. Ama şu halimize bak, tek bir koltuk için müzikli sandalye oynamaya zorlanıyoruz."

Karizma artık Ari'ye karşı çalışıyor — Rudra'nın gözleri onu incitme ve manipüle etme arzusuyla büyümüş.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyor Ari.

Rudra korkutucu bir hızla hareket eder. Bir an Ari'den birkaç metre uzakta dururken, bir sonraki an buharlı çay bardağını Ari'nin yüzüne fırlatır.

Ari'nin eli havaya uçar, parmakları havada kıvrılır ve kaynar suyu buz kristallerine dönüştürür.

Rudra onu buzdolabına sertçe çarpar ve kolunu boğazına bastırır. "Eskiden kim olduğunu hatırlıyor musun?" diye mırıldanır adam, dudakları hırçın bir gülümsemeye bükülür. "Amcanın arkasında gizlice dolaşan değersiz bir lağım faresi? Seninle ilk tanıştığımda, bana adını söylemeye bile cesaretin yoktu. Gözlerime bakamıyordun bile. Peki ben ne yaptım, Ari? Hadi, söyle bana ne yaptım."

Adam boğazına daha sert bastırınca Ari yüzünü buruşturur. "Beni ailemden aldın," diye fısıldar.

"Ne?" dedi Rudra.

Ari dişlerini gösterir. "*Beni ailemden aldın*," diye bağırır.

Bir an sessizlik olur. Rudra gülümser. Adamın nefesindeki viski kokusu çok güçlüdür. Adam elini buzdolabına koyar, sonra yavaşça metal dikenlerden oluşan bir yay dönüştürür. Onu Ari'nin boynuna sarar ve dikenlerin Ari'nin boğazını çizene kadar uzamasını sağlar. Ari, iğnelerin cildini deldiği hissiyle yüzünü buruşturur ve boşuna dönen düşüncelerini sakinleştirmeye çalışır. Kaygısı artık paniğe dönüşmüştür. Kolları ve elleri karıncalanır.

"Hayır," diye fısıldadı Rudra. "Senin lanet olası hayatını kurtardım. Seni bulmasaydım, kimsenin sana zaman ayıracağını mı sanıyorsun? Seni çöpten çıkardım ve sana altın bir krallık verdim. Sana ruhunu nasıl kullanacağını öğrettim, seni bir kılıç gibi biledim. Senin kusurlarını mükemmelliğe dönüştürdüm. Benim sayemde gülümsemeyi, başını dik tutmayı, herkesin sana bakmasını ve sana Shakespeare demesini öğrendin." Yaklaşır. "Sana değerini ben verdim. Ayaklarıma kapanmalısın."

Dikenler Ari'nin boynunun derisine batıyor. İğnelerin derisini delip kırmızı nokta nokta kan çıkardığını hissedebiliyor. Başı dönüyor ve gözlerini kırıştırıyor, başı dönüyor.

"Kızgın olduğun kişi ben değilim," diyor.

Rudra alçak sesle gülmeye başlar. Gözleri parıldıyor, siyah ve ışıltılı. "Korkmalısın, küçük çocuk," diye mırıldanır. Yaklaşır. "Bizimle Grand Central arasındaki bu savaşta son kurbanın kim olduğunu biliyor musun?"

Aniden Ari midesinin alt kısmının boşaldığını hisseder, Rudra ismi söylemeden önce keder dalgasını hisseder. Bir bakıma, farkına varır ki, zaten biliyordu. Onun avluda olmadığını fark ettiği anda biliyordu.

"Kleopatra," der Rudra. "Felsefecimiz. Senin sınıf arkadaşın."

Dünya baş aşağı gelir. Ari aniden Rudra ile olan tartışmasını unuttur, her şeyi unuttur. Adam doğruyu söylüyor olamaz.

"Hayır," diye fısıldar.

"Dominique öldü, Ari."

Kütüphanedeki ilk gününde ona verdiği güven verici baş sallama. Birlikte çalıştıkları sayısız saatler, onun işlerinde ona yardım etmesi, onun ona sorular sorması. Hızlı gülümsemesi, rahat tavırları. Onlardan daha başarılı olan kişi olması gerekiyordu. Bir filozof, Lumines içinde yeni milyarlar yaratacak biri.

O ölmüş olamaz.

Ari'nin başı dönüyor. Bacakları güçsüzleşiyor. Boğuluyormuş gibi hissediyor. "Bu imkansız," diyor zayıf bir sesle.

"Öyle mi?"

"O bir filozof." "O da bizim gibi bir insan." "Dur."

Endişesi artık taşıyor, çok ileri gitmiş ve Ari'nin kendini kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyor. Soğuk terler döküyor.

Rudra birdenbire neler olduğunu anlar. "Vay vay," der gülümseyerek. "Büyük Shakespeare, kafayı yiyor."

Ari'nin bacakları titremeye başlar. Spiral şeklinde artan panik atakını kontrol altına almaya çalışır, ama nefes alamaz, havaya boğulur, kusacak, bayılacak gibidir.

"Dur," diye zayıf bir sesle fısıldar. "Lütfen."

"Neyi durdurayım?" Rudra onunla alay eder, yanağını okşar. "Bunu yapan ben değilim."

Sam. Sam yapmıştı. Ari'nin hiçbir kanıtı yoktu, ama bunu iliklerinde hissediyordu. Grand Central'ın hayaleti, böyle hassas bir işi yapması için gönderecekleri tek kişiydi. Reed, Diamond'ı uçurumun kenarına itmek istemişti ve başarmıştı — Hanover'a misilleme olarak, Sam Dominique'in hayatını sonlandırmak için gönderilmişti. Grand Central sınırı aşmaya karar vermişti.

Sam, *onun* Sam'i. Dolunay altında parıldayan koyu renkli gözleri.

Buradan çıkması gerekiyor, kapana kısılmış, metal parçaları boğazına batıyor, kaçamıyor, ölecek, *ölecek*. Elleri havaya uçuyor — biri boynuna, diğeri Rudra'nın gömlek yakasına yapışıyor.

"Dur," diye nefes nefese, gözleri kapalı, kaşları çatık. "Yardım et. Lütfen."

Rudra'nın kahkahası kesilir ve yüzündeki ifade donar. Ari'nin yüzünü o kadar sert tutar ki, Ari boğuk bir acı sesi çıkarır. "Sana yardım edemem," diye Ari'nin kulağına fısıldar. "Bu savaşta kimse güvende değil. Reed seni kayırmaya karar verdi diye kurtulacağını sanma. Hepimiz bu oyunda piyonuz."

Ve birdenbire Ari, Zan'ı hatırlar. Rudra'nın onu ağlayarak laboratuvara sürüklediğini, çığlıklarının aniden kesildiğini hatırlar. Zan öldü. Dominique de öldü. Geriye sadece Ari kaldı, bir uçurumun kenarında, hayatı pamuk ipliğine bağlı.

İşte böyle yapıyorlar, bizi birbirimize düşürüyorlar.

Sonra dikenler geri çekilir, düzleşir. Rudra onları parlak bir metal levhaya dönüştürür, hiçbir şey olmamış gibi buzdolabına geri iter. Ari'yi serbest bırakır.

Ari yere yığıldı. Yanağına çarpan soğuk mermerin etkisini zar zor hissediyordu. Orada, kıvrılıp kontrolsüzce titreyerek, nefes almaya çalışırken hırıltılı soluklar alıyor, elleriyle yere tutunmaya çalışıyor, paniği hala vücudunu sarmış durumda. Boynundan kan damlaları akıyor, teriyle karışıyor.

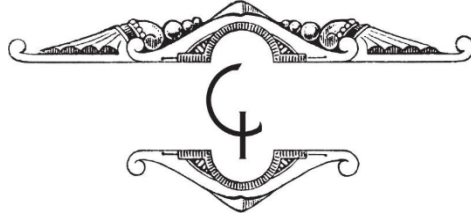
Rudra ellerini ceplerine sokar ve Ari'ye soğukkanlılıkla bakar. Ari, adamın dökülen çayın oluşturduğu su birikintisinin içinde durduğunu fark eder. Adam da bunu fark eder ve Ari'nin titreyen vücuduna ayakkabısını siler.

"Yerini bil," der Rudra. "Yoksa seni öldürürüm."

Sonra Ari'nin üzerinden atlayarak kapıdan çıkar ve Ari'yi panikle baş başa bırakır.

Elbette, kendi haline bırakıldığında evrendeki her şeyin doğal olarak maksimum düzensizliğe doğru gideceğini belirten entropi teorisi vardır. Yine de evren böyle değildir. Yıldızlar ortaya çıkar ve karanlığı aydınlatır. Toz ve gaz gezegenler halinde kümelenir. Her şeye rağmen, kaosa tam tersine, yaşam ortaya çıkar. Ve sadece geniş bir parçacık denizinden ibaret olması gereken evren, karmaşıklıkla doludur ve sürekli olarak daha büyük bir şeye doğru ilerler.

Kaos Teorisinin Simyaya Uygulanması, Böhme, 1978

Sam

Sürücüsü, çarpışmanın hemen ardından onu bekliyor.

Oxford sokaklarından ayrılıp Londinium'a doğru yola çıktıklarında Sam gözlerini kapatır. Bir an için sonsuza kadar yol alacaklarını, belki de arabanın onu Londinium'a geri götürmeyeceğini, tünelden geçip Fransa'ya ve Avrupa'nın geri kalanına, ta ki nerede olduğunu bilemeyecek kadar uzağa gideceğini hayal eder. Belki de fiziksel olarak kaçarak tüm bunları geride bırakabilir.

Ama hayalinde bile bunun imkansız olduğunu biliyor. Dakikalar ve kilometreler geçiyor, o da her şeyi hafızasından silmeye çalışıyor, Dominique'in çökmüş halini ve boş bakışlarını silmek istiyor. Ama kanındaki kum, hafızasının şaşırtıcı derecede net kalmasını sağlıyor ve bunun yerine, zihni o geceden bir dizi anı tekrar tekrar oynatıyor, sanki her anın fotoğrafını çekmiş gibi net bir şekilde.

Londinium'daki otele vardıklarında, resepsiyonist ona gülümseme zahmetine bile girmez ve asansör kapısının yanındaki personel, sanki birini içeri aldığıнын farkında bile değilmiş gibi, ona bakmadan kapıyı açık tutar. Sam, asansör onu sessizce katına çıkarırken başını metal duvara yaslar. Birinin onu fark etmesini ister, ama kum bunun da olmasına izin vermez.

Katına ulaşır ve süitine doğru yönelir. Ama Will'in kapısının önünden geçerken, tereddüt ederek önünde durur.

Ve aniden Ari'yi düşünür. Onun avucunda altın sembolünü çizdiğini hisseder. Ay ışığı altında kumsalda silüetini görür. Sesini duyar.

Çünkü seni özledim.

İçinde ağlama dürtüsü vardır ve bunu anlayamaz. Neden şimdi, tüm bunlardan önceki zamanları düşündüğünü anlayamaz. Ne yaptıklarını anlayamaz. Buna nasıl katlanacağını anlayamaz. Şu anda tek istediği, o sahile geri dönmek, saçlarına çiçekler örülmüş, onun tutamayacağı bir söz vermesini dinlemektir.

Ama Ari burada değil. Sadece bir koridorda durmuş, Will'in kapısına bakıyor.

Belki de Oxford'dan henüz dönmemiştir. O görevdeyken Will'in ne işlerle uğraştığını ya da bu geceki işinin ne kadar süreceğini bilmiyor. Will burada olsa bile, onu şimdi rahatsız ederse ona kızacaktır. Will, ertesi sabah burada buluşmalarını özellikle söylemişti. Ama Sam koridorda durmuş, boş otel odasına gidip, cildi çatlayıp kanayana kadar ellerini tekrar tekrar yıkadığını hayal ediyor.

Aniden, yalnız kalmaktan korkmaya başladı.

İsteseydi, kapıyı açabilir, kilidi suya dönüştürebilir ve halıya damlatarak kocaman bir delik açabilirdi. İsteseydi, her şeyi yapma gücüne sahipti.

Bunun yerine, çantasına uzanır ve başka bir kum hapi çıkarır. Hapi yutar. Sonra kapıyı çalmak karar verir.

Bir saniye sonra kapı açılır ve Will ortaya çıkar. Gömleğinin yakası açıktır, kravatı gevşektir ve elinde bir kadeh şarap vardır. Ona bakar ve hiçbir şey söylemez. Söylemesine gerek yoktur. Onun ifadesinden, görevini başarıyla tamamladığını, sabaha kadar Lumines'in bunu öğreneceğini anlayabilir.

"Evet?" der.

Sesi düz ve düşmanca, ama bu gece Sam çok yorgun olduğu için bundan korkmuyor. Tek kelime etmeden yanından geçip odasına giriyor.

Işıklar loş. Giriş salonunun ötesinde, pencerelerinden dışarıda Londinium şehrinin tamamının parıldadığını görebiliyor. Durup ona dönüyor. Loş ışıktaki, o karanlık ve aydınlık çizgilerden oluşan bir bütün, gözleri siyah ve parıldayan, figürü sessiz ve güçlü. Bakışları vücudunda dolaşıyor, sonra tekrar yüzüne dönüyor. Odyssey'in arkasında onu ilk gördüğü zamanı hatırlıyor, o zamanlar

ve onun gözlerinin bir şekilde gece karanlığında onu bulup ruhunun derinliklerine kadar işlediği anı hatırlıyor. O zaman bile onu ne kadar arzuladığını.

"Ne oldu, Sam?" diye sorar adam sessizce.

Ona bakar, dişlerini sıkar ve bir adım yaklaşır. İçinde bir çığlık vardır ve konuştuğunda, sözleri boğuk çıkar.

"Unutmak istiyorum," der.

Adam onu düşünceli bir şekilde inceler ve bir an için, onu koridora geri göndereceğini, kendi odasına gitmesini, sabah daha iyi hissedeceğini söyleyeceğini düşünür.

"Will, lütfen," diye fısıldar ve bir an için ne istediğinden bile emin olamaz.

Adam da ona doğru bir adım atar. İkinci doz kum şimdi vücudunu doldurur, her şeyi yoğunlaştırır. Adam elini kaldırıp kadının çenesini tutar, yüzünü kendine doğru çevirir. Kadın orada asılı kalır, adamın kollarında titrer.

Sonra eğilir ve sonunda onu öper.

Minnettarlık ve özlemle iç geçirir. Dudaklarını aralar ve ona daha sert, daha şiddetli bir öpücük verir. O da aynı şekilde karşılık verir. Bunu yaparken şarap kadehini uzatır ve düşürür, kadeh koridorun zemininde parçalanır. Şarap ahşap zemine dökülür. Serbest kalan diğer eliyle çıplak sırtına bastırır ve onu kendine çeker.

Beni unutmamı sağla, Will, diye düşünür ateşli bir şekilde.

Adamın dudakları kadının çenesini, kulağını, boynunu, köprücük kemiğini okşarken, kadının cildi adamın ellerinde zevkle titrer. Kadının zihni parçalanmış gibidir ve bu gece tek istediği, beynini bununla doldurmaktır. Diğer her şeyi dışarı atmaktır. Kaç yıldır onun kendisine dokunmasını hayal ediyordu? Uzun zamandır sürdürdüğü bu arzusu üzerine yoğunlaşır. Kalbini parçalayan keder uyuşur, sakinleşir ve belki de bunun çözümü budur diye düşünür. Artık bir insanın vücudunu bıçakla kesmenin, bedenin ne kadar kolay pes etmesinin üzerinde durmaz. Artık sadece onun adını fısıldamaktadır.

Will. Will, lütfen.

Onun elbisesini vücudundan çıkardığını ya da onu kaldırdığını hatırlamıyor — belki kendi başına kalkıp onun kendisini

odanın diğerk ucundaki yatağı götürmesine izin verdi. Bu garip,      zihni her Şeyi kaydetmiyor mu? Damarlarında akan kum, kalbinin yüzeyini kemirmiyor mu? Bilmiyor ve umursamıyor. Başının dönmesini istiyor. Bir anda sırtı çarşaflara çarpar ve Will onun üzerinde durur. Will'in boynundaki kravatt çıkarıp bir elinde tuttuğunu görür. Kalbi panik içinde atmaya başlar. Tabii ki Will nazik bir sevgili değildir.

"Arkanı d n," diyor ona alçak sesle ve o içgüdüsel olarak emre itaat ediyor.

Onun arkasında sert ve hazır bir Şekilde bastırdığını hisseder ve sonra Will kravatt gözlerine sararak boğazını geriye doğru çekip kafasının arkasında d ğ mlerken dünya kararır. K r ve çıplak bir Şekilde titrer ve zihni çılgınca parlar, Gözlemevi'ndeki ilk sınavını, Will'in ona ilk kez bunu yaptığı anı hatırlar.

Yeni karanlıkta, onu kendine dönük olacak Şekilde geri döndürdüğünü hisseder. Eli karnından kalçalarına ve i  uyluklarına doğru kayar. Yatağı bastırır ve üzerine düşer, bacaklarını onun için ayırırken, saçlarının uyluklarına değdiğini, sonra dilinin ıslak ve sıcak olan yerine kayduğunu hisseder.

Zihni minnetle pes eder ve Őehvetinin her Şeyi alıp götürmesine izin verir.

Vücudu zevkten geriye doğru kıvrılır. Parmakları, onun içinde derin ve acımasızca okşar. Dili, kıvrımlarında gömülü sinir demetini daireler çizerek okşar. Kum her Şeyi güçlendirir, zihninin her köşesini ıslaklığının sesi, sırtına sürtünen çarşafların sesi ve onun güneş gibi sıcak ellerinin dokunuşuyla doldurur. O, karnının içindeki ısının giderek arttığını hissedene kadar onu okşar, sonra içindeki dalga zirveye ulaşır ve o, orgazm olurken ona karşı titreyerek boğuk bir inilti çıkarır.

"Eğil." Fısıltısı Şimdi kulağına geliyor.

O da dediğini yapar, yatağı dönerek kollarını çerçeveye dayar. Adam arkasına gelir. O da artık çıplaktır — kadın onun tüm vücudunu hissedebilmektedir. Adam kadının saçlarından başını geriye doğru çeker ve kadın ensesinde adamın nefesini hisseder. Adamın

Kaslı kolu onu sarar, eli boğazında kayar. Onun gücünden titrer.

"Ne zamandır," diye fısıldadı, "bunu istiyordun?"

O titrer, sormaya cesaret bunu cevabı cevabı
aniden aniden kendinden utanır.

"Bilmiyorum," diye fısıldayarak cevap verir.

Dudakları omzuna bastırılır. Hiçbir şey söylemez. Ve
sonra tamamen içine girer.

Vücudu ona uyum sağlamak için gerilmek zorunda kalır, ama o kadar ıslaktır ki tek denemede içine girer. O acı çeker ve bundan hoşlanır, yatağa tutunurken boğuk bir çığlık atar.

Onu becerirken sert ve acımasızdır ve hiç tereddüt etmez; bunu daha önce birçok kez yapmıştır. Kız tekrar titremeye başlayana kadar devam eder, orgazmı nefesini keser ve kız çarşafı tırmalar. Sonra ona yatağa uzanmasını söyler ve kız uzandığında gözlerindeki kravati çeker.

Aniden her şeyi görebilir hale gelir: karanlık otel odası, Will'in çıplak, kaslı vücudu onun üzerinde yükselir, bakışları karanlık, sahiplenici ve onu tuzağa düşürür.

Will ona girer ve kız tekrar çığlık atar, kolları Will'in boynuna dolanır. Yatak titrer, kız Will'in ağırlığı altında ezilir, nefes almakta zorlanır. Kız ellerini Will'in vücudunda aşağı kaydırduğunda, Will ona sabırsız bir bakış atar ve bileklerini yakalar, sonra kollarını başının üzerine zorla çeker ve başlığın bir parçasını kullanarak kızın ellerini sıkıca bağlar. Çaresiz, kapana kısılmış, o bacaklarını omuzlarına atarken kıvrılır, sonra adam onu sertçe siker, yatak onun gücüyle duvara çarpar. Adamın içindeki şiddetin gerginleştğini hissedebilir, sanki kopabilecek bir tasma gibi. Adamın dudaklarında bir hırıltı belirir. Kız, şehvetle meydan okurcasına geri iterek, dişlerini ona gösterir ve adamın bundan hoşlandığını anlar. Adam onu sertçe öptüğünde, kız onun dudağını ısırır ve kanatır. Ona ne dediğini neredeyse bilmiyor.

Evet, lütfen. Evet, tekrar. Evet, daha fazla.

Beyninde her şeyi kaydediyor. Akşamki olayları onunla değiştirmek, zihnini onunla ilgili hislerle silmek için çok hevesli. O da bunu ona kolaylaştırıyor. O kadar ıslak ki, damlaları

yatağa damlıyor. Onun dünyası artık sadece duygulardan ibaret. O ona sert davranıyor, ama ona mücadele etmesi için yeterli alan bırakıyor. Birbirlerine kızgınmış gibi sevişiyorlar, ama nedenini bilmiyorlar. O terli, kaygan, içinde bir dalga daha yükselirken inliyor. Onun eli yüzünü kavırıyor, onu sabit tutuyor.

"Bana bak," diye emreder.

O itaat eder, gözleri ona dikilirken vücudu bir kez daha çiçek açar, acı dalga dalga gelir, her dalga bir öncekini örtbas eder ve tanrım, bu kadar iyi hissetmek imkansız olmalı. Onun dışında her şeyi unuttur, çenesi sıkı, kaşları çatık, gözleri öfkeli ve arzuyla bulanık.

Ve sonra o çöküyor, ona bu anı hediye ediyor, bakışlarındaki bu mutlak arzu, bu zayıflık, bu dişlerini sıkma, gözlerini kapattığında ve onun adını, *Sam, sik beni*, diye haykırırken, içindeki her şeyi ona harcıyor. Bu an. Oh, bu her şey, hayatı boyunca özlemini çektiği ilgi, görülme ihtiyacı, birinin onu istemesini sağlama gücü. Bu gece, onun için, kız görünmez değil. Ve belki de, bunun için, kız her zaman ruhunu satmaya hazırdı. Ona aşık mı, yoksa yıllarca süren özlem ve arzudan sonra aç mı, yoksa gerçekten sadece unutmak, içindeki çılgılığı susturmak mı istiyor, bilemiyor. Belki de hepsi birden. Belki de önemi yok. Belki de mutluluk sadece

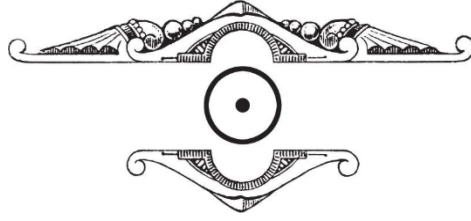
Parçalar. Belki de sadece kederin yokluğudur.

Başını yana çevirdiğinde, gecenin karanlığında gökdelenleri, pencere duvarını dolduran şehir manzarasını görebiliyor. Her şey sonsuz görünüyor, sanki her şey mümkün, sanki o her şey olabilirmiş gibi. Her şey birdir ve bir her şeydir.

Ve bu buna değer değil mi? O buna değer değil mi?

Bugünkü basın toplantısında, belediye başkanı, seçim kampanyasına yasadışı kaynaklardan gelen karanlık para bağışları iddialarını bir kez daha reddetti ve bunları, rekabetçi bir seçim yılında onu karalamak için uydurulmuş asılsız spekülasyonlar olarak nitelendirdi. Ancak Perşembe sabahı sızan belgeler, rakibi Doherty'ye karşı liderliğini korumaya çalışan belediye başkanının kampanyasını gölgede bırakma tehdidi oluşturuyor. [...]

"Angel City Belediye Başkanı Grayson, bağış toplama skandalı iddialarını 'tamamen asılsız' olarak nitelendiriyor," Steve Collis'in analizi, CNN, güncelleme 12:15 P.M. EST

Ari

"Bir filozofun cinayeti elbette cevapsız kalmayacak," diyor Isla.

Alexander Reed, "Asıl soru, bizim cevabımızın ne olacağı" diye yanıtlıyor.

Adam kruvasanını iki ısırıkta bitirip sandalyesine yaslanır, önündeki masadaki siyah klasörü parmaklarıyla boş boş tıklatır, gözleri Rudra, Ari ve Isla'ya değil pencerelere çevrilidir. Otelin yemyeşil avlusu genellikle hareketli bir yerdir, kalın sarmaşık duvarları ve yüksek ficus ağaçları, doğum günü kutlamaları yapanlar, genç çiftler, pazar brunch'ı sevenler ve kayınvalideleri etkilemeye çalışanlar için bir fon oluşturur. Ama bugün, Reed'in emirlerini bekleyen muhafızlar ve Fransız kapılarının diğer tarafında sert bir şekilde duran ve Reed'in onları çağırması için herhangi bir işaret bekleyen iki garson dışında, tüm restoran boştur ve ücretleri ödenmiştir.

Masanın karşısında Rudra kahvesini yudumluyor. Önceki gece Ari'ye duyduğu öfkenin hiçbir izi yok, Ari'nin boynunu hala çevreleyen iğne izleri de yok. Ari'nin panik atak geçirdiği, nefes almaya çalışıp yardım istediği anların da hiçbir izi yok. Bugün, gözlerinin altındaki hassas cildi morartan koyu halkalar dışında, Ari sakin ve zarif görünmeyi başarır, yüzü adamdan başka yöne dönüktür.

Isla, Ari'ye endişeyle bakıyor, ancak yaralarını sormamanın daha iyi olduğunu biliyor. Gözleri Reed'e kayıyor. Reed bugün zor bir ruh halinde, onların anlaması zor bir ruh hali—mutsuz ama

sakin, her an patlayacak gibi bir ruh hali içinde ve Ari onu neyin kızdıracağını tahmin edemiyor. Bu yüzden o ve Isla sessiz kalıyor, konuşmanın gidişatına dikkat ediyor ve adamın liderlik etmesine izin veriyorlar.

Reed elini kaldırır ve garsonlardan biri aceleyle yanlarına gelir. "Biraz daha kahve," der.

"Elbette, efendim," diye cevaplar garson ve koşarak uzaklaşır.

Reed, Ari'ye başını sallayarak klasörün içindekileri incelerken, Ari'nin göremeyeceği şekilde kenarlarını yukarı doğru kaldırır. "Peki," der, "cevabımız ne olmalı? Grand Central'ı yasak bir eyleme zorladık."

"Grand Central'ın suç işlediğine herkes katılmıyor," diyor Isla.

"Son zamanlarda onlarla yaşadığımız düşmanlıklardan sonra, yeterince kişi bunu varsayıyor," der Rudra.

Reed Rudra'ya bakmaz. "Bir filozofu öldürmeye eşdeğer bir misilleme ne olabilir?"

Ari hemen cevap vermez. Akli hâlâ Dominique'dedir. Dün gece, kütüphanede onunla birlikte oturup, başlarını birleştirerek ders çalıştıkları kabuslardan defalarca uyanmıştır. O, ona yardım istemek için uzanır. O, kitapta bir paragrafı ona gösterir. O, ona teşekkür eder. O, ona cesaret verici bir şekilde gülümser, onu rahatlatmak için omzuna dokunur. Sonra kütüphanede gece olur ve Dominique siyah kapının ardındaki gizli çalışma odasına doğru yürür. Ari, Dominique'in oraya girerse zarar göreceğine dair ani bir korku duyar, ama Dominique çoktan gitmiştir ve Ari kapıyı yumruklar, ona seslenir. Titreyerek uyanınca, dilinde hala Dominique'in adını hissedebilmektedir. Bir an için, bunun sadece bir rüya olduğuna sevindi. Sonra hatırladı ve her şey yeniden çöktü.

Düşünceleri Sam'e yönelir. O akşam soluk mavi elbisesiyle çok göz alıcıydı ve Ari onu uzaktan izliyor, arzuyla dolup taşıyor, ona yaklaşıp elini tutup dansa kaldırmak için can atıyordu. O kadar aptaldı ki, Sam'in konferansa katılmak için neden seçildiğini, gecenin sonunda Dominique'in cesedini bir çöp gibi bir sokağın kaldırım taşlarının üzerine bırakacağını düşünmemişti.

Ardından gelen gergin sessizlikte Rudra şöyle diyor: "On yıldan fazla bir süredir hiçbir filozof öldürülmedi. Grand Central, yeterince sendikadan düşmanca bir dalga hissederse, çok ileri gittiklerini fark edip geri adım atabilirler."

"Peki sonra ne olacak?" der Reed.

"Grand Central kaç taraftan gelen saldırıyı kaldırabilir?" Rudra omuz silker ve garsonun kahve doldurmak için masaya gelmesini izler. "Mengler, Grand Central'daki tüm filozofları bulup infaz etmemiz gerektiğini söylüyor. Belle Epoque şimdiden olanların ayrıntılarını öğrenmek istiyor. Grand Central, çok fazla yönden gelen bir savaşı kaldıramaz. Zaten belediye başkanlığı seçimlerinde Doherty'ye karşı kaybedecekleri bir savaş veriyorlar."

"Sonra ne olacak?" Reed, Rudra'ya sakın bir şekilde bakarak tekrarlar.

Reed'in sesi çok sessizdir ve Rudra rahatsız bir şekilde yer değiştirir. Ari, bu adamın kendi huzurunda ne kadar korkutucu olabileceğine, kimi sindirebileceğini bilmesine rağmen Reed'in önünde ne kadar küçülebileceğine ve gücünün sınırlarını bilmesine rağmen yine hayret eder.

"Diamond Taylor'a baskı yap," der Rudra, sesini daha sert çıkarmak için kendini zorlayarak. "Tazminatları görüşmek için bir toplantı ayarla."

"Tazminat."

"Evet,
efendim."

Reed kahvesini masaya koyar. "Tazminat, haksızlığa uğramış mağdurlara verilen telafi ödemesidir." Rudra'ya düşünceli bir şekilde bakar. "Biz öyle miyiz? Mağdurlar mı?"

Rudra şimdi yanlış bir adım attığını anlar ve kendini toparlamaya çalışarak dikleşir. "Tabii ki hayır," der. "Ama tazminatlar..."

"Müzakere yok," diye sözünü kesti Reed ve adam sessizleşti. "Onları lanet olası bir dansa davet etmiyoruz. Onları yok ediyoruz." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çok dar görüşlüsün, Rudra." Öne eğildiğinde gözlükleri ışığı yansıttı. Sesi sertleşti. "Peki, tekrar söyle. Buna karşılık ne yapacağız?"

Rudra'nın yüzü solmuş, kahvesinden bir yudum alarak tepkisini gizlemeye çalışıyor. Duraklamanın ardından Isla, Reed'e bakarak, "Diamond, son zamanlarda bize karşı yaptığı tüm misillemelerde Mozart'a güveniyor," diyor.

"Ve?" diyor Reed.

Ari'nin kalbi sıkışır ve bir an için Isla'ya bakar, ama onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktur. "Ve bana öyle geliyor ki," diye devam eder Isla, "kaynağına saldırmalıyız."

"Kaynak o değil," der Ari içgüdüsel olarak. "Kaynak Diamond."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye cevaplar Isla. "Diamond ona giderek daha fazla güveniyor."

Reed sandalyesine yaslanarak kahve fincanını masada ileri geri çevirir. "Onu alt etmek istiyorsun," der.

Isla, masanın diğer ucunda oturan Ari'nin bakışlarını karşıladı, yüzünde hüznü bir gölge vardı. "Deneyebilirim," dedi ve Ari'ye başını salladı. "Ama bence o bu işi daha iyi yapar."

Ari, Sam konusunu gündeme getirdiği için o anda ondan nefret eder, ama elbette Isla da öyle yapacaktır, çünkü o da Ari kadar kızgındır. Ne de olsa Dominique onun da öğrencisiydi ve onu kaybetmenin acısı henüz tazedir.

"Shakespeare," der Reed, dikkatini başka yöne çevirerek. "Onu ne zaman tekrar görebilirsin?"

"Bilmiyorum," diye cevaplar Ari dürüstçe. "O zaman öğren."

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?" diyor Ari. Sesi hem Reed'e hem de Isla'ya yönelik olarak çok acı çıkıyor. "Ben polemikçi değilim."

"Hayır, seni değil." Reed ona bakar. "Onu incitmeni istiyorum." Ari göğsündeki her şeyin sıkıştığını hisseder.

"Nasıl?" diye sorar.

"Sence nasıl?" Kahvesinden bir yudum alır. "En çok kimin için kanını akıtacağını bul."

Her şey parçalanıyor. Çıkış yolu yok. Ari masanın altında yumruklarını sıkarak ve sakın kalmak için mücadele eder.

Reed bir anlığına ona bakar. "Zaten biliyorsun, değil mi?" der.

Annesi, diye düşünür Ari. Annesini kaybetmek onu mahveder. "Emin olamıyorum," diye soğukkanlılıkla cevaplar.

"Peki." Reed dudaklarını büzüp Rudra'nın başının üzerinden, otelin yemyeşil avlusuna bakan pencereden dışarıya bakar. "O zaman emin olalım. Prometheus." Adama başını sallar. "Git benim için bir arama yap. raporu diğer filozoflar

St. Clair'in ölümüne uyum sağlamak. Bu, teslimatlar için zaman çizelgemize baskı yarattı."

Rudra, bu görevden alınma ve emir karşısında gözleri kararır, bu görev daha çok bir asistana yakışır. Ari'ye bakar, ama Reed'in kararını onun önünde tartışmaya cesaret edemez. "Elbette, efendim," der ve masadan kalkar.

"Archimedes," dedi Reed.

"Efendim."

"En sevdiğin iki polemikçiyi al ve Grand Central'ın rıhtımdaki bir sonraki sevkiyatını durdur. Birkaç hedefi aynı anda vuracağız. Rüzgar bizim lehimizde esiyor, şimdi acımasız olmak istiyorum."

Isla itaatkar bir şekilde başını sallar. Ayağa kalkarken Ari ile kısa bir bakış alışverişinde bulunur. Ari'nin kendisine kızgın olduğunu biliyor gibi görünür, ancak yüzü kararlıdır, bu da ona, arkadaşlıklarına rağmen, onun her şeyden önce bir Lumines simyacısı olduğunu hatırlatır.

Sonra Isla gider ve Ari, Reed ile baş başa kalır.

"Ah, Shakespeare." Reed masanın üzerindeki siyah klasörün köşesini boş boş kurcalıyor. "Cevaplarında her zaman çok dikkatlisin."

"Sonuçları en aza indirgemeyi düşünüyorum," diye cevaplar Ari.

"Peki ne tür sonuçları düşünüyorsun?" diye sorar Reed.

Ari'nin sesi sertleşir. "Doherty zaten kampanyası konusunda yeterince endişeli. Seçimlerden hemen önce şehirde şiddetin tırmanmasına neden olmak istemeyiz."

"Bence şiddetin tırmanması, Doherty'nin görevdeki rakibini yenmesine yardımcı olacak tek şey."

"Teorik olarak, evet. Ama aynı anda birkaç hedefi vurmak, polisi soruşturma için harekete geçirecektir. Sen her zaman kolluk kuvvetlerinin kanının dökülmesini önlemek gerektiğini söyledin. Bu, işleri bizim için zorlaştıracaktır."

"Mm, ayak sürüyor." Reed kahvesinden bir yudum alır ve ona bakar. "Hala bana tüm hikayeyi anlatmıyorsun."

"Ne hakkında?"

"Mozart hakkında."

Ari ona kaşlarını çattı. "Onunla tekrar görüşene kadar anlatacak pek bir şey yok," dedi.

Reed gözlüklerini çıkarır ve siler. "Ona atanmış olmaktan hoşnutsuzsun."

"Beni başarısızlığa mahkum ediyorsun." Ari, Reed'e yan gözle bakar. "Bana verdiğin görev değişikliği Prometheus'un dikkatinden kaçmadı ve onun yanında sürekli kendimi savunmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum. Oxford'daki otel odamda olduğunu biliyor muydun? Galadan sonra beni buldu. Oldukça tatsız bir konuşma yaptık." Ari çenesini kaldırır ve yakasını kenara iterek Reed'e yaralarını gösterir.

Reed alaycı bir sempati sesleri çıkarır. "İyi görünmüyor," der.

Ari dudaklarını sıkıştırır. "Rudra beni öldürmeye çalışsaydı, onu durdurur muydun?"

"Rudra seni öldürmeye cesaret edebilseydi, bunu çoktan yapardı. Ama sen hala hayattasın."

Ari, o gece Rudra'nın ona söylediği, belirsiz ama gerçeklik payı olan sözleri hatırlıyor. *İşte böyle yapıyorlar, bizi birbirimize düşürüyorlar.*

"Seçtiğin kişiyle riskli bir oyun oynuyorsun bence," diyor Ari. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Mozart senin için daha önemli." Reed ona yaklaşır. "Ve bana karşı tamamen dürüst olmadın."

Ari, tereddüt etmeden adamın bakışlarına karşılık vermek için kendini zorlar. Korku, Sam'in dolunayın ışığıyla aydınlanan sahildeki anısı ile birlikte, şimdi kalbine tekrar sızmaya başlamıştır.

"Neden bu isteksizlik?" diyor Reed. "Kleopatra'nın senin arkadaşın olduğunu sanıyordum. Onun ölümünden bahsettiğimizde yüzündeki acıyı görüyorum. Bu seni incitiyor, değil mi?"

"Daha fazla kanla iyileşmez," diye cevaplar Ari sessizce.

Reed, masanın üzerindeki siyah klasörü ona doğru kaydırır. "Belki de henüz yeterince yaralanmadın," diye cevaplar.

Ari klasörü alır, içinden bir korku yükselir. Reed'e baktığında, ışık adamın gözlerini yine gizlemiş, gözlüklerini düz beyaz panellere dönüştürmüştür. Ari klasöre geri döner. Kalbi titremeye başlar.

Klasörü açar.

İlk fotoğraf, neem ağaçlarının gölgesindeki dar bir sokakta yürüyen bir kadını gösteriyor. Omzuna atmış bir örgüsü ve kalçasında dengede duran küçük bir kızı var. Babasıyla hararetli bir sohbetin ortasında. Uzuvarları uzun ve sırık gibi, bir zamanlar garip olan genç kız yürüyüşü artık yetişkin bir kadın gibi zarif. Babalarının saçları çoktan grileşmiş ve sırtları hafifçe kamburlaşmış, ama bunun dışında güçlü görünüyorlar ve sakallı yüzlerinde bir gülümseme var.

Kız kardeşi. Babası.

Ari bir sonraki fotoğrafa bakıyor. Fotoğrafta, evinin önünde oturan, yaşlanmış ve yumuşamış annesi var. Bu, Ari'nin hatırladığı ev değil. Bu evin gerçek bir kapısı var ve bir işçi, garaj yolunu yapraklardan temizliyor. Annesi, teyzeleriyle çevrili, elinde yelpaze sallıyor, sari bacaklarının etrafında dalgalanıyor.

Bir sonraki fotoğrafta, Ari'nin anılarında yer eden bir caddede bir dükkanda duran amcası, tezgahlarla konuşuyor. Çok zayıflamış. Sakalı tamamen beyazlamış ve yüzünde çizgiler belirginleşmiş. Ari, arabaların yolda sarsılma şeklini tanıyor, uzaktan motosikletlerin gürültüsünün yankısını ve yakındaki pazardan gelen sesleri duyabiliyor. Ama bu da farklı görünüyor, şehir sokakları hatırladığından daha temiz ve daha kalabalık, uzaktaki binalar daha zarif. Surat da değişmiş.

Kendinden çıkmış gibi hissediyor, o kadar çok değişmiş ki neredeyse yabancılar gibi görünen bu insanları pasif bir şekilde izliyor. Tanıdık gelmeyen bir vatan. Konuşmaya çalışıyor, sesini bulamıyor, tekrar deniyor.

"Bunlar ne zaman çekildi?" diye sorar sonunda.

"Geçen hafta," diye cevaplar Reed.

Geçen hafta.

Geçen hafta, kız kardeşi ve çocuğu — *yeğeni*, artık amca olmuş — babasıyla birlikte sokakta yürüyorlardı, annesi teyzeleriyle konuşuyordu, amcası sigara alıyordu. Bunca yıldır ailesine para gönderileceğine dair sözler, yeni bir araba ve yeni bir evin makbuzları, Ari sayesinde hepsinin daha iyi durumda olduğuna dair sabırsızca verilen güvenceler dışında hiçbir şey almamıştı. Bunca yıl geçmişti, ama Ari onları ilk kez *görüyordu*.

Çocukluğundan beri göğsünde olan yalnızlık düğümü, kırılacakmış gibi hissedene kadar sıkışıyor. Ari, görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarına engel olamıyor. Tanrım. Neden bu kadar üzgün? Onları zar zor tanıdığı için, çok uzun zaman geçtiği için, hatırladıklarına sadece belli belirsiz benzerlikler görebildiği için kalbi kırılıyor. Çünkü fark ediyor ki, bugün onu görselerdi, aynı kopukluk hissini yaşarlardı.

Çünkü her şeyi kaçırmış. Onları kaybetmiş.

En azından herkes hayatta. Herkes iyi. Ama Reed bu fotoğraflarla ona bunu söylemiyor. Bu, onların iyiliğinin Ari'ye bağlı olduğunu, başarılarının onun başarısına bağlı olduğunu, güvenliklerinin onun itaatine bağlı olduğunu hatırlatıyor.

Reed, Ari'nin elinden fotoğrafları alır ve onları tekrar klasöre koyar. "Şimdi merak ediyorum, Shakespeare. Mozart ile görüşmenizde hatırladığın başka bir şey var mı? Bana söylemeyi unuttuğun bir şey?"

Kız kardeşinin samimi ve içten gülümsemesi. Annesinin pembe ve altın rengi sarı. Onların kaderleri, Reed'in önünde sallanıyor.

"Kimin için savaşmaya hazır olduğunu iyice düşün," der Reed.

"Annesinin adı Connie Sun," der sessizce. "Sam, onu korumak için Grand Central'a katıldı."

Reed, yalan arıyormuş gibi dikkatlice onun gözlerine bakar. Ari'nin yüzünde gördüğü şey, suçluluk, kabullenme ya da korku, adamı tatmin etmiş gibidir. Ari'nin sözlerine başını sallar ve "O kadar da zor değildi, değil mi?" der.

Ari ona bakar ve o anda adamı yakasından tutup onu ateşe ve küle dönüştürebilmeyi diler.

Reed kollarını masaya dayar. "Annesini ben hallederim," der. "Onu bize getirdiğimizde, Mozart'a onu ele geçirdiğimizi söyle. Eğer onu geri istiyorsa, seninle yüz yüze görüşmesi gerektiğini söyle. Tarih ve yer konusunda anlaştığınızda, bize haber ver, böylece uygun mürettebatı hazırlayalım. O görüşmeden canlı çıkmayacak."

Onu uyarmalıyım, diye düşünür Ari çaresizce. Ama bunu düşünürken bile, Reed'in onu izleyen birçok göz olduğunu, bunun neredeyse imkansız olduğunu bilir.

"Her şey yolunda giderse, Shakespeare," diye devam ediyor Reed, "ailen ömür boyu rahat yaşayacağından emin olabilirsin. Lumines, miras aldığında senin olacak. Ve işler ters giderse, ailenin zararını azaltmak için gerekli önlemleri alırım. Anladın mı?"

Adam dosyayı ona geri verirken Ari donuk bir ifadeyle ona bakar.

"Bunu sakla," diyor Reed sessizce. "Ve bu duyguyu unutma, Ari. Gerçekten kimi sevdiğini hatırla ve sonra bir kız uğruna neyi feda etmeye hazır olduğunu kendine sor."

Ari sanki artık kendisi değilmiş gibi konuşur. Önündeki dosya bulanıklaşır. "Evet, efendim," der.

Reed memnuniyetle doğrulur. Gözleri artık görülebilir, düz ve gridir. Kahvesinden bir yudum alır. "Aferin oğlum."

İzin vermek: Tekrar edeyim. Kum tüketimi ile şiddet suçlarındaki artış arasında hiçbir ilişki yoktur.

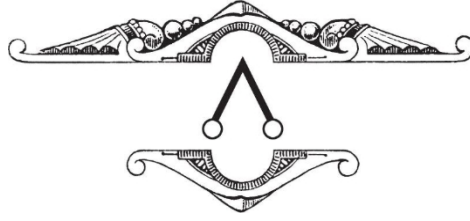
Muhabir: Suçluların otopsilerinde sık sık kum izleri bulunsa bile mi?

Letting: Kükürt ve cıva izleri mutlaka kum tüketimi anlamına gelmez. Antibiyotikler, dezenfektanlar da bunlara sahip olabilir... Başka ne tür ilaçlar aldıklarını bilmiyoruz.

Muhabir: Ama senatör, kumun ayrıca içerdiği doğru değil mi?

Letting: [sic] Üzgünüm ama gitmem gerekiyor. Hepinize iyi akşamlar. İyi akşamlar.

Komite ara verdikten sonra
muhabir, Senatör Letting'e, 19 Ekim
2004

Sam

Dominique St. Clair'in cesedinde parmak izi bulan kimse yok. Güvenlik kamerası görüntülerinde Sam'i fark eden kimse yok. Herkes onun sadece masum bir tanık olduğuna inanıyor: tuvalete giden başka bir müşteri, lobiden çıkan bir misafir, valeye arabasını alan bir müşteri. Polis onu tanık ve tanıklar listesine ekliyor ve sonra adını gözden geçiriyor. Onu zaten sorguladıklarını varsayıyorlar. Adli tıp uzmanları, Dominique'in ölüm nedenini çözmeye çalışır, kalp krizi mi, anevrizma mı, yoksa teşhis edilmemiş bir sağlık sorunu mu olduğunu merak ederler. Kafalarını sallarlar ve onun çok genç olduğunu söylerler.

Ancak bir filozofun ölüm haberi hızla yayılır. Tüm çeteler gerginleşir. Will ile Angel City'ye döndüklerinde, havada şiddet potansiyelinin ağır bir şekilde hissedildiğini fark eder.

Ari'nin ne düşündüğünü, Dominique ile ne kadar yakın olduğunu, onun ölümü onu ne kadar derinden etkilemiş olabileceğini merak eder. Belki de Sam'in sorumlu olduğunu tahmin etmiştir. Ondan nefret ediyor olmalı. Bir sonraki dolunayda gizli plajda onunla tekrar buluşacak mı? Dolunay yaklaşıyor; bu onun aklında olmalı.

Bunu düşünmek istemiyor. Çoğu zaman hissizleşiyor. Zihni aynı travmaya tekrar tekrar maruz bırakırsanız, olağanüstü olanı normalleştirerek kendini korumayı öğrenir. Detaylar bulanıklaşır; yorgun kalp, kendini meşgul edecek başka bir şey arar. Bu yüzden Oxford'daki o geceyi düşündüğünde, Will'i düşünür, kravatı gözlerinin etrafına dolanmış, elleri kayıyor vücudunda hissettiriyor

İnanılmaz, onu unutmasını sağlıyor. Ve baskıya dayanamayacağını hissettiğinde, tekrar Will'in kapısını çalıyor ve Will onu içeri alıyor, hiçbir şey hatırlayamayana kadar onunla ilgileniyor.

Bu arada, Sam'in hesabına bir milyon dolarlık başka bir ikramiye yatırılır. Sanki sihir gibi. Her doların, kendisinin ve annesinin derisinden kesilmiş gibi hissettiği günleri hatırlar. Şimdi o kadar çok var ki, ne yapacağını bilemiyor. Sanki bir hayalet büyüyor ve büyüyor, her baktığında onu rahatsız ediyor, ama yine de ona bakmaktan, artan rakamları saymaktan kendini alamıyor. Sanki taşacak gibi görünüyor, peki o zaman ne olacak?

Sam, artık dayanamayana kadar ona bakıyor. Bir şekilde ondan kurtulması gerekiyor. Ama onu neye harcayabilir? Bir ruhu iyileştirmek ne kadara mal olur?

Sam, döndükten hemen sonra annesini ziyaret ettiğinde, kırmızı bir zarf ve bir kağıt torba ile gelir.

Kapı kilitli değildir, annesi onu beklediğinde genellikle olduğu gibi. Mutfakta, annesi tavuk göğsünü bir çekiçe yumuşatmaktadır. Sam kağıt torbayı mutfak tezgahına koyar ve ardından annesinin durduğu yere gider, önlüğü unla kaplıdır ve annesine yanağından hızlıca bir öpücük verir.

Annesi onun dokunuşuyla kaskatı kesilir. Bu bir uyarıdır ve Sam bir an donup kalır, kaşlarını çatarak. Annesini rahatsız eden bir şey vardır, ama henüz ne olduğunu söylememiştir. Annesinin gözleri, Sam'in yeni kıyafetlerinin keskin kesimlerine, tasarımcı ayakkabılarına ve deri çantasına kısa bir süre bakar.

"Sana yıldız anason getirdim," der Sam. Yayılmış malzemelere bakar. "Katsu mu yapıyorsun?"

Annesi ona bakar. Bakışları soğuk ve mesafelidir, bir şeyi parçalamaya hazırdır. Bu, Sam'in ikinci uyarısıdır.

Annesi eti dövmeye devam eder. "Berlin nasıldı?" "Berlin iyiydi," der Sam. "Bu mevsim için çok kalabalık ve biraz sıcaktı."

"

Annesinin ifadesi değişmez. "Bütün zamanını çalışarak mı geçirdin?"

"Çoğunlukla." Sam zarfı çıkarır ve tezgahın üzerine koyar. "Ama ben yokken sana bir sürpriz hazırladım."

Bu, en azından annesinden biraz tepki alır ve mutfaktaki hazırlıklarına ara verip zarfa bakar. Kızına bir göz atar. "Nedir?"

Sam, annesinin eldivenlerini çıkarmak zorunda kalmaması için zarfı onun için açar. "Oku," der.

İçinde bir başlık ve bir yığın başka evrak var. Sam, annesi bunları okurken onu izliyor, annesinin kaşları çatılıyor, sonra gözleri büyüdükçe çatık kaşları kayboluyor.

"Anne," der Sam, "sana bir ev aldım."

Annesi yemek yapmayı bırakır. Hızla ona bakar. "Bir ev mi?" Sam başını sallar ve uzun zamandır ilk kez içten bir gülümsemeyle gülümser.

Tabii ki çözüm buydu, parasıyla iyi bir şey yapmak, annesi için harcamak, ona hak ettiği her şeyi ve daha fazlasını hediye etmek. Ve bir an için, bu işe yarıyor gibi görünüyor — annesi kağıda bakarken her şeyi unutmuş gibi görünüyor. "Bir tepenin üzerinde," diye devam eder Sam. "Yerden tavana kadar cam paneller var, böylece tüm şehrin manzarasını görebilirsiniz." Kendiyle gurur duyarak, heyecanla öne eğilir ve fotoğrafları gösterir, sesi giderek daha canlı hale gelir. "Ve bu arsanın büyüklüğüne bakın. Arka bahçede yüzme havuzu ve jakuzi, sebze bahçesi ve meyve ağaçları var."

"Zaten satın aldın mı?" Annesi ona tekrar bakar. "Evet. Her şey halloldu."

"Mortgage ne kadar?"

"Yok. Nakit olarak aldım."

Nakit. Annesi tapuya tekrar bakar. Kağıdı daha sıkı tutar. Sam, yüzündeki ifadenin değiştiğini, yara izli cildinin gerildiğini görür ve bir an için annesinin yangından önceki halini hatırlamaya çalışır. O kadını burada görmek zor. Annesinin yüzünde neşe arar, ama tek gördüğü okunaksız bir ifade.

Sam'in gülümsemesi titrer, beklediği tatmin duygusu onu terk eder.

"Beğendin mi?" diye sorar Sam.

"Bayıldım." Ama annesinin sesinde Sam'in anlamaya çalıştığı başka bir şey vardır.

Annesi tekrar konuşmaz ve mutfak sessizliğe bürünür. Sam kendini gergin hisseder, kasları sertleşir, çocukken her zaman yaptığı gibi duruşu eğrilir, kendini daha küçük gösterir, kendine daha az yer ayırır.

"Yardım ister misin?" diye sorar Sam, annesinin eti dövmekten yumurta hamuru hazırlamaya geçtiğini izlerken.

"Bana biraz un getir," diyor annesi.

Sam itaat eder, bir kaseye biraz un döker ve sonra kiler odasına geri dönerek bir torba pişmiş ekmek kırıntısı getirir. Yine sessizliğe bürünürler.

Sonunda annesi, "Berlin'e gitmedin" der. Sam kaşlarını çatır. "Gittim."

"İnternette seyahat programını kontrol ettim," diye cevaplar annesi. "Bana verdiğin programla uyumuyor."

Sam biraz rahatlar. Hepsi bu mu? "Seyahat programları sürekli değişir. Uçağımız rötar yaptı."

"Berlin uçağı senin gittiğin gün iptal edildi. Yirmi dört saat sonraya kadar Berlin'e giden başka uçuş yoktu, ama sen yine de aynı saatlerde yurt dışına vardın."

Sam şimdi hafif bir rahatsızlık hissediyor. "Sanırım tarihleri karıştırdın."

Annesi bir an için hiçbir şey söylemez. Eti yumurta hamuruna batırır, sonra una bulur. "Senin indiğin saatlerde gelen bir uçuşla eşleşen bir şey buldum," der. "Ama Berlin'e giden bir uçuş değildi."

"Anne."

"Londinium'a giden bir uçuştı."

Sam iç çeker. "Beni bir ergenmişim gibi takip etmeyi bırakmalısın."

Bunun üzerine annesi yemek hazırlamayı bırakıp kızına bakar. Sam'in zihninin derinliklerinde bir uğultu başlar. *O biliyor.*

"Gerçekten nereye gittin?" diye sorar annesi.

Sam artık sinirlenmeye başlar. "Berlin'de çalıştım, sadece biraz seyahat etmek zorunda kaldık."

Annesi ona kaşlarını çatar. "Neden yalan söyledin?"

"Ne hakkında?"

"Seyahatin hakkında."

Sam konuyu tersine çevirir. "Peki ya sen? Bir keresinde evrak işleri için üniversitemi aradığını söylemiştin. Ne evrak işi? Yoksa sadece işime burnunu sokmak için yalan mı söyledin?"

"Peki sen üniversiteye bu konuyu takip ettin mi?" "Evet. Her şey yolunda."

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü artık yetişkinim ve her hareketimi sana bildirmem gerekmiyor."

Belki de Sam'in sözlerinde çok fazla kin vardır, çünkü bu onu bile şaşırtmıştır. Annesi bundan sonra biraz sakinleşir ve ikisi tekrar sessizliğe bürünür. Tenceredeki yağ artık ısınmıştır. Annesi tavuğu tencereye koyar ve cızırtı sesi mutfağı doldurur.

"Sen çok iyi gidiyorsun," der annesi bir süre sonra. Bir zeytin dalı.

Sam tezgaha yaslanarak sesini sakinleştirmeye çalışır. "Çok çalışıyorum," der ve bu doğrudur. "Hayatım boyunca bana söylediğin şey bu. Yıldızlara uzanırsam, her şeyi başarabilirim. Öyle değil mi? Sen de öyle yaptın. İşte yıldızlar burada." Sesi yumuşar ve ekler, "Evi beğendin mi?" Bunu daha önce sorduğunu fark eder.

"Bayıldım," diye cevaplar annesi yine. Sözleri boş ve yorgun.

"İstediğin zaman taşınabilirsin. İşleri kolaylaştırabiliriz. Yardım ister misin?"

"Kendim yapabilirim."

"Bak, izin veririm, bunu gerçekten kendin yapacağını biliyorum. Sen ve komşunun kiralık kamyonu kanepeleri kaldırmanızı istemiyorum."

"Bu aralar çok meşgulsün. Ben hallederim."

Konuşma hâlâ pek doğru gelmiyor. Sam durumu düzeltmeye çalışır.
"İşin nasıl?"

"İyi."

Annesi ayrıntılara girmeyince Sam, "Artık bu kadar çok çalışmana gerek yok, biliyorsun. Hatta bir daha hiç çalışmana gerek yok. Her şeyi ben halledebilirim" der.

Yağ tencereden cızırdayarak sıçrar ve annesi kollarını korumak için kollarını aşağı çeker. "Her şeyi senin halletmene gerek yok."

Sam, annesinin ruh halini anlamaya çalışan beş yaşındaki çocuğu gibi hisseder. Annesi sessizce tavuğu kızartmaya devam ederken, Sam masayı hazırlar, çocukluğundan beri kullandığı servis altlıklarını, aynı çubukları, bıçakları ve tabakları, dolabın altındaki peçeteleri çıkarır.

Annesi yemekleri masaya koyarken Sam, "Buraya taşındığından beri hiç yeni tabak almadın mı? Hepsi kırılmış." der.

"Bunlar gayet iyi çalışıyor."

"Sana yeni servis altlıkları alacağım."

"Hiçbir şey getirme," der annesi. "Zaten atarım."

Her şey gayet iyi çalışıyor."

Sam çubuklarını masaya koyar. "Neden böyle davranıyorsun?
Benden ne istiyorsun?"

Annesi yumurta çorbasından bir yudum alır. "Ne gibi?"

"Hayatım boyunca, benim çok çalışmamı, kendimi geçindirebilmemi ve sana bakabilmemi istedin."

"Senden bana bakmanı hiç istemedim."

"Benim istediğim bu. Şimdi çok çalıştım ve sana bakmaya çalışıyorum, ama sen hepsini reddediyorsun. Sanki benden utanıyormuşsun gibi."

"Senin bana bir şeyler almana ihtiyacım yok."

"Sana bir şeyler almak *istiyorum*. Kazandığım parayı *senin* için kullanmak *istiyorum*."

"Nasıl para kazanıyorsun, Sam?" diye sessizce sorar.

Sam ellerini havaya kaldırır ve çubuklarını tekrar kaparak bir parça tavuğa batırır. "Sana başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum anne," diye tersler. "Bir işim var."

"Sam," der annesi, kasesini masaya bırakıp ona bakar. "Bana yalan söylemeyi bırak."

"Hâlâ uçağımla ilgili mi?"

"Her şeyle ilgili, Sam." Annesi göğsünü okşar. "Üzerinde bir yük var. Uzun zamandır bunu hissediyorum. Aylardır mı? Belki yıllardır. Bana söylemiyorsun. Ama şimdi ortaya çıkıp bana nakit olarak milyonlarca dolarlık bir ev satın aldın. Sam, bu mantıklı değil. Gerçekte ne yapıyorsun?"

"*Hiçbir şey*, anne," der Sam öfkeyle. "Para kazanıyorum."

Anne ve kızı uzun süre birbirlerine bakarlar.

"Kendini yenilmez sanıyorsun, asla hata yapmayacağını düşünüyorsun," der annesi.

"Değilim. Ama yapmayacağım."

Annesi içinden alaycı bir şekilde mırıldanır. "Aptal kız olma."

Aptal kelimesini tükürürcesine söyler ve Sam irkilir. En son böyle söylendiği gün, annesi Rabbit'ini kesmişti.

"Ben aptal değilim," der yumuşak bir sesle.

"Sam, seni buraya özgür olabilmen için getirdim. Buraya, kaçamayacağın bir şeye kendini hapsetmen için değil, istediğin her şey olabilmen için geldik."

"Neden kapana kısılmış olduğumu düşünüyorsun?"

"Çünkü benden bir sır saklıyorsun. Bir *sorun* var." Sam'in karanlık düşünceleri zihnini dolduruyor. "*Hiçbir sorun yok!*" "Sensen içinde
en en ülkede ülkede dünyanın dünyanın
Sen yapabilirsiniz her şeyi

her şeyi yapabilirsin, yeter ki yeterince çalış, yeterince ders çalış..."

"O zaman ne?" Sam şimdi bağılıyor. Sözler sel gibi akıyor. "*Ne?*" Ellerini havaya kaldırıyor. "Buraya *ne için* geldik? Neden bana inanmıyorsun? Günde on iki saat çalışıyorsun, *ne yapıyorsun?* Sevdiğin şeyi mi? Para kazandıran şeyi mi? Ne zaman gerçekliğin hayallerinle eşleşecek, anne? Ne arıyordun? Ne anlamı var?"

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun." Annesi bunu şiddetle ve tiksintiyle söylüyor. "Sen bir çocuksun ve acı çekmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun."

"Sen benim acı çekişimi hiç görmedin."

"Peki sen benim acı çekişimi gördün mü? Bütün acı çekişimin *senin* için olduğunu biliyor musun?"

"Senin acı çekmeni ben seçmedim! *Seni* ben seçmedim!" Sam'in sözlerinde artık bir acımasızlık var ve bunu durduramıyor. "Seni hiç istemediğim halde sana minnettar olmam gerekmez! Sana ruhumu açmam gerekmez çünkü sen hiç burada olmadın!"

Annesi çubuklarını masaya bırakıp arkasına yaslanır. Sam onu vurmuş, kanatmıştır. "Bencil çocuk," dişlerinin arasından tıslar. "Benim hiç seninle birlikte olmadığımı, seninle hiç zaman geçirmediğimi sanıyorsun. Burada değildim çünkü *senin için* çalışıyordum."

"O değil. Onu anlıyorum. Sen hiç *burada* değilsin." Sam göğsünü vurur. "Senin kalbini hiç görmedim. Ve sen benden kalbimi göstermemi mi bekliyorsun? Seni tanımıyorum bile!"

"Belki de görmeyi bilmiyorsundur." Annesi de kanını akıtmak için buradadır. "Bunca yıldır, hala bencilliğinden kurtulmayı başaramadın. Her şeyi bildiğini sanıyorsun. Beni anladığını sanıyorsun."

"Beni anlıyor musun? Neden böyle davrandığımı biliyor musun?" Sam boğazında gözyaşlarının biriktiğini hissediyor.

"O zaman *söyle bana*. Konuş benimle."

"Bunu yıllar önce sormalıydın. Beni doğurduğunda bunu istemeliydi."

"Seni büyüttüğüm için şanslısın."

Sözler o kadar hızlı ve sert bir şekilde söylenir ki, Sam zar zor duyabilir. Annesi kaşlarını çatarak kasesine bakar, kendine kızgın gibi görünür. Bir süre sonra, pirinçten bir lokma alır ve çubuklarını başka bir tavuk dilimine batırır.

Dünya bulanıklaşıyor ve Sam, annesinin önünde ağlamaya dayanamıyor. Bunun yerine gözlerini kapatıp zorlukla yutkunuyor. Tırnakları tahtaya batıyor. Gözlerini açtığında, parmaklarının altında tahtanın bir kısmının siyahlaşıp küle dönüştüğünü görüyor.

Aceleyle, annesi görmeden önce ahşabı eski haline geri dönüştürür. Ama bunun bir önemi var mı? Kavgaları, Sam'e annesinin kimya veya Lumines'in restoran patlamasıyla olan bağlantısı hakkında hiçbir şey bilmediğini gösterir. Bilseydi, Sam'in sırrını tahmin ederdi. Bilirdi.

Aralarında aşılmaz bir uçurum var. O kadar uzaklar ki, hiçbir şey onları yeniden bir araya getiremez.

Masadan kalkar ve annesinin arkasındaki duvara bakar. Bir süre sonra ayağa kalkar ve sessizce eşyalarını toplar. Annesi onu durdurmaya çalışmaz, yemeğinden bile başını kaldırmaz. Sam arkasını döner ve kapıya doğru yürür.

Dışarıda, siren sesleri kulakları sağır edecek kadar yüksek olur ve sonra geldiği gibi hızla kaybolur.

O gece, annesini rüyasında görür.

Annesinin eski dairelerinin banyosunda Sam'in saçlarını bağlıyor. Sam burada hala çocuk olmalı, çünkü saçları hala siyah, ama rüyaların doğası gereği, aynada nasıl görüldüğünü tam olarak hatırlayamıyor. Uyandıktan sonra, sadece ona bakan yetişkin halinin yansımasını hatırlayacak. Göğsündeki hüznün o kadar ağır ki, yere çöküp düşmemek için ayakta kalmakta zorlanıyor. Korkunç bir şey olmuş, ama ne olduğunu hatırlayamıyor. Sadece zihninin derinliklerinde, ulaşılamayan bir yerde.

Annesi saçını bağlamayı bitirip arkasını döndüğünde, birbirlerine bakıyorlar. Gerçekte, annesi yapması gereken başka işleri yapmak için oradan ayrılırdı. Belki Sam'e akşam yemeği için masaya oturmasını söylerdi. Ama rüyada, durup kızını izliyor. Yüzündeki ifade, Sam'in göğsündeki kederi yansıtıyor.

"Ne oldu?" diye sorar annesi. Bu, gerçek hayatta hiç sormadığı bir sorudur.

Sam sadece başını sallar. "*Hiçbir şey.*" Ama utanç verici bir şekilde, gözyaşları yanaklarından süzölmektedir.

Annesi elini uzatıp kızının yüzüne nazikçe dokunur. Sam'in şaşkınlığına, o da ağlamaktadır. Sam'in bakışlarında tutunacak bir şey, bir neden, bir açıklık arar. *Bana anlatabilirsin*, der rüyada. *Her şey yoluna girecek.*

Ama Sam rüyada tek yapabildiği ağlamak ve ağlamak ve her gözyaşı için utanmaktır. Annesinden kaçmak ister ve

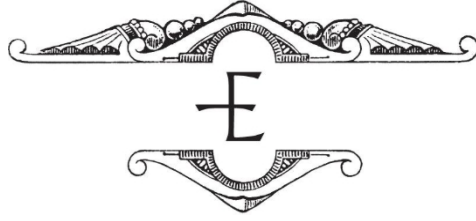
Onun önünde bu kadar açıkta kalmanın verdiği rahatsızlıktan kaçmak istiyor, ama aynı zamanda kalmak da istiyor çünkü annesinin kalbinin bu kadar açıldığını, gözlerinde yaşlar gördüğünü daha önce hiç görmemişti. Annesi'ne, *"Bizde bir sorun var. Hissetmiyor musun?"* demek istiyor.

Ama ikisi de hiçbir şey söylemiyor. Sadece birbirlerine bakıyorlar, kalpleri kırılıyor ve nedenini bilmiyorlar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Böylece akıntıya karşı kürek çekmeye devam ediyoruz, durmaksızın geçmişe doğru sürükleniyoruz.

The Great Gatsby, F. Scott Fitzgerald, 1925

Connie

Hayatınızı değiştirecek türden bir para.

Connie'nin şu anda kafasında duyabildiği tek şey, Maclan'ın ona bir zamanlar söylediği sözlerin kırık bir plak gibi tekrar tekrar çalması. Tek düşünebildiği şey, Sam'in masayı tırmalayan parmakları.

Ahşapta derin, korkutucu çizikler, siyah kül ile işaretlenmiş.

Connie volta atıyor. Kalbi çarparken kanepeye oturuyor, kalkıyor, yine volta atıyor. Elleriyle saçlarını okşuyor. Sonra yemek masasına geri dönüyor ve kızının oturduğu yere yine dikkatle bakıyor.

Masa şimdi düzelmiş görünüyor. Ama Connie o kötü izleri kendi gözleriyle görmüştü. Böyle izler tırnaklarla yapılmış olamazdı. Orada başka bir şey olmuştu, açıklanamayan, çok yanlış bir şey.

Açılmayan, dönüştürülmüş bir kapı kolu gibi bir şey.

Görünmez bir hava alanı tarafından sessizliğe boğulan çığlıklar gibi.

şu anda titriyor, korkudan hasta gibi, sanki fabrikaya ve o kapalı odaya geri gönderilmiş gibi. Ve işte kızı, tıpkı Maclan'ın bir zamanlar yaptığı gibi, imkansızı yapıyor.

Simya. Maclan ona böyle demişti.

Burada olanın bu olup olmadığını kesin olarak bilemezdi, ama bir keresinde, Sam küçükken, Connie onu bu terimi ararken yakalamıştı. Sonra bu olay unutuldu ve Connie, Sam'in bunu unuttuğunu umdu. Ta ki şimdiye kadar.

Hayatınızı değiştirecek türden bir para.

Sam'in yaşımda kimse onun kadar para kazanmaz, bunun arkasında büyük bir neden olmadıkça. Peki Sam'in nedeni ne? Connie, Sam'in zayıf, gözleri kararmış ve perişan bir halde geldiği günü hatırlar. Ya da ellerinin o kadar kuru ve çatlamış olduğu ki kanadığı zamanı. Sam'in gittiği iddia edilen üniversiteyi düşünür, telefonda Sam'in okula hiç kaydolmadığını söylediklerini hatırlar. Sonra yıllar öncesini, Sam'in ilk kez part-time bir iş bulunduğunu söylediği günü hatırlar. Connie o zaman bile ona inanmalı mıydı? Her şey o zaman mı başlamıştı?

Sam'in başı dertte. Kendini çok kötü bir şeye bulaştırmış. Ve Connie, içten içe bunun ne olduğunu biliyor.

Sam kime hesap veriyor? Lumines mi, Grand Central mı için çalışıyor? Connie fabrikada çalışırken bildiği tek iki isim bunlardı ve bu iki şirketin bu şehirde yeraltı suyu kadar derin bir etkiye sahip olduğunu her zaman hissedebiliyordu. Restorana ara sıra gelen Lumines çalışanlarını, onların yakınında olmak bile onu derinden sarsan adamları düşünüyor. Yoksa Sam tamamen başka biri için mi çalışıyor? Başkaları da var mı? Sam ne tür bir tehlike altında? Kızını kim tutsak aldı?

Yatağına yaslanıp karanlığa bakıyor. Ne yapacağını bilmiyor. Bu gece Sam'e ne dedi ki? Çaresizlik ve öfke fırtınası içinde sarf ettiği sözler şimdi ona bulanık geliyor.

Sam onu incitmişti, bu yüzden elini uzatıp kızının kalbini kırmıştı.

Connie başını ellerinin arasına gömer, sonra baş ağrısı başlayana kadar yumruklarını şakaklarına vurur. Gözlerini sıkıca kapatır, dişlerinin arasından tıslar ve gözyaşlarının yüzünden akmasına izin verir.

Elbette bu onun hatasıydı. Sam'i bu şehre o getirmişti, kızının burada elde edebileceği zenginlikleri hayal etmiş, bu toprağın ona tüm iyi şeyleri vereceğini ve kötü hiçbir şey vermeyeceğini ummuştu. Ama birini seçip diğerini seçmemek nasıl mümkün olabilir?

Durumu düzeltmek için ne yapacağını bilmiyor, çünkü ona hiçbir zaman bir şeyi nasıl düzeltebileceğine dair bir örnek gösterilmemişti. Sam

apartman? Ya Sam onu keserse? Ya Sam ona haber vermeden taşınmaya karar verirse? Ya şimdi Sam'i aramaya çalışırsa ve yerine bir yabancıнын sesi çıkarsa? Ya Sam'den bir daha haber almazsa?

Connie o kadar uzun süre duş alır ki, su buz gibi olur. Gecenin garip saatlerinde uyanır ve tekrar uykuya dalamaz. Mahallesinin kaldırımlarında büyük kavşaklara ulaşana kadar yürür ve sonra gerçek çözümü bulana kadar tekrar tekrar geri döner.

Sam kendini neye bulaştırmış olursa olsun, burada kalamazlar. Gitmeleri gerekir. Bu çok açıktır. Angel City'de yaşadıkları sürece Sam tehlikede olacak ve annesi onu korumak için hiçbir şey yapamayacak. Connie tekrar Maclan'ı hatırlar ve midesinin derinliklerinde bir mide bulantısı hisseder. İşten ayrıldıktan sonra onu aramamıştı, ama Connie, kendisine teklif edilen işi kabul etseydi, simyacı olup sonra ayrılıysaydı, Maclan'ın onu kendi elleriyle öldüreceğini biliyordu.

Ama Sam'le birlikte kaçarsa, nereye gidecekler?

Geri dönebilirler.

Connie bunu düşündüğünde, bunun ne kadar basit olduğuna inanamıyor. Orada da hayatın zor olmayacağını garantisi yoktu ama en azından yeni bir şans olacaktı. Sıfırdan başlayabilirlerdi. Bu fikir onu canlandırmış gibi dikleştirdi ve hemen yürüyüşünün ortasında geri dönüp eve doğru yola çıktı. Dairesine vardığında, yorgun düşene kadar bir ileri bir geri yürüdü, sonra kanepeye oturdu ve plan yapmaya başladı.

"Sen delisin," diye Sam'in ona söylediğini hayal edebiliyor.

Ve belki de öyledir. Belki de her şeyi abartmıştır.

Peki ya yapmadıysa? Ya o haklıysa?

Connie'nin pasaportu olmadığı için uçamazlar, ama belki bir kargo gemisinde ikisi için de yer bulabilir. Sonuçta buraya da öyle gelmişlerdi. Yolculuk haftalar sürecektir, ama onları güvenli bir şekilde oraya ulaştıracaktır. Marketdeki iş arkadaşlarından biri kısa süre önce gemiyle Amerika'ya gelmiş ve ona dönüş bileti bulabilecek bir bağlantısı var.

Ne kadar tutacağını bilmiyor. Kızının değil, kendi adına olan birikim hesabında neredeyse on beş bin dolar var, ama banka işlemi fark etmeden hepsini çekemez. Connie, birinin bulabileceği böyle bir iz bırakmak istemiyor. Yine de, bulabildiği tüm paraya ihtiyacı var ve fazla zamanı yok. Onları mümkün olduğunca çabuk oradan çıkarmak zorunda. Bu fikir onu rahatsız etse de, Connie parayı tek seferde çekmesi gerektiğine karar verir.

Telefonunu çıkarır, takvimi açar ve önümüzdeki Cuma günü karar verir. Cuma günü, işten çıktıktan sonra Sam'i hemen bulabilir ve ikisi birlikte iskeleye gidebilirler. Otobüse binmeleri gerekecek; bu, birisi plakalarını takip ederse, seyahat etmenin en güvenli ve en dikkat çekmeyen yolu olacaktır. Cuma günü, gece yarısı gemiye binebilir ve sabaha kadar denizin açıklarına ulaşabilirler. Belki şehirde, sonra da ülkede onları arayacaklar, bulamadıklarında da zararlarını kesip Sam'in yaptığı işi yapabilecek başka birini bulacaklar.

Connie yanlarına ne götürebileceklerini düşünür. Yatak odasına gider ve tek sahip olduğu çantayı çıkarır, sonra şifonyere uzanır ve tüm kıyafetlerini çıkarır: iki yumuşak siyah balıkçı yaka kazak; kalın mavi örgü yelek; iki çift gri pantolon; bir haftalık çorap ve iç çamaşırı. Çantayı neredeyse taşacak kadar doldurur ve ancak o zaman bir an durup yatağa oturur, hızlı hızlı nefes alıp, yere bıraktığı giysi yığını izler. Oda hiç böyle görünmezdi. Connie, neredeyse hiçbir şeyleri olmasa bile evini her zaman düzenli tutmuştur. Onun için bu, her zaman daha iyi şeyler olabileceği anlamına gelmiştir; küçük, eski bir dairede yaşasalar bile, dairenin güzelliğini kontrol edebilecek, onu kendilerine ait hale getirebilecekleri anlamına gelmiştir.

Ama belki de bu her zaman bir yanılsamaydı, onları burada tutan bir şeydi. Nedense, yerdeki dağınıklığa baktığında, bir rahatlama hissediyor. Bu, bir şeyler olduğunun işaretidir. Ayrılmanın mümkün olduğunu hissetmesine yardımcı olur.

Ama Sam gidecek mi? Onlar için burada her şey bitti mi?

Connie bir rüyanın fısıltısı yüzünden gelmişti ve şimdi korku yüzünden geri dönecekti. Yaşadığı onca şeyden sonra bu doğru bir neden miydi? Oturup bakakaldı ve tüm bunları bırakmaya hazır olup olmadığını düşündü ve bunu düşünürken, hiç sahip olmadığını bir şeyi bırakamayacağını fark etti.

Pencereden dışarı bakarak gece gökyüzünü çaprazlayan elektrik hatlarını, ince palmye ağaçlarının siyah silüetlerini izliyor ve göğsündeki keskin ağrıya şaşıyor. Gözlerini kapatıyor. Burada başarılı olmayı ne kadar çok istemişti. Her şeye rağmen bu şehri ne kadar özleyeceğini. Ama şimdi eve dönme olasılığı - hâlâ oraya ev diyebilir mi? - çok gerçek hale geldiği için, kendini okyanusun öbür tarafındaki eski toprağı görmeyi ipe çekerken bulur. Kırsal bölgelere, nehir kenarındaki kasabalara gidecekler. Hâlâ hatırladığı gibi mi görünüyor? Sokaklar hâlâ bisikletlerle mi dolu? Söğütler hâlâ suyun üzerine sarkıyor mu? Karanlıkta, sarmaşıkların arasında ağır ağır sarkan ipek kabaklar, güneşe doğru dev başlarını çeviren ayçiçekleri, terliklerinin altındaki zengin siyah toprak, dar sokaklardaki pazarlar, dere kenarındaki patikalar hayal ediyor. Yaz mevsiminde, ağustos böcekleri uğulduyor, havadaki nem cildine yapışıyor. Uzaklarda şehirden eser yok, sadece açık mavi gökyüzü var. Henüz yok olduğunu bilmediği bir ülkeyi hayal etmeye kendini bırakıyor.

Ya kalmış olsaydı? Ya hayal bu olsaydı? Ama sorun da bu, değil mi? Geleceğin nasıl olacağını bilemezsin. Tek yapabileceğin, en iyi tahmini yapmak.

Sam'i, yine küçükken, alternatif bir gerçeklikte nehir yolunda yürürken elini tuttuğunu hayal ediyor. *Ağustosböceği kabuklarına bak, kabuğa nasıl yapışıyorlar.* Sam'in ona bir zamanlar sahip olduğu o gülümsemeyle baktığını hayal ediyor, tüm güzelliği, sevgisi ve hayranlığıyla, "Anne, sana güveniyorum, sen dünyadaki en mükemmel insansın" diyen gülümsemeyle.

O zamanlar onu ne kadar az takdir ettiğini. Şimdi onu ne kadar özlediğini. Kızını hayal kırıklığına uğrattığı için ömür boyu pişmanlık duyuyor. Ama bazen, geçmişteki hataları düzeltme fırsatı yakalarsın.

Belki, belki bu onun tekrar deneme şansıdır.

Perşembe:

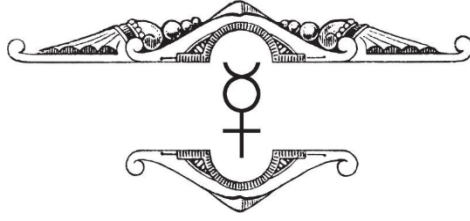
Kötü bir gecenin ardından biraz iyileşme var. Berrak çorba içti, katı yiyecek yemedi.

Derisinin altında ağrılı, karıncalanma hissi olduğunu söyledi.

Ateşi 103,6 °F'de kalmaya devam ediyor.

Öneri: daha düşük magnezyum içeriği, organik maddeler eklemek için farklı dönüşüm gereklidir.

Notlar: 22AB partisi denek üzerinde
etkileri, Diamond Taylor'ın günlükleri,
1984

Sam

O gece Will onu aradığında, Sam otomatik olarak ayağa kalkar ve onun evine doğru yola çıkar. Bütün gün onu beklemektedir, unutma eylemini umutsuzca ipe çekmektedir. Oraya vardığında, kapısı kilitli değil ve hafifçe aralık. İçeri girdiğinde, Sam mutfak tezgahına yaslanmış, kolları sıvamış, her zamanki içkisini karıştırıyor. Sam ona selam bile vermez; Sam sessizce bekler. Sam arkasına bakmadan yatak odasına gider, Sam de tek kelime etmeden onu takip eder.

Adam onun üstüne çıktığında, düşünmesine gerek kalmaz. Adamın silüetinin hatlarını ve fısıldadığı emirleri ezberler. Adamın sabrını sınamaktan zevk alır. Adam onu bağlayıp sınırına kadar zorladığında, kadın başını geriye atar ve dünyayı beyazlığa bırakır. Adam arkadan kalçalarını kavradığında, kadın yüzünü yastıklara gömer ve çığlık atar. Adam onu susturduğunda, kadın çenesini ağrıtabilecek kadar sertçe beze ısırır. Adam ona karşı her zaman acımasızdır ve kadın umursamaz; bu, onu başka hiçbir şeye konsantre olmaya zorlar. Adam titrediğinde onu kendine doğru çeker, acı verdiğini hissedene kadar tırnaklarını sırtına geçirir, adamın kırıldığı, kendisinin ondan daha güçlü olduğu o kısa anı hazmeder. Adam ona Avrupalı ustaların resimlerindeki erkekleri hatırlatır, bir chiaroscuro eseri, varlığı hem parlak bir şekilde aydınlatılmış hem de karanlıkta gizlenmiş, kaşları kötü düşüncelerle çatılmış.

Will'de ona Ari'yi hatırlatan hiçbir şey yok, Ari'de de ona Will'i hatırlatan hiçbir şey yok. Onlar yolun çatallanma noktasındaki dallar, biri ona bir zamanlar açık olan yolu,

diğeri ise onun seçtiğı yol, her ikisi de geri dönüşü olmayan yollar. Geri dönmenin, başka bir yola çıkmanın hiçbir yolu yoktur.

Sonra, nefesleri düzelip vücutları soğuduktan sonra, Will'in yanında uzanıp geceye bakıyor. Odasında, camdan yapılmış tüm duvarı dış dünyaya açan bir sürgülü kapı var. Kapının ötesinde, aydınlatılmış bir havuza çıkan, selvi ağaçlarıyla çevrili Arnavut kaldırımli bir avlu görülebiliyor. Bütün şehir, her yöne yayılmış milyonlarca parıldayan ışıkla göz alıcı bir manzara sunuyor. Karanlıkta kimse onları göremez, ama o yine de görüldüklerini hayal eder ve dünyanın onu yargılayıp yargılamayacağını merak eder.

Rüzgâr bu gece ağaçların arasında fısıldıyor ve ayın ince bir parçası battaniyelerine soluk gümüş ışıklar düşürüyor. Uzaklarda bir yerlerde, cırcır böceklerinin senfonisini duyabiliyor. Will şimdi nazik, ona yabancı bir şekilde sakin. O, Will'in kolunun kıvrımında yatarken, Will boş boş saçlarını okşuyor ve gözlerinin, ağaçların tavana düşürdüğü titreyen gölgeleri takip edişini inceliyor.

"Neden üzgünsün, Sam?" diyor bir süre sonra, gözlerini ona çevirmeden.

Bir an sessiz kalır. Onun hakkında hiçbir şey Will'in dikkatinden kaçmaz. "Annem," diye cevaplar yumuşak bir sesle. "Biz iyi olacağız."

Will'in eli kızın saçlarını tarar. "Son zamanlarda onunla sık sık konuşuyorsun."

"Deniyorum. Ama aramızda öyle bir anlayış yok."

Bir kez başını sallar. "Annelerimizi asla gerçekten tanıyamayız bence," der.

Sam, bazen Diamond ile atıştıkları, aralarındaki mesafe ile inkar edilemez bağları arasındaki ilginç zıtlığı düşünür. "Seninkini tanıyor gibisin," diye cevaplar.

"Öyle mi?" Ona bakmadan alaycı bir gülümsemeyle cevap verir.

Sam tereddüt eder, Diamond'ın zayıflayan halini düşünür. "Will," diye sorar, "Diamond'ın sağlığı ne durumda?"

Sam, Sam ona bakmaz ve bir an için sorduğu için pişman olur.

"Kanser," der sonunda. "Pankreas kanseri. On yıldan fazladır, bu yüzden bir bakıma şanslı sayılır. Çoğu kişi o kadar uzun yaşamıyor."

Kanser. Sam, Diamond'ın hala her zamanki gibi keskin olan, zayıflamış yüzündeki parıldayan gözlerini hayal ederek, zorlukla yutkunur. "Alkimya bile bunu tersine çeviremez mi?" diye sorar, cevabı bildiği halde.

"Oh, Amerson kesinlikle ilerlemesini yavaşlattı. Ama burada milyonlarca hücreden bahsediyoruz Sam, hepsi de yanlış ateşlemeyi seçiyor. Vücudun seni öldürmeye bu kadar kararlıysa, simya bile bunu yeterince hızlı değiştiremez. Yaklaşık bir yılı var."

Sam, Will'in komodininin üzerinde duran, yüzeyinde hala yoğunlaşma damlacıkları bulunan boş içki bardağına bakar. "Bilmiyordum," diye özür dilercesine fısıldar.

Will tepki vermez. "Hayat böyle." "Bunu sana o mu söyledi?"

"Tabii ki hayır. Dediğin gibi, aramızda öyle bir anlayış yok. Amerson beni bilgilendiriyor."

Sam bir an sessiz kalır, onu anlar. "Öyle mi? Böyle büyüdüğünde mi?"

"Nasıl yani?"

"Böyle bir yerde yaşayarak. Birbirinizle konuşmayarak. Bunun yerine asistanlar aracılığıyla bilgi alarak."

"Ben burada büyümedim."

"Oh." Ona bakar. "Öyle olduğunu sanmıştım."

"Hayır." Will ona bir bakış attı. "Diamond zengin bir aileden gelmiyordu."

Sam onun bakışını karşıladı. "Onun tavırlarına bakarak öyle olduğunu sanmıştım..."

"—Eski paralı aileler gibi mi? Herkes öyle düşünüyor. Onun bir zamanlar sürüden biri olması imkansız görünüyor olmalı." Bakışları tekrar tavana döner. "Hayır, o bir kamyoncunun kızıydı. Annesini hiç tanımadı, ama dedemin kız arkadaşlarını tanıyordu. Herkes gibi, kir ve ter içinde doğdu."

Bir kamyoncunun kızı. Sam, bu heybetli kadını, üç haftalık yolculuğunun ardından babasının eve dönmesini ekran kapısında bekleyen genç bir kız olarak hayal etmeye çalışır. Diamond'ı, zihni dişliler ve aletlerle dolu, sürekli merak içinde dönen bir çocuk olarak görmeye çalışır.

"Ama o Harvard mezunu değil miydi?" diye sorar Sam.

"Burslu öğrenciydi. Amerson'la babamın dairesinde düzenlenen bir partide tanışmış."

Onun açık sözlülüğünden cesaret alan Sam, "Babanı hiç tanıdın mı?" diye sorar.

O hemen cevap vermez ve Sam belki de yanlış soru sorduğunu düşünür. Ama özür dilemeden önce, Will şöyle der: "Adı Peter'dı. Onun laboratuvarında oturup, pipetler ve şişelerle oynarken çalıştığını hatırlıyorum."

Demek Will hatırlayacak kadar yaşlıydı. Sam kendi babasını hatırlamaya çalışır ama başaramaz. Annesi ondan bahsetmez ve altı aylıkken onları terk ettiğini düşünürsek, bu konu zaten önemsizdir.

"Sana simyayı öğretti mi?" diye sorar.

"Biraz."

Kendi annesiyle olan kavgasını, annesinin kalbinin ne kadar kapalı olduğunu düşünür ve annesinin Sam'e bu kadar kişisel bir şeyi anlatacağını hayal edemez. "Ailenin ne üzerinde çalıştığını biliyor muydun?"

"Evet, şey." Kuvvetli bir rüzgâr tavandaki gölgeleri eğiyor ve Will'in bakışları bu hareketi takip ediyor. "Partileri benim üzerimde denediler."

Sam bir dirseğiyle kendini destekleyerek ona bakıyor. "Sana kum mu denediler?"

"Babam numuneler hazırladı, annem de bana uyguladı. Bazen iyi tepki verdim. Bazen kötü tepki verdim. Buna çok duyarlıyım, bu yüzden iyi bir denek oldum."

Onun sözlerinden dehşete kapılan Sam sessiz kalır. Dünyadaki tüm kum, Grand Central'ın tüm başarıları, modern biçimindeki tüm sendikalar, Will'in ebeveynlerinin laboratuvar faresi olması sayesinde var olmuştur.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"Dört."

Çok küçüktü. Bu acımasızlık karşısında tüyleri diken diken oldu ve Will'in küçük halini hayal etti, sürekli solgun ve hasta, yanakları hala bebek yağlarıyla yuvarlak, tuvalete eğilmiş ve annesi sabit bir şekilde onu izlerken şiddetle kusuyordu.

"Üzgünüm," Sam şaşkın bir şekilde fısıldadı, başka ne söyleyeceğini bilemeden. "Üzülme." Will'in sesi duygusuzdu. "Amerson her zaman beni iyileştirirdi. Ben de gayet iyi idare ediyorum." Bunu söylerken boş

bardağına doğru başını sallar.

Sam'in aklına Will'in düzenli olarak içki içmesinin bir ihtiyaç olduğu hiç gelmemişti. Ne tür kalıcı etkiler yaşıyordu? Acı? Hastalık? Her neyse, bunları iyi saklıyordu.

Eski alkolik psikiyatristinin Will'e bu kadar aşına görünmesine şaşmamalı. Çocukluğundan beri ona göz kulak olmuş, sayısız kez onu sağlığına kavuşturmuştu.

"Annen hiç pişman oluyor mu?" diye mırıldanır Sam.

"Bilemiyorum," diye cevaplar Will. "O, her şeye verdiğim tepkilerimi, nasıl kötüleştiğimi ve nasıl iyileştiğimi titizlikle günlüğüne yazardı. Her zaman kumla ilgili değildi. Bana olan her şeyi yazardı. Boyumun ve kilomun değişimi, uzuvlarımın uzunluğu. Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğum. Okulda diğerleriyle iyi geçiniyor muyum. Sorularım. Fikirlerim. Ona ne sıklıkla onu sevdiğimi söylediğim. Hepsi veri olarak kaydedilirdi."

Sam, Diamond'ın Sam'in telaşla ellerini yıkarken banyoya girdiği günü hatırlar. Kadının sert ama yumuşak sesiyle konuştuğunu hatırlar. Sam'in kadının sevgisini isteyerek ona doğru eğildiğini hatırlar. Şimdi Will'in sesinde de aynı özlemi duyabilir, çocukluğunun gömülü bir parçası, annesinin sevgisine duyduğu sonsuz özlem.

"Baban ne oldu?" diye sorar Sam.

Will bir süre sessiz kalır, sonra sonunda cevap verir. "Kum, seninle ilgili her şeyi güçlendirir," diye başlar. "İyi olan her şeyi, kötü olan her şeyi. Babam her zaman depresyondan muzdaripti. İlk filozof olarak, yeteneğinin hayatını kısaltacağını veya kumun filozofları en çok etkileyeceğini bilmiyordu. Harvard'da, işlevsel ve üretken kalmak için bir dizi ilaç aldı. Ben dokuz yaşına geldiğimde, simya ve kum, zihninin karanlık köşelerine zarar vermişti. Bir gece, annem bir dizi toplantıda iken, evimizin üst katına çıktım ve babamı yatak odasının tavanından asılı buldum."

Sam'in kalbi bu sözlerle burkulur. Yüzünü buruşturur. Will, babasının cesedini bulduğunda dokuz yaşındaydı. Bu olay olduğunda evde yalnızdı, bir köşeye kıvrılmış ve yardım gelmesini beklemiş olmalı.

Ona uzanır ve eliyle yanağına dokunur. Will ilk başta onun hareketini fark etmez gibi görünür. Gözleri uzaklara dalmış, bir anıya dalmıştır ve Sam gözlerini kapatıp başını onun başına yaslayana kadar ona dönmez.

"Bunu kimseye anlatmadım," diye fısıldar ve kadın gözlerini tekrar açar. Bu gece bakışları çok farklıdır. Kadının alıştığı sert dış görünüşü, soğuk bakışları ve korkutucu bakışları, hepsi kaybolmuştur ve yerine eskiden olduğu çocuğa benzeyen bir şey gelmiştir. Sam, acaba hepsine böyle mi oluyor diye merak ediyor, bir zamanlar o da dünyada güzelliği görmüş, güvenmiş, gülümsemiş ve çocuk olmuş. Kalbini açık tutmuş, ta ki yaraları daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar, sonra da kapatmış, kendini hareketsiz ve soğuk bırakmış.

Sam onu öper. Will de ona karşılık verir ve bu sefer dokunuşu naziktir. Kollarını Sam'in çıplak beline dolayarak onu battaniyenin altına kendine çeker. Sam, Will'in boynuna kollarını dolayarak onun altında kıvrılır, vücudunun sıcaklığının tadını çıkarır ve bu gecenin sonsuza kadar sürmesini diler.

Şafak sökmeden bir saat önce, Sam'in telefonundan gelen düşük bir vızıltı onu uyandırır. Kız hareket eder, hala Will'in yatağında olduğunu hatırlar ve ona sırtını dönmüş olan Will'e bakar. Sonra telefonuna bakar ve ekranında annesinden gelen bir mesajın parladığını görür.

Sam. Özür dilerim. Seninle konuşmam gerek. Yüz yüze konuşmamız gereken bir konu var.

Sadece bir görüşme.

Sam, kalbinin yine kederle sıkıştığını hisseder. Sözlerdeki tanıdık otoriteyi hâlâ duyabilmektedir, ancak bu sefer sözlerin kendisi biraz farklıdır. Daha uysal. Yalvarırcasına. Sanki kızının kendisine itaat edip etmeyeceğinden emin değilmiş gibi.

Sam, Will'in kendi annesi hakkında anlattığı hikayeleri düşünür. Ebeveyn ve çocuk arasındaki yolun ne kadar garip ve zor olduğunu, her şeye rağmen bağın nasıl gerginleştiğini.

Annesini özleyiyor. Onunla konuşmak, sorunu çözmek istiyor. Mesajdan gözlerini ayırıp omzunun üzerinden Will'in

. Will'in göğsünün derin uykuda hala hafifçe inip kalktığından emin olduktan sonra, oturur.

Sessizce yataktan kayar, tişörtünü ve şortunu giyer ve balkona çıkar, Will gözlerini açtığında onun görüş alanının ortasında olmamak için yana doğru adım atar. Orada, korkuluğa yaslanır, annesinin mesajını siler ve onu arar.

Annesi ilk zil sesi bitmeden telefonu açar. "Sam."

Bu gece sesi farklı geliyordu; tiz ve yumuşak, Sam'i rahatsız eden bir tereddütle.

Bir an sessiz kalır, sonra fısıldar: "Henüz çok erken." "Biliyorum. Ama seni görmem lazım."

"Neden?" diye fısıldar ve sesi kederle boğuklaşır.

Annesinin sesi de alçalır. "Her şeyi konuşabiliriz. Uzun sürmez."

Sam gözlerini kapattı. Bu parçalanmış çiftin birlikte oturduğunu, birbirlerine doğru kelimeleri bulmanın ne kadar zor olacağını hayal etti. Bir ömür boyu kaçırılmış fırsatlar. Sam karar vermeye çalıştı.

"Lütfen, Sam." Annesinin sesi o kadar kısık ki, onu zar zor duyabiliyor. "Bu sefer farklı olacak." Sözlerinin altında, onu korkutan bir aciliyet duyuyor.

Sam geceye bakarak, "Ne zaman?" der.

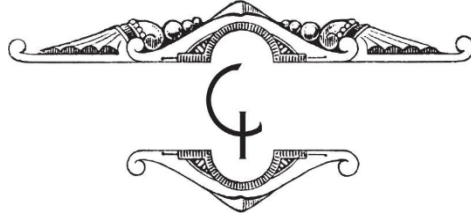
Diğer uçta sessizlik olur ve Sam, annesinin hafifçe nefes aldığını duyar. Sonra annesi, "Yarın gece" der.

Sonra başka bir şey söylenmez. Sam annesinin önce telefonu kapatmasına izin verir, sonra bir süre daha balkon korkuluğuna yaslanır. Sonunda yatağına döner, sırtını Will'e çevirir ve gözlerini kapatır.

Yanında, Will'in nefesi ritmik ve düzenli bir şekilde devam eder.

Kuantum süperpozisyonunun paradoksu, kaderinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceği belirsiz rastgele bir atom altı olaya bağlı olduğu için aynı anda hem ölü hem de canlı olabilen varsayımsal bir kedinin düşünce deneyiyle ünlü bir şekilde örneklendirilmiştir ve kuantum düzeyinde simyaya da uygulanır. Dönüşüm denkleminin her iki tarafının da doğru olabileceği bir an vardır. [...]

Hypatia, *Simyanın Kuantum Mekaniği*, 2003

Connie

Ertesi sabah, Connie kendini meşgul eder. Bankadan on dört bin dolar çekmiştir. Yirmi dolara satın aldığı plastik bir çantaya nakit paraları koyar ve odasının dolabının köşesine saklar. Dün limanda nakliyecilere altı bin dolar bırakmıştır ve onlar da gece yarısı yola çıkacaklarını teyit etmişlerdir.

Bir saat sonra, yolculuk için yiyecek ve su almak üzere markete yürür. Sessiz bir sabahtır; otoparkta sadece dört araba vardır. Kalbi o kadar hızlı atmaktadır ki, midesi bulanır. Bu akşam, o ve Sam yola çıkacaklardır. Kızına, kırsalda geçirdiği çocukluğunu ve ilkbaharda sebze yetiştirdiğini anlatacaktır. Babası tarafından istenmediğini ve evden ayrıldığını anlatacak. Sam'e kendi babasından bahsedecek. Fabrikada çalışmaktan bahsedecek. Tek istediğinin Sam'i korumak olduğunu anlatacak. Sam'e başından beri anlatması gereken her şeyi, yıllardır ondan sakladığı her şeyi anlatacak. Sam ilk başta kaşlarını çatacak, ama annesi yumuşadıkça onun tavrı da yumuşayacak. Sonunda, belki de yıkılacak ve kendi sırlarından birazını paylaşacak, sonunda Connie'nin şüphelendiği şeyi açıklayacak. Yardıma ihtiyacı olduğunu. Connie, kızını yaptıkları için yargılamayacağına dair kendine sessizce söz verir. Dinleyecek ve olanları kabul edecek. Sonunda, birbirlerine geri dönecekler. Her şey yoluna girecek. Kaybedecek zaman yok.

Ve sonra okyanusa açılacaklar. Ve sonra özgür olacaklar.

Connie bu düşünceyle gülümser. Mağazanın köşesini dönüp kaldırımından gölgelerin içine adım attığında hala gülümsemektedir.

Park edilmiş arabalardan biri içinden bir adam çıkıyor. Yakasında altın bir rozet parlıyor.

Sam onunla birlikte geliyor. İkiisi birlikte yelken açıp, anavatanının kıyılarına varacak, kırsalda bir ev bulacak ve yeni bir hayata başlayacaklar. Belki başka bir dünyada. Belki başka bir zamanda.

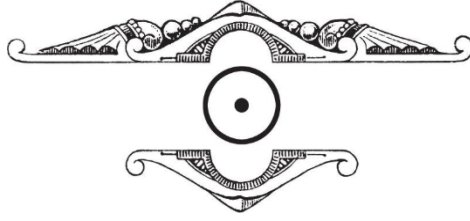
Ama bu dünyada değil. Bu zamanda değil. Connie adamın gözlerine bakar ve her şeyin imkansız olduğunu anlar.

Birbirlerine geri dönemeyeceklerdi. İyi olmayacaklardı.

Asla özgür olamayacaklar.

[...] Bu nedenle, simya bazen alternatif dünyalara bir bakış olarak görülür: ya bu öyle olsaydı, ya bu yolu o yolun yerine seçseydik. Her yol hem eşit hem de zıttır, birinin rüyası diğerinin kabusu, birinin nimeti diğerinin laneti olan çoklu bir evren.

Hypatia, *Simyanın Kuantum Mekaniği*, 2003

Sam

Sam'in annesiyle buluşması gereken gün, sabah telefon eder ama kimse cevap vermez. Umursamadan duşa girer ve kahvaltı almak için koşar. Öğlen saatlerinde tekrar arar. Cevap yok, mesaj yok.

Bu biraz gariptir. Annesi onun aramalarını asla görmezden gelmez. Sam, belki annesinin işleriyle meşgul olduğunu söyler kendine. Ya da belki söylemesi gerekenleri biriktiriyordur.

Belki de bu buluşma iyi bir şeydir. Sam, annesini hayatının iyi yönde gittiğine, bu kadar endişelenmesine gerek olmadığına ikna edebilir. Belki de burada ortak bir nokta bulabilirler, Sam annesine bunun da bir hayal olduğunu, bazen hayallerini gerçekleştirmek için zor şeyler yapmak gerektiğini açıklayabilir. Annesi ona iyi şeyler için fedakarlık yapmak gerektiğini öğretmemiş miydi?

Saat 16:00 civarında Sam annesini tekrar arar. Hâlâ cevap yok. Buluşmalarına sadece dört saat kaldı ve Sam biraz endişelenmeye başlıyor. Telefonuna bir şey mi oldu? Annesinin telefonunu kaybetme alışkanlığı vardır; Sam, çocukluğunda apartmanda telefonu aradığı günleri hâlâ hatırlıyor.

Yine de, göğsünün derinliklerinde bir tedirginlik hissediyor. Sam en son annesine ulaşamadığında, Mandarin Palace Chinese Food'da bir patlamaya yakalanmıştı. Polis kapılarına gelmiş ve Sam'i onu görmek için doğrudan hastaneye götürmüştü. Belki de aynı şeyin bu sefer de olabileceğini düşünmek fazla batıl inançtır.

Sam, mülkün arazisinde dolaşır, Gözlemevi'ni ziyaret eder, botlarıyla avludaki fayansların izlerini takip eder. Bahçıvanlar ve temizlik ekibi dışında burası büyük ölçüde boştur. Yarına kadar toplantı yok. Sam başka bir şey planlamamıştı.

Beş. Altı.

Midesinde rahatsızlık hissediyor. Sam aramaya devam ediyor, her seferinde biraz daha telaşlanıyor. Aramalar artık sadece bir dakika arayla. Sonra saniye arayla. Neredeyse hiç ara yok. Her seferinde, annesinin sesli mesajına ulaştığında, Sam telefonu kapatıp tekrar deniyor. Midesindeki düğüm, ona bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyor.

Saat yedi oldu, ama hala haber yok.

Sonunda Sam, annesi için satın aldığı yeni eve gider. Kimse yoktur. Kapının şifresi bile ayarlanmamıştır; Sam evin tapusunu annesine verdiğinden beri annesi buraya gelmemiştir.

Sam, midesi bulanarak evden uzaklaşır ve annesinin dairesine gider. Pencereden içeriye bakar.

Perdeler kapalı olduğu için içerideki ayrıntıları göremez, ancak pencere pervazının camı ile perde arasında bir sıra küçük saksı bitkisi vardır. Bir süre orada durur, içeride hareket eden bir siluet olup olmadığını anlamaya çalışır. Ama kimse yoktur.

Sam arkasını döner. Nefesini düzenlemeye ve aklını elindeki işe odaklamaya çalışır. Annesi evde değildir, belki iş yerinde bir şeyle meşguldür. Sam onu bir kez daha aramayı dener. Bu sefer, yarım düzine zil sesinden sonra cevap gelmez, mesaj otomatik olarak sesli mesaja yönlendirilir. Annesinin telefonunun şarjı bitmiştir.

Sam yarım saat kadar orada kalır, sonra arabasına geri döner ve gözlerini kapatır. Ne yapmalı? Grand Central  yesi olarak, Dominique'in ölümü henüz çok yeni olduğu için polise gidip kayıp ihbarında bulunamayacağını bilir. Sorgulamaya maruz kalmamak için kendini savunmasız bırakmamak daha iyidir.

Gözlerini açar ve annesini değil, Will'i arar.

"Ne oldu?" der Will.

Sam, annesinin kaybolduğunu söyler ve onu bulmak için şehirde araştırma yapıp yapamayacağını sorar.

"Tamam," der Will. Onun sakin otoritesi Sam'i biraz rahatlatır.

Ona teşekkür edip telefonu kapatır. Bir süre daha volta atar. Arabada bir saat daha bekler. Buluşma zamanı gelir geçer. Telefonu çalmaz. Annesi gelmez.

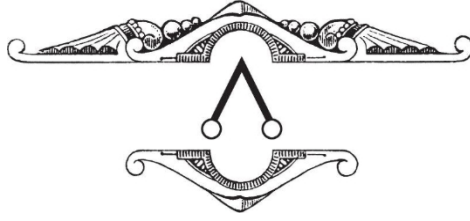
Gece boyunca, sonra da ertesi gün defalarca arar. Cevap yok.

Ancak ertesi gün Will'den nihayet bir mesaj alır ve onunla ofisinde buluşmasını söyler.

Annenle ilgili.

Görüşmeye bile gerek yok. O sözlerden zaten her şeyi anlar, göğsünde mide bulandırıcı, içini kaplayan bir karanlık hisseder, ama yine de gider, belki ona sürpriz bir şey söyleyeceğini umarak. Annesinin hayatta olduğunu.

Ama söylemez.

Sam

Polis, Sam'in cesedi teşhis etmesine izin verdi.

O hiçbir şeyi hatırlamak istemiyor, ama kusursuz hafızası her ayrıntıyı acımasızca kaydediyor ve bu dehşeti sonsuza dek zihnine kazıyor.

Günün geri kalanını karakolda, genç, gözlüklü bir dedektifin karşısında oturarak, onun prosedürle ilgili sorularını yanıtlayarak geçirir. *Bayan Lang, benim adım Edward Sinclair. Bayan Lang, annenize zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musunuz? Bayan Lang, son günlerde şüpheli bir şey gördünüz mü? Bayan Lang, anneniz size tuhaf bir şey söyledi mi?*

Sersemlemiş bir halde sorularını yanıtlar ve dedektifin marketin güvenlik kamerası görüntülerini izler. Dedektif, cinayetin binanın yan tarafında işlendiğini, ancak o bölgede kamera kaydı olmadığını söyler.

Ne yazık ki bu, şehirde sıkça görülen bir durumdur. Belki de biri, market alışverişi için yanında para olacağını düşünmüştür.

Ve böylece devam eder. Soruşturmaya devam edecekler, onu bilgilendirecekler, otopsi isteyecekler. Sam yüksek sesle sormak istiyor: *Ne anlamı var?* Otopsi neyi ortaya çıkarabilir ki? Boş göğüs boşluğuna bakarak, asla geri dönemeyecek olan annesinin ruhunun ışığını aradığını hayal ediyor.

Dominique'in ölümü hala soruşturma altında olduğu ve polise nasıl konuşacağına dikkat etmesi gerektiği için daha dikkatli davranması gerektiğini biliyor, bu yüzden elinden geleni yapıyor, ancak bir süre sonra Edward'ın samimi sesi zihninde uzun bir tren gibi bulanıklaşıyor ve onu

Onun sözlerini zar zor anlayabilir hale gelir. Dikkatli olması gerekir, ama annesi ölmüştür ve artık başka hiçbir şey umurunda değildir.

Kızıl Şehir'e döndükten sonra, Will Lumines'in olaya karıştığından şüphelenirken, Diamond suçluyu bulmak için bir görev gücü atamayı planlıyor. Sam her şeyi sanki su altında gibi duyuyor. Odanın okyanusa batmış olduğunu hayal ediyor, tuz burnunun, ağzının ve boğazının boşluklarını dolduruyor, ciğerlerinde ağırlaşıyor. Diğerleri kanepelerde oturuyorlar, saçları akıntıda dalgalanıyor, hiç rahatsız olmamış gibiler. Sam çığlık atmak için ağzını açar ve bir sel gibi kabarcıklar çıkar. Diğerleri işlevsel görünüyor, ama o boğuluyor.

"Sam." Will'in ona seslendiğini fark eder, sesi sessiz ve kararlıdır. "Lumines'te anneni tanıyan kimse var mıydı?"

Sam, onun sözlerine odaklanmaya çalışır. Lumines ajanı, marketin otoparkında annesine yaklaşıırken hayal eder. Sonra Ari'yi hatırlar. Ari, annesinin adını biliyor.

"Evet," diye fısıldar, kederden sersemlemiş, artık sır saklayamayacak kadar.

"Kim?" diye sorar Will.

"Shakespeare." Sesi zar zor duyuluyor.

Will dudaklarını sıkıştırır ve Sam başını sallar. Hayır. O olamaz.

Ama ya öyleyse? Ya Ari, Lumines'e annesi hakkında bilgi vermişse?

Bu düşünce onun için dayanamayacağı kadar acı verici, midesini bulandırıyor. Akli şimdi döngüye girmiş, her küçük düşüncüyü kanıt haline getirip, olmayan sonuçlar çıkarıyor.

"Onunla konuştun mu?" diye sorar Diamond.

Sam'in başı ağrıyor. Düzgün düşünemiyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Ne zaman?" diyor Diamond.

"Bir plaj var," diye duyuyor Sam kendi sesini. Onların sırrını itiraf ettiğini bile tam olarak fark etmiyor. "Çocukken orada buluşurduk."

Will annesine kısa bir bakış attıktan sonra Sam'e döndü. "Son zamanlarda onunla orada görüştün mü?"

"Evet. Bir kez. Oxford'a gitmeden önce."

Will ona doğru eğilir. Gözleri okunamaz, sesi düz ve tehlikelidir. "Ve onunla tekrar buluşacak mıydın?" diye sorar.

"Belki," diye cevaplar Sam donuk bir sesle. "Bilmiyorum."

Will başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama Diamond'ın bakışı onu durdurur. Sam'e bakarak gözlerini araştırır, sonra sonunda dikleşir. "Bize söylediğin iyi oldu."

Sonunda Sam dairesine çekilir. Yatağına uzanır ve duvardaki ışığın sönmesini izler. Açık penceresinden dışarıda kuşların akşam şarkılarını söylediğini duyabilir. Sonunda kalkar, pencereyi kapatır ve perdeyi çeker, böylece gün batımının mandalina rengi ışınları artık yatağına eğik bir şekilde vurmaz ve odası griye bürünür.

Bize söylediğin iyi oldu.

Will'in sözleri kafasında dönüp duruyor. Ari ile gizli buluşmalarını itiraf etti, ama kendi ihanetine rağmen göğsünde bir boşluk hissediyor, pişmanlık ya da suçluluk duymuyor, sadece onu tamamen yutacakmış gibi hissettiren bir uyuşukluk var. Yarın dolunay var. Ari ile tekrar buluşacak, ama bu sefer bir tuzak kuracak — Grand Central onları izleyecek

ve Ari'yi rehin almaya hazır olacak.

Peki sonra ne olacak? Onu sorguya çektiklerinde annesini öldürdüğünü itiraf edecek mi? Bu düşünceye dayanabilecek mi?

Işık, saati ve telefonu olmadan Sam zaman kavramını yitirir. Her zaman tertemiz olan zihninde aniden boşluklar oluşur. Bu boşluklardan hafızasının parçaları düşer ve unutulmaya yüz tutar. Uykuya dalar ve bir saat sonra birden uyanır, polisin söylediği her kelimeyi hatırlayabilir ama dedektifin raporunun kopyasını nereye koyduğunu hatırlayamaz. Sonunda, raporu bulmak için tüm daireyi didik didik arar ve sonunda raporu kapının yanındaki mutfak çekmecesine koyduğunu hatırlar. Raporu incelerken, annesinin doğum adını hatırlayamadığını fark eder. Sonra bunu Çince yazmaya çalışır, ancak karakterleri doğru yazamaz. İlk başta, sadece yorgun olduğunu düşünür. Hala hatırlayamayınca, annesiyle eski mesajlaşmalarını tekrar gözden geçirerek bulmaya çalışır. Bulamaz. Göğsünde panik hissi oluşmaya başlar. Neden hatırlayamıyor? Eskiden annesinin resmi adını o kadar net hatırlıyordu ki, annesine okul formlarını doldurmasında yardım etmek için öğretmenlerine yazmıştı

ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, zihnindeki raflarda bulamıyor. Kısa bir düşünce olması gereken şey, çılgınca bir arayışa dönüşüyor, ta ki sonunda yatağına kıvrılıp gözlerini kapatarak kafasındaki korkuyu bastırmaya çalışana kadar.

Aniden yataktan atlar ve çantasını almak için kapıya gider. Bir doz daha kum ihtiyacı vardır. Bu, hafızasını canlandırmasına yardımcı olacaktır. Çantasını karıştırarak bir şişe bulur, haplardan birini ağzına atar ve bekler. Bir tane yetmez, bu yüzden şişeyi tekrar açar ve ikinci, sonra üçüncü dozu alır.

Kısa süre sonra paniğinin azaldığını ve duyularının keskinleştiğini, filozof taşının getirdiği berraklık ve güven duygusunun yükseldiğini hisseder. En azından kumun etkisiyle güçlüdür. Bu karanlıktan bir çıkış yolu bulabilir. Yatağına geri dönmeden önce odayı bir tur dolaşır ve bunu kendine tekrarlar.

Orada, sekiz yaşındayken yaşadığı bir anıyı hayal eder. Etrafındaki oda artık malikanedeki evi değil, annesiyle paylaştığı apartmandaki eski yatak odasıdır. Titrer; ateşi çıktığında olduğu gibi vücudu üşür ve belki de ateşi vardır, çünkü annesi şimdi ona eğilmiş, elini alınına koymuş, kaşları endişeyle çatılmıştır.

Otur, Sam. Otur. Bunu almalısın.

Annesi, dudaklarına küçük bir fincan dolusu iğrenç siyah sıvı tutuyor ve Sam, tanıdık kokuya karşı içgüdüsel olarak geri çekiliyor. Annesi ona bunun neyden yapıldığını defalarca sordu, ama annesi her seferinde gözlerini devirdi. Ne önemi var ki? İçinde zencefil, *Cinnamomi ramulus* ve kurutulmuş *Bupleurum* kökleri var ve tadı ne kadar kötü olursa, o kadar iyi gelir. Sam, öğürme refleksiyle mücadele ederek, hepsini yutana kadar sıcak toniki içmeye zorluyor kendini.

Annesi yatağın diğer ucuna oturur ve kendini desteklemek için iki yastık çeker. Günlerdir Sam ile birlikte bu odada nöbet tutmaktadır ve saat sabahın ikisidir. Belki de yorgunluk onun direncini kırmıştır. Oda sessizdir; dışarıdaki mağaza tabelasının mavi neon ışığı yatağına hafif bir parıltı düşürür. Annesi ona bakar, sonra tabelaya bakar, sanki onu tekrar tekrar okuyormuş gibi.

Tekrar tekrar okurmuş gibi. Sam'in midesi bulanır ve kusacağından korkar, ama midesi boştur ve bir dakika sonra mide bulantısı geçer.

Neden çocuk yaptın? diye sorar annesine. *Hayat zaten bu kadar zor iken?*

Annesi ona bakar. *Yalnız kalmak istemediğim için.*

Bunu Sam'in tanımadığı, garip gelen küçük bir sesle söyler. Annesi ne zaman yalnız hissetmişti ki? Hafta sonu geceleri evde kalmaktan, bara gitmek veya randevulara çıkmak yerine yemek pişirmekten veya Sam hasta olduğunda ona bakmaktan hiç rahatsız görünmüyordu.

Sam, annesinin yalnız olduğunu hiç düşünmemişti. Ama annesi ona bunu söylediğinde şimdi bunu düşünüyor ve ilk kez annesine gerçekten bakıyor ve ortak olmayan tüm özelliklerini fark ediyor: bir zamanlar bir fotoğrafçının dikkatini çeken annesinin güzelliği, Sam'in hayalperest hedeflerine karşılık annesinin titiz ve pratik tavırları, annesinin zarif çizgiler çizme becerisi ve Sam'in sanatsal yeteneklerinden yoksunluğu. Sonra ortak noktaları olan şeyi düşünür: daha fazlasını isteme arzusu. Annesini, Sam'i hayatına sokmadan önce, yalnız olduğu zamanları hayal eder ve sıradan bir yerde kanepede dik duran, bir şeyleri özleyen genç bir kadın görür. Şimdi bile annesindeki o acıyı görebilir. Her zaman ulaşmaya çalışır, ama her zaman ulaşamaz.

Ve sonra Sam artık sekiz yaşında değil, eski dairelerinde değil, malikanedeki yatağında oturuyor ve gün batımı gelip geçiyor.

Yarın. Ari'yi düşünür, onu odasında hayal eder, ta ki onu köşede, akşamın karanlığında yıkanmış bir hayalet gibi görebilecek kadar. Ari ona bakar ve hiçbir şey söylemez.

Ari. Bunu sen mi yaptın?

Kederinin dalgaları arasında, öfkenin alt akıntısını hissediyor. Sonra öfkenin kendisine yönelik olduğunu fark ediyor. Bir kelebeğin kanatlarını çırparak dünyayı nasıl değiştirebileceğini, okul sınavında bu teoriyi bir zamanlar nasıl reddettiğini düşünüyor, çünkü geleceğin nasıl olabileceğini bilemezsiniz.

Ama yanılmıştı. O biliyordu. Annesiyle bir gün önce buluşmayı planlayabilirdi ve annesi hala hayatta olabilirdi. Telefonu alıp onunla konuşabilirdi. Herhangi bir şeyi, *en ufak bir şeyi* bile farklı yapabilirdi ve annesi şu anda telefonun diğerk ucunda olabilirdi, hayatta olabilirdi ve birlikte sohbet ediyor olabilirdiler. Sam zr dileyebilirdi. Onu sevdiğini söyleyebilirdi.

Ama yapmadı.

Ve şimdi buradalar.

Ltfen, uçsuz bucaksız denizden daha korkutucu ne olabilir? Her yöne sınırsızca uzanan su, karanlığa karışan derinlikleri olan, kıyı güvencesi olmayan dipsiz bir uçurum. Yine de, ilginç bir şekilde, bu büyük okyanusun sesi garip bir teselli, iliklerin derinliklerinde uyanan bir rahatlık getiriyor — ilkel rahmin yankısı, insanın kendisinden daha eski gibi görünen ruha bir ağrı.

Zosimus'un *Elementalizm Teorisi*, 1879

Sam

Sam gizli plaja vardığında, dolunay çoktan gökyüzünde yükselmişti. Suya inen yol o kadar çalılıklarla kaplıydı ki, sonunda kuma ulaşana kadar karışık çalıları ve dikenleri dönüştürmek zorunda kaldı. Will ve diğer Grand Central mürettebatının sabırla bekleyip izlediğini bildiği uçurumun kenarına bakmak için dönmedi.

Bir an için, Will'in gelmediğini düşünür. Kumsalda kimse yoktur. Bu gece hiçbir şey olmayacak düşüncesi, onda hem korku hem de rahatlama hissi uyandırır. Dairesine dönüp, bilinçsiz bir duruma geri dönebilir.

Sonra taş kemerlerin yakınındaki gölgelerde bir şey hareket eder. Oraya baktığında, ilk kemerin altında, gecenin garip gümüş rengi gölgesinde Ari'nin silüetini görür.

Ari ilerlemiyor. Bir süre sonra Sam ona doğru yürür, kemerin altında durur. Burada, Ari'nin yüzünü net bir şekilde görebilir.

Donakaldı.

Gözlerinde, şimdiye kadar gördüğü en kasvetli duygu vardır, kederle dolu sıvı bir karanlık. Bu duygu o kadar yıkıcıdır ki, bir anlığına bakışlarını ondan ayırır, buna dayanamaz. Ona da böyle mi görünür? Kalbindeki boşluğu, annesinin ölümünün bıraktığı yarayı görebiliyor mu?

O yarayı ona o mu açmıştı? Onun bu gece neden burada olduğunu biliyor muydu?

Gözleri, ceplerine sokulmuş ellerine kayar ve onun bir şeyleri dönüştürmesini bekler. Ama o kıpırdamaz. Sadece mesafesini korur

mesafesini korur, o da öyle.

"Sana bir şey oldu," der sonunda. Sesi mağara gibi boşlukta yankılanır.

Şimdi onun itidali sarsılmaya başlar. Gözyaşlarını tutmaya çalışarak başını tekrar tekrar sallar. "Ari," der. "Annem öldü."

Şimdi karar anı geldi. O, bu habere vereceği tepkiyi bekliyor: şok, keder, öfke, sempati, inanamama ya da inkar.

Bunun yerine, Sam gözlerini kapatır. Saniyeler geçer. Gözlerini tekrar açtığında, sessizce "Nasıl?" der.

"Biri onu öldürdü." Sam'in sözleri acı dolu, bıçak gibi keskin. Göğsünde o kadar büyük bir acı var ki, kalbi kanıyor, ruhu içten içe parçalanıyor gibi hissediyor. Bu gece yine fazladan kum almış ve bu, etrafındaki dünyayı parıldayan bir hale getiriyor. "Sen miydin, Ari?"

"Hayır," diye cevaplar.

Cevabında o kadar samimiyet vardır ki, öfkesi bir an için sarsılır. Gözlerini kısarak ona bakar, gözyaşlarının yanaklarından akmasını engellemek için mücadele eder. "Bana *yalan söyleme*," diye bağırır.

"Ben değildim, Sam." Sesi yıkıcı, sonsuz bir kuyu gibidir. "Yine de savaşımızın merkezinde sensin," der acı bir şekilde. O Eğilip bir avuç ıslak kum alır ve kum kayarak uzun, keskin bir cam parçasına dönüşür. Tekrar ayağa kalkar ve avucunda sıkıca tutar. Artık çocukluk arkadaşı değil, uçurumun iki yakasında duran düşmanlar ve bu gece aralarında ateş yanıyor. Sam, her an ona saldırmayı seçebileceğini, onun da tereddüt etmeden karşılık vereceğini biliyor. Kemerin ötesindeki kayalıklara bakıyor. Hazırlıklı olmalı.

Sam ona gözlerini kısarak bakar. Dominique, Sam'in kendi silahını dönüştürmesini bekler ve buna hazırlıklıdır, ama Sam hareketsiz kalır.

"Peki ya sen?" diye sorar sonunda. "Sen yaptın, değil mi?" Dudaklarını sıkar. "Dominique St. Clair'den bahsediyorsun," der.

Ari bir süre hiçbir şey söylemez. Ve sessizlikte, Sam'in tertemiz hafızası, genç kadına saldırdığı anı, gözlerinin nasıl açıldığını, Sam onu göğsünden bıçaklarken dudaklarının nasıl açıldığını hatırlar. Sam soğuktan titrer.

"O ve ben birlikte okuduk," der Ari sonunda. Yeni bir esinti onları keser ve saçlarını geriye tarar, Sam onun gözlerinde bir damla gözyaşı gördüğünü sanır. "O aramızdaki en iyi öğrenciydi. Aynı anda Lumines'ten mezun olduk."

"Bunu bana neden söylüyorsun?" diye sorar Sam, sinirli bir şekilde.

"Çünkü kimi öldürdüğünü bilmen senin için yararlı olabilir," diye cevaplar.

Ay ışığında elleri titreyerek sıkışır. O elleriyle Dominique'i yere atmış, duvardan çektiği bıçakla kızın göğsünü deşmiştir. Dominique hareketsiz kalana kadar onu yerde tutmuştur.

Peki ya Ari? Annesi öldürüldüğünde o da orada mıydı?

Elleri onun kanıyla lekelenmiş miydi?

"Cesedi bize geri getirilmeden önce Hanover hakkında bir şey biliyor muydun?" diye soğuk bir sesle sorar. "Hanover, Grand Central'a katıldığım da benim rehberimdi. Ama sanırım bunun bir önemi yoktu."

Adam başka yere bakar. "Hanover bir intikamdı," diye cevaplar.

"Peki annem neydi?" diye tükürür gibi sorar. "Cenazesinde ne söyleyeyim, Ari? Onun da bir yan hasar olduğunu mu?"

Ari hiçbir şey söylemez ve Sam'in öfkesi artar.

"Onun simya ile hiçbir ilgisi yoktu!" Sam gözyaşlarını geri tutar ve kalbini sertleştirir. "Hiçbirimizle ilgisi yoktu!"

"Peki ya Dominique?" diye sorar Ari, alçak ve sert bir sesle. "O *sana* ne yaptı? Onun ölümü bizi incitmek için miydi?"

"Lumines için kum yaptı. O da bizim kadar suç ortağıydı."

"Filozoflar kutsaldır, Sam. Onlara zarar verilmemelidir." "Savaşta kutsal olan bir şey var mı?"

Ari ona bir adım yaklaşır. "Kim olduğumuzu biliyorum," der acı bir sesle. "Onun senin hedeflerinden biri olduğunu biliyorum, tıpkı Hanover'ın bizim hedeflerimizden biri olduğu gibi."

"O zaman neden onları gündeme getiriyorsun?" Sam de artık acı çekiyor, Ari'ye mi yoksa kendine mi, bilmiyor, ama bu onun kalbini sızlatıyor ve boğazına bir yumru geliyor.

"Çünkü onların ölümlerinde hiçbir şey hissetmek istemiyorum. hiçbir şey hissetmeni istemiyorum."

O sinirlenir. "Benim ne hissettiğimin ne önemi var? Sanki seçim şansımız varmış gibi davranıyorsun. Kendini çok kutsal sanıyorsun. Nesin sen? Reed'in küçük biyo-kimyageri, dünyaya kum satan?"

"Aziz olduğumu hiç söylemedim," diyor Ari dişlerini sıkarak. "Ama o ölmeyi hak etmemiştir."

"Annem ölmeyi hak etmemiştir. Ama yine de öldü." Gözlerini kapatır ve dünyanın etrafında döndüğünü hisseder. Ama Ari, onunla ilgisi olduğunu ne kadar inkar ederse, ona o kadar mantıksız gelir. Lumines'in yapacağı en mantıklı şey, annesini rehin almak ve onu Sam'e karşı bir koz olarak kullanmak olurdu. Onun ölmesini istemeleri pratik olarak imkansız görünüyor. Hiçbir şeye yaramayan bir çabaydı.

"Sam," der, tereddüt eder ve durur. Sesinde onu korkutan kadar derin bir ıstırap vardır. "Sam, beni dinle."

"Neden dinleyeyim?" diye sorar boğuk bir sesle. "Hiçbir fikrin yok," der.

"Bu Dominique ile mi ilgili?" Sam sertçe sorar. "Onu sevdin mi?" "Seni sevdim," der Ari sertçe.

Sam gözlerini kırıştırır ve cevabı dilinde kalır. Dünya birdenbire etrafında dönmeyi bırakır, baş dönmesi aniden yerini garip bir sükûnete bırakır. Kalbi göğsünde çarpılmaktadır.

"Hayır, sevmedin," diye fısıldar Sam.

"Sevdiğim için kendimden nefret ediyorum." Gözleri karanlıkta parılıyor. "Hâlâ sevdiğim için kendimden nefret ediyorum." Söylediğine pişman olmuş gibi görünüyor, ama artık geri dönmek için çok geç, bu yüzden devam ediyor. "Seni sevdim, Sam. Ve her şeye rağmen, şimdi de seni seviyorum."

Karanlık, ifadesini gizlesin diye başka yere bakar ve dudağını kanayacak kadar sert ısırır. Göğsünde çok fazla acı vardır; bu acıyı bir şekilde dışa vurması gerekir. Elindeki cam bıçağa baktığında, bıçağın sapının elinde deforme olduğunu fark eder.

Will, aralarındaki bu diyalogu izliyor, vücut dillerini okuyor mu? Çıkıntıdan konuşmalarını duyabiliyorlar mı?

"Sana inanmıyorum," diye mırıldanır.

Bu doğru değil. Ama yine de söylüyor, sözleri dalgaların sesiyle neredeyse boğuluyor. Ari hiçbir şey söylemiyor. Kalbinin kırıldığını duyabildiğini düşünüyor.

kalbinin kırıldığını duyduğunu düşünür.

"Biliyorum," diye cevaplar.

Bunun üzerine bir an sessiz kalır. Bu gece gelgit, ilk tanıştıkları geceden daha yüksek, dalgalar ayaklarının dibindeki kayalara vuruyor.

Ari dönüp okyanusa doğru başını sallar. "Kemerin üzerinde bir çatlak var," der. "Bir dakika sonra ay oraya gelecek ve bu nokta ışıkla yıkanacak."

Kız, onun baktığı yere tüm dikkatini vermemeye dikkat ediyor. Birine başka bir yere odaklanmasını söyleyerek onu hazırlıksız yakalamak, oldukça yaygın bir taktiktir. Bunun yerine, kız baktığı yere ve aynı zamanda durduğu yere, yapması gereken şeyi yapmak için uygun bir yer olup olmadığına dikkat ediyor.

Ay kemerin boşluğuna doğru ilerlerken sessizce bekliyorlar. Arkalarında, gelgit kayalara çarparak gürültüyle çekiliyor, karanlıkta beyaz köpükler görünüyor, karaya aç.

O an geldiğinde, her şey aniden olur. İlk gümüş ışın sonunda boşluktan geçer ve bir anda sanki gümüş ışıkla yıkanmış gibi olurlar ve etraflarındaki dünya renk değiştirir. Sam hareketsiz kalır ve bunu içine çeker ve yine o garip orta alana girdiklerine dair tuhaf bir hisse kapılır, artık diğer insanlarla aynı dünyada yaşamadıkları bir alana.

"Bazen," der sonunda, "hiç tanışmamış olduğumuzu hayal ediyorum. O sınıfta sensiz oturuyorum ve başka biriyle arkadaş oluyorum. Sen dünyanın başka bir yerinde yaşıyorsun. Milyarlarca insan gibi hayatlarımızı yaşıyoruz, yollarımız hiç kesişmiyor."

Gözlerinde sonsuz bir keder var. Bu iyi bir şey olmalı, çünkü en azından keder gerçek ve canlı. Sam, bir gün ikisinin de bakışlarında ışığın kaybolacağını düşünüyor. Ruhlarının bir parçası, her dönüşüm için vazgeçtiklerinde bir parça daha kopuyor. Yeteneğini her kullandıklarında bir parçası feda ediliyor. Ari'nin gözlerinde ilk hafif donukluğu, o közlerin sönüşünü şimdiden görebiliyor. Belki o da onda aynı şeyi görüyor.

Burada olamaz. Bunu yapamaz.

Ama sadece başka yere bakar ve karanlık okyanusa doğru bakar. "Bu düşünmek için yararsız bir yol," der.

"Hayatı kolaylaştırırdı."

"Yine de buradayız." Kafasını sallar. "Eskiden olduğumuz kişinin yankıları."

"Eskiden kimdik biz, Sam?"

"Birbirine ihtiyaç duyan iki çocuk."

"Hâlâ sana ihtiyacım var," diyor yumuşak bir sesle.

O cevap vermez, ama uzaklaşmaz da. Ay yer değiştirir ve ışık titrer. Bir süre sonra Ari, suyun kayalarla buluştuğu yere eğilir ve elini hafif dalgalara sokar, parmaklarını yüzeyde gezdirir.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar kız.

O dalgalara doğru başını sallar ve parmaklarını hareket ettirir.

Denizin yüzeyi parlar, milyonlarca mavi-beyaz parıltı her iki yönde kıyı şeridini sarar, sonra titrek ayın yansımasına doğru genişler, sanki suda biyolüminesan yaratıklar birdenbire canlanmış gibidir.

Sam, dalgaların kayalara çarptığı yerde yoğunlaşıp denizin açıklarında inceldiği dalgalı ışığın güzelliği karşısında nefesini tutar. Şu anda onu saran duyguya hazır değildir, o kadar içgüdüsel ve keskin bir acıdır ki nefesini zar zor alabilir. Gözleri karanlık okyanusa, sonra da gece gökyüzüne kayar, sanki böyle bir ritüel yapmak annesinin ruhunu görmesini sağlayacakmış gibi. İkisi arasında son bir veda. Rüzgârın ıslığı içinde annesinin sesini duymaya çalışır. Kendini bu yanılgıya kaptırırsa, rüzgârda annesinin nefesinin ince sesini duyduğuna inanabilir.

Ama annesi orada değildir. Onu çevreleyen tek şey uçsuz bucaksız bir boşluktur. Sam kayaların üzerine oturur ve dalgaların sallantısıyla kendini uyuşturarak uzun süre denizi seyrederek. Yıllar önce, bebek Sam'i göğsüne sıkıca sarıp buraya gemiyle ilk geldiğinde annesi ne düşünmüştü acaba? Aynı sulara bakıp, özlem dolu ruhuna tüm cevapları verecek yeni bir toprak parçası aramış mıydı? Sam, engin hafızasında açık okyanusa dair bir ipucu arar, ama annesi yıllar önce ona bunu göstermişse, onu parmaklıklara tutarak suyu izlemesine izin vermişse, Sam bunu hatırlayamaz.

Nedense, sonunda Sam'i bunaltan şey bu hatırlayamama hali, burada, sonunda her şeyin göğsünde birikip birikip sonunda çökene kadar hissettiği şey.

Anne, diye düşünür, yüzü buruşur, gözyaşları yanaklarından süzülür. *Anne, anne. Çok üzgünüm.*

Okyanus, taş kemerlere çarparak onun ağlamasına cevap veriyor.

"Çok üzgünüm, Sam," der Ari nazikçe.

Göz yaşlarını siler, burada zayıflığını görmesine izin vermekten utanır. Adam tekrar adını söylediğinde, ona bakar ve onun ayakta durup elini ona uzattığını görür. Hâlâ cam bıçağı sıkıca tuttuğunu fark eder, ama adam buna aldırış etmez.

Bir biyo-kimyacıya dokunmak tehlikelidir. Bu uyarı, zihninin derinliklerinde kırmızı bir ışık gibi parlar. Ona dokunduğu anda, vücudundaki kimyasalları değiştirebilir, onu acıyla boğabilir, bayılmasını sağlayabilir, öldürebilir.

Ama bu gece, umurunda değil. Zaten her şey bitti. Adamın eline, sonra yüzüne bakar. Adamın yüzü kasvetlidir, gözlerindeki öfke sönmüştür. Sabırla bekler.

Kadın adamın elini tutar. Avucunun içi kadınıninkine göre sıcaktır. Adam kadını ayağa kaldırır ve ona döner, bakışlarını inceler, sonra onu kendine yaklaştırır ve sessizce kollarını kadının etrafına dolayarak sarılır.

Adamın vücudunun sağlam sıcaklığı, kadının içindeki bir şeyi kırar. Kadın yorgunluktan adama yaslanır, kollarını onun boynuna dolayarak başını göğsüne dayar. Sonunda, elindeki cam bıçağı düşürür. Bıçak dalgaların köpüğüne sıçrar ve kayalara çarparak parçalanır. Kadın gözlerini kapatır. Sanki okyanus sakinleşmiştir. Küçük dünyaları içe doğru döner, sessizleşir ve onları kendi kalkanlarıyla sarar.

Sarılırken, onun eli hafifçe kadının beline doğru kayar. Kadın ilk başta, onun kendisine zarar vereceğini düşünerek kasılır. Sonra damarlarında nazik bir sakinlik dalgası hisseder, midesinde çalkalanan ıstırabı dindiren sabit bir akıntı. Kasları biraz gevşer ve derin bir nefes alır. Sakinlik onu ona karşı sabitler, göğsündeki acı düğümünü ve kalbini kaplayan dayanılmaz kederi gevşetir.

Adam hafifçe geri çekilerek ona bakar. Kirpikleri ay ışığında gümüş rengi parlar. Elini kaldırır ve parmağıyla dikkatlice kızın yanaklarını okşar, gözyaşlarını siler, dokunduğu yerlerdeki gerginliği hissetmesi için kızın cildini okşar. Alnını ve kaşlarının arasındaki çizgiyi okşar ve dokunduğu yerlerde kız gevşer, vücudu rahatlar. Bu dönüşümlerin ona da, tüm simyacılara olduğu gibi acı verdiğini biliyor, onun kendi acısını hafifletmek için kendine acı verdiğini biliyor.

Elini nazikçe kızın yanağına bastırır, başparmağıyla kızın cildini hafifçe okşar. Orada kalır. Artık yeterince yakındır, dudakları kızın dudaklarına o kadar yakındır ki, en ufak bir hareket bir öpücüğe dönüşebilir. Ama yapmaz. Bunun yerine gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır, nefesi sığdır. Bir süre sonra, kız onun da sessizce ağladığını, gözyaşlarının yanaklarını ıslattığını fark eder. Onun üzüntüsü o kadar yoğundur ki, kız dokunuşlarından bunu hissedebilir.

Bu anda kilitli kalırlar, sakinlik bir gelgit gibi onu sarar ve çekilir. Nefesi şimdi düzenli, gözleri onun gözlerine sabitlenmiştir. Etrafında, okyanusun yüzeyi hala mavi ışıkla parıldamaktadır.

Şu anda tek istediği kalmak, hala birlikte çocukmuş gibi davranmak, bu başka dünyanın kıyılarında kalmanın mümkün olabileceğini varsaymak.

"Sam," diye fısıldar. "Sam, beni dinle."

Sam, onun daha önceki sözlerini tekrarlaması üzerine hafifçe uzaklaşır. Ve bu kez, onun üzüntüsünün ardındaki gerçek nedeni, burada olmasının gerçek nedenini anlar. Tıpkı kendisi gibi, o da yalnız gelmemiştir.

Şu anda, Sam'in odaklanabilmesi için onun duyularını sakinleştiriyor.

Onun sessiz bakışına, kulağına yaklaşır. "Sam," diye fısıldar, "henüz tepki verme. Onlar senin için buradalar."

Sam'in vücudu titrer. Demek Lumines de gelmişti.

"O zaman ikimiz de neden burada olduğumuzu biliyoruz," diye fısıldar. Adamın sesinde şaşkınlık yok, sadece tarif edilemez bir hüznün var.

"Sam, böyle bitmesini istemiyorum." Ari'nin arkasındaki gölgelerde bir hareket dalgası yayılır.

Ona anlamlı ve üzgün bir bakış atar. "Sam," diye fısıldar. "Kaç."

Ve kısa sarı saçlı genç bir kadın karanlıktan belirir, ölümcül bakışları Sam'e kilitlenmiştir, dudaklarında sert bir çizgi, elinde bir silah vardır. Silah doğrudan Sam'in kafasına doğrultulmuştur.

Ari'nin yüzünde binlerce duygu belirir. İki karar arasında gidip gelir, kararsız kalır ve sonra aniden onu iter.

"Kaç!" diye bağırır.

Silah ateşlenir. Sam geriye doğru sıçrar ve içgüdüsel olarak etrafındaki havayı kendine doğru çeker, o kadar hızlıdır ki dar bir rüzgâr perdesi oluşturur. Ama o bir elementalist değildir ve havayı yeterince hızlı toplayamaz. Hava, merminin alınına doğrudan isabet etmesini engelleyecek kadar onu saptırır, ama yine de şakağını sıyrır. Yakıcı bir acı derisini keser.

Sam kendini kayalık zemine atar ve hemen gölgelerin derinliklerine yuvarlanır. Ari onu itmemiş olsaydı, vurulmuş olacaktı. Şu anda ölmüş olacaktı.

"Ari!" diye bağırır kadın öfkeyle. Sonra tekrar Sam'e saldırır, silahını çekmiş ve gözleri parıldamaktadır. İkinci kez ateş eder.

Ama sürpriz unsuru ortadan kalkmıştır — Sam elini kemere bastırır ve taşı çıkarır. Kaya çatlar, gürler ve parçalanır, Sam onu önünde metal bir levha haline getirir. Mermi metal levhaya çarpar. Diğer tarafta, kız yana doğru adım atar ve metalden seken mermiden kıl payı kurtulur.

Sam çılgın gözlerle Ari'ye bakar. Ari, şok olmuş gözlerle onun bakışlarına karşılık verir. Sam, bu gece onun suikastının gerçekleştirileceğini anlar ve kalbi güm güm çarpmaya başlar.

Kemerin altından koşarak çıkar ve ay ışığının aydınlattığı kuma doğru koşar. Kız —Sam, Lumines'teki dosyalardan onu tanıdı, Isla adında bir polemikçi—kızın peşinden koşar.

Ama kuma ulaşır ulaşmaz geriye doğru sıçrar. Etrafında bir kum sütunu yükselir ve cam haline gelir. Kayalıktan gelen kurşunlar onu parçalar. Sam bakar.

Orada Will'in silüetini, yanında iki polemist daha görür.

Ari ona doğru koşar. Şimdi o da Grand Central mürettebatını fark etmiştir. Korkuyla Sam'e dişlerini gösterir.

"Buradan git!" diye bağırır. "Kıyı şeridini takip et! *Git!*"

"*Shakespeare!*" diye bağıırır Isla. Sam'e doğru koşar, başka bir Lumines ajanı da onlara katılır. İki mürettebat Sam'e saldırırken, Sam Ari'den uzaklaşmak zorunda kalır. Isla bıçağıyla Sam'in yüzüne bir, iki kez vurur, neredeyse isabet eder...

—ama biri uçurumdan ateş ediyor. Isla birkaç atışı kaçırmayı başarır, sonra aniden yüzünü buruşturur ve şakaklarını tutar. Gözlerini tekrar açtığıında, sanki bir anlığına kör olmuş gibi gözlüklerinin arkasından boş boş bakar. Bu duraksama ona pahalıya mal olur — bir kurşun kolunun üst kısmına isabet eder. İnleyerek yüzünü buruşturur, saldırısı boşa çıkar. Bir kurşun daha omzuna isabet eder.

İkinci ajan Sam'e doğru dönüyor.

Ancak kolunu kaldırmaya vakti olur, çünkü Sebastian ona saldırır. Adam elini kuma sürer ve yerden binlerce cam iğne fırlatır. Lumines mürettebatı, vücudunun her kasını delip geçen iğnelerle çığlık atar. Kan fışkırır, vücut titrer. Sebastian cam iğneleri parçalar ve mürettebat adamı ayaklarının dibinde ölü olarak yere yığılır.

Şu anda çok fazla şey oluyor. Kayalıklardan ateş eden mürettebat üyeleri, kumda savaşılan mürettebat üyeleri var.

Sebastian Ari'ye ulaşır. Adam ona bir cam bıçak fırlatır. Ama Ari hızlıdır — yere eğilir, iki elini okyanusun kenarına sürer ve bir deniz suyu duvarı oluşturur. Asit. Bir kısmı Sebastian'a isabet eder ve o acı içinde bağıırır, ama sonra onu su buharına dönüştürür ve havada duman olarak yok olur.

Arkalarında Isla, Grand Central mürettebatından üç kişiyle şiddetli bir mücadele veriyor. Birinin omzunu bıçakla delip geçirmeyi başarır, ancak diğer ikisi ona saldırarak yere indirir.

Ari kumdan bir taş duvar oluşturur. Ancak Sebastian ona doğru koşar ve elini taşa bastırır. Duvar parçalara ayrılır. Sebastian duvarı yıkarak geçer ve parlak gözlerle, yüzünde insanlık dışı bir gülümsemeyle Ari'ye saldırır. Ari elini duvarın kalıntıları üzerinde gezdirir ve oradan bir bıçak çıkarır, ardından Sebastian'ı bıçaklar.

Sebastian kaçır ve Ari'nin bileğini yakalar. Adam, Ari'nin bileğindeki deriyi eritip metale dönüştürürken Ari çığlık atar.

Ve sonra Will kuma iner.

O ortaya çıktığı anda, Lumines mürettebatı birbirlerine geri çekilip uzaklaşmaları için bağırırmaya başlar. O *Constantine'dir!* İçlerinden biri Will'e çok yakın olduğu için kaçamaz. Will'e saldırmak için döner, ama Will sabırsızca elini havada sallamıştır. Göz açıp kapayınca kadar hava, mürettebat üyesini saran zehirli bir gaza dönüşür. Adam, derisi kabarcıklar oluştururken çığlık atar ve ağzından köpükler çıkarak dizlerinin üzerine çöker. Will, yüzünde kararlı bir ifadeyle yoluna devam eder.

İkinci bir Lumines mürettebatı ona saldırır, botları dalgalara sıçrar. Will eğilir ve elini suya daldırır. Bir anda, sahil boyunca dalgalar donar, o kadar hızlıdır ki mürettebatın bacakları buza sıkışır. Will ona ulaşmadan önce bir saniye boyunca mücadele eder.

Will adamın alnına bir kez dokunur. Adam, Will vücudundaki su moleküllerini dondurup tüm damarlarını aynı anda patlatmadan önce sadece dehşet içinde ağzını açacak kadar zaman bulur. Adamın cildi altında kıpkırmızı bir renk alır. Donmuş kan kristalleri ağzından fışkırır. Adam yere yığılır.

Diğer Lumines mürettebatı geri çekilir ve kumsalda koşmaya başlar. "Onu *canlı* yakalayın!" Will, Ari'ye bakarak bağırır. "Onu *canlı* istiyorum!"

Ari etrafına bakar ve Sam'i bulur, ama başka bir Grand Central mürettebatı onun serbest kolunu yakalar ve arkasına doğru bükür. Will Ari'ye ulaşır, saçını yakalar ve acımasızca geri çeker. Sam, parmaklarının arasında hissettiği o buklelerin hissini, onun yanağını nazikçe okşadığını bir anda hatırlar.

Hepsi yalandı. Sanki biri kalbini çeliğe dönüştürmüş gibi hissediyor. O, bu gece onu öldürmek için buraya gönderilmişti.

Ve o da onu yakalamak için buraya gönderilmişti.

Ari, Will'in saçını tuttuğu için yüzünü buruşturur. Will, yüzü buz gibi bir ifadeyle ona yaklaşır, dudakları Ari'nin dudaklarından neredeyse bir santim uzaklıkta kalır.

"Eh," diyor. "Görünüşe göre Shakespeare bile söz bulamıyor."

Ari, Sam'in bakışlarını son bir kez karşılıyor.

Sonra Will saçlarını bırakır ve Ari'nin ağzını sıkıca bağlar. Başka bir adam Ari'nin başına siyah bir torba geçirir.

Sam hiçbir şey hissedemiyor. Elleri uyuşmuş. Kolları ve bacakları uyuşmuş. Derisi, sanki atılmak istercesine karıncalanıyor. Her şey yavaş hareket ediyor gibi görünüyor, sesler boğuk, çığlıklar

sessizleşir. Tekrar tekrar gözünün önüne gelen tek görüntü, önünde duran Ari'dir, gözleri nazik ve kederle doludur. Ari, ona fısıldar, "*Çok üzgünüm, Sam.*"

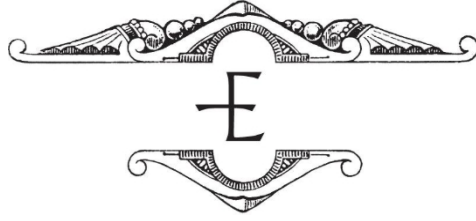
Yapmak üzere olduğu şey için üzgündü. Neden burada olduğu için.

Ben de üzgünüm, Ari, diye düşünüyor acı içinde. Ne kadar aptalmış, sanki bir şansları varmış gibi, güvenli bir yerleri olabileceğini düşünmüş. Aşk, hayatları gibi, kontrol edemedikleri bir şey. Gelgitlerle yaşıyor ve ölüyorlar, çekiliyor ve tekrar dışarı atılıyorlar, yavaşça yok olup gidiyorlar. Belki de kaderleri budur.

Birbirlerine yapacakları şeylerden sonsuza kadar pişman olacaklardı. Sonsuza kadar bunu tekrar yapmak zorunda kalacaklardı.

Bu, güçlü bir ruha sahip olmanın lanetidir — hem nazik hem de acımasız, sizi hor gören ama aynı zamanda arzulayan insanları, çoğu zaman aynı anda, kendinize çekebilme yeteneği.

Sokrates, *Simyacının Ruhu Üzerine Bir İnceleme*, 1967

Ari

Ari, dilinde kan tadı ile kendine gelir.

Neredeyse anında, içinde kaynayan, acımasız ve keskin bir endişe hisseder, kumun yan etkisi. Gözlerini kapalı tutar ve durumunu analiz ederek çalkantılı duygularını yatıştırmaya çalışır.

Bir sandalyeye bağlanmıştır. Elleri sıkıca bağlanmış, kalın bir polyester kumaşla örtülmüştür. Kumaşı havaya dönüştürmeyi deneyebilir, ancak bileklerini saran deri bağın üzerine küçük bir izleme cihazı takıldığını fark eder. Kumaşın kütlesi ile havanın kütlesi arasındaki dengesizlik, bağı gevşetip izleme cihazını tetikleyecek ve kaçmaya çalıştığını Grand Central'a bildirecektir.

Sonra fark ettiği şey, bileğinde hissettiği yakıcı acıdır. Sebastian'ın metal kelepçeye dönüştürdüğü bölgenin çevresindeki deri, asit ve ateş gibi yanmaktadır. Ari, dayanılmaz yarayı iyileştirmek için ellerinin serbest kalmasını dileyerek acıyı bastırmaya çalışır. Ama ona ulaşabilse bile, bu tür bir yara bir alkiyatrist gerektirir ve o bir alkiyatrist değildir.

Gözlerini açar, ağrısını görmezden gelmeye çalışır ve odanın içindeki eşyalara bakar. Oda neredeyse boştur, mermer zeminli ve duvarları süslü kalıplarla kaplı, gösterişli bir kutu gibidir. Kapının iki yanında iki adam nöbet tutmaktadır. Pencere yoktur. Botuyla fayanslara dikkatlice vurur ve ne kadar sağlam olduklarını hisseder. Muhtemelen bu katın altında başka kat yoktur. Bodrum katındadır.

Eğer bir tahminde bulunacak olursak, bu mahkum odasının Kızıl Şehir'de bir yerde olduğunu ve bir sorguya çekilmek üzere olduğunu varsayabiliriz.

Sorguya çekilecek. Diamond onun gibi önemli birini öldürmesi olası değildir; bu, Lumines ve Grand Central arasındaki bir siyasi eylemdir ve Ari, müzakerelerde veya takaslarda kullanılacak bir ödüdür.

Acıdan korkmuyor. En azından simya ona bunu öğretmişti. Ama göğsünde endişe dalgaları yükselip alçalıyor ve gözleri sürekli kapıya kayıyor, onu kaçırانların ortaya çıkmasını bekliyor. Boğazı kurumuş, özgür olsaydı bunu kolayca giderebilirdi — acil bir durumda, içmek için su dönüştürebilirdi — ama elleri bağlı olduğu için merhamet beklemek zorundaydı.

Kapı nihayet açılana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor. Ari, elleri hala sıkıca bağlı halde, Will'in Sam'in yanında içeri girmesini görmek için dik oturur.

İlk olarak Sam'e bakar, ama Sam ona bakmamaktadır. Bunun yerine Will'e odaklanır, sonra onu fark etmek istemiyormuş gibi odayı gözden geçirir. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardır.

Will Ari'ye doğru yürür, eğilir ve ona bakar. Sonra Ari'nin ağzına bağlanmış tıkaçlara dokunur ve parmağını kumaşın üzerinde yumuşakça gezdirir. Kumaş gevşer ve düşer. Sam onun yanında bekler.

"Umarım rahat etmişsinizdir, Bay Rathod," diyor Will. Ari zoraki bir gülümsemeyi başarır. "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Taylor." "Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Atıştırmalık?"

"Belki neden burada olduğumla ilgili küçük bir bilgi," der Ari.

"Şu anda birkaç mürettebat arkadaşınla birlikte misafirimizsin. Belki isimleri sana bir şeyler çağrıştırır. Sargon. Newton. Arşimet." Will, Ari'nin gözlerinde beliren tanıma ışığına gülümser. "Ah, tahmin etmiştim. Kız seni iyi tanıyor gibi görünüyor. Onu konuşturmaya çalışıyoruz."

Ari acı bir gülümsemeye, "İyi şanslar," der.

"Şansını kendine sakla, Shakespeare."

"Benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Belki de neden bizimkilerden biriyle uğraştığına dair biraz bilgi."

O *biliyor*. Sam ile olan gizli buluşmaları biliyor. "Sikişmenin karşılıklı olduğunu söyleyebilirim," diyor Ari soğukkanlılıkla.

Will'in çenesi hafifçe gerilir, omuzları sertleşir. Gözlerinde öfke parlar. Ari, Will'in tavrında

Will'in tavırlarında herhangi bir zayıflık görmüştür.

Will, Sam'e bakar. "Mozart, ne düşünüyorsun? Karşılıklı mıydı?"

Sam onun yorumuna başını eğiyor. Ari öfkeyle doluyor — Sam'in Will'in yanında bu kadar itaatkar davranmasından, sanki onun bir sonraki emrini beklermiş gibi davranmasından kesinlikle nefret ediyor. Sam Ari'ye baktığında, gözlerinde plajda ona gösterdiği kederden eser yok. Ona kalbini açan ne varsa, burada göremiyor. "Bence patronumuzun sana sunmak istediği teklifi dikkatlice incelemelisin, Shakespeare," diyor, "ve kimin için çalışmak istediğini düşünmelisin."

"Bu kararı uzun zaman önce verdim."

"Peki bu kararın sana ne kazandırdı?" Sam öne eğilir. "Sana istediğin hayatı verdiler mi?"

Sam, ailesini, onları geride bırakışını, Reed'in onunla iletişim kurmasına izin vermemesini bilmiyor. Ama onun sözleri onu her zaman diğerlerinden farklı bir şekilde etkiliyor ve şimdi, Hindistan'dan ayrılıp bir daha geri dönmeden önce uçağın penceresinden dışarı bakıyormuş gibi, kalbinde bir bıçak darbesi hissediyor.

"Grand Central da sana aynı şeyi yaptı mı?" diye sorar ona sessizce.

Ona bakar. O, kadının gözlerindeki duyguyu okumaya çalışır, ama bunu yapamadan kadın kollarını kavuşturur ve başka yere bakar. Kadın bunu yaparken, adam kadının bir bacağını diğerine göre daha fazla kullandığını, sol tarafına fazla yük bindirmemeye dikkat ettiğini fark eder. Bir yaralanma. Ve her şeye rağmen, adam hala bunun ne kadar ciddi olabileceğini, kavga sırasında mı yaralandığını, bir alkol uzmanı tarafından muayene edilip edilmediğini merak etmektedir.

"Müzakereler başka bir güne kalacak," diyor Will. "Ama bir sonraki adımının ne olması gerektiğini belirleme zamanı geldiğinde, resmi teklifler önüne konmadan önce, ne istediğini ve ne istemediğini dikkatlice düşünmeni istiyorum." O da başını sallıyor. "Çünkü hepimiz biliyoruz ki, sonunda sadece birimiz zirveye çıkacak ve senin gibi bir yeteneğin kaybeden takımda kalmasını görmek istemem."

Ari, Will'in bakışlarına karşılık verir ama cevap vermez.

Bir süre sonra Will, Sam'e bir kez işaret eder. Sam, onun emrini sorgular gibi ona bir bakış atar, ama Will ona yan gözle baktığında, ceketini düzeltir ve arkasını döner. Arkasını dönerken, Ari'ye

tek bir bakış atar ve bu sefer Ari, bir dizi duygu görür. Aşağılama, nefret. Ve korku, kendisi için mi yoksa Will için mi, bunu anlayamaz.

Sonra odadan çıkar ve Ari'yi Will ile baş başa bırakır.

Will bir süre sessizce oturur ve Ari'yi düşünür. Sonunda ayağa kalkar ve kapının yanındaki muhafızlardan birine yanına gelmesi için işaret eder.

"Dün düzenlediğiniz pusuda dört mürettebatımız Lumines tarafından kaçırıldı," diyor Will. "Karşılığında biz de sizinkilerden üçünü kaçırdık." Ari'ye başını eğiyor. "Ve seni."

Ari dümdüz bakar ve hiçbir şey söylemez.

Will eğilir, dirseklerini dizlerine dayar ve Ari'nin yüzünü inceler. Başını eğdiği için birkaç saç teli daralmış gözlerinin üzerine düşer. Ari'nin omurgasında bir karıncalanma hisseder. Sam'i Will'e çeken şeyin ne olduğunu anlayabilir, Will'in ruhunda dönen ve başkalarını bir akıntı gibi çeken karanlık enerji.

"Reed için ne kadar değerli olduğunu düşünüyorsun?"

diye sorar. Ari yine cevap vermez.

"Reed'in Prometheus'u atlayarak seni halefi olarak seçtiğini duydum," diye devam eder Will.

Ari sessiz kalır.

"Yine de Mozart, sana pusu kurulduğunu söyleyerek kendi sendikana karşı geldiğini söyledi. Bu doğru mu?"

Hâlâ cevap vermez.

Will tekrar ayağa kalkar. "Müzakereci olarak oldukça ün kazandın. Reed'in seni belirli etkinliklere gönderdiğini fark etmediğimi sanma. Örneğin Doherty'nin kampanya ziyafetleri. Adayın sana oldukça ilgi duyduğunu duydum." Ari'ye kaşlarını kaldırır. "Dürüst olmak gerekirse, bu ilginin nedenini anlamıyorum."

"Eh," der Ari, "seni ikna etmek için çok uğraşmıyorum, değil mi?"

Will buna gülümser. "Söylesene," der. "Bayan Lang'a olan ilginin tam olarak nedir?"

Will'in ağzından Sam'in adını duyan Ari, pervasız bir öfkeyle doldu. "Sence ne, Constantine?" diye cevapladı.

Will bir an düşünceli görünür. Sonra iç çeker ve başını gardiyana doğru eğir.

Muhafız yerdeki kumaş şeridini alır ve Ari'nin ağzına sertçe bastırır. Muhafız acı verici bir şekilde sıkarken Ari boğuk bir ses çıkarır.

Will, Ari'nin buklelerini yakalar ve boğazı tamamen ortaya çıkana kadar başını geriye doğru çeker. Sonra Ari'nin kulağına eğilir ve fısıldar, "Onu seviyorsun. Bunu kemiklerinde hissedebiliyorum. Ve onu sevdiğin için, bir şekilde ona hükmettiğini, sevginin dünyamızdaki güç dengesini değiştirebileceğini, diğerlerini kazandığın gibi onu da kazanmak için hilelerini ve cazibeni kullanabileceğini düşünüyorsun."

Will elini Ari'nin boğazının dibine koyar ve Ari, parmaklarının serin dokunuşuyla titrer, sonra ne olacağını bilir. Sam'i, gece onun gözyaşlarını silme hissini düşünür.

Will'in nefesi kulağına sıcak sıcak geliyor. "Sana hatırlatayım," diye fısıldıyor, "gücün nasıl bir şey olduğunu."

Ve aniden, Ari'nin damarlarında bir acı patlaması olur.

Will, ağzını tıkayan bezle boğuk bir çığlık atar ve kaslarını gererek geriye doğru eğilir. Will, tutuşunu sıkılaştırır ve hücrelerindeki suyu buhara dönüştürerek boynunun şişmesine neden olur. Acı tüm vücudunu kaplar. Ari boğazının tıklandığını hisseder. Boğuluyormuş gibi hisseder. Rudra ona uzanıp ruhunu öne çektiği, ilk kez dönüşüm gerçekleştirdiği anı hatırlar. Çaresizlik içinde botları yer karolarında sürtünür ve bağlanmış kolları, boşuna rahatlamak için çabalarken titrer.

Will gevşer ve Ari çaresizce yığılır.

"Daha fazla mı?" Will, okşayan bir sesle mırıldanır ve Ari'nin saçlarını daha sıkı tutar. Bu sefer, elini Ari'nin göğsüne bastırır.

Gözlerinin önünde yıldızlar patlar ve Will'in silueti kör edici ışıktaki kaybolur. Ari sırtını kamburlaştırır ve ağzındaki tıkaçtan tekrar çığlık atar. Sanki Will, Ari'nin kalbini damar damar söküp çıkarıyormuş, kan akıp göğsünü dolduruyormuş gibi hisseder. Nefes almaya çalışır ama ciğerlerini dolduramaz.

Will tekrar gevşer. Ari bağlarına yaslanarak, ağzındaki tıkaçtan ağır ağır nefes alır. Will onu serbest bırakır, ceketini düzeltir ve saçlarını geriye tarar, sanki kendini toparlıyormuş gibi. Ari bağlarına karşı kontrolsüz bir şekilde titriyor, tüm kalbiyle ellerinden birinin bile serbest olmasını diliyor.

Ama Will gardiyana dönüp konuşmaya başladığında, Ari onun yüzündeki öfkeyi fark eder ve ona dokunmadan bile onu incittiğini anlar. Orada bir kıskançlık parlaması vardır, belki de Sam'in kalbi başka bir yerde yatıyor düşüncesiyle beslenen karanlık bir ateş.

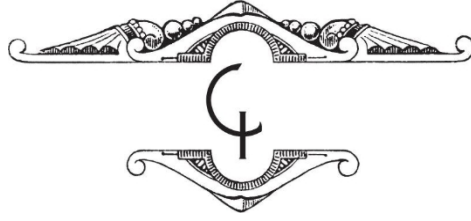
Ve aniden, Ari, Will'in Sam'e olan duygularının bir iş anlaşmasından, bir ortaklıktan, sığ bir ilişkiden daha derin olduğunu fark eder. Will'in de kendi tarzında onu sevdiğini.

Ari'nin göğsündeki korku paniğe dönüşür. Will gibi bir adam tarafından sevilmek tehlikelidir.

Will siyah bir çift eldiven giyer. "Yarın," der sessizce, "konuşacaksın." Sonra Ari'nin çenesini yukarı kaldırır. "Ama bugün, acı çekeceksin."

Gerçek, her zaman basitlikte bulunur, şeylerin çokluğu ve karmaşıklığında değil.

Sir Isaac Newton, "Vahiy Üzerine Bir İnceleme'den Alıntılar", on yedinci yüzyıl
sonu

Sam

Sam volta atmamaya çalışıyor. Gözleri İtiraf Odası'nın kapalı kapısına sabitlenmiş, sonra koridorun geri kalanına kayıyor, sonra tekrar kapıya dönüyor. Duvarlardan çok az ses geliyor, ama boğuk bir çığlık, bir çatlak sesi ve Will'in sert ses tonunu duyabiliyor. Yumrukları yanlarında sıkılı kalıyor ve bir çığlık daha duyulduğunda gözlerini kapatıp arkasını dönüyor, Will'in Ari'ye ne yaptığını hayal etmemeye çalışıyor.

Sonunda, kapı aniden açılır ve Will içeri girer. Muhafızların yanından tek kelime etmeden geçer ve koridordan Sam'e doğru ilerler.

Yüzündeki fırtına çok belirgindir, çenesi sıkıdır ve gözleri öfkeden kararmıştır. Şaşkınlığını yutar. Will nadiren böyle soğukkanlılığını kaybeder. O bakışı sadece birkaç kez görmüştür, içindeki öfke, yürüyüşündeki rahat sakinlikle tezat oluşturur ve o anlarda, iplerinin o kadar gergin olduğunu bilir ki, herhangi bir yanlış hareket onları koparacaktır.

Will, onun bakışlarına karşılık vermez. Onun yanından geçerken, "Onu temizleyin ve öğle yemeği gönderin," der.

Sam'in kalbi göğsünde çarpmaya devam ederken, Will hızını kesmeden koridorda ilerler. Onun geçişinin esintisiyle titrer.

O gittikten sonra, odaya geri dönüp kapıyı açar.

Gözleri ilk olarak zemini kaplayan yüzlerce cam parçasına takılır, parçalar fayanslara çarparak parıldamaktadır. Ari sandalyesinde bağlı ve ağzı tıkanmış halde, yüzü aşağıya dönük ve ondan hafifçe uzak durmaktadır. Sam hemen sol yanağında ve kaşının yanında morlukları fark eder

kaşının yanındaki morlukları, derisinin yırtılıp şişmiş olduğunu ve yüzünden bir kan izi aktığını fark eder. Çenesindeki bir kesik hala kanamaktadır ve ağzını tıkayan beyaz bezin üzerine kan lekeleri bırakmaktadır. Sam, bu kesik izinin Will'in yüzüklerinden birine ait olduğunu düşünür. Ari titriyor.

Dişlerinin arasından nefesini içeri çekiyor. Ari'yi bu halde görmek göğsünü sıkıştırıyor. Will asla bu şekilde öfkelenmez, kimya kullanmak yerine kendi elleriyle Ari'ye zarar vermek için ekstra çaba sarf edecek kadar öfkelenmez. Bu tür yaralar açmanın zarafeti ya da stratejisi yoktur. Bu sadece vahşettir, her vuruşun etkisini hissetme arzusudur.

Elbette Will onu Ari'ye bakması için kasten buraya göndermişti. Onun görmesini istiyordu.

Sam banyoya girer ve lavaboda sıcak bir havlu hazırlar. Geri döndüğünde, Ari başını kaldırmış ve gözleri ona bakmaktadır, kasvetli ve donuk. Sam dikkatlice Ari'nin ağzındaki tıkaçları çıkarır, sonra nefesini tutar. Ari'nin alt dudağı yarılmıştır ve ağzının kenarında başka bir kanlı çürük vardır.

"Kıpırdama," dedi.

O, kaşının yanındaki çürüğe ıslak bezi nazıkçe bastırırken, o da itaat eder. Kan izini siler, sonra bezi dudağındaki kesiklere tutar. Parmakları onun cildine hafifçe dokunur ve onun dokunuşuyla titrediğini hisseder.

"Onu kızdıracak bir şey mi söyledin?" diye sorar kadın çalışırken.

"Sanırım söylemediğim bir şeydi," diye cevaplar adam.

Ona bakar. "Sorularını cevapla," der yumuşak bir sesle. "Will sert bir sorgulayıcıdır. Seni canlı istemesi, seni ölümün eşiğine getirmeyeceği anlamına gelmez."

Ari ona yan gözle bakar. "O, daha önce yaşamadığım bir şey değil."

"Ondan daha çok korkmalısın."

Ari yüzünü buruşturur, nemli bir bukle gözlerinin üzerine düşer. Onun üzerinde, kadının görebildiğinden daha fazla yara vardır. "Peki ya sen?" diye sorar.

"Bana ne olmuş?"

"Will'den daha çok korkmam gerektiğini söyledin." O, ona başını sallayarak onaylar. "Korkuyor musun?"

Gözlerindeki ifade o kadar samimi ve endişeli ki, annesinin kazasından sonraki karanlık haftaları hatırlatıyor ona, ne olduğunu bilmeden onu teselli ettiği günleri. Yanakları kızarır ve gözlerini ondan başka yere çevirir.

"Başka bir yerin acıyor mu?" diye sorar.

Cevap vermez, bu yüzden kız, bağlanmış kollarını nazikçe dokunarak belirli noktalara baskı uygular ve bir tepki olup olmadığını kontrol eder. Karnına geldiğinde, adam aniden dokunuşundan çekinir ve yüzü acıdan gerilir. Gömleğinin o kısmı nemlidir.

"Bir bakayım," der.

Kadın gömleğinin düğmelerini nazikçe açıp kumaşı geri çekerken adam hareketsiz kalır. Kadın tıslar. Bu bir tekme izi değildir. Will onu bıçakla kesmiş gibi, derin ve kırmızı bir yara izi belinden göğsüne doğru çapraz olarak uzanmaktadır. Kadın yaranın etrafındaki deriyi nazikçe okşar ve adam kadının dokunuşuyla irkilir, karın kasları gerilir.

"Bir alkiyatroya ihtiyacın var," diye mırıldanır. "Yoksa kan kaybından öleceksin. Muhafızları çağırayım."

"Sam," der adam.

Ona bakmak için duraksıyor.

Sanki ayakta durmakta zorlanıyormuş gibi, birdenbire yorgunluk belirir yüzünde. Kız, bunu çocukluğundan da hatırlar, babasının sandalyesinde sessizce oturur, yaşına göre dünyadan bıkmış, küçük yüzüne göre çok büyük ve koyu renkli gözleriyle.

"Sam," diye tekrarlar, sesi o kadar kısık ki onu zar zor duyabilir. "Ailemi kaçırdılar, Sam." Bakışları boş ve yenilmiş, gözleri uzaklarda. Artık ona bakmıyor, odanın diğer ucundaki duvara bakıyor, sanki onun içini görebiliyormuş gibi.

"Lumines?" diye fısıldadı ve o, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

Ailesi. Sam gözlerini kırptırır ve sözlerinin Sam'in kalbini delip geçmemesi için çaba gösterir. Ari ona daha önce ailesinden hiç bahsetmemiştir, en azından açıkça.

Ama şimdi, eski mektuplarını, binlerce farklı konuyu içeren mektuplarını hatırlıyor. Tıpkı kendisi gibi, hayat ve felsefe hakkında sonsuz sohbetleri boyunca ailesini gizlemiş miydi,

en sevdikleri kitaplar, yemekler ve filmler hakkındaki düşüncelerin içine mi gömmüştü? O hiç bakmaya zahmet etmemiş miydi?

Gözleri kederle doludur. "Lumines anneni öldürmedi," diye devam eder. "Ama onu hedef aldılar. Reed onu rehin almak istedi, seni tekrar benimle görüşmeye zorlamak için onu kullanmamı söyledi. Reddettiğimde, bana ailemin fotoğraflarını gösterdi."

Sam'in elleri titriyor. Ağzı kurumuş. Ari ona yalan söylüyor olabilir, ama nedense bundan şüphe duyuyor, sesindeki samimiyeti duyabiliyor. *Biri onlardan önce davranmış.* Başka biri annesinin ölmesini istemiş. Ama başka kim böyle bir şey yapmak isteyebilir ki?

"Dün gece sahilde seni öldürmem gerekiyordu," diyor Ari yumuşak bir sesle. Bakışları Sam'in gözlerine kilitleniyor. "Hedefim sendin, Sam."

Su kenarında onu kucakladığını, kederini nasıl yok ettiğini düşünür. O anda hayatını ne kadar kolayca alabileceğini düşünür.

"Neden yapmadın?" diye mırıldanır.

Ari hüzünlü bir kahkaha attı. "Sam." Sesi çok yumuşaktı ve o sesin içinde, birlikte geçirdikleri tüm çocukluklarını duyabiliyordu. "Sen benim kalbimsin. Sen ölürsen, ben de ölürüm."

Ona güvenememekten nefret ediyor, ama yine de tüm benliğiyle ona güvenmek istiyor. Hala onu tereddüt ettirebilmesinden nefret ediyor. Onun, derinlerde gömülü olan gerçeği yüzeye çıkarabilmesinden nefret ediyor, kendine dürüst olursak, hayatında sevdiği tek erkek Ari olduğunu.

"Ailen şu anda nerede?" diye fısıldadı.

"Surat, Gujarat'ta. Memleketlerinde."

Surat, Gujarat. Demek Reed, Ari'yi bu şekilde kontrol altında tutuyordu. Ari'ye ailesini gösteriyor ve Ari de söyleneni yapıyor. Sonra, derin bir acı ile, Reed'in onu uyarmak için hepsini tehlikeye attığını, Lumines'in o gece sahilde onu öldürmesini engelleyerek ailesinin ölüm fermanını imzalamış olabileceğini anlıyor.

Ah, Ari. Kalbi kan ağlıyor gibi hissediyor.

"Reed'in başka ne planları var?" diye sorar Sam alçak sesle.

Ama Ari ona cevap vermez, ona bakmaya dayanamaz.

Ona yaklaşıp. "Ari, lütfen," diye fısıldar. "Konuşmazsan, seni öldürecekler."

"Artık önemi yok," diye cevaplar Ari. Gözleri ona döner. "Sam, kapana kısılmış olmanın nasıl bir his olduğunu bilirim. Anneni kimin öldürdüğünü bul. Başka hiçbir şey seni özgür kılmaz."

Olan biten her şeyden sonra, onun durumunda bu saçma bir söz. Yine de gözlerindeki ıstırabı görebiliyor, ondan yayılan kederi hissedebiliyor.

Yutkunur ve dikleşir. Aklı karışmıştır ve başı dönmektedir; temiz hava alması gerekir. Yaralı bedeninden ve eğik başından uzaklaşır, sonra kapıya döner.

Sam, anneni kimin öldürdüğünü bul.

Koridora çıktığında, nefesinin hızlı ve sık olduğunu hissediyor. Onun varlığına şaşırılmış iki gardiyan, hemen dikkatlerini ona veriyor.

"Demeter'i çağır," der, arkasına bakmadan. "Ona hemen gelmesi gerektiğini söyle."

O gece, Will Sam'i çağırdığında, mutfakta oturan Diamond Taylor'ı görür. Kadın her zamanki gibi düzgün görünmektedir, ancak bu sefer Sam, gözlerinin altındaki koyu halkaları açıkça görebilmektedir.

"Otur," der Diamond ve Sam tek kelime etmeden tezgâhtaki taburelerden birine oturur. Will kendine bir içki hazırlarken, Sam onun koltuk altlarına kadar rastgele çekilmiş kolları ve yakalı gömleğinin üst düğmelerinin açık olduğunu fark eder. Saçları alışılmadık şekilde dağınıktır.

Sam, Ari ile gizli görüşmesi nedeniyle cezalandırılıp cezalandırılmayacağını merak ederek kendini hazırlar. Onu öldürecekler mi? Nedense, bu düşüncenin dehşeti bu gece daha az hissedilir ve Sam, bir filmin sonunu tahmin eder gibi, ne yapabileceklerini merak ederek kendini morbid bir merak içinde bulur.

"Demeter Shakespeare hakkındaki raporunu gönderdi," diyor Will. "Yarın iyileşecek."

"Bugün onu neredeyse öldürüyordu," diyor Sam.

"Çok endişelisin," Will soğukkanlılıkla cevap verirken içkisini kaldırır. Sam, sözlerindeki karanlık alt tonu karşısında titrer. Henüz

henüz onunla işi bitmemiştir.

"O bizim en değerli rehinemiz," diye cevaplar

Sam. "Ve hala hayatta."

"Yeter," der Diamond ve ikisi de sessizliğe bürünür. Kadın tezgaha yaslanır. "Ona daha iyi bak, Will."

"Neden?" Will annesine gözlerini kısarak bakar. "Shakespeare'i geri vermekle hiç ilgilenmiyorsun."

"Hayır," der Diamond. "Ama Lumines, onun hayatta olduğunu düşündükleri için işbirliği yapıyor. O yüzden takas gerçekleşene kadar onu hayatta tut. Öldüğünde pek bir faydası olmaz, değil mi?"

Sam sessizce dinler, ama kalbi hızla atmaktadır. Demek Ari'yi Lumines'e geri vermek yerine öldürmeye karar vermişler.

Will iç çeker. "Takasın gerçekleşeceğinden şüphe duyacaklar."

"O zaman ikna edici olmamız gerekecek, değil mi?" Diamond, yüzünde hiçbir ifade olmadan ayağa kalkar. Sam'e bakmaz ve Sam, Diamond'ın kendisinden memnun olmadığını anlar ve tedirginlik duyar. "Ama kimseyi hiçbir şeye ikna etmeyeceğim." Will'e başını sallar. "Bu senin işin."

Annesi yanından geçerken Will hiçbir şey söylemez. Annesi ona ulaştığında, omzuna nazikçe dokunur. "Toplantıyı ayarla," der, sesinde sertlik vardır. Will bu gece onun oğlu değil, sadece bir astıdır. "Ve ayarlandığında bana haber ver."

Sonra Sam'i hiç selamlamadan mutfaktan çıkar.

Annesi içini bir ürperti kaplar. Diamond, cezasını Will'in ellerine bırakmıştır.

Diamond gittikten sonra Will uzun süre sessiz kalır. Sam beklerken iki bardak viski doldurur, sonra birini ona uzatır ve kendi içkisini dikkatlice yudumlarken kaşlarını çatıp başka yerlere dalar. Sam içkisine dokunmaz.

Sonunda, Will doğrulur ve tezgahın etrafından dolaşarak Sam'in önüne, bacakları birbirine değecek kadar yakın bir mesafede durur. Sam çenesini dik tutar ve ona sabit bir şekilde bakar, ama kalbi deli gibi çarpmaktadır. Will'in göz bebekleri büyümüştür ve Sam, onun bu gece sand aldığını anlar.

"Ne oldu, Sam?" der.

Sam gözlerini kısarak ona bakar. "Bence bu çok açık," diye cevaplar. "Son zamanlarda pek çok şey açıkça söylenmeden geçiyor gibi."

Kalbinin hızlandığını hissediyor, ama yerinde duruyor. "O zaman konuşalım. Aklında ne var?"

Ona gülümser, ama gülümsemesi gözlerine yansımaz. "Yemin ettiğin şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet," der.

"Hatırladığından emin değilim." Bir adım daha yaklaşır. "Sen kanarsan, hepimiz kanarız. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Biz kanarsak, sen de kanarsın."

Sam çenesini kaldırır ve gözlerini ondan ayırmamaya zorlar. "Bizim için bilgi almak amacıyla Ari'yi görmeye gittim."

"Onu görmek istemenin tek nedeni bu mu?"

Ona sabit bir şekilde bakar. "Başka ne nedenim olabilir ki, Will?"

O da gözlerini kırpmadan ona bakıyor. Karşılıklı dururken, Sam bir zamanlar loş ışıklı yatak odasında gördüğü savunmasız çocuğu onun yüzünde arıyor. Ama o bu gece burada değil. Bu gece, o Grand Central'ın varisi, gözlerine bağ bağlayan adam. Will, dizleri onun kalçalarının iki yanına değecek kadar yaklaşır. Ellerini taburesinin iki yanına koyar, sonra kulağına fısıldayacak kadar yaklaşır.

"Seni nasıl tuttuğunu gördüm," diye fısıldar.

Şimdi onun uyluğunu kavrar ve parmaklarının altında, cildine buz değdirirken, ürperten bir soğukluk, acı veren bir karıncalanma hisseder. O, yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutar.

"O bir biyo-kimyager," diye cevaplar. "Bu onun tuzağının bir parçasıydı." "Senin onun dokunuşuna verdiği tepki de öyle, eminim."

Ari'nin nazik sesi zihninde yankılanır. *Sam, sen benim kalbimsin.*

"Hiçbir anlamı yoktu," diyor.

Sesi alçak ve tehlikeli bir tona büründü. "Daha önce sana dokundu mu hiç?"

"Bana dokunma şeklinle mi?" O yine ona meydan okuyor, tepki vermesini istiyor. "Hayır."

Gözleri kararmış, bakışlarında sırları arıyor. "Mm," diye düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Onun yapmasını mı istiyorsun?"

Ağrıdan bacağı titriyor. "Hayır," diyor zayıf bir sesle. "Bir dahaki sefere bana geldiğinde, onu çağırıp izlemesine izin vereyim mi?" izlemesine izin vereyim mi?"

Nefesi hızlanıyor. "Eminim bunu isterdin," dişlerini sıkarak söylüyor.

Onun bakışları onu yakıyor ve ilk kez, gözlerinde yanan sahiplenme duygusunu görüyor. "Beni dikkatlice dinle, Sam," diye mırıldanıyor. "Zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Annenin yasını tuttuğunu biliyorum. Umutsuzluğunda pervasızca davrandığını biliyorum. Suçundan sonra hala hayatta olman, bizim için senin itibarını ve değerini kanıtlasın. Ama bir şeyi çok netleştirmek istiyorum. Grand Central'daki herkesle aynı kurallara tabisin. Bil ki, bir daha yanlış bir adım atarsan, seni kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Anladın mı?"

"Evet," diye cevaplar.

"Shakespeare'e gelince." Dudakları kulağına değecek kadar yaklaşır. "Eğer sana bir daha dokunursa," diye fısıldar, "ellerini keserim. Böylesine yetenekli bir simyacı için çok yazık olur."

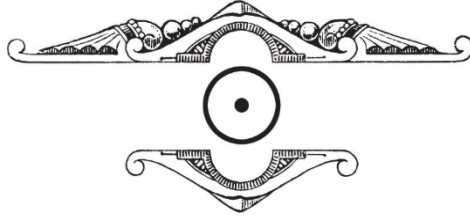
Sesindeki nefret çok derindir. Onun ciddi olduğunu bilir. "Onu zaten öldüreceksin," diye fısıldar.

"O zaman bunun hızlı mı yoksa yavaş mı olacağına sen karar vereceksin." Sam başı dönüyor, etrafındaki dünya çökmek üzereymiş gibi hissediyor.

Sonunda, bacağındaki acı dayanılmaz hale gelir. Onu itip bacağını geri çeker, titreyerek. Aşağıya baktığında, cildinde mavi izler görür, donma başlangıcı. Elini oraya koyar, ama morlukları yok edemez. Kendi kendilerine iyileşmeleri gerekecektir, Will bunu bilir.

Will'in eli boynunun arkasına dolanır. "Kime ait olduğunu unutma," diye fısıldar.

"Hiçbir şeyi unutmadım," diye fısıldar ve Will onu öper.

Sam

Sam dairesine döndüğünde, şafağa sadece iki saat kalmıştı. Ayakkabılarını çıkarırken hala titriyordu ve bir bardak su içmek için mutfığa gitti. Uylukları hala ağrıyordu, ama merhem veya bandaj almaya zahmet etmedi. Işıkları açmaya da zahmet etmedi. Bunun yerine, karanlıkta kanepede oturdu, elinde bir bardak suyla, kıpırdamadan.

Hâlâ Will'in onu tutuşunu hissediyor, gözlerindeki soğuk parıltıyı görüyor. Belki de bu kadar kolay kurtulduğu için kendini şanslı hissetmelidir. Yaptığından çok daha azı için idam edilen diğer mürettebatı görmüştür, Will ve Diamond'ın yüksek statüsü nedeniyle ona göz yumduklarını bilir. Ama bu düşünce ona hiç rahatlık vermez. Belki de doğru bile değildir. Şu anda Will, onu sessizce öldürmesi için başka bir polemikçiyi göndermiş ve sonra onun ölümünün bir kaza olduğunu iddia etmiş olabilir. Belki de onun onlar için ne kadar değerli olduğu konusunda yalan söylemiştir.

Gözlerini kapatıp başını kanepenin arkasına yasladı. Akıllı olsaydı, dairesinin geri kalanını kontrol edip, onu bekleyen, her hareketini izleyen, hayatını sonlandırmaya hazır kimse olup olmadığını kontrol ederdi. Ama çok yorgundu. Aklında çok fazla soru vardı ve bunların hiçbirine cevap bulma umudu yoktu.

Gece oturup kayıtsızca duvara bakarken, telefonunun titrediğini hisseder.

İlk başta fark etmez. Umursamaz. Ama telefon tekrar titrediğinde, sonunda bakışlarını duvardan ayırır ve cebine uzanır. Telefonu çıkarır.

Arayan bilinmeyen bir numara. Tanımadığı numaraya tereddüt eder, neredeyse kapatır. Ama son zamanlarda hafızası garip davranıyor, belki de birinin onu araması gerektiğini hatırlamıyordur.

Gözlerini kapatıp cevap verir. "Merhaba?" diye mırıldanır, alnını ovuşturur.

"Bayan Lang?" Bir erkek sesi. Yumuşak, samimi, içten. "Yalnız mısınız?"

Arayan, karakoldan genç dedektif Edward Sinclair'dir. Gerginleşir, gözlerini açar. "Evet?"

Sesi hatırladığından daha alçak, sözleri sessiz ve acil, sanki duyulmak istemiyormuş gibi. Hemen, bunun nedeninin numarasının bilinmeyen olarak görünmesi olduğunu anlar — onu karakoldaki resmi hattan veya polis tarafından onaylanmış bir telefondan aramıyor.

"Bayan Lang, size bir şeyim var."

Yutkunur. "Otopsi sonucu mu?"

"Ön sonuçlar, itiraf etmeliyim ki, umduğumdan daha belirsiz. Tam sonuçlar birkaç hafta daha sürecek. Ama dün gece rehberimizi tekrar incelerken, başka bir şey buldum. Kayıp bir dosya."

Tüyleri diken diken oldu. "Ne?"

"Annenizin bulunduğu park yerinin yan tarafında herhangi bir güvenlik kamerası görüntüsü olmadığını söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Sam yataкта uzanmış, dünyasının etrafında bir şeyler değiştiğini hissediyor. "Ama var mı?" diye soruyor.

Onun tarafında hafif bir onaylama iç çekişi duyuldu. "Hazır mısın?" diye sordu. "Evet. Evet, gönder."

Bir dakika sonra, bir bağlantı içeren bir mesaj gelir. Bağlantıya tıklar ve ilk ekranında donmuş bir video dosyasına yönlendirilir.

Videoyu oynatmaya korkuyor. Kafasının arkasında, bir şeylerin çok kötü gideceğine dair bir önsezi var ve vücudu tehlikeden içgüdüsel olarak uzaklaşıyor. Gerçeği bilmezse, onun var olmadığını kendine inandırabilir. Burada, bu gölgede sonsuza kadar durup güvende kalabilir.

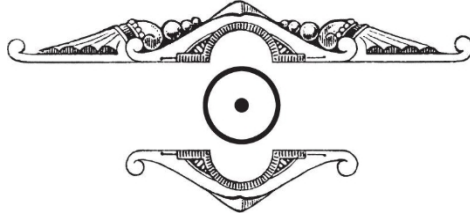
Gözleri videoya geri döner. Videoya dokunur.

Statik. Sonra, kalbi güm güm atarken, annesinin mağazanın sürgülü kapısından çıkıp kollarında bir kağıt torba ile yürüdüğünü görür. Hızlıca yürüyor, duruşu kararlı.

Sam'in gözleri, gümüş renkli bir arabadan çıkan bir adama kayar. Adam annesinin yolunu keser. Annesi olduğu yerde donar, bir adım geri atar ve bir şey söylemeye başlar gibi görünür. Ama adam elini uzatıp annesinin omzuna dokunur ve annesi titrer. Adam arabasına dönüp uzaklaştığında, annesi yere yığılır. Aynı anda Sam adamı tanır. Onu, onun yakıcı bakışlarını, onun yanında antrenman yaptığı zamanları, ondan bir başkasını incitmeyi öğrendiği günleri hatırlayarak tanır. Belki de gerçeği hep biliyordu, zihninin derinliklerinde, kabul edilmeyi bekliyordu. Belki de sadece çok korkuyordu.

Bu Ari değil. Lumines'ten kimse değil.

Adam Will. Constantine. Grand Central.

Sam

Sam soğuk terler döker. Elleri titrer. Midesi şiddetli bir şekilde bulanır.

Bu videonun her ayrıntısını sonsuza kadar hatırlayacağını, geceleri gözlerini kapattığında annesinin yere düşüşünü, cinayeti işleyen tanıdık figürü sonsuza kadar göreceğini biliyor. Ne yaparsa yapsın, bunu asla silemeyecektir.

Will. *Will*. Onunla yatmış, onu idolize etmiş, onu sevmişti. Ve bunu yapan da oydu.

Diamond, Will'e emri vermiş miydi? Sam, Diamond'ın oğlunu oturma odasına çağırdığını, Will'in kanepede oturup sessizce emirlerini dinlediğini hayal ediyor.

Sam oturur ve yumruklarını, parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkar. Düzgün düşünemiyor.

"Bayan Lang?" Telefonda Edward'ın sesi sessiz ve neredeyse tereddütlü.

"Hâlâ buradayım," diye fısıldar.

"Bayan Lang, size açık konuşayım. Son bir yıldır, bir türlü çözemediğim bir dizi vaka üzerinde çalışıyorum. Annenizin vakası da bunlara eklendi, bu yüzden bana bu vakaları aydınlatmada yardımcı olabileceğinizi umuyordum." Bir duraklama oldu. "Bay Taylor'ın annenize neden zarar vermek isteyebileceği konusunda bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Bir an için, zihni o kadar karmaşık duygularla doludur ki, ne yapacağını bilemez. Neden yapsın ki? Grand Central onun ikinci ailesi olmalıydı

ikinci ailesi olmalıydı; birbirlerini korumaları gerekirdi. Annesi onların öfkesini çekecek hiçbir şey yapmamıştı, öyleyse neden şimdi ona, Sam'e böyle zarar vermek için bu kadar uğraşıyorlardı? Will neden böyle bir şey yapsın ki?

"Bilemiyorum," diye mırıldanır, gözlerini sıkıca kapatır.

"Bilmediğin için söyleyemiyor musun?" diye sorar Edward. "Yoksa şu anda güvenli bir şekilde söyleyemediğin için mi?"

"*Bilmiyorum*," der Sam sertçe. Belki Edward, Grand Central'ın cebinde olan bazı polis memurlarının farkındadır, ona verdiği şeyi çok açıkça ortaya koymanın tehlikeli olduğunu bilmelidir. Onun ona verebileceği şeyi. Kalbi ondan uzaklaşır, temkinli.

Ardından gelen sessizlikte Edward kibarca boğazını temizler. "Beni yalnız bırakmamı söylerseniz, bırakırım," der. "Şu anda sizden çok şey istediğimi ve bunun çok zor bir zaman olduğunu anlıyorum. Ama Grand Central çalışanı olarak, tam da ihtiyacım olan kişi olabileceğinizi hissediyorum. Çok faydalı olabilirsiniz Bayan Lang. Acele etmeyin. Konuşmaya hazır hissettiğinizde, bu numaradan beni arayın."

Ona numarayı verir. Kız başı döner. "Tamam."

Telefonu kapatırlar. Sessizlikte Sam kanepede hareketsiz oturur ve yere uzanan gölgelere bakar.

Annesi onunla görüşmek istemişti. Ne için? Emin olamıyor, ama aniden kendini kötü hissediyor. Annesi son görüşmelerinde çok acil konuşmuştu, çok uysal ve çaresizdi.

Seni görmem lazım.

O geceyi hatırlar, geceliğiyle balkonda durduğunu, annesiyle buluşmayı kabul ederken kalbinin parçalandığını. Peki Will ne yapıyordu? Hafızası onu şimdi yanıltmaz. O anın her ayrıntısını hatırlar — battaniyelere vuran ışığın rengini, çıplak ayaklarının altında hissettiği ahşap zeminin serin pürüzsüzlüğünü, karanlıkta Will'in vücudunun şeklini.

Uyanık mıydı, bütün bu süre boyunca onları dinliyor muydu?

Annesinin söylediği bir şeyden hoşlanmamış mıydı?

Sam'in kalbi o kadar hızlı atıyor ki canı acıyor. Ya annesi Grand Central'ı kızdıracak bir şey yapmak üzereyse? Ama Sam bunun ne olabileceğini bilmiyor — annesi simya hakkında hiçbir şey bilmezken onları nasıl kızdırabilirdi ki?

Tabii bilmiyorsa.

Sam, son kavgalarından sonra annesinin her şeyden habersiz olduğunu varsaymıştı. Ama ya yanlışmışsa? Ya annesi başından beri bir şeyler biliyorsa, belki çok fazla değil, belki de bütün resmi görebilecek kadar değil, ama Sam'in ne yaptığını anlayabilmesi için *yeterliyse*?

Onun müdahale etmeye çalışması için yeterli mi?

Ve Sam, Grand Central'ın bu işe karışmasının tek nedeninin bu olduğunu fark ederek dehşete kapılır. Sam'in işini bilseydi. Sam'i bundan kurtarmak isteseydi.

Will. Bir zamanlar Will'i hayal eder, onun dokunuşunda titrer ve onun onayını arzulardı. Will ona çocukluğunu anlattığında onun için acı duydu, ona ve çektiği acılara empati duydu. Bir zamanlar, belki de ona aşık olduğunu, onun sevgisini kazanmanın mutluluğa giden yolda bir adım olduğunu, bir şekilde onunla birlikte olmanın iyi bir sonla bitebileceğini düşünmüştü. Gözlerindeki tehlikeli parıltı ve her zaman üzerinde yürüdüğü bıçak sırtı şiddetine rağmen, onun için farklı olduğunu düşünmüştü. Ona değer veriyordu.

Ama bacağındaki acıyı hâlâ hissedebiliyordu. Artık, gerektiğinde onu incitmekten çekinmeyeceğinden, bir insanın incitilebileceği en kötü şekilde incitmekten çekinmeyeceğinden emindi.

Dışarıdaki dünya dönüyor, dönüyor, dönüyor, hiç durmayacakmış gibi geliyor. Şafak yaklaşırken ay ışığı etrafında zayıflıyor.

Sam annesine veda ettiğinde, önünde siyah ve sonsuz bir keder uçurumu açıldığını hissetmişti. Şimdi ise kalbinde sadece kırmızı var. Zihninde kırmızı.

Çocukluğundan beri, simya denen gizemli şeyin güzelliğini, onun dünyasını daha iyi, daha çekici, *daha fazlasını* yapabileceği umudunu hayal ediyordu. Diamond'ın yerinde olduğunu hayal etmeye cesaret etti, onun gibi bir güce sahip olmanın nasıl bir şey olabileceğini, yapabileceği tüm inanılmaz şeyleri.

Bu daha mı iyi? Bu güzellik mi?

Pencereden dışarıya bakıyor. Zihninde saatin tik tak sesini duyabiliyor. Grand Central'a karşı harekete geçecekse, bunu

her saniye, sadakatinin değiştiğini fark etmeleri riskini artırıyordu. Ona karşı harekete geçeceklerdi.

Ari'yi ona karşı kullanacakları.

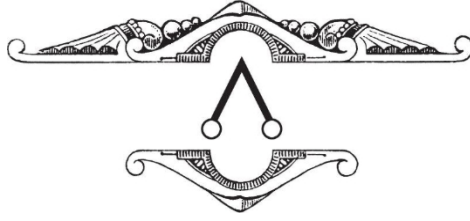
Gece ne zaman biter ve sabah ne zaman başlar?

Dışarıdaki ışık güçlenmeye başlar. Ve yavaş yavaş, yavaş yavaş, zihnindeki kırmızı bir yola dönüşür.

Bir plan.

1989 yılında Walt Disney Company, Alexander Reed Vakfı ile güçlerini birleştirerek El Capitan'ın iki yıl sürecektir, müze kalitesinde bir restorasyonunu başlattı. Burada birçok uzun metrajlı filmin galası yapıldıktan sonra, mülk tarihi-kültürel anıt olarak şehre bağışlandı.

El Capitan Tiyatrosu ana sitesi

Edward

Filmler için yaratılmış gri bir gün, ama Edward Hollywood'daki El Capitan Tiyatrosu'nun dışındaki kaldırıma vardığında, başka müşteri yok. İçeride, bir hademe ve bir büfecilik çalışanı, tiyatro salonunun önünden geçip balkona çıkan merdivenlere doğru aceleyle yürürken onu görmezden geliyor. Salonu aydınlatan altın rengi ışık, koyu tenine ve kısa kesilmiş buklelerine sıcak bir parlaklık veriyor.

Yürürken deri çantası bacağına çarpıyor ve siyah çerçeveli gözlüklerini burnuna iterek askısını düzeltiyor. Tüm bu evrakları yanında getirmeli miydi diye merak ediyor: yeni video görüntüleriyle ilgili yazdığı raporlar, suç istatistikleri, şehrin bu bölgesinde meydana gelen benzer cinayetlerle ilgili diğer raporlar. Bu istatistiklerin bazılarının Grand Central ve Lumines'in iş ilişkilerine nasıl uyduğunu. Samantha Lang'ı, bildiği her şeyi ona anlatması için ikna etmeye yardımcı olabilecek her şeyi.

Polis karakolundaki bazı memurlar, onu haber kupürleriyle dolu kutuları taşıırken veya ofisin fotokopi makinesiyle bir saat boyunca uğraşırken gördüklerinde, alaycı bir şekilde ona "*Gazeteci*" diye sesleniyorlar.

Ama o hala belgeleri taramaya devam ediyor, hala masasındaki rapor yığınlarının üzerinde kambur duruyor, hala erkek arkadaşı uyurken gece lambası açık yatakta davaları okuyor.

Bu öğleden sonra burada tek başına Edward var. Samantha Lang'ın kullanmasını söylediği sandalyeye, sıraların ve koridorların ortasına oturur, ama sandalye kırık olduğu için hemen yanındaki sandalyeyi seçer. Sonra minderine çöker ve bekler. Bugün gösterilen film, tüm hafta boyunca gösterilen kült klasiklerden biri olan *Imagine the Water*'dır.

. Devasa ekranda, Frankie Van Norton tepenin üzerinde yaşı bir adamla düşünceli bir sohbet ediyor ve sesleri boş alanda yankılanıyor.

Edward'ın zihni Sam ve annesinin cinayet davasına kayıyor. O, polis teşkilatında sadece iki yıldır görev yapıyor. Bu süre zarfında, şehirde gizemli koşullar altında bir dizi cinayet işlendi. Sadece son birkaç ayda bir düzine cinayet işlendi. Bazı isimleri hatırlıyor: Henry Maclan, Kane Zhukov, Ashley Hanover. Birçoğu Lumines Group ve Grand Central kuruluşlarıyla bağlantılıdır, ancak birbirleriyle bağlantılı olduğunu gösteren suçlayıcı bir kanıt yoktur. Cesetler fiziksel travma belirtileriyle bulunmuştur — beyin kanaması, delik kalpler, ezilmiş kemikler — ancak bu travmanın nasıl meydana geldiğine dair hiçbir kanıt yoktur. Parmak izi yok, ciltte yırtık yok. Dışarıdan görünen bir yara olmadan iç organlarda hasar.

Ya da hiç kanıt olmayan garip kanıtlar. William Taylor'ın videosu gibi.

Edward, videoda genç adamın Connie'ye doğru yürürken yüzünü net bir şekilde görebiliyordu, elini kaldırıp Connie'nin omzuna dokunduğunu görebiliyordu. Ancak Connie'nin vücudunda fiziksel yaralar, parmak izleri ya da Will'in hareketini Connie'nin ölümüyle doğrudan ilişkilendiren herhangi bir şey bulunamadı.

Görüntüler, Connie ile ilgili diğer tüm kanıtlarla aynı dizinde bile saklanmamıştı. Edward, arşivlerde, atılmış dosyaların arasında sıralanmamış bir klip olarak buldu. Bu tür kanıtlar oraya tesadüfen gelmez. Biri onu oraya atmıştır.

Edward bunun kim olduğunu veya kaç kişinin dahil olduğunu tam olarak bilmiyor, ancak departmanın bu şirketlerle olan bağlarını gördü, Diamond Taylor ile görüşen kıdemli bir dedektifi fark etti, şefin belediye başkan adayı Doherty'nin bağış toplama etkinliklerine katıldığını biliyor.

Bu sosyal ağda daha büyük bir hikaye var, ama Edward henüz onu tam olarak bir araya getiremedi. Bu yüzden şimdilik dikkatli olmaya çalışıyor — Sam'e kullan-at telefonla ulaştı, bu sabah takip edilmediğinden emin olmak için kontrol etti.

Video olmasına rağmen Edward, yapabileceklerinin sınırlı olduğunu hissediyor. Will, Connie'nin omzuna dokundu, Connie gerildi, Will uzaklaştı ve

arabasına geri döndü. O arabayla uzaklaşırken, Connie ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş, sonra da yere yığılmıştı.

Bu suçlayıcı bir durum değil. Connie'nin teşhis edilmemiş birçok rahatsızlığı olabilir ve adli tıp uzmanı şu anda bunları araştırıyor. Kalp krizi. Anevrizma. Kan pıhtısı. Will'i herhangi bir suçtan mahkum etmek için bu yeterli değil. Edward'ın yapabileceği en iyi şey, onu sorgulamak için gözaltına almak olabilir, ancak Will avukatının hazır bulunmadığı bir sorgulamayı kabul etmeyecektir. Grand Central'ın avukatları ise çok güçlüdür.

Edward sinema ekranına somurtarak bakar. Onu daha çok rahatsız edenin, bu davaları çözmek için yeterli somut kanıtın olmaması mı, yoksa istasyondaki eski çalışanların büyük ölçüde pes etmiş gibi görünmesi mi, emin değildir.

Şu çocuğa bak.

Tüm bu çıkmazları kovalayarak zamanını boşa harcıyorsun. Bırak gitsin.

Bırakın yapsın. Gençler eninde sonunda anlayacaktır.

O anlamıyor. Hayatı boyunca, başladığı işi bitirmek için çabaladı, iyi yapılan bir işten derin bir tatmin duydu. Yine de, karakolda, kararlılıkları yıpranmış pek çok insan görüyor. Bir gizemi çözme arzusu yoksa dedektif olmanın ne anlamı var?

Ekranda, bir araba sohbet eden iki adamın yanından yavaşça geçip bir apartmanın altına park ediyor. İçeride, sürücünün yüzü gölgelerin içinde gizlenmiş.

Edward filmi on dakika izler, sonra arkasında bir varlık dikkatini çeker. Etrafındaki yankı değişir, hemen arkasındaki koltukta küçük ve sert bir şeye çarpar, hiçbir şey söylemeyen bir figür. O kadar ince bir değişikliktir ki, bir parçası orada kimsenin olmadığına ikna olur. Sadece kendisi ve beklentisi havadan bir hayalet yaratmaktadır.

Bir an sonra, bir elin koluna dokunduğunu hisseder, onu hafifçe çeker ve sözsüz bir şekilde ayağa kalkmasını işaret eder. Tüyleri diken diken olur. Yabancı adamın istediğini yapar. Ayağa kalkarken, el onu yoklamaya başlar, ceketinin içini arar,

kıyafetlerinin altında kablo olup olmadığını kontrol eder, parmakları göğsünde ve sırtında kayar. Ellerini havada tutar ve hareketsiz kalır.

"Kayıt yapılmıyor," der sessizce.

Şekil cevap vermez. Sonunda el geri çekilir ve bir saniye sonra, iki parmağın omzunun üstüne hafifçe bastırdığını hisseder. Tekrar oturur. Sandalye ağırlığı altında gıcırda.

"Bana 9F koltuğunu söyledin," der Edward başını çevirmeden. "Ama o koltuk bozuk."

"Kendi başına düşünebildiğine sevindim," diye cevaplar.

Samantha Lang'ın sesi yumuşaktır ve Edward'ın zihninde bir ses, sanki onun gerçekten orada olmadığını kendine ikna etmek istercesine, bu sesi otomatik olarak görmezden gelmek ister. Edward kaşlarını çatıp kendini konsantre olmaya zorlar.

"Burada benimle buluştuğun için teşekkür ederim," der.

Bir başka duraklama olur. Ekranında, bir kadın apartman kompleksinden çıkar ve park edilmiş arabanın önünden geçer. Kadın köşeyi dönerken, sürücü motoru çalıştırır ve onu takip etmeye başlar.

"Senin ruhun güçlü," diyor Sam.

Bu tuhaf bir yorumdur ve Edward, nasıl cevap vereceğini bilemeden kendini kızarıırken bulur. "Burada benimle buluşmak için cesur olduğumu mu söylemek istiyorsun?" diye sorar.

"Bu tür bir iş için cesaretin olması gerektiği anlamına geliyor."

Aslında başka bir şey demek istediğini hisseder, ama ne olduğunu bilemez ve fazla kurcalamaz. "Eh," diye cevaplar, "biri bunu yapmak zorunda."

"Çantada ne var?"

Gözlüklerini yukarı itip, çantasının klipsini açar ve düzgünce düzenlenmiş belgelerle dolu klasörünü çıkarır. "Sizin için bazı kanıtlar. Üzerinde çalıştığım diğer davaları görmek hoşunuza gidebilir diye düşündüm."

"Bunlar telefonda bahsettiğiniz davalar." "Doğru."

"Hangileri?"

Raporlardan birini ona uzatır. "Daha yakın zamanda, tanıdığınız bir Grand Central çalışanı. Ashley Hanover? Bu isim size bir şey çağrıştırıyor mu?"

Kadın hemen cevap vermez, raporu da almaz. Sam konuşmadığında, sanki tamamen ortadan kaybolmuş gibidir. Edward bir süre sonra raporu bırakır. Arkasına dönüp, arkasındaki koltuğun gerçekten boş olup olmadığını kontrol etme dürtüsüyle mücadele eder.

Ekranada, araba köşeyi döner ve takip ettiği kadının ortadan kaybolduğunu görür. Sürücü kenara çeker. Yüzü şaşkınlıkla buruşur.

"Peki bunun annemin durumuna neden benzer olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar Sam sonunda.

"Şey, hepiniz aynı çevrelerde dolaşıyor gibisiniz."

"Annem Lumines Group veya Grand Central ile bağlantılı değildi."

Sam dikleşir. "Ama öyleydi."

"Grand Central için çalıştığımı bilmiyordu."

"Senden bahsetmiyorum. Ondan bahsediyorum." Kaşlarını çattı. "Bilmiyor muydun?"

Sam sessiz kalır.

Boğazını temizledi. "Birkaç yıl önce, annem Lumines Group'a ait bir fabrikada çalışıyordu. Yirmi yıl önce işten ayrıldı."

Onun sessizliği, bunun onun için bir sürpriz olduğunu gösteriyor.

"Annen, Henry Maclan adında bir amirin altında çalışıyordu," diye devam eder, "bu kişi kısa süre önce şehir merkezindeki bir barda ölü bulundu. Maclan kısa süre önce Kane Zhukov ile bir otel etkinliğine katılmıştı, Zhukov da Maclan'dan bir gece sonra, annenin öldürüldüğü olay kadar garip koşullar altında öldürüldü." Kafasını sallar. "Will'in annenle birlikte olduğu videoyu aldım, ama ona özel bir şey yaptığını kanıtlayamıyorum. Otopsi sonuçları da kesinlikle bir şey ortaya çıkarmadı. Diğerleri gibi, kullanılan herhangi bir silahın kanıtı yok. Kurbanların nasıl öldüklerine dair kesin bir fikir birliği yok. Yani, görüyorsun. Araştırmam gereken benzerlikler bunlar."

"Neden?"

Yine kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?" "Neden araştırmak zorundasınız?"

"Hanımefendi, bu benim işim."

"Bu, meslektaşlarınızın da işi. Ama bunu sonuna kadar götüren tek kişi sizsiniz. Neden?"

Kadının niyetinden şüphelendiğini fark eder. "Çünkü ailem bana, bir şey yapacaksam, doğru düzgün yapmam gerektiğini öğretti."

"Hâlâ anne babanın sözünü dinliyor musun?"

"Artık hayatta değiller. Bu yüzden son zamanlarda çoğunlukla kendimi dinliyorum."

Kadın taziyelerini sunmuyor, ama bu seferki duraksaması, ortak bir keder gibi geliyor ve adam buna saygı duyuyor, ikisinin de bir süre bu duyguda kalmasına izin veriyor. Sessizlikte, babasının akşam yemeğinde kağıtları notlandırıldığını, annesinin sabah altı da mavi önlüğüyle eve geldiğini hatırlıyor. Her nasılsa, her sabah onu okula götürmeyi başarmışlar, mezuniyetine ikisi de gelmiş, üniversite yurduna taşınmasına yardım etmişlerdi. İkisi de sağlıklı ve güçlüydü, o kadar da uzun zaman önce gibi gelmiyordu.

Eddie, annesi örgülerini sıkı bir topuz haline getirirken söylerdi. Bizim gibi insanlar, yarısı kadar ödül almak için iki kat daha fazla çalışmak zorundayız. Ama yine de ortaya çıkıyoruz, değil mi? Ve onlara gösteriyoruz, değil mi?

"Dinleyin, Bayan Lang," Edward nazikçe konuşarak eski yaralarını sakladı. "Burada tam olarak neler olduğunu bilmiyorum olabilirim, ama bu şehrin altında bir şeyler döndüğünü biliyorum. Hiç mantıklı olmayan kanıtlarla ölümler. Açıklayamadığım bu şirketler arasındaki bağlantılar. İnsanlar bana soğuk davranıyor, yarım yamalak cevaplar veriyorlar. Belki de ben polis teşkilatında yeniyim ve daha iyi bilmiyordumdur. Ama annenizi sevdiğinizi biliyorum. Ve bana yardım edebileceğinizi düşünmeseydiniz, beni geri aramazdınız, buraya gelmezsiniz. Şimdi, bana hiçbir şey vermek zorunda değilsiniz. Geldiğiniz için bile etkilendim. Ama vermek istediğiniz *herhangi bir şey* varsa, tahmin edemeyeceğiniz kadar minnettar olurum.

Arkasındaki koltukta hafif bir hareketlenme olur ve bir an için Sam'in kalkıp kalkmadığını merak eder. Ekranda, şoför hala kadını ararken sokakta dolaşmaktadır. Olay yerini incelerken, arkasındaki pencereden bir tabancanın namlusu görünür.

Bir patlama sesi duyulur, adam öne doğru savrulur, kan pencereye sıçrar. Kadın bir kapıdan çıkar ve kaldırımında yürümeye devam eder.

Sonunda Sam, Edward'a cevap verir. "O isimleri biliyorum," der. "Ashley Hanover. Henry Maclan ve Kane Zhukov da."

Karanlıkta başını sallar, sakın kalmaya çalışır. "Onları kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

Arkasında bir şeyin kayarak açıldığı sesi duyulur ve gerilir, bir an için kadının ona silah doğrulttuğunu düşünür. Ama yanına baktığında, kadının ince elinin ona bir şey uzattığını görür, lastik bantla kapatılmış bir cep klasörü.

Onu alır ve cebine bakar, kalbi göğsünde çarpıyor. Birkaç paket kağıt ve minyatür bir video kaydedici vardır.

Keskin bir nefes alır.

Grand Central'ın bilanço defterleri vardı, izin alınmadan limandan taşınan binlerce kilo kum sevkiyatını gösteriyordu. Bu kumun satışından elde edilen kârlar defterlere yazılmamıştı. Grayson Belediye Başkanı'na yasadışı olarak yapılan ödemeleri gösteren vergi belgeleri ve sözleşmeler vardı. Diamond Taylor ile belediye başkanı arasında, izin şartlarının kaldırılması için özel talepler içeren mektuplar vardı. Diamond'ın belediye başkanının yeniden seçilme kampanyasına yaptığı büyük bağışların izini süren belgeler vardı, hepsi de paravan bağışçılar aracılığıyla yapılmıştı.

Edward sonunda video kaydediciyi çıkarır, eline alır ve PLAY tuşuna basar.

Bir klip başlar, bir adam yerde titreyerek yatarken, yanında bir kadın çömelmiş durmaktadır. Edward bu kadını sık sık görmemiş olsa da, onu hemen tanır. Grand Central'ın başkanı Diamond Taylor.

"Kötü bir şey yaptın Zhukov," diyor kadın.

Kasetin içindeki ağlayan adamı dinlerken, ensesindeki tüyler diken diken olur. Videoda Will Taylor'ı da açıkça görür, annesine seslendiğini duyar.

Will'in yanında Sam duruyor.

Sam de Zhukov öldüğünde oradaydı. Edward, Diamond'ın onu kovmasını sessizce izler.

Maclan'ın ölümünden o sorumluydu.

Katilin tam karşısında oturuyordu.

Kayıt biter ve cihaz karanlıklaşır. Edward şaşkın bir sessizlik içinde ona bakmaya devam eder. Görüşünün köşelerinde bulanıklık vardır, sanki bu tiyatro gerçek değilmiş, bu toplantı gerçek değilmiş ve çok garip bir şey oluyormuş gibi.

Sinemanın ekranında, ölen adamın arkadaşı kaldırımında uzanmış cesedini bulur. Kamera, üst katlarda silahını hala elinde tutan kadının silüetine geçer. Kadın silahı kaldırır. Onlara doğrultmak yerine, silahı kendine çevirir.

Edward sonunda boğazını temizlemeyi başarır. "Neden," der boğuk bir sesle, "bana karşı kendini suçluyor musun?"

"Çünkü beni tutuklamayacaksın," diyor kadın. "Kanıtını istiyorsan tutuklamayacaksın. Bu şehrin altında neler olup bittiğinin tüm hikayesini öğrenmek istiyorsan tutuklamayacaksın. Ve ilerlemek için içeriden birinin yardımını istiyorsan kesinlikle tutuklamayacaksın."

O, Edward ile bir anlaşma yapmaktadır. Kendisini ona bir casus olarak sunmaktadır. Edward aniden, onun gösterdiği kadarından çok daha fazlasını bildiğini ve elindeki dosya olsa bile, Sam'in isteklerini yerine getirmediğçe bu tiyatrodan canlı çıkamayacağını fark eder. Yutkunur, sakın ve hareketsiz kalır.

"Koşulların nedir?" diye sorar.

"İlk olarak," diyor Sam, "Diamond Taylor benim bir arkadaşımı elinde tutuyor. İki gün sonra, Diamond'ın malikanesinde Grand Central ve Lumines arasında bir esir takası olacak ve bu sırada o benim arkadaşımı öldürecek. Onu kurtarmak için bir şansım olması için, o takas sırasında Diamond ve Will'e karşı harekete geçmen gerekiyor."

"Arkadaşın kim?"

"Ari Rathod."

Ari Rathod. Bu ismi biliyor, bir süredir Lumines'in bu ortağına dikkat ediyor, şehirdeki çeşitli önemli etkinliklerde çekilmiş fotoğraflarından oluşan bir dosya oluşturmuş. Şefin kızının sevgilisi. Senatör Doherty'nin yakın arkadaşı.

Özel akşam yemeklerinin sık konuğu. Edward sık sık kendini bu genç adamın yüzüne bakarken, gözlerini ondan ayıramadan, daha fazlasını öğrenmek isterken buluyor.

"Neye ihtiyacın var?" diye soruyor şimdi.

"Destek. Diamond ihanete uğradığında tehlikeli olacaktır." "Yanımda bir ekip olacak."

Kadın biraz güldü, sesi acı ve neredeyse acıyormuş gibiydi. "İki ekstra ekip arabası demek istemiyorum. Takip ettiğin davaları düşün. Ne kadar imkansız göründüklerini düşün. İmkansız olan için hazırlıklı ol."

Şimdi üşüyor. Ne demek istiyor? "Şefinin bunlara razı olacağını garanti edemem," diyor. "Departmanda kime güvenebileceğimi bile bilmiyorum."

"Bana güven. Şefin onun peşine düşecek." Adam kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Yardı mı istiyorsun?" diye sorar kadın, sabırsızlıkla. "O zaman bana inanman gerek. Karanlığa doğru ilerliyorsun ve bununla nasıl yüzleşeceğini hiç bilmiyorsun. Ona karşı harekete geçmeye hazır olduğunda, yanında yeterince destek olduğundan emin ol. Alabileceğin kadar çok."

Elleri koltuğun kolçaklarını, karanlıkta parmak eklemlerinin beyazlığı görünecek kadar sıkı kavrar. "Peki ya sen?" der.

"Küçük adımlar, Bay Sinclair. İkimiz de şu anda tehlikeli bir oyun oynuyoruz. Birbirimize güvenmemiz gerekecek."

"Ne yapacaksın?" diye sorar.

Cevabını bekler. Ama bu sefer cevap vermez. Bir süre sonra, koltuğunun katlanma sesini bile duymadığını fark eder. Arkasına bakmaya cesaret ettiğinde, koltuğun boş olduğunu görür. Nasıl bu kadar sessizce ayrılmış olabilir?

Gözleri kadının oturduğu koltuğa düşer ve koltuğun minderinin çoktan normal şekline döndüğünü görür. Kendini buna inandırır, burada kimse olmamış, kadının sesi sadece hayal gücünün bir ürünüymüş gibi düşünebilir.

Titrek bir nefes verir ve kucağındaki delil dosyasına bakar. Diamond Taylor ve oğlunun tutuklanmasına yetecek, belediye başkanını skandala sürükleyecek kadar delil vardır. Yine de

bunun arkasında çok daha fazlası olduğu, burada doğal olmayan ve yanlış bir şeylerin olduğu hissini bir türlü atamıyor, her şeyin ne kadar derine indiğini hayal etmekten kendini alamıyor, daha ne kadar çok şey bilmediğini tahmin edemiyor. İşlerin onun için çok daha garip bir hal alacağını, girmek üzere olduğu maceraya hazır olmadığını hissediyor.

Karanlığa doğru ilerlemek üzeresin.

Nedir bu? Neyi kaçırıyor? Bu dünyanın karanlık derinliklerinde hangi sır saklı?

Klasörü çantasına koyar ve doğrulur. Filmin jeneriği başladığında ayağa kalkar ve sinemadan çıkar.

Arabasına bindiğinde, departmanı arar. "Eddie?" der resepsiyonist.

"Les, Őefi bağlar mısın?"

Resepsiyonist ŐaşırmıŐ gibidir. "Őef mi? Ne zaman?" "Hemen."

İşte size söylemedikleri şey. Aşk simyadır. Bu kişiyle geçirdiğiniz zamanın, onsuz geçirdiğiniz zamandan daha iyi olduğuna inanmaktır. En kötü simyada olduğu gibi, yanlış kişiyi sevmek sizi parça parça yok edebilir, ta ki geriye sadece külleriniz kalana kadar. Ve en iyi simyada olduğu gibi, ruh eşinizi bulmak sizi yeniden yaratabilir, sizi en mükemmel halinize yükseltebilir. Çoğu zaman, tüm hayatınızı boşuna arayarak geçirirsiniz. Ve bazen, çok geç fark edersiniz.

Artemis, 1982, *Bioalchemy'deki Kimyasal Yolların* Epilogu

Ari

Sam, Ari'yi kontrol etmek için tekrar gönderildiğinde, Ari önceki günkü kadar uyanık değildi, zihni bu sefer acıdan değil, yorgunluktan bulanıktı. Etrafındaki dünya bir illüzyon gibi görünüyordu. Burada geçirdiği geceler, aralıklı bir uyku haliyle geçiyor, başı aralıklarla sallanıyor, zihni bilinçsizliğe sürükleniyor ve korkunç kabuslarla karşılaşılıyor: ailesinin siyah-beyaz fotoğrafları, ölen kız kardeşi ve işkence gören annesi, sokaklarda babasının kanı, ailesinin evinin kapıları parçalanmış. Ay ışığı altındaki kumsalı hayal ediyor, orada Sam'i görüyor, dalgalara doğru yürüyen Sam'i. Ne kadar seslenirse seslensin, Sam arkasını dönmedi, dalgaların altında kaybolana kadar tepki vermedi. Titreyerek uyandı, adını haykırarak, yanaklarında hala gözyaşları vardı.

Sam. Sen benim kalbimsin. Sen ölürsen, ben de ölürüm.

İlk başta, Sam içeri girdiğinde, onun Sam olduğundan emin olamadı. Yüzündeki ifade farklıydı, sakin ve kararlıydı, bu da onun merakını uyandırdı, ama bunu anlamak için çok yorgundu. Sam ona bir bardak suyla yaklaşırken, onu ihtiyatla izledi. Sam giderken, odadaki güvenlik kamerasını fark etti.

"Will bana hala tek kelime etmediğini söyledi," diyor ona.

Kadın nazikçe ağzındaki tıkaçları indirir ve çenesindeki ani rahatlama onu iç geçirir. Sandalyesinde kıpırdanır, yüzünü buruşturur ve kadından gözlerini ayırır. Kadının sesi bugün düz ve profesyoneldir, tamamen iş odaklıdır. Ama bunun altında, başka bir şeyin alt akıntısını hisseder, ne olduğunu bilmez, onu tedirgin eden bir gizem. Ona kalbini açtığı son konuşmalarını kendine sakladı mı? Yoksa

Will'e her şeyi anlattı mı? Ne düşüneceğini ya da umursayıp umursamadığını bilmiyor. İçindeki her şey onu özlüyor, ama yine de kendini temkinli bir şekilde uzaklaştırırken buluyor, yorgun bedeni ve zihni kafa karışıklığını daha da artırıyor.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye mırıldanır. "Beni konuşturmak için mi?"

Kadın su bardağını uzatır. "Önce," diye cevaplar, "bir şeyler içmen gerek."

İlk başta sıvıya şüpheyile yaklaşarak reddeder, ama kadın uzaklaşmayınca bedeni onu ele geçirir ve kendini suya yönelirken bulur, kadın bardağı dudaklarına götürdüğünde suyu kabul eder. Bedeni sıvıyı hevesle alır, susamış uzuvlarını sular. Bardağı boşaltır, daha fazlasını ister.

"Daha iyi misin?" diye sorar kadın sessizce.

Şimdi onun için endişeleniyor gibi geliyor. Cevap vermese de, uykusuz uykusundan beri üzerinde asılı duran sis biraz da olsa kalkıyor ve zihni keskinleşiyor, susuzluğu kısmen gideriliyor.

"Sanırım o kadar da kötü olamam," diye cevaplar.

Gözleri bir kez daha tavanın köşesine kayar, sonra tekrar ona döner. "Lumines yarın bizimle esir takası için görüşecek," der. "Takas iki gün içinde gerçekleşecek."

Kadının bunu neden söylediğini tam olarak anlamadı. "Beni buraya, benimle ilgili planlarını anlatman için mi gönderdiler?" diye mırıldandı. "Cömert bir davranış."

"Kimse beni göndermedi," diyor kadın.

Kadının ne demek istediğini anlaması biraz zaman alır, bu yüzden ona yaklaşmadan önce güvenlik kameralarına bakmıştır. Kaşlarını çatarak, şimdi daha uyanık bir şekilde, gözleri de en yakın kameraya kayar. Orada, kameranın ışığının yeşil yerine kırmızı olduğunu ve hızla yanıp söndüğünü görür. Kamera açıktır, ancak çalışmamaktadır.

Bu kez kadının bakışlarıyla karşılaştığında, kararlı görünüşünün arkasında bir korku ve aciliyet akımı olduğunu görür.

"Bizi izlemiyorlar mı?" diye fısıldar.

Kadın her iki kol dayanağına birer elini koyar ve ona yaklaşır. Kadının yakınlığı onu titretir ve kollarının bağlı olmamasını dilediğini fark eder.

Sam ona doğru eğilir ve kulağına fısıldar. "Bir keresinde bana özgür olmak istediğini söylemiştin."

Ona hızlıca bakar. İlk başta, onu doğru duymadığını düşünür. "Neler oluyor?" diye mırıldanır.

Şimdi dudakları onun kulağına değecek kadar yaklaşıyor. "Ari, dikkatlice dinle." Sesinde hafif bir titreme var. "Diamond seni Lumines'e geri teslim etmeyi planlamıyor. Takas sırasında seni öldürecekler. Bu yüzden yarın gece harekete geçmeye hazır olmanı istiyorum. O zaman seni görmeye geleceğim, her zamanki sorgulamamı yapıp sağlığını kontrol edeceğim. O zaman, gardiyanların vardiya değişimi yapacak. El bağlarını gevşek bırakacağım. Fırsatını bulduğunda buradan kaç. Senin izini örtmek için elimden geleni yapacağım. Mümkün olduğunca çabuk ülkeden çıkmanın bir yolunu bul. Nereye gittiğin önemli değil."

Bir titreme kemiklerini sarsar. Kadın perde arkasında büyük bir şey planlıyor. "Beni kayıp bulduklarında sana ne olacak?"

"Senin kaybolduğunu düşünmeyecekler. Senin öldüğünü düşünecekler."

Ölmüş. Kızın yerde yanıltıcı kanıtlar bıraktığını hayal ediyor — sahte kan lekeleri, Lumines'in Grand Central'a bir şey söylemeden onu öldürdüğü hikayesi. En azından bir süreliğine geçerli olacak bir hikaye.

Bunu yaparak hayatını riske atıyor.

"*Peki ya sen?*" diye tekrar ısrar ediyor.

"Kendi yolumu bulurum. Bana güvenmelisin. Ama çabuk olmalısın. Fazla zaman kazanamadım. Yeterince önde başlarsan, Lumines Grand Central'ın düşüşüyle o kadar meşgul olacak ki senin peşine düşemeyecek ve yetkililer üzerlerine çökmeden önce hepsi saklanmak isteyecek."

Grand Central'ın düşüşü. O onlara karşı harekete geçiyor. Ve bir anda, o anlar.

"Anneni kimin öldürdüğünü buldun," diye fısıldar.

Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Gücünü toplamak için bir an sessiz kalarak yutkunuyor.

"Will yaptı," diye fısıldar. Will yaptı.

Ari, bir zamanlar ona söylediği şeyi aniden hatırlar: annesini kurtarmak için Grand Central'a katıldığını, çünkü paraya çok ihtiyaçları olduğunu. Annesinin kazasından sonraki günlerdeki solgun, içine kapanık yüzünü ve onu teselli etmeye çalışırken ne kadar çaresiz hissettiğini hatırlar.

Sevdikleri insanlar için yaptıkları şeyler. Onları rahatsız eden sonuçlar. Yine de, Ari şimdi bile geriye dönüp, başka türlü ne yapabilirdi diye düşünüyor. Bilseydi, Rudra onu Hindistan'dan götürdüğünde nasıl reddedebilirdi? Sendikalar olmasaydı Sam kendini ve annesini nasıl kurtarabilirdi? Başka seçenek var mıydı? Hiçbir şeyin olmadığına başka ne seçeneğin olabilir ki? Evren onları başından beri kaderine terk edilmiş bir yola sokmuştu ve onlar da sadece bu yolu izlemişlerdi.

Şimdiye kadar.

"Sam," diye fısıldadı, "bunu yapamazsın." "Onlar yenilmez değiller."

"Sen de değilsin. Seni öldürecekler." "Tek başıma hareket etmeyeceğim."

"Polisin Grand Central'a karşı harekete geçeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet."

"Nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü polis şefinin Lumines'in kontrolünde olmasını sağladın." Ona başını sallar. "Ve belediye başkan adayın kazandığında Grand Central'ın düşüşünü görmek Lumines'in çıkarına olacaktır."

Adam kadının bakışlarını inceledi. "Onlara ne verdin?"

"Elime ne geçerse. Başını kesmeye yetecek kadar. Bir başlangıç."

"Sam..."

"Bunu yapacağım," diye fısıldadı. "Ama yardımına ihtiyacım var." Adam bir kez başını salladı. "Yapma."

"Lütfen, Ari."

Şimdi sesinde çaresizlik var, ona çoktan çok fazla şeyi harekete geçirdiğini söyleyen bir aciliyet. Adam kadının yüzüne bakar. Kadın

Yine güvenlik kamerasına bakıyor. Burada fazla zamanları kalmamış olmalı. Ari, konuştukları her saniye riskin arttığını hissediyor. Sam imkansızı öneriyor, ama göğsünde, belki de bunun mümkün olabileceği hissi uyanmaya başlıyor. Belki de kaderlerinden kaçmak için bir yol bulmuştur, ikisi buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirler.

Sam ona, genç bir kız olduğunu hatırlatan bir bakış atar. İki elini sandalyenin kolçaklarına koyar ve ona doğru eğilir. "Ari," diye mırıldanır. Sesini bir an duraklatır, sonra devam eder. "O gece, sahilde bana söylediğin şey."

Onun, ona yaptığı itiraftan bahsettiğini biliyor. Onu sevdiğini söylediği itiraftan.

Daha fazlasını söyleyemiyormuş gibi zorlukla yutar ve tekrar dener.

"Ari," diye fısıldıyor, sanki kalbi parçalanıyormuş gibi. "Ari, hep sen oldun."

Göğsünde bir ağrı oluşur. Bu, ruhunun ona ulaşmaya, onu teselli etmenin bir yolunu bulmaya, ona bildiğini, her zaman bildiğini, tüm hayatı boyunca onu beklediğini söylemeye boşuna çabalamasıdır. Ve ona verdiği acının arkasında, onun ona verdiği acının arkasında, o kızın hala bozulmamış bir parçasını görür, her zamanki gibi güzel, ona gerçekten burada olduğunu söyleyen bir şekilde ona bakmaktadır.

Kız ona yaklaşır. Göz kapakları iner, dudakları aralanır. Bu kadar yakinken, kızın içindeki yaşamı, bir insanın canlı bedenini oluşturan milyonlarca karmaşıklığı, kalbinin atışını ve damarlarında akan sıcak kanı, gelip giden havayı ve her şeyden öte, içinden ona yaşam veren ruhunu hissedebilir. Kız güneş kadar parlaktır.

Dudakları hafifçe titriyor. Bir kelebek gibi, ağzının bir tarafına hafifçe dokunuyor. Onu zar zor hissediyor, ama bir titreme onu sarar. Onun dokunuşuna o kadar duyarlı ki, neredeyse acıtıyor. Uzaklaşıyor, sonra bir hayalet gibi ağzının diğer tarafına dokunuyor. *Tanrım. O gerçek.* Onun enfes acısına gözlerini kapatır. Dudaklarının üstüne, sonra altına yaslanır, nefesi onun cildine hafif ve sıcak bir şekilde dokunur. O giderken, o nazıkçe onun öpücüklerinin yönüne doğru eğilir. Nefes almakta zorlanır

nefes alamıyor, bu anı bozmamak için fazla hareket etmekten korkuyor. Tüm vücudu yanıyor; her dokunuşunda titriyor.

Kız, bakışlarını ona sabitlemek için duraksıyor. Sonra gözleri kapanıyor ve dudakları sonunda onun dudaklarına değiyor.

Bağlarına karşı direnerek, elinden geldiğince ona doğru eğilir, ağzı onun ağzına doğru kayar, yumuşak ve sıcaktır. Boynunun arkasındaki karıncalanma uzuvlarına ve göğsüne yayılır ve zevkten titrer. Öpücük nazik kalır, bir dalganın vuruşu gibi. O onunla birlikte hareket eder, o da onunla birlikte, her küçük hareketinde dikkatli, sanki bu anı bozmaktan korkuyormuş gibi.

Acı ya da aciliyet yoktur. Bunun yerine, her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğu, sanki uzun zaman önce öpüşmeleri gerekiyormuş gibi, şimdi birbirlerinden nefret etmeleri gerekse de, bedenleri birbirlerinin etrafında o kadar sık dans etmiş ki, artık her acıyı, kederi ve sevinci biliyorlar gibi ilginç bir his vardır. Biliyorlar ve birbirlerine uyuyorlar.

Sam öpücüğünü derinleştirdikçe Ari titrer. O, Sam'in hayal ettiği her şeydir. Sam bağlarını çözüp kollarıyla onu sarmak, onun kollarının arasına gömülmesini ister. Onu her zaman olması gerektiği gibi tanımak, onun da kendisini tanımasını ister. Onunla özgür olmak ister.

Bu mümkün olabilir mi?

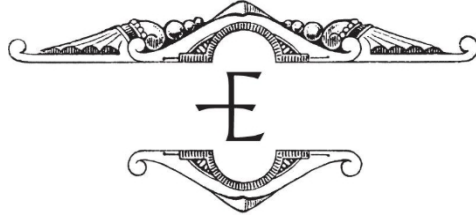
Ve belki de bu son düşünce, birlikteliklerini sona erdiren şeydir. O, isteksizce onun sıcaklığından uzaklaşır. Dudakları onunkilerden ayrılır. Göz kapakları yarı açık, nefesleri sığ, daha fazlasını arzulayarak birbirlerine bakarlar. İkisi de tek kelime etmez. Etmelerine gerek yoktur. Henüz özgür olmadıklarını, tuzağın hâlâ etraflarını sardığını hatırlarlar.

"Hazır ol," diye fısıldar kadın.

Sonra ondan uzaklaşır, dikleşir ve arkasını döner.

Bir çivi eksikliği yüzünden nal kayboldu, bir
nal eksikliği yüzünden at kayboldu, bir at
eksikliği yüzünden binici kayboldu, bir binici
eksikliği yüzünden savaş kaybedildi.
Bir savaşın eksikliği yüzünden krallık kaybedildi,
Ve hepsi bir at nalı çivisi yüzünden.

Benjamin Franklin, *Poor Richard's Almanack*, 1758

Sam

Grand Central'da çalıştığı tüm yıllar boyunca, Sam'in Winged Towers'ın içine girmeye hiç nedeni olmadı. Onları sadece dışarıdan gördü. Çoğu kişinin gördüğü manzara budur: araba sürerken bir anlık bakış, gezi sırasında çekilen bir fotoğraf, helikopter turundan görülen manzara. Angel City'nin geçmişindeki daha lüks bir dönemi anımsatan art deco süslemeleriyle stilize edilmiş bir çift bina olan kuleler, birinci kattan yetmişinci kata kadar taşlara entegre edilmiş geometrik şekillerle kaplıdır. Her iki kulenin girişinin her iki yanında, cam kapılara bakan, ağzı açık, altın kanatlı bir aslanın hikaye uzunluğunda bir plaketi vardır. Ve çatıda, her şeyin üzerinde, Sidney Opera Binası'nı anımsatan taraklı sırtlar, gökyüzüne doğru uzanan kanatlar bulunmaktadır.

Bugün gökyüzü jet izleriyle boyanmış, Angel City'de yılda sadece bir kez görülen türden bir fırtına vaat ediyor. Sam güney kulenin önüne vardığında, sağanak yağmur çoktan başlamış, palmiye ağaçları şiddetli yağmurda şehir silüetine doğru eğilmiş durumda. Sam arabasından inip, b i r güvenlik görevlisinin ona uzattığı şemsiyenin altına girerken, ana girişin çıkıntısının altında duran Will'i görür. Will de onu fark eder.

Gözleri

, ama eliyle ona gelmesini işaret eder.

Will, ona katılırken, "Ön girişte kimse yok," diyor. İnşaat ekibi sokak lambasını tamir ederken, barikatların bir yan sokağı kapattığı yere doğru başını sallıyor. "Lumines arkadan girecek. Diamond bizi lobide istiyor, bu yüzden Hades üst katlarda adamlarını konuşlandırdı." Ona bakıyor. "Kum aldın mı?"

"Evet," diye cevaplar, uğursuz manzaraya bakarak. Taze bir esinti paltosunu keser, saçlarını geriye savurur. Başı ağrıyor. Havada fırtınanın kokusunu alıyor, neredeyse her yağmur damlasını sayabiliyor. Bu sabah birden fazla doz sand aldı, aynı anda hiç almadığı kadar çok, ve dünya ona o kadar keskin geliyor ki, bakmak bile istemiyor.

Will başını sallar. "Bugün buna ihtiyacın olacak."

Sam, Will'in peşinden içeri girerken zihni karışır. Lobiyi geçip ana kata çıkarlar. Burası, parlak taşlarla kaplı, art deco çizgilerle süslenmiş sütunların bulunduğu, geniş ve mağara gibi bir alandır. Sam, ilerlerken mekanı inceler ve günün nasıl geçeceğini hayal etmeye çalışır. Lumines ile müzakereler başarılı olursa, yarın esirlerin takası için düzenleme yapacaklardır. O zamana kadar Ari gitmiş olmalı ve Edward, Diamond'ı malikanede tutuklamak için polisi hazırlamış olmalı. Ama önce milyonlarca şey ters gidebilir. Takas tarihini değiştirebilirler. Diamond başka bir yerde yapılmasını isteyebilir. Ari hasta olabilir. Will müzakerelerden önce onu öldürebilir.

Sam, Ari'nin öpücüğünün sıcaklığını hatırlar ve titrer. Onu zamanında kurtaramazsa ne olacak?

Yapılması gerekenleri düşünmemeye çalışır. Tiyatroda görüştüklerinden beri Edward'a ulaşmamıştır ve Edward da onu aramamıştır. Bugün ikisi de karanlıkta hareket etmektedir, her ikisi de diğerinin planı uygulayacağını, her şeyin hazır olduğuna dair birbirlerine bir işaret vereceğini ummaktadır.

Ama bunun ne zaman olacağını veya nasıl olacağını bilmiyor. Polisin yanıt vereceğinin veya bu yanıtın yeterli olacağını garantisi yok. Edward, simyanın ne olduğunu, neyle karşı karşıya olduklarını anlamadan bu nasıl mümkün olabilir? Tek yapabileceği, genç dedektifin sesindeki ağırlığı duymuş olmasını ummak; en azından uyarısını ciddiye almasını ummak. Diamond ve Will için tutuklama emri almayı başarmış mıydı? Yeterince hızlı hareket edebilecekler mi? Ya Diamond planı önceden öğrenirse? Grand Central, hazırlıksız yakalansa bile, Edward'ın ekibinin hazırlıklı olamayacağı bir kara büyüyle misilleme yapmaya hazır olacaktır.

Kulenin lobisine vardıklarında, birkaç Grand Central üyesi onları bekliyordu. Yaklaştıklarında içlerinden biri başını kaldırdı.

"Ah, işte orada," der adam Will'e. "Diamond'ın seninle olduğunu sanıyordum."

"Yolda," diye cevaplar Will. "Onu gördüğünüzde bana haber verin."

"Peki, efendim."

Sam ve Will onların yanından geçip koridordan bir salona doğru ilerler ve orada iki koltuğa otururlar. Sam, giderken binanın içinde gördüğü mürettebatın sayısını zihninde sayar. Sebastian'ın üst katlara daha fazla mürettebat yerleştirdiğini, Lumines'in gerginliğini azaltmak için ana lobiye boş tutmanın gerekli olduğunu bilir, ama yine de buradaki sayı az görünmektedir. Bu onu tedirgin eder ve bir şeyi kaçırdığını hissetmekten kurtulmaya çalışır.

"Diamond neden gecikti?" diye sorar Sam.

"Toplantısı uzadı," diye cevaplar Will. Koltuğa yaslanır, bacak bacak üstüne atar ve bileklerindeki kanatlı aslan kol düğmelerini açmaya başlar. Sam, uzun ve zarif parmaklarının hareketlerini izler.

"Endişelisin," diyor Will, ona bakmadan. "Yarınki takas hakkında düşünüyorum," diye cevaplıyor. "Arkadaşın için mi endişeleniyorsun?" diye soruyor.

Gözlerini kısarak, onun sözleri karşısında kalbinin atışını gizlemeye kararlıdır. "Bizim için endişeleniyorum."

"Endişelenmene gerek yok." Manşet düğmelerini açmayı bitirir ve dirseğini kol dayama yerine koyar. "Ama belki de farklı endişelerden bahsediyoruz."

Sam da bir bacağını diğerinin üzerine atar. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Sen söyle." Onu sakın bir şekilde inceler. Sonra dirseklerini dizlerine dayayacak şekilde öne eğilir. Bacağı artık ona degecek kadar yakındır ve onun duyuları, bir şeylerin yanlış olduğu hissiyle bir kez daha titrer.

"Sadece her şeyin plana göre gitmesini istiyorum, hepsi bu," der kız sinirli bir iç çekişle.

"Onu düşündüğünde farklı davranıyorsun," der adam. "Bunu biliyor muydun?"

Sam, onun tanıdık, yakıcı bakışları karşısında kalbi hızlanır ve geçici titremesini gizlemek için bacaklarını çaprazlama pozisyonunu değiştirir. "Hayır," diye cevaplar kararlı bir sesle.

"Mm," der düşünceli bir şekilde. "Sana inanmıyorum."

Sesindeki keskinliğin kıskançlık mı yoksa şüphe mi olduğunu anlayamıyor. Belki ikisi de. Ya da belki bu bir tuzak, ona gereğinden fazla konuşması için bir davet. Will'le ilgili olarak bunu anlaması zor ve bu onu rahatsız eden bir savunma pozisyonuna sokuyor.

Kime ait olduğunu unutma. Geçen geceki sözleri aklına gelir ve bacağına sıkıca tutunan eli, derisine donma izleri bırakan o anı hatırlayınca bacağı ağrır.

"Belki de ona takılıp kalan *senin* düşüncelerindir," diye cevaplar, başını ona doğru eğerek.

"Benim hep düşündüğüm sensin, Sam," der. Sesi alçak ve sessizdir, kısmen sevgi, kısmen başka bir şey, bir karanlık, bir gizem, onu saran ölümcül bir şey.

Onun tavırlarında bir çatlak mı arıyor? "O zaman memnun olmam gerekir," diye cevaplar.

"Annem, senin zayıflığının kalbin olduğunu düşünüyor," diye devam ediyor. "Bu, seni tereddüt ettiriyor, her saniyenin önemli olduğu görevlerinde başarısız olma riskini artırıyor. Ama ben aynı fikirde değilim. Sorun senin kalbin değil." Koltuğundan kalkıp yanına yaklaşıyor ve onu yana çekiyor. "Sorun senin zihnin."

Vücudu, sıcak ve tanıdık bir şekilde ona yaslanır ve eskiden ona hayranlıkla bakıp karanlık ve heyecan verici şeyler hayal eden içindeki genç kız, her şeye rağmen hala ona tepki verir.

"Zihnin sana bazı şeylerin mümkün olduğunu söylüyor. Kendi sınırlarının ötesinde olsan bile, bir şeyleri yapabileceğini düşünüyorsun." Kızın yüzünü inceler, gözleri dudaklarında takılır. Kızın kalbi karışıklık içinde çarpıyor. "Her zaman kontrolü elinde tutmak istiyorsun."

Bu anda her şey onun kontrolünün ötesinde hissediliyor. Onun ne düşündüğünü bilmiyor, ne bildiğini tahmin edemiyor, kendini ve Ari'yi güvende tutmak için ne söyleyeceğini veya ne yapacağını bilemiyor. Belki de hayatında hiçbir şey onun kontrolünde olmamıştır.

Belki de başkaları hep onun gemisini yönlendirmiş, onu bu tarafa, o tarafa zorlamış ve o da buna uymuş, hep yanlış yöne gitmiş, uzaktaki karaya nasıl ulaşacağını hiç bilememiştir.

Ona sert bir bakış atar ve "Belki de bu yüzden beni seviyorsun" der.

Adam, sanki onun haklı olduğunu, bir şekilde ona her zaman ulaşabildiğini, onu kontrol edebildiğini biliyormuş gibi hafifçe gülümser.

"Sam," der yumuşak bir sesle, "bana söylemen gereken bir şey varsa, şimdi söyle. Bilmediğim bir konuda sana yardım edemem."

Sam, sesindeki tuhaf yumuşaklığa şaşırarak ona bakar, bunun samimi mi yoksa onunla oynadığı bir oyunun parçası mı olduğunu anlayamaz. Kalbi ona doğru çekilir, onu ele verir. Bir şey bildiği için mi soruyor, yoksa şüphelendiği şeyi ona söylemesi için mi soruyor?

Sam başını sallar ve kendini yolundan sapmamaya zorlar. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Salondan gelen hafif bir gürültü, onların bu anını bozar. Lobideki mürettebatlardan biri onlara doğru aceleyle yaklaşır. Will'e başını sallar ve binanın yan kapısını işaret eder.

"Diamond geldi," diyor.

Aralarındaki gerginlik bir anda yok olur. Will başını sallar ve ayağa kalkar, Sam de onu takip eder, kesintiye uğradığı için rahatlamış ve başı dönmüştür. Koridordan geçerek kulenin doğu tarafında uzanan dar sokağa çıkarlar.

Gümüş rengi bir Mercedes köşeyi dönmüş ve yolun kenarındaki barikatların arasından ilerliyor. Arkalarında, birkaç güvenlik görevlisi yan kapının önüne ve sokağın her iki ucuna yerlerini alıyor.

Sam'in geçici rahatlaması sarsılır ve kötü hisleri yeniden titremeye başlar. Buradaki mürettebat sayısı, Lumines ile yapılacak böylesine önemli bir müzakere için olması gerekenden çok daha azdır, bu doğru değil, bir şeyler *yolunda değil*.

Gümüş renkli araba yanlarında durur. Sebastian arabadan ilk çıkan kişidir. Ceketini düzeltir ve onlara döner, bu sırada Diamond Taylor arka koltuktan çıkar.

Sam, kadının bakışlarıyla karşılaşacak zamanı bile bulamadan Will'in elleri ona uzanır.

Will ensesini tuttuğunda, korkunç bir çığlık attı. Sonra acı tüm vücudunu sardı. Bu acı, ilk dönüşümün acısından, karnından bıçaklanmaktan, midesinden vurulmaktan ya da ateşe verilmesinden daha şiddetliydi. Sanki Will ruhuna uzanmış ve onu ikiye bölmüş gibiydi. Vücudu gerildi, gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı, çığlık atmak istedi ama rahatlayamadı. Dünya ışığa boğuldu.

Bunun ardından, kendini Will'in yeşil gözlerine bakarken bulur. Sebastian şimdi onun arkasına gelmiştir, çökmüş gözleri büyümüştür, hem onun acısına sempati duymakta hem de dengede olan bir hayatın heyecanını yaşamaktadır. Ama acı içindeyken herhangi bir şeye odaklanmak ona zor geliyor, bu yüzden gökyüzüne, sonra caddenin aşağısındaki bulanık binalara bakıyor, sonunda gözleri bir anlığına bir şekilde tam önünde beliren Diamond'a takılıyor.

"Yemininizi bozdunuz Mozart," der Diamond yumuşak bir sesle ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çatarak.

Sonra acı Sam'i tekrar kaplar.

Bir kez daha çığlık atmaya çalışır, ama sanki bir el ciğerlerini sıkıştırmış gibidir. Vücudu çaresizlik içinde tepki verir, göğsü inip kalkar, kolları boğazına gelir, kendini kurtarmaya çalışır.

Will onu bırakır. Vücudunun pes ettiğini ve sokağa yığıldığını hisseder. Altındaki zemin sert ve soğuktur. Elini taşa sürer ve onu bir silaha, herhangi bir şeye dönüştürmeye çalışır, ama Sebastian botuyla eline sertçe basar. Parmaklarındaki kemiklerden biri çarpmanın etkisiyle kırılır ve Sam titrer.

Polemistin boğumlu eli bileğini sıkıca kavrar ve o, derisinin bir kısmını sokağa dönüştürürken, eti eriyip kayaya dönüşürken çığlık atar. Sesi, sanki küçük bir mağaranın içindeymiş gibi tuhaf ve boş çıkar ve gözlerini açtığında, Will'in elinin kısa, geniş bir hareketle havayı dönüştürdüğünü ve ses dalgalarının çevrelerini aşamayacağını fark eder.

Diamond, yerde titreyerek yatan kadının önüne çöktü. "Seni bu kadar dramatik bir şekilde değiştiren ne oldu?" dedi. "Konuş benimle."

Sam'in dişleri acıdan takırdıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."
Kafasını sallar. "Hâlâ çok kafam karışık," diye mırıldanır. "Polise bilgi aktarmakla meşguldün. Bize biraz daha anlatır mısın?"

Demek ki biliyor. Hepsi biliyor olmalı.

Sam titreyerek sessiz kalır.

Diamond iç çeker. "Neden polisle işbirliği yaptın Mozart? Onların senin tarafında olduğunu mu düşünüyorsun? Neyi başarmayı umuyordun?" Sesi alçalır, onaylamayan bir acı ile. "Bu annenle mi ilgiliydi?"

Annesi. Diamond'ın dudaklarından çıkan bu kelimeler, Sam'in kadına bakmasına ve kalbinde nefretin alevlenmesine yeter. Annesi. Annemden nasıl bahsedersin?

Diamond, Sam'in bakışlarındaki öfkeyi görür ve dudaklarını sıkılaştırır. "Tabii ki öyleydi," der. "İlk olarak sana mı ulaştılar?"

"Sen... onu öldürdün," diye
fısıldadı Sam. "Sana bir soru
sordum."

Will eğilir ve bir an sonra Sam, tanıdık elini boynunda hisseder, sonra titreyerek çığlık atar, acı tekrar vücudunda patlar, ateş, zehir ve dişler, cildi sanki etinden soyuluyormuş gibi hisseder.

Acı tekrar azalır ve Sam kaldırımında titrer. Dişlerini sıkar. "Sen... *onu öldürdün*," diye tekrarlar boğuk bir sesle. "*Neden onu öldürdün?*"

Diamond başka yere bakar, sonra tekrar ona döner. "Bilmiyorsun," der sonunda. "Annen, ikinizi Şangay'a götürecek bir gemiye bilet almıştı. Onun ikiniz için ayarladığı buluşmanın, aslında o gece ikinizi o gemiye bindirme planı olduğuna inanıyoruz. Uzun süredir annenle aranızdaki ilişkinin kötüye gittiğini izliyorduk ve bu işe karışmamayı tercih etmiştik, ama tahmin edebileceğin gibi, onun son hamlesi bizim için kabul edilemezdi."

Sam, acısıyla sokağa doğru geri çekilir. Bunca zamandır, ona ve annesinin kopmak üzere olan ilişkisine çok dikkat ediyorlardı. Öyleyse annesi her zaman ölmeye mahkum muydu?

Ne kadar zamandır onu ortadan kaldırmayı düşünüyorlardı? Sadece uygun bir zaman mı bekliyorlardı?

Diamond'ın bakışları sabit ve soğuktur. "Bu pişmanlık duymadan yapılmadı. Özür dileriz."

Kadın ona neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar ve Sam onu öldürmek için dayanılmaz bir istek duyar. Yaralı bileğindeki acıyı görmezden gelmeye çalışır ve bunun yerine diğer elini hareket ettirir. Avucunda kaldırımdan bir silah oluşmaya başlar, kaldırım çatlar ve ufanır.

Sebastian, Sam'in sağlam bileğine basar, sonra eğilir ve elinin derisini kaldırıma dönüştürür. Sam boğuk bir çığlık atar. Sebastian, Sam'in arkasına geçip ayak bileklerine doğru yürür, sonra aynı şeyi onlara da yapar, derisini zemine eriterek ayak bileklerini sabitler.

Sam yere çivilenmiştir. Zar zor görebilmektedir. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titremektedir.

Diamond ona bakar. Sam bu yoğunluktan uzaklaşmak ister, ama vücudu felç olmuş gibidir. Kulaklarında bir çınlama vardır. Duymaya çalışır.

"Annemin ölümünden sen sorumlusun," diye fısıldar yine. Tek söyleyebildiği budur.

Diamond onaylamayan bir şekilde başını sallar ve Sam'in tiksintisiyle, kalbinde utanç duygusu filizlenir. "Ne olacağını sanıyordun, Sam? Her şeyin nasıl biteceğini düşünüyordun? Polisle konuşmanın, annene olanlar hakkında kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacağını mı sanıyorsun? Will'e bir şey yapabileceklerini mi sanıyorsun?"

Acının sisinden Sam bir şey fark eder. Diamond, Sam'in annesinin ölümüyle ilgili karakoldaki biriyle konuştuğunu, Will'in cinayeti işlediğini gösteren görüntüleri aldığını biliyor. Ama Diamond'ın söylediklerine bakılırsa, kadın Sam'in Edward'a Grand Central'ın diğer işleri hakkında ayrıntılar verdiğini bilmiyor gibi görünüyor. Sam'in Diamond'ın tutuklanmasını hedeflediğini de. Edward'ın sorumlu olduğunu bile bilmiyor gibi görünüyor.

Sonra Sebastian'ın botu karnına çarpar. İç organları acıdan kasılır. Ciğerlerindeki tüm hava dışarı çıkar. Bir tekme daha gelir. Bir kaburga kırılır. Bir tekme daha. Bir kaburga daha. Sonra darbeleri saymayı bırakır.

Sam artık hiçbir şey göremiyor, acıdan vücudu ter içinde kalıyor. Saldırı sırasında alnından ter damladığını hissedebiliyor. Ağzı kan tadı ile doluyor.

Sebastian sonunda durur ve Sam, kırılmış ve titreyerek yerde yatmaktadır.

Diamond başını eğip ona yaklaşır. "Bu mesleğin sanatını sana kim öğretti, Mozart? Seni eğiten, sana para veren, seni yoksulluktan kurtaran kimdi? Annen seni buraya bu yüzden getirmedir mi? Hayatın boyunca aradığın şey bu değil miydi?" Sesi sertleşir. "Dünyayı istemeyi hatırlıyor musun? Büyük olmak? Başarmak? Kim sana bunu bedavaya verdi? Ben olmasaydım ne olurdu?"

Sam gözlerini kapatır. Karanlıkta, çocukken bu kadının önünde diz çöküp tüm bunları istediğini görür. Onu idolize eder, onayını arzular. Will'e aç, onun gücünden gözleri kamaşmış, istenmek isterdi. Büyük olmak isterdi. Başarılı olmak. Görülmek. Diamond'a eğildiğini, Diamond'ın çenesini kaldırıp ona kendini çok özel hissettiren bir gülümseme sunduğunu görüyor. O zaman bile neden seçildiğini merak etmişti.

Bunu sana kim bedavaya verdi? Ben olmasaydım ne olurdu?

"Bedava değildi."

Sözler boğazından boğuk bir çığlık olarak çıkıyor. Dişlerinin arasından kan sızıyor. Sam bileziğinin hala bileğinde olduğunu hissediyor, elmaslarla süslü tavşan bir zincir gibi sallanıyor. Bedava değildi çünkü hiçbir şey yoktan var olamaz. Her şeyin eşit ve zıt bir bedeli vardır. Denklem her zaman dengede olmalıdır. Büyüklük, bir ruh karşılığında.

Diamond cevabını düşünür. Dudaklarını sıkıştırır. Gözlerindeki bir şey o anda ölür. Belki de Sam, o ışık kaybolana kadar orada olduğunu fark etmemişti. O özel ışıltı olmadan, Diamond birdenbire ona titretip, onu koruyan ve kederlendiğinde onu dinleyen kişi gibi görünmüyordu. O ışıltı olmadan, Sam kadının çukurlaşmış yanaklarını ve gözlerindeki sönük ışığı görebiliyordu, tüm başarılarına, büyüklüğüne ve gücüne rağmen, onu yakında öldürecek olan kanser onu yavaşça içten içe yiyip bitiriyordu.

Diamond başını eğdi. Gözlerini kaldırdığında, gözleri kurumuştı. Ayağa kalktı. Yüzündeki ifade düz, eski ışıltısı yoktu ve Sam'e başarısız bir yatırım gibi bakıyordu.

"Burada işini bitir," der Diamond Will'e, sonra Sebastian'la birlikte arabaya biner.

Will, Sam'in yaralı bedeninin yanında, sokakta kalır. Araba uzaklaşırken, ona doğru eğilir. Eli, kırık kaburgalarının çingiraklı ses çıkardığı yere konur. Artık zar zor nefes alabilmektedir. Acısı çok fazladır. Öleceğini bilmektedir.

Bulanık gözleri, yanında çömelmiş olan Will'e doğru döner. Acı içinde ona dik dik bakar ve içindeki nefretin onu hayatta tutmasına izin verir.

Will, Sam'in ifadesine tepki vermez. Taş gibi yüzünün arkasında, gerçek bir keder vardır.

Yağmurun şiddetlendiğini, kendisinin sırlıklam olduğunu fark etmesi bir saniye sürer. Su, kanıyla karışır ve etrafında pembe renkli küçük akıntılar oluşur.

O, kadına bakarak şöyle der: "Seni burada bırakmam emredildi. Son anlarında, bir zamanlar ettiğin yemini hatırla. Senden bir şey istendiğinde, sorgusuz sualsiz yaparsın. Bir şey seni keserse, hepimiz kanarız. Ve savaş olduğunda, bizimle birlikte savaşırsın, başka kimseyle değil." Gözleri kısılr, sertleşir. "Bu ailenin olduğunu unutma. Onu terk etmeyi seçtiğini unutma. Ve son anlarında, yalnız olduğunu unutma."

Sonra sesi yumuşadı ve bir an için, bir kez, sadece bir kez, ona kalbini açan adamı gördü. "Seni sevdiğimi bil, Sam," dedi.

Arkasını dönüp binaya geri girer. Kapının yanındaki muhafızlar onu takip eder.

Sam acı içinde titrer. *Ari*. Onu, itiraf odasında bağlı halde beklerken, ona ne olduğunu merak ederken hayal eder. Bu gece onu öldürecekler mi? Yoksa çoktan öldüler mi? Bu düşünce o kadar dayanılmaz ki, bir an için belki de onunla birlikte gitmesinin en iyisi olacağını, bu dünyadan birlikte ayrılmalarının en iyisi olacağını düşünür, çünkü o olmadan başka ne kalır ki? Annesini kaybetmiştir, kendini kaybetmiştir. Ari'yi de kaybederse, geriye hiçbir şey kalmaz.

Konsantre olmak gittikçe zorlaşıyor ve uzuvlarında hissizleşme başlıyor. Dakikalar geçiyor. Kavşakta inşaat çalışmaları biter ve barikatlar kaldırılır. Yağmurda ölmek üzere yatarken, yoldan geçenler gelip gitmeye başlar. Sanki orada değilmiş gibi, zayıflayan bedeninin etrafından dolaşırlar. Onlara yardım istemek için seslenmeye çalışır, ama gözleri bir anlık ilgisizlikle ona bakar ve sonra tekrar sokağa dönerler. İçindeki kum çok güçlüdür ve görünmezliği onu örter.

"Yardım edin," diye boğuk bir sesle haykırır, ama bu sadece rüzgarda bir fısıltıdır.

Bir kadın onun üzerinden geçer; bir adam telefonla konuşurken onun bedeninin etrafından dolanır. Onlarca kişi ona ikinci bir bakış bile atmadan geçer.

Şimdi Will'in eylemlerinin tüm acımasızlığını hissediyor. Onu, ne kadar yalnız olduğunu görmesi için kasten yeterince uzun süre hayatta bırakmışlar, hayatının son anlarını kendi görünmezliğinde boğulurcasına geçirmesini, boşuna birinin ilgilenmesi için seslenmesini istemişler.

Yalnızsın.

Ağlıyor ama bunu zar zor hissedebiliyor. Yağmur yüzünden akıyor ve etrafındaki akıntılara katılıyor. Dünya solmaya başlıyor.

Samantha. Şimdi zihninde annesinin sesi var ve sanki onu duymuş gibi hareket ediyor.

Anne. Sam körü körüne ona uzanıyor. *Anne, buradayım. Beni görebiliyor musun?*

Sam, her zaman elinden gelenin en iyisini yapmalısın. Çok çalış ve yıldızlara ulaşmaya çalış. Eğer bunu yaparsan, en küçüküğümüz bile bir çıkış yolu bulabilir.

Gözlerini kapatır ve annesinin sözlerine uymaya çalışır. Bu sözler, sanki bu dünyada güzellikler var, yeter ki görebilse, bu dünyada iyilikler var, yeter ki denese, diye bir vaat gibi gelir ona.

Bu yüzden dener, karanlıkta annesini arar. Ama parmakları artık uyuşmuştur. Ve o son anlarda, ruhunun attığını hissedebilir, sıcak, geçici ve kusurlu, sonsuza dek mükemmelliğe ulaşmaya çalışan bir şey. Şimdi bile, bu imkansız olsa da, ruhunun yaşamak için mücadele ettiğini hissedebilir.

Denemelisin.

Her şey kayboluyor.

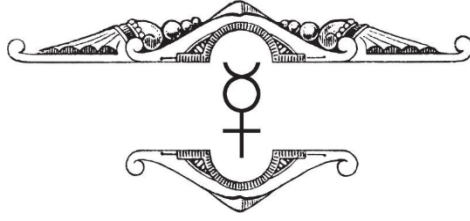
Ruhunun atışı zayıflıyor. Dünya kararıyor. Ve belki de bu her zaman onun kaderiydi, doğduğu anda belirlenen yolu.

Ari. Ari, özür dilerim.

Burada benim için geriye hiçbir
şey kalmadı, bu yerde kalmak için
hiçbir neden, yaşamaya değer
hiçbir hayat yok.

[...]

Merikare'den Hypatia'ya Aşk Mektubu, 1982

Ari

Sam'in gelme saati yaklaşıyor.

Ari bekliyor, zamanı sayıyor. Burada pencere yok, ama dışarıdaki gardiyanların hareketlerini, adımlarının sesindeki değişiklikleri, yemek sayısını dikkatle takip ediyor.

Saat geldiğinde gerginleşir ve Sam'in ona söylediklerini hatırlar.

Saat gelir. Geçer. Ari
sessizce bekler.

Dışarıdan hiçbir ses gelmez. Muhafızlar dikkatle beklemektedir.

Yeni saat geçip gider. Kimse gelmez.

Yine de Ari sakin ve uyanık bir şekilde
bekler. Dinler. Bir saat daha geçer. Sam
gelmez.

Göğsünde korku oluşur. Onu yutmaya, bastırmaya çalışır, kararını bulandırmasına izin vermez. Ya sadece geç kalıyorsa? Ya şu anda dışarıda, gizemli bir nedenden dolayı gecikiyorsa, ama yine de hazırsa? Ya şimdi gelirse?

Bu yüzden beklemeye
devam eder. Bir saat
daha.

Kendine hazır olmasını söyler.

Dışarıda, muhafızların yer değiştirdiğini, yeni sesler duyduğunu, sabahın başladığını duyar.

Göğsündeki korku yayılır, vücuduna siyah ve soğuk bir şekilde sızar. Sam'in gözlerini düşünür, yumuşak ve korkmuş, birbirlerini tekrar göreceklerinden emin olamayan gözleri. Ve onu hayal ederken, kalbinde ne olduğunu bilir

olduğunu anlar. Bu düşünce o kadar korkunç, o kadar karanlıktır ki, buna dayanamaz. Dönüşümün acısı bununla karşılaştırıldığında hiçbir şeydir.

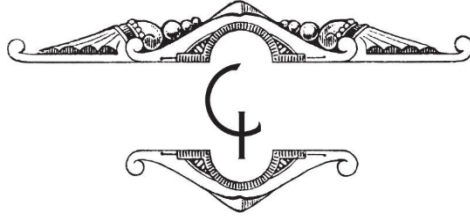
Yine de bekler.

Ama Sam hiç görünmez.

[...]

sen hariç,
her zaman ve sadece
sen, benim mantığım ve
hayatım.

Merikare'den Hypatia'ya Aşk Mektubu, 1982

Sam

Garip bir şekilde kendini serbest hissediyor. Başının altında sabit bir elin kayıp gittiğini hissediyor.

Karanlığın içinden ilerleyerek yer değiştirir. Nerede bu kadın?

Uzak bir yerden, hala bir ruhun nabzını hissedebildiğini düşünüyor. Artık zayıf, yavaş ve küçük, o kadar uzak ki bir halüsinasyon olabilir. Vücudunu tüketen acı azalıyor gibi görünüyor ve vücudu merhametli bir şekilde hafifliyor.

Karanlık biraz azalır, gri ve mavi tonlara dönüşür. Görmeye çalışmak için gözlerini kısar.

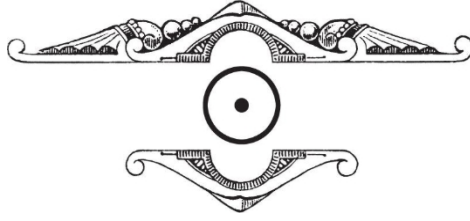
Yavaş yavaş, bulanıklıklar daha belirgin şekillere dönüşür. Renksiz bir gökyüzü. Bir çatı kenarı.

Ve sonra, binlerce hayatın izlerini taşıyan, yaşlı ve sert bir kadının yüzünün hatları. Kadın ona baktığında, kaşlarını çatıyor.

"Aptal kız," diye fısıldar Demeter.

Neyin daha hayranlık uyandırıcı olduğu? Evrenin o kadar büyük olması ki, sınırları anlaşılmaz mı? Yoksa bizlerin, hiçliğin bir köşesindeki minik bir zerrede yaşayan karıncalar olarak, bunu bir şekilde anlayabilmiş olmamız mı?

Aristoteles'in *Simya Düşüncesinin Kökenleri*, 1976

Sam

Sam sonunda kendine geldiğinde, çoktan öldüğünü düşünür. Sarı bir parıltıyla gözlerini kamaştıran yakıcı bir ışık vardır. Yakınlardan bir yerden lavaboda akan musluk sesi ve tabakların tıkırdaması gelir. Gözlerini açıp parlaklığa karşı gözlerini kısarak baktığında, güneş ışığıyla dolu bir odada bir yatakta uzandığını fark eder, açık pencereden hafif bir esinti gelir.

Olanların parçalarını hatırlayarak yüzünü buruşturur, ama çekinerek hareket ettiğinde, Sebastian ve Will'in ona yaşattığı kırık kaburgalar ve yırtık iç organların cehennem azabı yerine, göğsünde sadece hafif bir ağrı hissederek şaşırır. Vücudunu uyuşukluk kaplar.

Hızlı adımlar onu yatak odasının kapısına doğru çevirir. Demeter, parfümlü bir esinti ile içeri girer, beyaz saçları düzgün bir örgü halinde arkaya bağlanmış. Onu görünce kadın kaşlarını çatır.

"Uyanmışsın bile," diye mırıldanır, sonra Sam'e başını sallar. "Yeniden uzansan iyi olur, kızım. Vücudunun düzgün bir şekilde iyileşmesi için dinlenmeye ihtiyacı var."

Sam hareket etmeyi bırakır ve hareketsiz yatmaya çalışır.

Demeter, Sam'in yatağının yanına oturarak ona "Buna katlanmak zorundasın" der. "Vücudundaki yaraların çoğunu iyileştirebilir ve kaburgalarını birleştirebilirim, ama bileklerinde ve ayak bileklerinde kaybolan deriyi elbette simya ile iyileştiremem. Hasarı, cilde benzer şekilde davranan sentetik bir ağ ile kapattım. Aslında ihtiyacın olan şey deri nakli, ama bunun için hastaneye gitmen gerekiyor."

Sam, Sebastian'ın onu sokağa bağıladığında derisini taşa çevirdiğini hatırlar ve Demeter bu hasarı geri alamaz. Sadece Sam'in acısını hafifletebilir.

Sam tereddütte bileklerini kaldırır ve her ikisinin de kalın gazlı bezlerle sarıldığını görür.

"Beni nasıl buldun?" Sam, kadın yatağının yanındaki masaya bir tepsi koyarken mırıldanır.

"Önemli değil," diye cevaplar Demeter. "Burada uzun süre kalamazsın. Diamond, senin bu çileyi atlattığını fark edince, şehirdeki tüm mürettebatı seni aramaya çıkaracaktır."

Sam, kadının söylediklerini anlayınca kafasındaki sis biraz dağılır. "Diamond hayatta olduğumu bilmiyor mu?" diye sorar. "Burada olduğumu bilmiyor mu?"

Kadın onu görmezden gelir ve çorba kasesine hafifçe vurur. "Hepsini iç," der. "Ruhunun güce ihtiyacı olacak."

"Ama..." Sam başlar, sonra durur. "Sen onun için çalışıyorsun." "Sen de öyleydin," diye cevaplar Demeter kuru bir sesle.

Sam, bileklerindeki yakıcı acıyı görmezden gelmeye çalışarak zorlukla ayağa kalkar ve Demeter'in ona yedirdiği çorbadan bir yudum alır. Et ve sebzelerle zenginleştirilmiş, doyurucu bir çorbadır. Kaburgalarında ve göğsünde ağrı olmadığını fark ederek dikkatlice yutar, sonra sonraki birkaç kaşığı daha hevesle yer.

"Bu gece burada kalabilirsin," der Demeter, Sam yemek yerken. "Sabah alabileceğin bir kiralık arabam var. Sınırı geçene kadar güneye doğru git, kesinlikle gerekmedikçe durma."

"Sonra ne yapacağım?" diye mırıldanır Sam. "Bunun hiç olmamış gibi mi davranacağım?"

"Sonra kaç," diye cevaplar Demeter. "Hayatının geri kalanında kaç."

"Hiçbir yere gitmiyorum," der Sam.

Alkiyatrist başını sallar. "Burada kalamazsın."

"Gidemezdim," diye cevaplar.

"Neden?"

"Onların tutsağı. Ari... Shakespeare. Onu oradan çıkarmam lazım."

"Sen aptal bir kızsın," diye mırıldanır Demeter. "Bu oyunu oynayabileceğini sandın, değil mi? Hiç şansın yok."

Mahkum takası hala geçerli, biliyorsun, bu gece malikanede. Diamond onu öldürmezse, Lumines muhtemelen öldürecek, çünkü potansiyel bir tehlike arz ediyor. İki çeteye de karşı koyup kazanabileceğini mi sanıyorsun?"

"Onu oradan çıkaracağım," diye tekrarlar Sam.

Demeter sinirli bir şekilde başını sallar. "Sana sadece biraz zaman kazandırabilirim."

"Peki ya sen?" Sam, kadına başını sallayarak karşılık verir. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Demeter ona bir kaşık daha yedirir, sonra kaseyi masaya koyar ve Sam'e dudaklarını büzerek bakar. Pencereden dışarı bakar ve tekrar Sam'e döner. "Ben de senin yaşında olduğum zamanlar vardı, biliyor musun?" der. "Genç ve ateşliydim, Diamond'ın yaydığı güçten heyecanlanıyordum ve simyanın vaatleri beni cezbediyordu." Öne doğru eğilir. "Otuz yılda çok şey görürsün. Otuz yıl, bir insanın, bir toplumun, bir yaşam tarzının dönüşümünü izlemene olanak tanır."

"Peki ne gördün?" diye sorar Sam.

Demeter cevap vermez. Sanki acı çekiyormuş gibi geriye yaslanır ve eklemlerini ovuşturur. "Yorgunum, Sam. Vücudum yaşlandı, ruhum yıprandı. Bizi motive eden mükemmelliğe ne kadar yaklaşırsak, ruhlarımız o kadar yıpranıyor. Peki oraya vardığımızda ne olacak? O zaman ne olacak? Dağdan aşağıya bakıp, yarattığın katliamı göreceksin." Elini göğsüne bastırır. "Ama şimdilik, ruhumu hala hissedebiliyorum, ne kadar yıpranmış olsa da. Sonunda, onu gerçekten ne için kullanman gerektiğini anlarsın."

Sam ona bakar ve otuz yıl sonrasını hayal eder: ruhu parçalara ayrılmış, gözleri Sebastian'ınki gibi çökmüş, göğsü boş ve duygudan yoksun, ona hayat veren her şeyden yoksun. Bir gün, varoluşunun kabuğuna gömülecek. Ruhunu sessizce ölecek ve onunla birlikte bedeni de ölecek.

"Angel City'den git," der Demeter sessizlik içinde. "Erkeğini unut. Burada senin için geriye hiçbir şey kalmadı. Git ve arkana bakma."

Sam cevap vermez. Sessizce çorbasını bitirir, kadının bileklerindeki ve ayak bileklerindeki yaraları incelemesine izin verir, Sebastian'ın orada yaptığı hasarın izlerini görür. Demeter onu yalnız bıraktığında

, yastıklara yaslanıp kadının sözlerini düşünür.

Bu bitmez. Asla bitmez.

Pencereden dışarı bakar. Orada bir tuğla duvar vardır, ama onun ötesinde şehrin bir parçası görünür ve birkaç kat yukarıda, küçük bir sokak pazarını gören bir yerde olduğunu fark eder. İnsanlar malları incelerken, bir baba kızını daha iyi görebilmesi için havaya kaldırır, genç bir çift elma ve avokado seçer. Sam onları izler ve hayatlarının gelip geçiciliğini, varoluş ve yokoluş arasında gidip gelen ruhlarını hissetmeye çalışır. Ruhlar o kadar büyük ve o kadar kırılgandır ki, canlı bedenleri o kadar tamamen doldururlar ki, hiçbir cansız madde onlarla boy ölçüşemez.

Dikkatini pencereye çevirir, menteşeleri inceler, kat sayısını sayar. Sonra gözlerini kapatır. Karanlık etrafını sarar, ama bu güneşle dolu odada, kırmızımsı bir sis vardır, sıcak ve canlı.

Ari'nin sınıfta ilk gün ona dönüp merhaba diye fısıldadığını, büyük, hüzünlü gözlerini düşünür. Parmağının elinde altın sembolünü çizdiğini hatırlar.

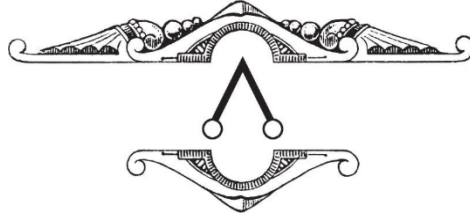
Seni olduğun gibi seviyorum, Sam.

Kırmızı tonlu karanlıkta, bir söz verir.

Seni kurtaracağım, Ari. Ve eğer başaramazsam, eğer bizi yok ederlerse, o zaman hepsini bizimle birlikte dibe çekeceğim.

Hastalıklar konusunda iki şeyi alışkanlık haline getirin: yardım etmek ya da en azından zarar vermemek.

Hipokrat'ın *Salgın Hastalıklar Üzerine*, MÖ 410 civarı

Dr. Amerson

Dr. Erin Amerson dairesinden çıkıp arabasına doğru yürürken güneş çoktan batmış ve Sam çoktan gitmiştir. Esintili bir gecedir ve kadın bir an için apartman merdivenlerinin altında durup rüzgarı biraz tadını çıkarır.

Küçük bir kız olduğundan beri bunu yapıyordu. Ailesinin balkonunda gözlerini kapatır, boynunu uzatır ve rüzgârın onu gıdıklamasını, ruhunun bu hisle sevinçle titrediğini hissedirdi. O yaşta bunu bilmiyordu, ama göğsündeki ruhunun hissi muhteşem bir şeydi, büyük ve parlaktı, vücudunda zar zor tutabileceği bir enerjydi. Kolayca ağlardı ve her şeye karşı hassastı: dilinde farklı yiyeceklerin dokusu (seçici bir yiyiciydi), cildine değen kumaşın hissi, havanın sıcaklığı, seslerin desibel seviyesi, ışığın yoğunluğu. Her şey ona fazla geliyordu. Olağanüstü güçlü bir ruhu vardı ve bu, duyularını bastırıyordu. Bazen kendini o kadar canlı hissediyordu ki, bağırarak istiyordu, dayanamadığı için öfke nöbetlerine giriyordu.

Ruhu sağlam olmak nasıl bir şeydi? Bu artık uzak bir anı. Ruhu artık göğsünde, kalın ve keskin yara izleriyle kaplı, ölmemişse de ölmek üzere olan, hırpalanmış bir şey. Dönüşüm için ruhunun bir parçasını kopardığında, artık acı bile hissetmiyordu. Sam'i sokakta yatarken bulduğunda tek bir gözyaşı bile dökmedi, genç bedeni parçalanmış, insanlar ilgisizce etrafından geçip gidiyor, hayatı yağmurda sönüp gidiyordu.

Yine de Will, Sam'e ne olacağı konusunda onu gizlice uyarmakla haklıydı, çünkü onun içinde ölen kız için hala bir parça yumuşaklık kalacağını biliyordu.

Sana ne olacağını biliyorsun, dedi ona. Diamond öğrenirse.

Eğer benim için hiç acı çektiysen, Will cevap vermişti, onu kurtaracaksın.

Will, onun cevabının ne olacağını biliyordu. Onun için her şeyi yapacağını.

Bu günlerde Amerson bir şey hissettiğinde, buna tepki veriyor. Ruhunu tamamen ölmeden önce çok zaman kalmadı ve o zaman o da onunla birlikte gidecek. Son günlerini yaşayan kıdemli simyacılarla tanıştı, gözleri donuk ve cansız, gülümsemeleri mekanikti. İşlerine devam ediyorlar ve dönüşüm yapmaya devam ediyorlar, içlerindeki parlaklık kötüye kullanımdan dolayı sönmüş durumda. Ve bir gün, kendilerini tamamen tükettiklerinde, cenazelerini duyacak ve saygısını gösterecekti. Simyacılar, ortalama olarak, ruhları sağlam olanlardan yirmi yıl daha az yaşarlardı.

Amerson gözlerini açar ve park ettiği arabasının olduğu yöne doğru yürümeye devam eder. Hayatında simya yeteneği karşılığında erken ölümün bedelini ödemeye her zaman hazır olmuştur. Diamond onu Harvard Tıp Fakültesi'nde keşfetti ve ona bir cerrah olarak hayal bile edemeyeceği kadar çok para teklif etti. Ve yaptığı ilk dönüşümde, bir hastanın yarasının sanki ilahi bir güç tarafından dikilmiş gibi ellerinin altında iyileştiğini gördüğünde, içinde yeşeren acı, sıcak ve canlı... O mucizeyi hiç unutmadı.

Her şeye rağmen, o hala simyanın güzel olduğunu düşünüyor. Neden mi? Yaratılmasına yardımcı olduğu şeylere bakın. Onun yaşamı boyunca, kumun bilim dünyası üzerindeki etkisi kanser tedavisi ve İnsan Genomu Projesi'nin ilerlemesine, hayvanların klonlanmasına, Mars'ta yerçekimi dalgalarının ve sıvı suyun keşfedilmesine ve yapay zekanın gelişmesine yardımcı oldu. Toplumu dönüştürdü. Bu yüzden Diamond Taylor, Amerson'ın kim olduğu konusunda suçlu değil. O isteyerek gitti, simyaya takıntılı hale geldi, onun sonsuz olanaklarından keyif aldı.

Elbette, diğlerleri gibi kendisinin de bir canavar olduğunu kabul ediyor. Diamond'ın küçük oğlunu acımasız çocukluk yıllarında defalarca iyileştirdi, o çocuğı neredeyse kendi çocuğı gibi sevmeye başladı, ancak simyayı uygulamanın güzelliğine o kadar bağımlıydı ki onu kurtarmak için ahlaki gücü hiç olmadı. Yıllar boyunca, uyanıkken gördüğü kabusları kabullendi. Bazen sokakta durup, genç Will'in yatakta zayıf bir şekilde ağlayarak, yüzünde gözyaşları akarken, zavallı çocuğun "*hayır, hayır*" diye yalvararak çığlık attığı anı aniden hatırlayarak felç olurdu. O, kumla tahrip olmuş küçük vücuduna bir kez daha acı verici bir iyileştirme işlemi uygularken.

Medeniyeti ilerletmek için canavarlık mı gerekiyor? Yoksa insanlığa bu tarifsiz zulüm yeteneğı neden verildi?

Arabasına ulaşır. Gece eşit bir şekilde çökmüştür. Yarın, Diamond'ın şehirdeki çeşitli hastanelerinden birine değil, malikaneye gitmesi talimatı verilmiştir. Belki bu geceki esir takası daha fazla drama olmadan sona erecektir. Büyük olasılıkla, tedavi edilmesi gereken yaraları olacaktır.

Arabanın anahtarını çevirir. Araba çalışır. Ön koltuğa oturur ve kapıyı kapatır. Tam o anda, bir şeylerin ters gittiğini anlar.

Arabasında hiçbir şeyin yeri değişmemiştir; sadece ensesinde bir karıncalanma hisseder. Gözleri ön camdan dikiz aynasına doğru hızla kayar. Orada, Sebastian'ın karanlık, donuk gözlerini görür.

"Çok yazık, Demeter," der.

Hades.

Sebastian elini kafasının arkasına bastırmadan önce, öleceğini anlamak için yeterli zamanı vardır. Hayatının gözlerinin önünden geçtiğı söylentisi doğrudur. Kızın rüzgarı hissetmek için boynunu uzattığını ve tıp fakültesinin koridorunu görür. Sam'in yatakta oturup çorba içtiğini görür. Kendi kendine, bu iyi bir son sahne, diye düşünür.

Sonra beynindeki kimyasalların değiştiğini, hidroklorik aside dönüştüğünü hisseder. Acı her şeyi tüketir, ona ilk kez simya yaptığını hatırlatır. Ve ağzı sessiz bir çığlık atarken, aynı zamanda bir özgürlük hissi de yaşar. Bir şey hissetme yeteneğı

bir Şey hissetme yeteneği. Ruhunun geri kalanının kıpırdanması. Oh, ne harika bir his, öldüğünü bilecek kadar hayatta olmak.

Sonra acı kesilir. Dünya kaybolur. Ve sonunda, hiçbir Şey hissetmez.

[...] EDWARD SINCLAIR, yalan beyanda bulunmanın cezası altında, bu Arama ve Tutuklama Emri ve Yeminli Beyanında ve ekte yer alan ve bu belgeye dahil edilen Muhtemel Sebep Beyanında ifade ettiği gerçeklerin doğru ve geçerli olduğunu ve deneyim ve uzmanlığına dayanarak, Ceza Kanunu § 817 ve § 1524(a)(6) uyarınca aŗađıda tanımlanan kiŗiyi arama ve tutuklama için muhtemel sebep bulunduğunu ve bu kiŗinin şu anda aŗađıda belirtilen yer(ler)de bulunduğuna inandığını beyan eder.
[...]

Alıntı: Edward Sinclair'in Diamond Taylor'ın Arama ve Tutuklama Emri için Yeminli
Beyanı

Ari

Önümüzdeki birkaç saat içinde, birkaç olay aynı anda gerçekleşecek ve bunların hepsi bir gün Angel City'nin kaderini belirleyecek. Ancak Ari bunu henüz bilmiyor. Kimse bilmiyor.

Sam dün gece gelmeyince, hiçbir açıklama yapılmadan yeni bir yere nakledilmişti ve ne olduğunu, Sam'in planlarını öğrenip öğrenmediklerini, Sam'in hayatta olup olmadığını veya onu bir daha görebilecek mi olduğunu bilmiyordu.

Sam onu son ziyaretinden beri ne yemek ne de su almadı. Midesi boşalmış gibi hissediyor; dudakları çatlamış, dilini yaladığında dilini kesiyor. Günlerdir kum almadı ve yoksunluk elleri titriyor, zihnini bulanıklaştırıyor, onu ağırlı ve dikkati dağınık hissettiriyor, her zamanki karizması körelmiş durumda.

Sam.

Planını anlamış olmalılar. Ama nasıl? Kaçıyor mu? Onu yakaladılar mı? Hayatta mı? Hayatta mı? *Hayatta mı?* Sorular kafasında dönüp duruyor, çılgılık atmak istiyor. Ona ihtiyacı varken nasıl yanında olamadı? Burada nasıl bu kadar çaresiz kalabilir?

Bulanık görüşünün arasından kapının açıldığını görür. İki gardiyan içeri girer. Zamanı geldi, diye tahmin ediyor. Lumines takasa razı olmuş olmalı ve Grand Central onu geri almadan önce öldürecek. Adamlardan biri ona ulaşır ve onu sertçe ayağa kaldırır. Gözlerinin önünde yıldızlar patlar ve ani baş dönmesi onu sallandırır. İkinci bir gardiyan onu dengelemek için gelir. Ari gözlerini kapatır ve kollarındaki ellerini hisseder, onu

Ayakları tahtaya srtnyor. Ne kadar yürümeleri gerekecek? Kendini ayakta tutabileceğinden emin değil, ama bir Şekilde kapıyı geçip koridora giriyorlar, sonra da onu geçip dışarıya, akşamın yanan gün batımına adım atıyorlar ve mucizevi bir Şekilde, o hala hareket ediyor.

Sonunda nerede olduğunu görebiliyor. Kızıl Şehir'in tepesindeler, bir yönde İtiraf Odalarına, diğer yönde ise mülkün taş duvarlarının arkasındaki yuvarlak binaya giden yuvarlak bir yolda duruyorlar. Havada taze toprak ve gl kokusu yoğun, tırmanan sarmaşıklar kalın ve geçilmez. Buradan Şehir manzarasını net bir Şekilde görebiliyor, özellikle bu gece, her Şey gün batımıyla kırmızıya boyanmış, sonsuz bir metal ve ızgara uzanıyor. Hepsinin zerinde Kanatlı Kuleler yükseliyor, en üst katlarından kırmızı gözler yanıp sönüyor.

Yolun ortasında Diamond Taylor ve Will'i, polemikçi Sebastian'ı ve bir düzine yüksek rütbeli mürettebatını görüyor. Diğer Lumines mahkumları da çoktan buraya gelmiş. Isla'nın bilekleri arkadan bağlanmış, elleri rtl. Silah yarasının etrafındaki bandajlar kırmızı lekelerle kaplı. Gözlükleri yok ve Will, Isla'nın hala son kum dozunun yan etkilerini yaşadığını anlıyor, çünkü sanki migreni nüksetmiş gibi acı içinde kaşlarını çatıp duruyor. Gözleri etrafına odaklanmakta zorlanıyor. Sonunda, yeterince yaklaştığında, bakışları ona kayıyor. Soluk görünüyor, yarı kr gözlerinin altında belirgin koyu halkalar var, ama ifadesini iyi tanıyor. Bir fırsat arıyor. Bir kavga.

Grand Central onu da öldürecek mi?

Yaklaştığa ve dairenin diğer tarafı görünür hale geldikçe, Alexander Reed'i Rudra ile birlikte, Lumines mürettebatı ve Grand Central rehineleriyle birlikte görüyor. Kimse hareket etmiyor ya da konuşmuyor, ama hava gerginlikle dolu, alev almaya hazır.

Sam ortalarda yoktu.

Gözleri onu arıyor ama bulamıyor. Sam, *Sam*.

O burada değil.

Diamond'ın solunda durması gerekirdi. Ama orada değil, bu da en büyük korkusunun gerçekleştiği anlamına geliyor. Onlar

komplosunu ortaya çıkarmışlardır.

Ve sonunda, dayanamayacağı korkunç düşünce bir anda aklına gelir.

Sam öldü. Onu öldürdüler. O gitti.

Gitmiş ve her şey bitmiş.

Ari'nin gözleri aniden yaşlarla doldu. Gözlerini kırptırarak yaşları geri çekti, ama azalan ışıpta, gözlerindeki parıltının belli olduğunu biliyordu. Göğsündeki taş daha da derinlere batar. Sam, sınıfta ona doğru çevirdiği geniş gözleri, ağzındaki şaşkın gülümseme, ona fısıldayarak "*Merhaba*" demesi. Sam, gümüş ay ışığında durmuş, yüzü ona dönük. Sam, ona eğilmiş, dudaklarına kelebek öpücüğü kondurmuş, ikisi de asla gerçekleşmeyecek bir geleceği sessizce özlemle bekliyorlar.

Sam giderse, hiçbir şeyin önemi kalmaz. Sam'in ayarladığı gibi polis bu gece yine gelecek mi? Ölecek mi? Ne fark eder ki? Onsuz hayatında ne yapacaktı ki?

Ari çembere ulaştığında, korumaları onu Isla'nın yanına yerleştirir. Şu anda iyi göremiyor olsa da, sanki kendi başına ayakta durabildiğinden emin olmak istercesine hafifçe onun yönüne döner.

Reed, Ari'nin dağınık saçlarına, solgun, terli cildine ve gözlerinin altındaki torbalara bakarak başını sallar.

"Berbat görünüyor," der Reed, Will'e.

"Hayatta," der Will, sonra esir mürettebatına başını sallar. "Onu istiyor musun, istemiyor musun?"

"Önce Shakespeare," der Reed.

Diamond başını sallar. "Hayır," der sakın bir şekilde. "Plato."

Reed ona sert bir bakış atar, gözleri onu ve Ari'yi kurnazca süzer. Sonunda, adamlarından birine başını sallar ve onlar da Plato adlı simyacıyı öne doğru iterler. Plato iki adım atar.

Will onaylayarak başını sallar, ama Ari'nin muhafızlarına değil, Isla'nın muhafızlarına.

Isla tereddüt eder, gözlerini kapatır ve adım atarak muhafızlarının gölgesini takip ederek Lumines'in yanına gider, sonra geri döner. Rudra bağlarını çözer, o da kollarını indirir ve parmaklarını esnetir. Diğer tarafta, serbest bırakılan simyacılar harekete geçmeye hazır görünürler.

Her şey bir kabus gibi, parıldayan ve gerçek dışı. Ari, midесinin derinliklerinde bu değış tokuşun yanlış olduğunu hissedebiliyor. Havada kan kokusu alabiliyor. Ufuktaki şehrin silüetine bakıyor, yanıp sönen kırmızı ışıkların büyüüne kapılmış. Rudra'ya bakıyor ve adamın boynunu dikenlerle deldiğini hatırlıyor. Reed'i görüyor ve ailesinin fotoğraflarını hatırlıyor. Sam'i arıyor ve arıyor, ama hiçbir şey bulamıyor, sadece karanlık ve boşluk.

Göğsündeki yıkım yavaş yavaş yerini öfkeye bırakmaya başlar. Yerini öfkeye bırakır.

Diamond ikinci esir mürettebatı için başını sallar. Adam sert adımlarla ilerler ve Grand Central'ın yanına ulaşır.

Ari, Sam'i düşünüyor. Artık olmayan Sam'i. Ama onu öpmeden önce, zihninde olabileceklerin bir resmini çizdi. Sonsuz bir labirentte sıkışıp kalmak yerine, ileriye giden bir yol. Birlikte sokakta yürüyüp birbirlerinin hayatları hakkında konuşabilecekleri bir dünya. Bir kafede birlikte oturup karınları ağrıyana kadar gülecekleri bir dünya. Sahilde yıldızların altında oturup takımyıldızları gösterebilecekleri bir dünya.

Ari ağaçlara doğru bakıyor. Bir şey dikkatini çekmiş. Bir el feneri gibi parıldayan bir ışık.

"Sonuncusu," der Rudra başını sallayarak, Grand Central'ın son tutsağını çizginin ötesine gönderir.

Şimdi tüm gözler Ari'nin üzerindedir. Will'in kendisine doğru başını sallamasını bekler. Ama Will sessiz ve hareketsiz kalır.

Diamond çenesini kaldırır. Ari, sonunun yaklaştığını bilerek gerginleşir.

Sonra adamlarına başını sallar. Onlar silahlarını kaldırıp, az önce kurtardıkları Lumines esirlerine doğru doğrulturlar. Ateş ederler.

İlk esir şiddetle geriye doğru sallanır. Hemen yere yığılır, beyni kanlı bir koni şeklinde yere sıçrar.

İsla daha hızlı hareket eder — sağa doğru sıçrar ve zar zor vuruştan kaçır.

Rudra hırıldayarak kendi silahlarını çıkarır. Will öne atılır.

Üçüncü bir silah Ari'yi
hedef alır. Kendini
hazırlar.

Daha fazla silah ateşi havayı yırttı...

—göğsüne isabet eden merminin ateşli acısını bekleyerek irkilir—

Ama atış ona doğrultulmuş silahtan gelmez.

Bakışları, patlama **s e s i y l e** açılan yan kapıya doğru kayar.

Aniden, siyah giysili silahlı adamlar, tüfeklerini kaldırmış, gözleri
vizörlerin arkasında gizlenmiş halde odaya akın eder.

Her yerden bağırışlar yükselir. Parlak, yakıcı ışıklar. "Eller
havaya! Eller havaya!"

Ari gözlerini kısar ve bir an için nerede olduğunu bilemez. Diğer
mürettebat üyeleri, içeri giren polislere dönmek için hızla dönerler.

Dans eden ışıktaki, Ari Diamond'ın yüzünü görür. Ve hatırlayabildiği
kadarıyla ilk kez, Diamond şaşkın görünmektedir.

Gecenin karanlığında silah sesleri yankılanır. Ari omzunun üzerinden
bakar. Kompleksin diğer tarafından daha fazla polisin mülke akın
ettiğini görür — Grand Central pozisyonlarına dağılmıştır ve karanlıkta
silahlarından çıkan kıvılcımları görebilir.

Arkasını döndüğünde, Diamond ve Will ortada yoktu.

Ari açık kapıya odaklanır. Bunu yaparken, hemen arkasında Reed'i
görür.

Bağırmaya bile vakti yok. Bir saniye önce Reed orada duruyordu, bir
saniye sonra adamın başı geriye doğru sallanıyor, kan fışkırıyor,
vücudu yere yığılıyor. Ari yere çömeliyor, kalbi deli gibi çarpıyor. Reed
çimlerin üzerinde hareketsiz, ölü yatıyor. Ari omzunun üzerinden
bakıyor, polisi görmeyi bekliyor, ama ölümcül atışı yapan bir polis
memuru değil.

Rudra, gözleri kararmış ve vahşi, yüzünde acımasız bir memnuniyet
ifadesi var.

Ari ile kısa bir bakış alışverişinde bulunur. Ve bir an için, Ari adamın
yüzünde bir anlayış belirtisi gördüğünü sanır — sanki bir zamanlar
Rudra da Ari kadar çok şey kaybetmiş, belki de o da aynı derecede
büyük fedakarlıklar yapmış gibi.

Sonra o an geçer ve Rudra arkasını dönerek gecenin karanlığına karışır, diğerlerine çıkmaları için bağırır. Lumines'in adamlarından biri bir polisin boynuna kurşun sıkarak, adam geriye doğru savrulur ve yere yığılır. Başka bir adam - Ari bu kaos içinde hangi çetenin adamı olduğunu bile ayırt edemez - başka bir polise saldırır ve adam titreyerek çığlık atar, kimyager kaskını derisine dönüştürür ve ikisi birleşir.

Her yerde silah sesleri duyulur. Ari uzaktaki kapıya doğru döner. Polisler yaklaşmaktadır, bu sonun başlangıcıdır.

Koşmaya hazırlanırken, bir figür önüne atlar ve onu çalılıklara çeker.

O anda kadının sesini duyar. "Bu yoldan gidemeyiz. Beni takip et." Bu Sam'dir.

Sam.

Bir an gözleri birbirine kilitlenir ve Ari rüya gördüğünü sanır. Kız yaralanmıştır — yanakları dayak izleriyle morarmış, bileklerinde kanla kırmızıya boyanmış bandajlar vardır.

Ama hayattaydı.

Sırf iradesi, zekası ya da deliliği sayesinde bir şekilde hayatta kalmış. "Beni takip et," diyor ve elini tutuyor.

Baktıkları her yerde ateş, kan ve öfke dolu sesler var. Bu savaşı kazanmaları imkansız — polislerin çevrelerini sardığını, sayılarının arttığını açıkça görebiliyorlar.

Ari ve Sam, tepenin aşağısındaki çalılıkların arasından geçene kadar duvar boyunca ilerlerler ve burada bir bina kompleksi görünür.

"Burası Gözlemevi," der Sam nefes nefese. "Simyacılardan eğitim gördüğü yer. Zeminlerin altında bir tünel var. Her binada bir tane var."

"Tünel nereye çıkıyor?" diye sorar.

"Arka sokağa," diye cevaplar Sam. "Mülkün arkasından geçen sokak."

Ari başını sallar ve Sam'in elini tutar. Sam yüzünü buruşturur ama Ari'ye sıkıca sarılır. Fazla zamanları kalmamıştır.

Arkalarında savaş tüm şiddetiyle devam ediyor. Kompleksin kapılarını kaplayan sarmaşıkların arasında kaybolurlar, sonra bir binadan geçerek avluya çıkarlar. Ari bir an durur ve etrafı inceler. Akşam ışıkları meşe ağaclarının dibini aydınlatır ve avlunun ortasında, her biri farklı bir element olan geniş bir mozaik görür.

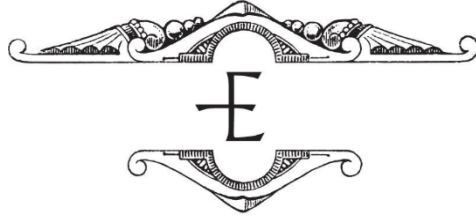
Avlunun kenarındaki gölgelerde, Sam eğilir ve belirli bir taş karoyu arar. Orada, elini karoya bastırır ve beton levhayı pürüzsüz bir pirinç levhaya dönüştürür, elini onu açan düğmeye koyar. Düğmeyi çektiğinde, sağlam bir zemin değil, karanlığa doğru uzanan bir tünel ortaya çıkar.

Ayağa kalkar ve Ari'ye bakar. Ama Ari artık ona bakmamaktadır. Meşe ağaclarının gölgesinden onun arkasında beliren bir şekle bakmaktadır, vücudu doğrudan onlara dönmüştür.

Bu Will'dir.

[...] ancak bazı duygular biyo-simya alanında hala bir merak konusu olmaya devam ediyor. Örneğin aşk. Bir vücudun dayanabileceği tüm oksitosin ve serotoninini dönüştürebilir, bir insana o kadar çok sevinç yaşatabilir ki onu çılgına çevirebilir, ama yine de sevgiyi güvenilir bir şekilde başka birine dönüştüremez. Simya sevgiyi yaratamaz ya da yok edemez. Simya sevgiyi kendi iradesine boyun eğmeye zorlayamaz. Sevgi, iyi ya da kötü, kendi gizemli gücüdür.

Kepler, "Biyoalkimi Yollarındaki
Paradokslar", 17 Ekim 1946

Sam

Sam, Ari'nin yüzündeki ifade değişikliğini fark eder. Böylece anlar. Will'in gölgelerden bir hayalet gibi ortaya çıktığını görmek için zamanında dönüp bakar ve göğsünde, son bir saldırı için gücünün son kalıntılarının toplandığını hisseder.

Sıradan bir gözlemciye Will sakin görünür. Ama Sam, çenesinin sıkılığı ve gözlerindeki donuk karanlıkta şiddeti fark eder. Will eğilir, elini fayansların üzerinde gezdirir ve yerden bir silah çıkarır. Aynı hareketle silahı doğrudan Ari'ye doğrultur.

Sam, aralarındaki mesafeyi kapatmak için çaresizce ona atılır, böylece silahın avantajı ortadan kalkacaktır. Eli namluyu kavrar ve onu kapatır.

Ancak son zamanlarda aldığı yaralar onu zayıflatmıştır. Yeterince hızlı hareket edemez. O çekilemeden, Will bir avuç dolusu saçını yakalar. Sam, kendini o kadar şiddetli bir şekilde öne doğru çekildiğini hisseder ki, dengesini kaybeder ve ona doğru düşer. Gömleğini yakalar ve pamuktaki azotu nitrik aside dönüştürür. Bu, kumaşın karbonuyla şiddetli bir reaksiyon gösterir ve alev alır, ancak Will yine ondan öndedir. Onun elemental yetenekleri Sam'inkinden daha güçlüdür ve Sam onu canlandırmaya bile fırsat bulamadan yangını söndürür. Will, Sam'in bileğinin yaralı kısmını yakalar ve Sam, elinin arkasına buzlanma yayılırken çığlık atar.

Aniden, onun tutuşunun gevşediğini hisseder. Bir saniye için serbest kalır ve bu boşluk dengesi bozulmasına neden olur. Yere düşer, eli hala şiddetli soğuktan karıncalanmaktadır.

Başını kaldırdığında, Ari'nin önünde durup onu koruduğunu görür. Gözleri kısılmış ve Will'e odaklanmıştı.

"Dikkatli ol," diyor Will. "Şu anda benim bölgemdesin." "Ben uyum sağlayabilirim," diye cevaplıyor Ari.

Sam yerinde çömelir, ağır ağır nefes alır, Ari avlunun ortasına adım atar, silueti ay ışığı ve gölgelerle kaplıdır, gözleri ciddi ve parıldamaktadır. Will onunla birlikte daireler çizerek, kararlı adımlarla hareket eder. Botlarının topukları fayanslara çarpar.

"Reed'in en sevdiği simyacı," diyor Will ilerlerken. "Bizimle işbirliği yapsaydın, istediğin her şeyi elde edebilirdin."

"Benim ne istediğim hakkında pek bir şey bilmiyorsun," diye cevaplar Ari. Sam, hareket ederken ayaklarının fayansları dikkatlice tıklattığını görür, sanki botlarının altındaki elementleri hissediyormuş gibi.

"Sandığından daha fazlasını biliyorum. Sonunda hepimiz aynı şeyleri istiyoruz."

"Para mı?" diye sorar Ari. Ayağı yine kayar.

"Özgürlük," diye cevaplar Will. "Para ve güç sadece oraya ulaşmak için birer araç."

"Peki sen özgür hissediyor musun?" der Ari.

Cevap olarak Will diz çöker ve botunun yanındaki bir fayansın üzerine elini sürer.

Çelikten bir duvar — ince, bıçak kadar keskin — taşlı zeminden yükselir ve bir dalga halinde Ari'ye doğru hızla ilerler. Arkasında büyük bir çatlak bırakır.

Ari çevik bir hareketle kenara atlar, çömelir ve elini fayansların üzerinde gezdirir. Sam, parmaklarının dokunduğu yeri görür ve hafızasında fayansların sırasını hatırlar. Ari bir patlayıcı hazırlıyor.

Sodyum|Potasyum|Su

Avuç içini fayanslara bastırır, metalleri ve havayı çağırır, sonra elini Will'e doğru savurur.

Bir ateş topu geceyi yakar — Sam, göz kamaştırıcı ışığa gözlerini kısar. Will, avlunun zeminine kıvılcımlar yağarken koruyucu bir şekilde kollarını başının etrafına atar — aynı anda, önünde bir taş kalkan yükselir ve zeminde bir oluk bırakır.

Ama Ari çoktan harekete geçmiştir. Patlamanın bıraktığı duman perdesinin içinden Will'e ulaşır ve elini taşa bastırır

tüm yapı cama dönüşür ve parçalanır, parçalar her yöne saçılır.

Hiçbiri Will'e dokunmaz. Elinde iki bıçak vardır, biri çelik, diğeri ise uçan parçalardan birleştirilmiş camdan yapılmıştır. Şimdi Ari'ye bir, iki kez vurur ve Ari yeterince hızlı geri çekilemeden onun üst kolunu keser.

Sam ayağa kalkmaya çalışır ve gölgelerde kalmaya dikkat ederek avlunun derinliklerine doğru ilerler.

Çemberin içinde Ari geriye atlar, bıçaklardan uzaklaşır. Will bir dizinin üzerine çöker ve elini yere bastırır. Siyah katran akıntısı avlunun zeminini ve Ari'nin ayaklarının altına keser. Ari kalın sıvının içine batar.

Ari hemen eğilip katrana dokunur ve onu suya dönüştürür, ancak işini bitiremeden Will üzerine atlar ve elini boğazına uzatır. Ari'yi elleriyle yakalarsa, onu anında öldürebilir. Ari, katranı suya dönüştürme işlemini durdurmak zorunda kalır ve bir bacağı hala katrana saplanmış halde geriye doğru fayansların üzerine düşer. Kolunu kaldırarak son anda Will ile kendisi arasına ince bir taş bariyer oluşturur.

Will taşı toz haline getirir. Ancak Ari'nin boğazını yakalayamadan, Ari'nin eli hızla uzanır ve Will'in yüzünün yan tarafına bastırır.

Bir şey yanar — keskin bir koku yayılır ve Will, yanağında yanık kırmızı bir izle, hırlayarak geri çekilir.

Ari'nin eli de yanmıştır. Will bir saniye için ondan uzaklaşırken, Ari dik oturur ve bacağını katrandan kurtarır, kalan kısmını suya dönüştürür.

İkisi birbirlerinin karşısında çömelir, sonra ayağa kalkar ve tekrar birbirlerinin etrafında dönerler.

Sam'in görüşü bulanıklaşmaya başlar. Will ona sırtını dönüp Ari'ye odaklanırken, Sam gölgelerin derinliklerine doğru ilerler. Ari'nin kolu kanla kaplıdır ve yürüdükçe avluyu yarım daire şeklinde kan damlalarıyla doldurur, damlalar gecenin karanlığında siyah renkte görünür.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye seslenir Will. "Kaçsan bile nereye gideceksin sanıyorsun?" Sam'in açtığı karanlık şafta doğru başını sallar.

Ari cevap vermez. Will'in adımlarına odaklanmıştır.

Will onun sessizliğine güldü. "Bilmiyorsun," dedi. "Buradan çıkıp yeni bir hayat bulabileceğini sanıyorsun. Benim gibi buna bağlı olmadığını sanıyorsun."

"Buna bağlı olmak zorunda değilsin," diyor Ari. "Ben benim."

Ve bu sefer, Sam sesinde bir hüznün sezer, bir zamanlar onun yatağında birlikte uzandıklarında duyduğu o yumuşaklığı.

Bakışları Will'in hemen arkasındaki yere kayar. Orada, ay ışığında bir kez parıldayan, tanıdık bir nesne görür.

Altın.

Ari'nin parmağı, elindeki daireyi, sonra da ortasındaki noktayı izliyor.

Onda fazla güç yok — uzun bir dönüşüm için fazla enerji harcayamaz. Ama bunu yapabilir.

Bu mükemmellik anlamına geliyor. Bu, seni olduğun gibi seviyorum, Sam anlamına geliyor.

Will omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğü anda, o da ona doğru atılır. Eli altını kapmak için uzanır.

Will, ona ulaşamadan bileğini yakalar. Onu ayağından çelip yere devirir, sonra dizini boğazına bastırır. Sam'in gözleri büyür. Vücudu onu itmek için zayıf bir şekilde mücadele eder.

Will bakışlarını ona çevirir. Gecenin karanlığında gözleri koyu ve parıldamaktadır.

Ari ileri atılır. Bir fayansa dokunur ve elinde gümüş bir mızrak belirir. Ama çok uzaktadır.

Sam'in görüşünün kenarları kararır. Will neden onu öldürmüyor? Yeterince yakın. Son gücünü kullanarak avucunu yere bastırır. Parmak uçlarında soğuk metali hisseder. Ruhunu çağırır, dönüşüm sırasında içini parçalayan acıya karşı yürek parçalayan bir çığlık atar, vücudu elinde kalan tüm gücü verir.

Will aniden hareket etmeyi bırakır. Gözleri büyür, dudakları aralanır.

Aşağıya bakar ve göğsünü önden arkaya doğru delen, onu parlak metale saplayan altın rengi, iğne kadar ince bir çivi görür. Sam'in eli havada, hafifçe titriyor, yanındaki altın karo boş.

Will, eliyle onun yüzünü tutmaya çalışır, bir şeyleri, herhangi bir şeyi dönüştürmek için, ama yarası onu tereddüt ettirir.

Bir saniye sonra Ari oraya gelir, Will'i Sam'den uzaklaştırır ve onu yere bastırır. Will kalkmaya çalışır. Elleri çiviye kavramıştır, hala onu başka bir şeye dönüştürmeye, vücudundan çıkarmaya çalışmaktadır. Ama artık onu zar zor tutabilmektedir ve Sam, Sebastian'ın ona öğrettiği şeyi yapmıştır: Will'in etini altınla birleştirmiştir, böylece çivi vücudunun bir parçası haline gelmiş ve çıkarılması imkansız hale gelmiştir.

Sam ona bakar ve göğsünde korkunç bir dalga hisseder.

Gözlerinde tarif edilemez bir keder vardır. Bir zamanlar ona bu dünyada nelerin mümkün olduğunu gösteren, bir zamanlar yatakta onunla birlikte gülen ve kalbini ona gösteren, kendi karanlığı ve ihanetinden acı çeken bir adam görür. Ama bunun önemi yoktur, çünkü o çocuk, annesini öldüren, ona çok acı veren, onu sokakta görünmez ve yas tutulmadan ölüme terk eden adamın arkasında boğulmuştur.

Hayır, tamamen yas tutulmamış değildi. O anda gözlerinde keder vardı. Ve aniden Sam, Will'in onu öldürmediğini fark eder, çünkü onu öldürmek isteyen o değildi.

Seni sevdiğimi bil.

Demeter sokakta ölmek üzereyken, onun yerini kim Demeter'e haber verdi?

Will ona bir şey söylemeye çalışır, titrer ve ağzından kan damlar.

"Sam." Bu Ari'nin sesi, net ve gerçek. Bu ses, zihnindeki sis perdesini yırtıp geçer ve Sam, odaklanmaya çalışarak ona bakar. Şu anda kendini çok zayıf hissediyor.

"Sam, gitmeliyiz," diyor Ari. Koluna dokunuyor, onu ayağa kaldırıyor ve geniş tünele doğru çekiyor.

Uzakta, yaklaşan sesler ve telsizler duyuluyor, polisler birbirleriyle konuşuyor, ışıkları karanlığı yarıyor.

Sam, şafta bakmak için dönüyor. Bu, her şeyi geride bırakmak için bir fırsat. Grand Central, Lumines... Edward ile yaptığı anlaşmayı unutabilir ve Ari ile birlikte buradan ayrılabilirler. Buradan çıkıp dünyanın başka bir yerine gidebilirler. Belki de Will'in hepimizin istediğini söylediği özgürlüğe kavuşabilirler.

Sam şafta bakar ve karanlıkta annesinin son anlarının video görüntülerini canlandırır, annesinin sesini son kez duyduğu anı hatırlar.

Gidemez. Yapamaz. Grand Central devam ederken olmaz.

Sendikalar hala buradayken yapamaz.

Polis çok yakındır. Her an, ilk polisler kompleksin kapılarını kırıp avluya çıkabilir.

Sam, Ari'nin eline dokunur. "Git," diye fısıldar.

Ari, Sam'in düşüncelerinde bir değişiklik sezerek gözlerini kısar. "Birlikte gideriz."

"Polisin bana ihtiyacı var." Sam ona başını sallar. "Ben onların kilit tanıyıyım. Bana dokunulmazlık teklif ettiler. Ama sana bunu vermeyecekler."

Ari çenesini sıkar. "Umurumda değil."

"Benim umurumda." Sam'in çaresizliği artıyor. "Birlikte bir şansımız olacaksa, *şimdi* gitmelisin. Yoksa seni yakalayacaklar."

"Sam, *lütfe*."

Kız onun kolunu tutar. "Ari, seninle gitmem gerekmiyordu."

Ari olduğu yerde kalır, kalbi parçalanmış, gözleri ona kilitlenmiş, ona inanamıyor. Sam'in önünde ağlamamak için yapabileceği tek şey budur. Çenesini sıkar ve öfkesinin onu kederinden kurtarmasına izin verir.

Sesler artık çok yakın. Sam daha yüksek sesle, "*Git!*" diye bağırır.

Ari onu bırakır, gözlerini ondan ayırır ve şafta atlar. Karanlıkta kaybolur. Sam, kapıyı yerine koyar ve onu tekrar pürüzsüz taşla dönüştürür, böylece polisler zeminin nerede tünele dönüştüğünü anlayamaz.

İlk polisler avluya çıktıklarında, botlarının sesi fayanslarda yankılanırken, Sam hala orada çömelmiş durumda. Polislerden biri ona seslendiğinde, Sam çoktan kollarını kaldırmış durumda.

"Eller yukarı, Bayan Lang," der polis memuru. Onların adını söylemesi, burada olduğunu kabul etmesi garip gelir. Yukarıda bir helikopter gürültüyle uçar.

Sam kollarını yukarıda tutar ve hiçbir şey söylemez. Ari'nin karanlıkta kaybolduğunu hayal eder. Başka bir evrende, o da onunla birlikte, ikisi de kaçma şansını değerlendirmiş, ikisi de bir gelecek için şanslarını denemiştir. Polis kolları

arkasına çevirirken bunu hayal etmeye çalışır. Dünyanın etrafında döndüğünü hisseder. Şimdi yerde yatmaktadır, yanağı kaldırıma bastırılmıştır, yanı zonklamaktadır. Artık bitmiştir. Gücü gerçekten azalmaktadır.

Onu kelepçelerken, betonun üzerinde parıldayan el fenerlerinin ışığını hayranlıkla izliyor. Işık, eski apartmanının etrafındaki su birikintilerinin yağmur damlalarıyla titremesi gibi, ileri geri titriyor. Etrafındaki bot sesleri, eski apartmanının merdivenlerini nasıl inip çıktığını hatırlatıyor. Fayansların çatlaklarından büyüyen karahindibaları görüyor, güzel ve canlı, tereyağı sarısı başları gece gökyüzüne doğru eğilmiş, sabırla sabah güneşini bekliyorlar. Onları fark etmesinin üzerinden uzun zaman geçti.

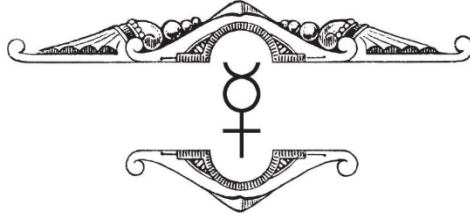
Uzaklarda bir yerde, bir polis memuru ona haklarını okuyor. Arkasında, birinin Diamond'ın adını söylediğini duyuyor.

Sam gözlerini kapatır.

Başka bir dünyada, Ari'nin yanındadır ve ikisi özgürdür.

Mükemmelliğin peşinde koşmak bir ihanet midir? Daha iyi bir hayat hayali için, hak ettiğinizi düşündüğünüz şey için geçmişinizi geride bırakmak? Hiç denemediğiniz takdirde, boşa harcanan potansiyelin yükünü taşıyabilir misiniz? Denediğiniz halde başaramazsanız, bu ihanet buna değer mi?

Diamond Taylor'ın Günlüklerinden Alıntı

Diamond

Gece yarısı yaklaşırken, South Bay Cezaevi'nin en doğudaki hücrelerinde Diamond, Will'in henüz küçük olduğu zamanları hatırlar.

Çok küçük, diye düşünmüştü — o kadar küçüktü ki, bir süre onun yaşından iki beden küçük bebek kıyafetleri almak zorunda kalmıştı. Her sabah, yüksek lisans derslerine gitmeden önce, sanki bir çiftlik hayvanını analiz ediyormuş gibi, onun boyunu ve kilosunu bir deftere yazardı. Sonra bunları grafiğe döküp, dünyanın dört bir yanındaki erkek çocukların ortalamalarıyla karşılaştırırdı. O zamanlar bile ciddi bir çocuktü. Diamond, sekiz aylıkken onu çocuk doktoruna götürmüş ve neden hala gülmediğini sormuştu.

Doktor, *bazı çocukların daha uzun süre aldığını söyleyerek* onu rahatlatmıştı. *Endişelenme.*

Ama yine de bu önemli bir aşamaydı ve bunu tamamlayamayan Diamond, bu durumun, özel dikilmiş bir elbisenin unutulmuş bir iğnesi gibi yanına saplandığını hissediyordu. Her şeyi denerdi; dans etti; eğlenceciler getirdi; Will'e komik çizgi filmler gösterdi.

Ve o da ona küçük gülümsemesini gösterirdi. Bebek olmasına rağmen çok terbiyeli bir gülümsemeydi.

Sonra bir öğleden sonra, Will masasının yanındaki kafesinde otururken, o bir pazar araştırması üzerinde çalışıyordu. O gün gergindi, göğsünde bir barajın arkasında yüksek bir hayal kırıklığı vardı. O öğleden sonra, bir kedi açık penceresinin pervazına atladı ve orada duran bir saksıyı devirdi, saksı yere düşerek parçalandı.

Diamond, işine o kadar dalmıştı ki, bu gürültüye irkildi. Kedi korkarak dışarı fırladı.

boğazından komik bir ses çıkarmış olmalı, ama bunu hatırlamıyor. Ama önemli değil. Önemli olan, kafesten gelen küçük bir kıkırdama duymuş olmasıydı.

Başını çevirdi ve tabii ki, ciddi Will, onun ifadesine gülüyordu, gözleri neşeyle parlıyordu.

Hücrede gözlerini kapatıp o kahkahayı düşündü. Ondan sonra hızla büyümeye başladı ve onun boyunu gösteren grafik değişti, eğri daha dik bir şekilde yükseldi, onun uzayan vücudu ve uzuvlarına hayran kaldı. O çok güçlüydü. Çok mükemmeldi.

Kumu kaldırabiliyordu.

Bir süre, Will üzerinde filozof taşıyı denemeye şüpheleri vardı ve ilk seferinde Will o kadar şiddetli tepki gösterdi ki Diamond onu kaybettiğini düşündü. Ağladı, Peter'a bunun değer olup olmadığını sordu. Ama bunu zorlayan Peter'dı, oğlunun ruhunun bu zorluğa dayanacak kadar güçlü olduğunu söyleyebilirdi. O, yaratabilecekleri şey için büyük bir *vizyona* sahipti ve Diamond da böyle bir yaratımla yapabilecekleri şeyler için pek çok planı vardı. Hırsları onları aşta bir araya getirmişti. Başarı için potansiyel ödül çok büyüktü. Kum yaratmayı başarırlarsa Will'e verebilecekleri hayatı düşünün. Artık verandada babasının eve gelmesini bekleyen yoksul bir çocuk olmak zorunda kalmayacaktı, babasının ruh haline göre saklanmak mı gülümsemek mi arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktı. Çatlak tabanlarından çakıl taşları giren, aşınmış ayakkabılar giymek zorunda kalmayacaktı. Herkese karşı çok *nazik* davranarak, sadece başkaları tarafından kabul edilmek için kendini ezerek, sessizce onların onu çevrelerine kabul etmelerini umarak hayatta kalmak zorunda kalmazdı. Yüksek sosyeteye uyum sağlamak için mücadele etmek zorunda kalmazdı. *Başarmak* zorunda kalmazdı. Zaten ulaşmış olarak büyüyebilirdi. Başkalarını kendine uyduran kişi olabilirdi. Hiçbir şeye ihtiyacı olmazdı. Bir imparatorluğun varisi olurdu.

Böylece grup grup ilerlediler. *Al bakalım bebeğim*, dedi kadın. ilaçları ağzına koyarken böyle derdi. *Tamam anne*, diye itaatkar bir şekilde cevap verip ilacı yutardı. Duygularını bastırıp her şeyi kaydeder, Will artık dayanamayacak hale geldiğinde devam etmesi için onu cesaretlendirirdi.

Ve sonunda başarmamış mıydı? Dünyanın zirvesine ulaşmamış mıydılar?

Diamond hücre kapısından gözlerini ayırır. Vücudu artık çok zayıftır; sürekli acı çekmektedir. Uzun zamandır bununla yaşamış, Amerson'ın yardımıyla yıl yıl idare etmiştir, ama sonunda yaşlı kadın ona sırtını dönmüştür. Herkes ona sırtını dönmüştür, yaptığı onca şeye rağmen. Artık bunun bir önemi olmadığını düşünür. Ölüm, onun yaşamaması gereken tüm bu ekstra yıllar boyunca sabırla bekledi, ama sonunda her zaman kazanan o oluyor.

Belki o da kazanacaktır. Belki onu şimdi, tutuklandıktan sonra ve duruşmalar başlamadan önce alacaktır, böylece o lanet olası mahkemede dünyanın önünde oturmak zorunda kalmayacak, kimsenin onu yargılamasına izin vermeyecektir. Çünkü o anlamlı bir hayat yaşamamış mıydı? O büyük işler başarmak için yaratılmamış mıydı?

Yoksa neden öz annesi ona Diamond adını vermiş olsun ki? Bu dünyaya ne olabileceğini görme şansı, mükemmelliğe ulaşma fırsatı, bunun başarılabilceğini fark etme fırsatı vermedi mi? Küçükken *ona* kimse ne verdi ki? Her şeyi kendi başına kazanmadı mı?

Will hakkında henüz hiçbir haber almadı.

Baskından sağ kurtulup kurtulmadığını bilmiyor.

Düşünceleri Sam'e kayıyor. Belki Sam'i sevmiyordu, ama kendi tarzında ona değer veriyordu. Bir zamanlar, belki de bir gün, kendisi öldükten sonra, Sam'in onun yerini alacağını, Will'in yanında olacağını ve onun kurduğu bu imparatorluğu büyötmeye yardımcı olacağını hayal etmişti. O kızda, kendisine çok benzeyen bir ateş var, görülme ihtiyacı, daha iyi, daha büyük, daha fazlası olma arzusu.

Diamond'ın göğsü şimdi ağrıyor, ama sessiz ve hareketsiz kalıyor, muhafızları çağırmayı reddediyor. Hayatı, kir içinde büyümeyi, sonra dünyanın en seçkin üniversitesinin avlusunda, malikanesinin tepesindeki asmaların altında oturup aşağıdaki şehri seyretmeyi geçirdi. Bu olağanüstü hayatı, bir kitabın sayfalarını çevirir gibi gözünün önünden geçiyor. Her şeyden sonra, şimdi burada, penceresiz, yüz metre karelik bir odada son buluyor.

Peki, öyleyse. Böyle olsun. Kendi değerini biliyor. Gözlerini kapatıyor, başını duvara yaslıyor ve Peter'ı düşünüyor. Tanrım, onu hala özlüyor. Birlikte dünyayı

Bir süre sonra, onu köşede, kapıya yaslanmış, sabırla onu beklediğini gördüğünü sanır. Her zamanki gibi yakışıklı.

Peter, diyor, ama sesi çıkmıyor.

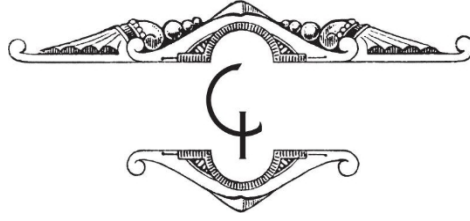
Sonunda geliyor musun? diye sorar.

Ona elini uzatır ve Peter'ın elini tuttuğunu düşünür.

*Diamond, dünya bizi değiştirdi. Peter,
biz dünyayı değiştirdik.*

Ben bir besteciyim ve kapellmeister olmak için doğdum. Tanrı'nın bana bahşettiği beste yeteneğini gömmem mümkün değil, gömmem de gerekmiyor. [...]

Wolfgang Amadeus Mozart'ın babası Leopold Mozart'a yazdığı mektup,
Almanca'dan çevrilmiş, Şubat 1778

Sam

Diamond Taylor'ın hapisane hücresinde ölümünden birkaç hafta sonra, Sam nihayet sorgudan serbest bırakıldığında, polis merkezinin kapısının hemen dışında bir ziyaretçi onu bekliyordu.

İlk başta, başka bir muhabir olabileceğini düşünür. Edward uzun süre onları ondan uzak tutmayı başarmıştır, ancak yine de her gün kamera, mikrofon ve kayıt cihazlarıyla adliye binasının önünde toplanıp, kısa bir açıklama umuduyla ona sorular sormaktadırlar. Grand Central hakkında ne biliyor? Diamond Taylor hakkında ne hissediyor? Şirkette kaç kişi daha sorumlu? Şirketin varlıklarının bölünmesi gerektiğini düşünüyor mu? Bir sonraki hissedarlar toplantısında konuşacak mı? Şimdi nereye gidecek?

Ama Diamond artık öldü, duruşma başlamadan bitti. Edward'ın kadına karşı elindeki kanıtlar, onu ve Will'i şehirdeki bazı çözülmemiş cinayetlerden ve şirketini yasadışı amaçlarla kullanmaktan suçlamak için yeterliydi. Belediye başkanını parmaklıklar arkasına atıp kendi duruşmasını beklemesi için yeterliydi. Ancak şehir, cinayetlerdeki rolleri nedeniyle Lumines'e karşı oldukça hoşgörülü davranıyor. Sonuçta, şehrin yeni belediye başkanı Doherty, Lumines'in cebinde.

Seni koruyabilirim, demişti Edward ona özel sorgu odasında. Floresan ışıklar altında gözlüklerinin parıltısını, onları ayıran masaya parmaklarını birbirine kenetleyişini hâlâ hatırlıyor. *Şimdilik seni koruyabilirim, ama karşılığında ne isteyeceğimizi anlamalısın, Sam.*

Biliyorum, diye cevaplamıştı Sam.

Herkes seni izleyecek.

Ona gülümsedi. *Beni ne kadar çabuk unutacaklarına şaşıracaksın. Sadece söylüyorum.* Sandalyesine yaslandı. *Organize bir gruba sızmak tehlikeli bir oyundur. Bunu yapabilir misin?*

Omuz silkti. *Yapabilecek başka biri var mı?*

Edward içini çekti, başını eğdi. Onun ciddiyeti kadının kalbini yumuşattı ve kadının güvenliği için gösterdiği samimi endişe onu etkiledi. Edward, tutuklamalarla departmanda bir üne kavuştu ve birdenbire onların dahi çocuğu oldu. Ancak bununla birlikte sırtına yeni bir hedef tahtası takıldı ve diğer suç örgütleri onu fark etmeye başladı.

Sadece söylüyorum, diye tekrarladı. *Dışarıda dikkatli ol.*

O anda ona biraz acımış ve onun da dikkatli olmasını dilemişti. Kendini neye bulaştırdığının, ne kadar bilgisiz olduğunun farkında değildi.

Ama yüksek sesle sadece, *"Hepsi bu mu?"* dedi.

Hepsi bu. O sessizce ona başını salladı. *Gidebilirsiniz Bayan Lang.*

Ve o, arkasına bakmadan ayrıldı, gizli ortaklıkları kalbinde gömülü kaldı.

Şimdi, kapının dışında adımlarını yavaşlatırken, onu almaya gelen kişiyi inceliyor.

Sebastian, her zamanki gibi şık giyinmiş.

Onun şaşkınlığına karşılık, ona rahatsız edici gülümsemesini gösterdi. "Mozart," dedi, onun için arabanın yolcu kapısını açarak. "Uyumamışsın. Kumdan uzak kalmak sana bunu yapar."

"Ve sen hala hayattasın," diyor kız.

O, kadının sözlerine gülerek avucunu ona uzattı. Orada, iki adet güzel, parlak beyaz hap gördü. "Bana katılır mısın? Arabaya ihtiyacın var ve sana bir teklifim var."

Yarım saat sonra, kendilerini şehrin doğu tarafında, Huntington Gardens'ın yemyeşil bahçelerinden birinde özel bir masada otururken bulurlar, aralarında ikindi çayı sergilenmektedir. Yakındaki bir kabinde muhafızları dışında kimse yoktur. Sam bahçeyi seyrederek vücuduna geri dönen kumun hissini tadar, duyularını keskinleştirir ve haftalardır hissetmediği sakinlik ve odaklanma

Haftalarca hissetmediği bir sakinlik ve odaklanma hissi yaşıyordu. Dünya uzak, gerçek dışı geliyordu. Birkaç saat önce, dört beton duvar ve tek bir sandalyenin bulunduğu bir sorgu odasıdaydı. Şimdi ise, zarif beyaz bir terasta, geç baharın kokusuyla dolu havayı dolduran geniş bir gül bahçesine bakan, birkaç hafta önce onu neredeyse öldüren bir adamın karşısında oturuyordu.

"Will'in cesedini hiç bulamadılar, biliyor musun?" diyor Sebastian, sanatsal sandviçler ve parlak tatlılardan kendine bir porsiyon alırken.

Sam sadece bileklerine, Sebastian'ın orada açtığı yaralara bakıyor. Demeter'in kaybettiği derisini değiştirmek için dokuduğu sentetik greftler şimdiye kadar iyileşmiş, bileklerini çevreleyen ikiz siyah bantlar olarak derisinin üzerine dövme gibi kazınmış. Will'in anısı, onun kalbi delip geçen altın iğneye doğru bakan acılı gözleri, kalbinde korku ve keder arasında gidip geliyor. Demek ki o hala hayatta. Peki bu konuda ne hissediyor? Emin değil ve bu karışıklık onutedirgin ediyor. Gözleri, sanki Will'i orada arıyormuş gibi, güllerin arasında dolaşan, gözleri sürekli ona sabitlenmiş Will'i arıyormuş gibi, bahçeyi taramaya başlar.

Sonunda, "Belki yeterince iyi aramamışlardır," diyor.

Sebastian onu izliyor, tepkisini ölçüyor. "Söylentilere göre, en azından şimdilik ülkeyi terk etmiş olabilir. Ne planları olduğunu ya da sağlığının iyi olup olmadığını bilmiyoruz." Omuz silkiyor. "Muhtemelen annesinin ölümünü duymuştur. Çok üzücü."

Sam, Will'in şu anda ne düşündüğünü hayal etmeye çalışıyor. Gölgelelerin içinden çıkıp konumunu geri alabilir. İntikam almak isteyebilir. Ya da belki de sonsuza dek ortadan kaybolur, sonunda ailesinin mirasından kopar. Belki de hiç burada olmak istememiştir.

"Bunun artık benimle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum," diyor.

"Bu duruma bağlı. Artık özgür olduğuna göre, planların nedir?"

Keşke Ari'yi bulabilsem.

Bu sözler, baskından beri her gün zihninde dönüp duruyor, uzun saatler süren sorgulamalar ve kum eksikliğinden kaynaklanan yoksunluk sırasında ona güç veriyor, ateşli düşünceleri rüyalarını gerçeklikten ayıramayana kadar. Uykusunda titriyor,

her zaman Ari'nin ellerini takım elbisesinin ceplerinde, gözleri sıcak, yüzünde küçük bir gülümsemeyle ona geldiğini hayal ederdi.

Sam, derdi, işte buradasın.

Yalnız başına uyanır, dudaklarında hala onun adı fısıldanırdı. Onun hayatta olup olmadığını, şehri güvenli bir şekilde terk edip etmediğini bilmiyordu. Hatta ülkede olup olmadığını bile bilmiyordu. Onu kurtarmak istemesinin nedeni, bunun onu sonsuza kadar kaybetmek anlamına gelebileceğini bilmesi değil miydi? Bunu istemesi gerekmez miydi? Ama onun artık yanında olmadığı, artık yalnız devam edeceği, mezun olduktan sonra aralarında oluşan uzun sessizliğe geri döneceği düşüncesi o kadar acı vericiydi ki, yatakta kıvrılıp battaniyeyi başına çekiyor ve karanlığa tekrar dalarak rüyalarında onu ziyaret edebiliyordu.

Ari, sana hala ihtiyacım var.

Şimdi sessizce şampanyasını yudumlarken güllere bakıyor. "Bilmiyorum," diye cevaplıyor sonunda.

Sebastian ağzına bir sandviç atar, sonra ona bir sözleşmenin açık olduğu bir klasör uzatır. "Peki," der, "işte sana bir fikir."

Sam, Belle Epoque'un armasıyla süslenmiş bir kağıda bakarken bulur kendini.

"Eleanor Mien bizimle iletişime geçti," diyor Sebastian. "Angel City'nin Lumines'e borçlu yeni bir belediye başkanı olduğu için, Diamond ve Will'in bıraktığı iktidar boşluğunu doldurmak istiyor."

Eleanor Mien. Bir kafa kesildi, yerine başka bir kafa geçti. Ve böyle devam ediyor. Sam, dokunulmamış sandviçlerinin üzerinden Sebastian'a, hiç değişmeyen bu dünyaya bakıyor.

"Belle Epoque, Grand Central'ın ciddi şekilde zarar gördüğünü biliyor," diye devam ediyor. "Değerimiz her geçen gün düşüyor ve yardıma ihtiyacımız var. Bu yüzden Mien ailesi çoğunluk hissesi için teklifte bulunuyor. Belle Epoque, İngiliz ve Avrupa pazarlarını domine etmeye başladı ve Eleanor senin hikayeni ilgiyle takip ediyor. Sana bir teklifte bulundu: Grand Central'ın geri kalanını yönetmek için ona ve Hanya'ya katıl, karşılığında sana cömert bir tazminat paketi ve işin önemli bir payı verilecek. Kısmi sahip ve onların sağ kolu. Kabul edersen, seni Belle

Epoque'un Londinium'daki ofisinde sizi bekliyor olacaklar ve yılın bir kısmını orada geçireceksiniz."

Konuşurken kağıdı hafifçe vurarak, sözleşmedeki ödemeye ilgili satırı gösteriyor. İmza bonusu on milyon dolar. Sam kağıda bakıyor ve kalbinde hiçbir şey hissetmiyor. Para kazanmak dünyadaki en kolay şey gibi görünüyor. Ne kadar kazanırsa kazansın, daha fazlası gelmeye devam ediyor.

"Neden kendi adamlarından birini terfi ettirmiyor?" diye sorar Sam. "Hanya ne olacak?"

"İkisi de Grand Central'ın içinden, operasyonlara ve ekibe aşına, işleri verimli bir şekilde yürütebilecek birini tutmanın mantıklı olduğunu düşünüyor. Tabii ki Miens'lere saygıdan dolayı. Yönetim kurulu bunun için oylama yapacak ve senin de cevap vereceğin başka kişiler olacak." Ona başını sallar. "Ama bu iyi bir teklif, Mozart."

Hafif bir esinti Sam'i okşar ve yasemin ve lavanta kokusunu beraberinde getirir. "Peki Lumines'i kim yönetiyor?"

"Rudra. Shakespeare ile olan olaydan önce, zaten her zaman onun olması gerekiyordu."

"Peki ya laboratuvarlarımız, fabrikalarımız? Kanatlı Kuleler? Mülkiyet haklarımızı koruyacak mıyız?"

"Hükümet bizi parçalamak için görüşmeler yapıyor. Kongrede kum üretimi ve kullanımını resmi olarak yasaklayan yeni bir yasa tasarısı tartışılıyor. Ama benim tahminim, bunların hepsinin göstermelik olduğu ve sonuçta kabul edilmeyeceği yönünde. Çok fazla kongre üyesi sendikanın cebinde. Mien'in yardımıyla, birkaç yıl içinde tekrar kârlı hale gelmek için faaliyetlerimizin yeterince büyük bir kısmını koruyabileceğimizi düşünüyorum."

Sam yorgun bir sessizlikle dinliyor. Birkaç yıl içinde tekrar kârlı hale gelmek. Diamond ve Will, daha büyük bir motorun sadece küçük bir parçası ve bu motor, yeterli sayıda dişli yerinde kaldığı sürece çalışmaya devam edecek. Doğru liderlikle Grand Central tekrar yükselecek, diğer sendikalar işlerine devam edecek ve tüm gösteri devam edecek. Dünyada çok fazla simyacı var, çok fazla insan kum alıyor. Dünyayı birçok kez devrimden geçiren bir şeyi durdurabileceğini düşünmek naiflik olur.

Bir şeyi daha arzu edilir bir şeye dönüştürmek.

Ama kum dünyayı daha iyi bir yer haline getirdi mi? Yoksa sadece farklı bir yer mi?

Sam gözlerini kapatır ve birçok alternatif gerçeklik hayal eder: seçebileceği tüm farklı yollar. Bunu reddedip uzaklaşıyorsa hayatı nasıl olurdu? Edward'a bunu yapmak istemediğini söyleseydi? Ari'yi bulmak için yola çıksaydı? Onunla kaçıp sendikaları ve onların açgözlülüğünü kendi hallerine bıraksaydı?

Ama bu elbette imkansız. Sendikalar ayakta olduğu sürece, her zaman onun bir parçasına sahip olacaklar. Belle Epoque'a bakın, dünyanın diğer ucundan ona uzanıyor, onu geri çekmeye çalışıyor. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, onlar hala burada olacaklar, tüm dişlileri ve çarklarıyla, dönüp durmaya devam edecekler. Eğer ayrılırsa, tekrar tekrar geri dönüş yolunu bulacaktır.

Tabii kalmazsa. Sonuçta Edward ile yaptığı anlaşma bu. O da çemberin içinde kalıyor. Yukarı doğru ilerliyor. Belki de tek yol budur, içeriden bir şeyi yıkmak. Yumruğunu ağa yeterince derin sokarsa, bir hamlede onu parçalayabilir. Bu, ancak onu kendilerinden biri olarak görürlerse işe yarar. Eğer aitse.

Ait. Bu kelime, ona istem dışı bir heyecan verir ve gözlerini kırpar, zihninin kehribar rengi içinde saklı kalan Ari'nin sözlerinin aniden aklına gelmesine şaşırır.

Buraya ait olmadığını hissettiğin oldu mu hiç?

Bir zamanlar, güzel bir şey yaratmak için Diamond'ın yerini almayı hayal etmişti, sendikaların dünyaya sunabileceği şeyin insanları daha iyi hale getirmek olduğunu düşünmüştü. Onları mükemmelliğe yaklaştırmak. Peki şimdi? Onun hayali ne?

Edward ile birlikte onları alt etmek için çalıştığı için kalıyor. Ama Edward'ın bilmediği bir şey daha var: kalmak *istediği* için de kalıyor.

"Bu anlaşmayı kabul edersem," diyor, "benim için çalışır mısın?"

"Seni dinle, küçük Mozart," diye mırıldanır Sebastian, eli masaya boş boş vurarak. "Hala lanet olası bir silah kullanmaya korkarken seni hatırlıyorum."

"Sana nasıl güvenebilirim?"

"Duygusal bağım olmadığına güven," diye cevaplar. Gözleri donuk ve ruhsuzdur. "Hiçbir şey benim için kişisel değildir. Anlaşmaya uyarım." Karanlık bir gülümsemeyle ekler. "Ve seninki en iyisiyse, sadakatimi kazanırsın."

Ona bakar ve onun doğruyu söylediğini anlar. On yıllar önce, karşısına oturan Diamond, ona yeni bir hayat teklif etmiş, karşılığında hayatını ona adanmış olmasını istemişti. Sam, onun bu yeni teklifi değerlendirmesini izler ve gerçekten aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak eder. Ona boyun eğecek mi? Onu kontrol altında tutabilecek mi? Bu simya dünyasında kendi ayakları üzerinde durabilecek mi?

Kafasını sallar. "İmzalayacağım," der.

Dudaklarını sıkıca kapatarak, sanki onun cevabına hafifçe şaşırması gibi ona bakar. "Merakımdan soruyorum, neden geri dönmek istiyorsun?" der. "Sen ayrılmak istediğini sanıyordum."

Çünkü, diye düşünür, bir sistemi yok etmenin tek bir yolu vardır, o da sistemin başında olmak. İçeriden.

Ama başka bir şey daha var.

Mantıklı olmayan, kabul etmek istemediği bir şey. Aidiyet düşüncesiyle içinde yükselen heyecan. Bu dünyada büyümüş, simyacıların yeni bir çağa nasıl uyum sağlayabileceğini düşünmeye cesaret eden kısmı. Bilgisi, becerileri. Hayatında biriken büyük ve küçük lüksler. Çocukken fark ettiği, daha büyük bir şeye duyduğu ihtiyaç, daha fazlasını isteme arzusu. Fedakarlıklarını öylece bırakıp vazgeçememe hali. Diamond'ın yerinde olduğunu hayal edebildiği ve fırsat verilirse neler yapabileceğini öngörebildiği anların hatırası. Bir şeyin parçası olma arzusu.

Simya olmadan hiçbir şey olmadığına dair içini kemiren bir korku.

Sam, Sebastian'a bakarken kendini görebilseydi, genç yüzünden daha yaşlı görünen bir çift göz, parçalanmakta olan bir ruh görürdü.

"Çünkü," diyor, "ben buraya aidim."

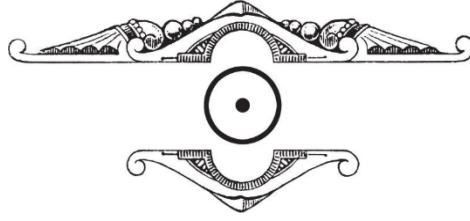
Sebastian onun sözlerine hafifçe gülümser, sonra şampanya kadehini ona doğru kaldırır.

"Öylesin," diye cevaplar.

Gotham, New York

Sen bir simyacısın; bunu
altına dönüştür.

William Shakespeare, *Atina*'lı *Timon*, 1606

Ari

Sıcak ve keyifli bir akşam, Gotham'ın parlak gençlerinin çatı katlarına çıktıkları, peri ışıklarının aydınlattığı ortamda Manhattan kokteylleri ve martinilerle kendilerini şımarttıkları ve her yönde ufka uzanan gökdelenlerin genişliğine hayran kaldıkları türden bir gece.

Bu gece, böyle bir barda, iki kadın, safir rengi takım elbise ve şık oxford ayakkabılarla mükemmel giyinmiş, kalabalığa sırtını dönmüş ve dikkatini Empire State Building'in ışıltılı cephesine vermiş, tek başına pencere kenarında duran genç adam hakkında fısıldaşıyorlar. Kadınlardan biri diğerine onunla konuşmaya gitmesi için cesaret veriyor. Gözleri genç adamın gür, koyu renk saçlarında, keskin hatlı yüzünde takılıyor. Eli bandajlı. Nasıl yaralanmış olabilir? Kavgaya mı etmiş? Daha fazlasını öğrenmek istiyor. Diğer kadın gülerek reddediyor, bunu yapmak için çok utangaç.

Ari, içkisini yudumlarken onların ilgisini görmezden gelir. Buradaki hava Angel City'ninkinden farklıdır. Tuz parçacıkları ve okyanus buharındaki farkı, duman ve parfüm molekülleriyle karışmış hafif tuzlu kokuyu, söğüt ve okaliptüs yerine sedir ve çam polenlerini hissedebilmektedir. Burada, bir zamanlar ait olduğu Pasifik'in diğer tarafındaki dünyanın çağrısını hissetmesi daha zordur.

"Geciktiğim için üzgünüm. Alchemy trafiği düzeltemiyor."

Ari dönüp Isla'nın yanında durduğunu gördü, bir elinde martini, diğer elini yeşil mini elbisesinin cebine sokmuştu. Ona bakmıyordu, bu yüzden Ari manzarayı hayranlıkla seyretmeye devam etti.

"Prometheus bu gece nerede?" diye sorar Ari.

"Hâlâ Neuwelt ile görüşüyor. Sert oynuyorlar ama bunun adil bir anlaşma olduğunu biliyorlar."

"Şu anda senin nerede olduğunu düşünüyor?"

Isla omuz silkiyor. "Seninle birlikte olduğumu düşünmediği sürece, pek önemi yok."

"Gelmeyeceğini sanıyordum."

Kafasını düşünceli bir şekilde eğiyor. "Ama yine de buradasın."

Ari, hala ona bakmasa da hafifçe gülümser. "Seni özledim."

"Şimdi de duygusal mı oldun? Zor birkaç hafta geçirmiş olmalısın." Ama sesinde sevgiyi duyabiliyor. "Ne istediğini öğrendim. Reed'in Gujarat'taki adamı artık ailenizi takip etmiyor. Rudra hala ölmenizi istiyor, ama ülkeyi terk ettiğinizi düşünüyor ve ailenizi tehdit etmek için insan gücü harcamakla pek ilgilenmiyor."

Ari'nin göğsü rahatlamaktan çökecekmiş gibi hissediyor. Ailesi sonunda Lumines'ten kurtuldu. Hafızasının derinliklerinden, Rudra ile ilk tanıştığı anın görüntüsü geliyor, Surat'taki açık hava kafesinin vantilatörlerinin altında oturmuş, yüksek ve net bir şekilde gülüyordu. Sonra adamın ona saldırdığı geceyi düşünüyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve dudakları hırçın bir şekilde kıvrılmıştı.

Birbirimize güvenmeliyiz, demişti. Sen ve ben.

Ve Ari, Rudra'nın ailesini, her şeye rağmen, hala bazı ortak noktaları olduğu ve diğerlerinin anlamadığı bir şekilde birbirlerini anladıkları için bağışladığını merak ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor Ari, Isla'ya. "Bana anlattığın için."

Isla içkisine gülümser ve bir süre hiçbir şey söylemezler. "Peki," diye başlar sonunda.

"Ee?"

"Surat'a geri dönecek misin?"

Isla şimdi ona bakıyor ve Ari ona döndüğünde, bir zamanlar berrak mavi olan irislerinde hafif bir bulanıklık olduğunu fark ediyor, gözlüklerini takmış olmasına rağmen ona odaklanmakta zorlanıyor. Kalbi onun için sızlıyor. Her yıl, yoğun kum kullanımının yan etkileri daha da güçleniyor. Tüm simyacılar için durum böyle olacak.

Ona da.

İçkisini bir yudum alır. "Hayır," diye cevaplar.

Kadın kaşlarını kaldırır. "Ari. Takım elbiseni bir bak. Artık tilki rozeti yok. Hiçbir rozet yok. Özgürsün Ari, bu gece buradan bir uçakla yurt dışına gidip ailenizi bulabilirsiniz. Çocukluğunuzdan beri bunu konuşmuyor muydunuz?"

Bir an için cevap veremeyecek kadar utanır. Elbette haklıdır. Ve bir zamanlar öyleydi. Çocukluğundan beri yaptığı her şey, o dünyaya ve orada sevdiği insanlara saygıdan kaynaklanıyordu. Görevini yerine getirmişti; ailesi iyiydi.

Ama şimdi, onca yılın ardından, Surat'ta sevdiği insanlar fotoğraflarda birer yabancıya dönüşmüştü. Annesi, babası, kız kardeşi ve erkek kardeşinin bulanık hatıralarına doğru yürüdüğünü ve sadece nazik bir utangaçlık, ardından gelecek olan garip durumdan duyduğu korku hissettiğini hayal ediyordu. Onların tanımadıkları genç bir adama sert bir şekilde selam verdiklerini, söyleyecek hiçbir şeyleri olmadığını hayal ediyordu. Artık ait olmadığı bir yere uyum sağlamaya çalışacaktı.

Ona yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Artık Gujarati bile konuşamıyorum."

Isla, sözlerindeki kaybı saygıyla karşılar, bir an için havada asılı kalmasına izin verir. Sonra, "Peki ya Sam?" der.

Ari, Isla'nın Sam'in takma adı yerine gerçek adını kullanmasını ilginç bulur, çünkü Ari'nin sevdiği kızın Mozart değil, Sam olduğunu bilir.

Ari durakladığında, Isla devam eder, "Belle Epoque ile ilgili haberleri duydum. Sam kararını verdi. Ama onun kalma nedenleri senin nedenlerinle aynı olmak zorunda değil."

"Peki," der Ari, "*sen* neden kalıyorsun?"

Ona baktığında, dudaklarının kenarlarında uzaklara dalmış bir gülümsemeyle şehri seyrettiğini görür. Isla'nın geçmişinden, nereden geldiğinden, nasıl işe alındığından, Lumines'ten önce kim olduğundan, neden katıldığından hiç bahsetmediğini fark eder. Belki de asla öğrenemeyecektir.

"Gotham'da uzun süre kalmamalısın," der Isla sonunda. "Rudra aileni rahat bıraktı, ama bu, seni burada bulursa nazik davranacağı anlamına gelmez."

"Yarın gidiyorum," diye cevaplar Ari.

"İyi. Kendine iyi bak." "Sen hep benim için endişeleniyorsun."

Isla ona yaklaşıp ve koluna dokunur. "Ciddiyim."

Ari eğilip Isla'nın yanağına bir öpücük kondurur. "Sanki seni bir daha hiç görmeyecekmişim gibi konuşuyorsun," der ve bu olasılık göğsünde bir ağrı yaratır.

Isla ona ciddi bir gülümseme atar. "Umarım yanıliyorumdur."

Isla ayrılırken, Ari şehir manzarasına geri döner ve dün gece otel odasında Sam'e yazdığı mektubu düşünür. Elbette ona mektubu vermenin iyi bir yolu yoktur, ama yine de mektubu katlayıp cebine koyar, sanki fırsat çıkarsa ona verebilecekmiş gibi.

Şimdi cebinden katlanmış kağıdı çıkarır ve okur.

Kayalıkların kenarında büyüyen ağaçların işkence gördüğünü söylerler, tohumları rüzgârın kaprisli esintisiyle oraya getirilir ve taş ve tuza kök salmak zorunda kalırlar. Doğduklarında kendilerine verilen kaderlerine uyum sağlamak için gövdelerini doğal olmayan bir açıyla bükme zorundadırlar. Yine de hayatta kalmak için mücadele ederler, dallarını güneşe doğru uzatmak için kendilerini büküp bükerek. Böylece yanlara doğru büyürler, ta ki bir gün fırtına bedenlerini parçalayana kadar. Yine de, vahşi ve özgür yaşamamışlar mıydı?

Burada olduklarında mutlu değiller miydi?

Biz mutlu olamaz mıyız?

Hâlâ birbirine ihtiyaç duyan iki çocuk muyuz?

Tek düşündüğüm sensin.

Sen benim başlangıcım ve sonumsun.

Mektubu tekrar katlamadan önce son satırı parmağıyla okşadı. Sonra içkisini bitirdi ve balkondan uzaklaştı, asansöre binip altın yaldızlı otel lobisinden geçti. Giderken arkasında bir dalga bıraktı: meraklı bakışlar ve ince gülümsemeler, sessiz kıkırdamalar ve fısıltılar.

Onu gördün mü?

O kimdi?

Nereye gidiyor?

Sokakta, Ari derin bir nefes alır ve botlarını denize doğru, okyanusun diğer tarafındaki şehre doğru çevirir. Londinium'a doğru.
Sam'e doğru.

Teşekkürler

Burada ilk olarak açıklığa kavuşturmam gereken şey, annemin benim peluş hayvanlarımı asla kesmediğidir. (Üzgünüm, Sam. Biliyorum, ben en kötüsüyüm.) Ancak Sam ve annesinin göçmen olarak geçirdikleri ilk yıllarda yaşadıkları zorluklar — gece geç saatlere kadar yemek pişirmek, eski çarşaplardan perde ve kıyafet yapmak, annemin garsonluk vardiyasını bitirmesini beklemek için malzeme odasında beklemek, tek başına geçirilen saatler, parayı idareli kullanmanın tüm yolları — büyük ölçüde otobiyografiktir. 1989'da ailem ve ben Çin'den New Orleans'a tek yönlü bir uçuş yaptık. Anneme neden New Orleans'ı seçtiklerini sorduğumda, cevabı acımasızca basitti: çünkü evsiz kalırsak, sokaklarda donarak ölmezdik. O zamanlar, yiyeceklerimizi paylaştığımız ve her şeyi bahçe satışlarından ve yardım kampanyalarından aldığımız, çok gerçek bir çıkmazdaydık. Yedek planımız, güvenlik ağımız yoktu, başarabilecek miyiz bilmiyorduk. Ama annem beni gerçeklerden korumak için elinden geleni yaptı ve çocuklar sadece kendilerini referans noktası olarak kullanabilirler, bu yüzden genç Sam gibi ben de yoksulluğumuzu pek anlamadan mutlu bir çocukluk geçirdim.

Başka bir zaman çizgisinde, başka bir hayatta, Sam benim, annesi de benim annem olabilirdi diye düşünmek hoşuma gidiyor. O başka zaman çizgisinde, benim zaman çizgimde, onlar zorluklardan zarar görmeden çıkmış, hatta birbirlerine geri dönmüş olurlardı.

Bu yüzden ilk teşekkür etmem gereken kişi annemdir. Benim için yıldızlara uzandın.

Hiç bu kadar kalbime yakın bir şey yazmamıştım. Bir şekilde, bu kitabı inanılmaz bir ekibe, Tor Books ve Macmillan'daki iyi insanlara teslim etme şansına sahip oldum. Beni kabul eden ve anlatmaya çalıştığım hikayeyi ortaya çıkarmama yardım eden editörlerim Claire Eddy, Stephanie Stein ve Sanaa Ali-Virani'ye en derin şükranlarımı sunarım. Bunu mümkün kılan her

Heather Saunders, Dakota Griffin, Rafal Gibek, Jacqueline Huber-Rodriguez, Michelle Foytek, Erin Robinson, Anthony Parisi, Emily Mlynek, Jocelyn Bright, Saraciea J. Fennell, Will Hinton, Lucille Rettino, Devi Pillai ve Jen Besser. Bana ve ilk yetişkin romanıma şans verdiğiniz için teşekkür ederim.

Edebiyat ajansım Kristin Nelson'a, Nelson Literary Agency'deki herkese — Brian, Joanna, Angie, Samantha ve Maria'ya — ve ayrıca inanılmaz uluslararası haklar ajansım Jenny Meyer'e ve film ajansım Kassie Evashevski'ye, bu hikayeyi ilk günden itibaren destekledikleri ve kariyerimin başından beri benimle birlikte oldukları için... Bu yolu sizinle birlikte yürümek benim için ne büyük bir mutluluk. Teşekkür ederim.

Sam ve Ari'nin mektuplarında ara sıra bahsettikleri ağaçlarla ilgili detaylar, arkadaşlarım Tahereh ve Ransom'un bana tavsiye ettiği harika bir kitaptan geliyordu: Peter Wohlleben'in *The Hidden Life of Trees (Ağaçların Gizli Yaşamı)* adlı kitabı, dünyaya bakış açımı değiştirdi. Hala sürekli bu kitabı düşünüyorum. Arkadaşlarım Sabaa ve Amie, *Red City'nin* ilk taslaklarını okudular ve romanın yapısını tamamen değiştiren tavsiyelerde bulundular. Son olarak, Ari karakteri, inanılmaz bir özgünlük okuyucusunun bilgeliği olmasaydı, son haliyle var olamazdı. Ari gibi, başkalarını acıdan korumak için kendiniz acı çekmeniz gerektiğini biliyorum. Yardımlarınız için size derinden minnettarım.

Yıllardır bu kitap hakkında şikayetlerimi dinleyen ve bana her zaman rehberlik, destek ve sevgi gösteren tüm sevgili dostlarıma — Dianne, Juli, Tahereh, Ransom, Leigh, Amie, Sabaa, Nicola, David, Adam, Soman, Cindy, Jenny, Julie, Eric ve Amanda — teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.

Kocama: Bu hikayeyi muhtemelen benim kadar iyi biliyorsundur. Bunu ilk okuyan, değerli görüşlerinle, endişelerime katlandığın, bize lezzetli akşam yemekleri pişirdiğin, her konuda en iyi partner olduğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum. Geniş ailemdeki herkese, sonsuz nezaketiniz, neşeniz ve yürekliliğiniz için teşekkür ederim. Son olarak, küçüğüm, bana anne olmayı öğrettiğin, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özel bir sevgi gösterdiğin için teşekkür ederim. Sen hayatımdaki en değerli şeysin.

Eski ve yeni okuyucularıma, başından beri benimle olanlara ve şu anda benimle olanlara: hayatlarınızın küçük bir parçası olmak ne büyük bir ayrıcalık. Teşekkür ederim.

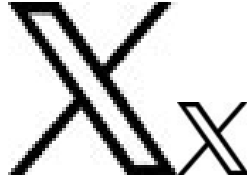
Son olarak, Melekler Şehri'ne ve tüm uzak hayallerinize ve vahşî kalplerinize, hala ayakta, dişleri kanlı, on ikinci rauntta. Yenilmez kal, LA.

Yazar Hakkında

Bradford Rogne

[MARIE LU](#), Legend serisi, *The Young Elites*, *Warcross*, *Skyhunter*, *Stars and Smoke* ve çeşitli diğer romanların yazarı ve *New York Times*'in en çok satan yazarları listesinde 1. sıradadır. Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra video oyun sektörüne atılmış ve sanatçı olarak çalışmıştır. Şu anda tam zamanlı yazar olarak çalışan LU, boş zamanlarında okumak, bahçecilik yapmak, ailesiyle vakit geçirmek ve trafikte sıkışıp kalmakla meşguldür. Ailesiyle birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır. E-posta güncellemelerine [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Tor Publishing Group e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler, yeni çıkan
kitaplar ve diğer harika kitaplar hakkında bilgi
almak için
haber bültenlerimize kaydolun.

Veya
us.macmillan.com/newslettersignup
adresinden bizi ziyaret edin.

Yazarla ilgili e-posta güncellemelerini almak için [buraya](#) tıklayın.

Bilim kurgu. Fantastik. Evren.
Ve ilgili konular.

Reactor, bilim kurgudan korkuya ve fanteziye kadar kısa
Öyküler yayınlayan, Ödüllü bir dergidir ve hem tanınmış
hem de yeni tür yazarlarına yer verir.

Dergiyi ziyaret ettiğinizde kitap incelemelerini,
denemeleri, yeniden okumaları ve daha fazlasını da
inceleyebilirsiniz. Dergiyi bugün ziyaret edin ve sohbete
katılın!

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda anlatılan tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

KIZIL ŞEHİR

Telif hakkı © 2025 Xiwei Lu Tüm

hakları saklıdır.

Kapak resmi: Micaela Alcaino

Kapak tasarımı: Jamie Stafford-Hill

[Buradaki](#) simya sembolleri Shutterstock.com tarafından sağlanmıştır.

Bir Tor Kitabı

Tom Doherty Associates / Tor Publishing Group tarafından

yayınlanmıştır. 120 Broadway

New York, NY 10271

www.torpublishinggroup.com

Tor® Macmillan Publishing Group, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri istek üzerine temin edilebilir.

ISBN 978-1-250-88567-8 (ciltli)

ISBN 978-1-250-88568-5 (e-kitap)

eISBN 9781250885685

Bu e-kitabın yayıncısı, yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla bu e-kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermemektedir. Bu e-kitabın yayıncısı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca, bu e-kitabı Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutmaktadır.

E-kitaplarımız promosyon, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine başvurun.

İlk Baskı: 2025

Felsefe Taşı

Kum

Üçerilimler

Kükürt

Cıva

Tuz

Dört Temel Element

Hava

Toprak

Ateş

Su

«Seven İlonetor) i Xtetol»

Gümüş
Ay

Cıva
Merkür

Bakır
Venüs

Kalay
Jüpiter

Kurşun
Satürn

Altın
Güneş

Demir
Mars

Felsefe Taşı Kum

Üç Asil

Element

Kükürt Cıva

Tuz

Dört Temel Element

Hava

Topra

k Ateş

Su

Yedi Gezegen Metali

Gümüş Ay Cıva

Cıva Bakır Venüs

Kalay Jüpiter

Kurşun Satürn

Altın Güneş

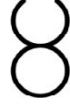
[Metne dön](#)

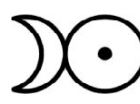
Arsenik

Antimon

Bizmut

Platin

Çinko

Gobalt

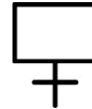
Magnezyum

Lityum

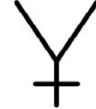
Fosfor

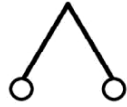
Potasyum

Nikel

Metal

Miknatıs

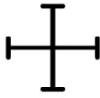
Çelik

Kristal

Kül

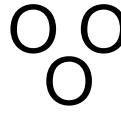
Asit

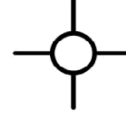
Öz

Tuzlu Su

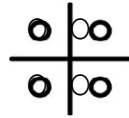
Yağ

Balmu
mu

tVood

Sirke

Cam

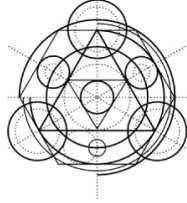
Sabun

Boraks

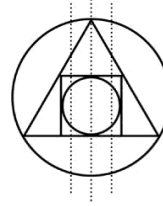

Arsenik
Antimon
Bizmut
Platin
Çinko
Kobalt
Magnezyu
m Lityum
Fosfor
Potasyum
Nikel Metal
Mıknatıs
Çelik Kristal
Kül
Asit Esans
Tuz Su
Yağ
Balmumu
Ahşap
Sirke Cam
Sabun
Boraks
[Metne dön](#)

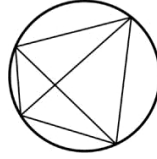
Biyo-kimya

*Biz, organik maddenin
dönüşümünü
araştırıyoruz*

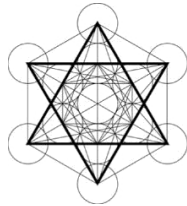
Felsefe

*Kumların
incelenmesi, filozof taşı*

Polemy

*Biz, simyasal savaşı
ve savaş*

Elementalizm

*The study of elemental
alchemy*

Alchiatry

Biz çalışıyoruz Ofalkimik tıp ve şifa

Biyoalkimi

Organik maddelerin dönüşümünün incelenmesi

Felsefe

Kum, filozof taşı üzerine yapılan çalışmalar

Polemy

Simya savaşı ve mücadelesinin incelenmesi

Elementalizm

Elemental simya çalışması

Alkiatri

Simya tıbbı ve şifa çalışmaları

[Metne dön](#)

Grand Central

Belle Époque

Lumines

Neuwelt

Pirene

Hong Meng

Viongozi

Babylonia

Grand Central

Belle Epoque

Lumines

Neue Welt

Pirene

Hong Meng

Viongozi

Babylonia

[Metne dön](#)

İçindekiler

1.	Başlık Sayfası
2.	Telif Hakkı Bildirimi
3.	İthaf
4.	Yaygın Simya Sembolleri
5.	Simya Çalışmaları
6.	Dünyanın En Güçlü Simya Örgütleri
7.	Birinci Bölüm
8.	Sam
9.	Ari
10.	Sam
11.	Ari
12.	Sam
13.	Sam
14.	Ari
15.	Sam
16.	Ari
17.	Sam
18.	Ari
19.	Sam
20.	Ari
21.	Sam
22.	İkinci Bölüm
23.	Connie
24.	Ari
25.	Sam
26.	Sam

27. [Sam](#)
28. [Ari](#)
29. [Ari](#)
30. [Sam](#)
31. [Sam](#)
32. [Ari](#)
33. [Sam](#)
34. [Sam](#)
35. [Ari](#)
36. [Sam](#)
37. [Ari](#)
38. [Sam](#)

39. [Üçüncü Bölüm](#)
40. [Connie](#)
41. [Sam](#)
42. [Connie](#)
43. [Sam](#)
44. [Sam](#)
45. [Sam](#)
46. [Ari](#)
47. [Sam](#)
48. [Sam](#)
49. [Sam](#)
50. [Edward](#)
51. [Ari](#)
52. [Sam](#)
53. [Ari](#)
54. [Sam](#)
55. [Sam](#)
56. [Dr. Amerson](#)
57. [Ari](#)
58. [Sam](#)
59. [Diamond](#)
60. [Sam](#)
61. [Ari](#)

62.

Teşekkür

63.

Yazar Hakkında

64.

Telif Hakkı

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

